

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK BROTHER'S BEST FRIEND
STANDALONE ROMANCE

HAUNTED LOVE

SHERIDAN ANNE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

TUTSAK AŞK

Karanlık Kardeşin En İyi Arkadaşı Tek Başına
Romantik

SHERIDAN ANNE

Sheridan Anne

TUTSAK AŞK

Copyright © 2024 Sheridan Anne

Tüm hakları saklıdır

İlk Yayınlanma Tarihi 2024

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir biçimde dağıtılamaz ve sonraki alıcıya bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul uygulanmaksızın.

Kapak Tasarımı: Artscandare

Düzenleme: Fox Prova Düzenleme

Formatlama: Sheridan Anne

İçindekiler

1. [DEDİKASYON](#)
2. [İÇERİK UYARISI](#)
3. [GİRİŞ](#)
4. [1. ASPEN](#)
5. [2. ASPEN](#)
6. [3. ASPEN](#)
7. [4. ASPEN](#)
8. [5. IZAAC](#)
9. [6. IZAAC](#)
10. [7. ASPEN](#)
11. [8. IZAAC](#)
12. [9. ASPEN](#)
13. [10. IZAAC](#)
14. [11. ASPEN](#)
15. [12. IZAAC](#)
16. [13. ASPEN](#)
17. [14. IZAAC](#)
18. [15. IZAAC](#)
19. [16. ASPEN](#)
20. [17. IZAAC](#)
21. [18. ASPEN](#)
22. [19. ASPEN](#)
23. [20. IZAAC](#)
24. [21. ASPEN](#)
25. [22. IZAAC](#)
26. [23. ASPEN](#)

27. [24. IZAAC](#)
28. [25. ASPEN](#)
29. [26. ASPEN](#)
30. [27. IZAAC](#)
31. [28. ASPEN](#)
32. [29. IZAAC](#)
33. [30. ASPEN](#)
34. [31. ASPEN](#)
35. [32. ASPEN](#)
36. [33. ASPEN](#)
37. [34. IZAAC](#)
38. [35. IZAAC](#)
39. [36. ASPEN](#)
40. [ASPEN](#)
41. [OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!](#)
42. [BENİ DURDUR!](#)
43. [SHERIDAN ANNE'NİN DİĞER KİTAPLARI](#)

*Hazır ol, Küçük Birdy.
Bu seferki kalın ve sert olacak.
Ama dikkatli olun, çünkü sizi bütün gece ayakta tutacak ve daha
fazlası için yalvaracaksınız!*

İÇERİK UYARISI

Perili Aşk, Karanlık Kardeşin En İyi Arkadaşı Tek Başına Romans Hafif bir yaş farkı, yasak aşk ve bir kadın kahraman içeriyor cinsel sınırlarını keşfediyor.

Lanetli Aşk şunları içerir:

Açık cinsel içerik Kaba dil
Grafik şiddet Cinsel
yırtıcılar
Sayfa içi BDSM temaları
Cinsel saldırı girişimi Grup
seks sahneleri

GİRİŞ

Bekaretini kaybetmek büyük bir olaydır, ama bunu gönüllü olarak özel bir seks kulübünde gümüş bir tepside sunmak ... bu sadece berbat bir şey. Karanlıktı ve beni savunmak gerekirse, uzun boylu, kaslı ve en cazip günah gibi kokuyordu.

Karşı koyamadım ve bana dokunduğu anda bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı anladım. Bir kadının ancak hayal edebileceği türden bir yoğunlukla dolu bir geceydi. Hiçbir şey bu mükemmelliği bozamazdı. En azından ben öyle düşünüyordum.

Çünkü beni kayıtsızlığa sürüklemesine izin verdiğim lezzetli adam, sandığım gibi mükemmel bir yabancı değildi. Hayır, o başka bir şey. O adam ki

Kulağıma umutsuzca iğrenç sözler söyleyen ve tenimi arzuyla titreten adam, hayatım boyunca tanıdığım ve arzuladığım bir adamdı.

Kardeşimin en iyi arkadaşı.

Izaac Banks zamanın başlangıcından beri sınırların dışındaydı, ulaşılamaz olduğunu bilmem için elinden geleni yapıyordu. Ama Kardeşimin itirazlarına rağmen onu seviyorum. Her zaman sevdim ve şimdi en tatlı yasak meyvenin tadına baktım. . .

Geri dönüşü yok.

Daha fazlasına ihtiyacım var ve bunu elde etmenin tek bir yolu var- Ona reddedemeyeceği bir ultimatoma vereceğim.

ASPEN

Eğer acınası kelimesinin tanımına bakarsanız, benim bir resmimi görürsünüz. Aslında, boşver onu. Sadece bir resim değil, büyük kırmızı harflerle yanıp sönen bir uyarı alırdınız, *UYARI. KAYBEDEN. BU KALTAK SENİN ZAMANINA DEĞMEZ. HALA YAPABİLİYORKEN GERİ ÇEKİL!*

Tamam, belki kendime karşı biraz acımasızım, ama bir Cuma gecesi evinde tek başına oturup kutudan dondurma yiyen yirmi iki yaşındaki bir üniversite son sınıf öğrencisini başka nasıl tarif edebilirsiniz? Bu üniversite son sınıf öğrencisinin hala bakire olduğundan bahsetmiş miydim, çünkü varlığından bile haberi olmayan bir adama kafayı takmış durumda?

Zavallı, durumu gayet iyi özetliyor. Değil mi?

Üniversitenin benim çılgın yıllarım olması gerekiyordu. Eğlenmem, yatıp kalkmam ve gelecek yıllarda güleceğim korkunç anılar biriktirmem gerekiyordu. Ama mezuniyetime sadece birkaç ay kaldı ve şu ana kadar yaptığım en cesurca şey bir ev partisinde sarhoş olup gül bahçesine kusmak ve en iyi arkadaşım Becs'ten beni eve götürmesini istemek oldu. Tüm bunların akşam 8'den önce olduğunu söylemiş miydim?

Zavallı için başka bir kelime vardır herhalde. Acınacak hale ne dersin? İçler acısı? Kahretsin, sefil iyi bir ikame gibi görünüyor. Karşı cins için neredeyse görünmez olmama şaşmamalı. Ama özellikle Izaac Banks'e göre çocukluğumdan beri görünmezim.

Kapım çalınıyor ve inleyerek yorganımı kapıp başımın üzerine çekiyorum. "Git buradan," diye sesleniyorum küçük stüdyo dairemde, diğer tarafta kimin durduğunu çok iyi bilerek. Gerçi asıl soru, bu kızın kapıyı nasıl geçebildiği.

Ana giriş alt katta mı? Onu içeri almadığıma eminim. Bahse girerim üçüncü kattaki Nathan'dır. Ona gülümseyen her kadının binaya girmesine izin verirdi.

"Aç şu lanet kapıyı Aspen," diye bağıyor Becs koridordan. "Cuma geceni o çirkin, lekeli Grinch pijamalarıyla dondurma yiyerek geçirmene asla izin vermeyeceğim."

Bakışlarım vücudumdan aşağıya iniyor, eski pijamalarımı inceliyorum.

Nereden biliyordu ki? Bu kadar mı tahmin edilebilirim? Ama daha da önemlisi, lekeli olduklarını nereden biliyor? Kazara dondurma dökmem sadece yirmi dakika önce oldu. İlk dondurmayı bitirdikten sonra. Gerçi, ikinci dondurmamın yarısına g e l d i ğ i m i itiraf etmek bana yardımcı olmayacak. "İlk olarak, Grinch pijamalarım hakkında eşeklik etme. Çok şirinler."

Ben geri ararım. "İkincisi, bu geceki projen ben değilim. Yozlaştırmak için başka bir masum zavallı bul."

"Bu kapıyı kırmakta tereddüt etmeyeceğim," diye uyarıyor Becs. "Önce içeriden menteşeleri gevşetmeni istiyorum ama sözümü unutma Aspen Ryder, bunu yapacağım."

Ahh kahretsin.

Tekrar inleyerek kışımı koltuktan kaldırıyor ve ayaklarımı parke zeminde dengelemeye çalışıyorum. İkinci dondurmamı da yanımda taşıyarak ön kapıya doğru ilerliyor ve sürgüye uzanıyorum. Dondurma kaşığını ağızımda tutarken asi topuzum başımın yanına düşüyor.

Kapının arkasında kalıcı olarak duran anahtarı çevirdiğimde, ucuz güvenlik engellerimin sonuncusu da ortadan kalkıyor ve kapıyı çekip açtığımda Becs'i her erkeğin ıslak rüyası gibi buluyorum. Kalın sarı saçları açık ve özgür, makyajı kusursuz ama vücudu yine de ... kahretsin. Bu sefer kendini aşmış. Becs şüphesiz muhteşem ama bu gece, şimdiye kadar gördüğüm en küçük siyah elbiseyle mükemmelliğe hediye edilmiş bir Victoria's Secret modeli gibi görünüyor. Uyluk hizasındaki çizmeleri zaten yüksek olan boyuna fazladan 15 santim daha ekliyor.

Sonra Becs'e gece için hazırladığı büyük planın gerçekleşmeyeceğini söylemeye fırsat bile bulamadan kör oldum

Telefonunun arkasından gelen parlak bir flaşla.

"Peynir de," diye sırtıyor Becs, telefonunu çevirip ekrana bakarak. Kaşlarım çatılırken ondan gür bir kahkaha kopuyor, neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Ama Becs söz konusu olduğunda, bundan hoşlanmayacağımı garanti edebilirim. "Oooh, bu iyiydi."

Beni geçip küçük daireme dalıyor, ben de kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Becs hızla oturma odamı tarıyor ve dudakları tiksintiyle bükülürken onaylamadığını hissedebiliyorum. Telefonunu çevirip ekrana yapıştırılmış korkunç görüntümü göstermeden önce bakışları tekrar benimkine geliyor.

Lekeli Grinch pijamalarım bana bakıyor, ama en kötü kısmı bu bile değil. Saçlarım darmadağınık, ağızımdan bir kaşık sarkıyor ve yarısı yenmiş dondurmaya bir silah gibi tutuyorum. Daha önce kendimi acınası hissetmiş olabilirim ama bu fotoğraf bunu kesinlikle doğruluyor.

Berbat haldeyim. Bekaretimin bu kadar uzun süre kalmasına şaşmamalı. Katılmak için yerel rahibe manastırını Google'da arayabilirim. Babam çok sevinecek, ama ne yazık ki annem, çok istediği torunlara kavuşmak için Austin'in şüphesiz birini hamile bırakmasını beklemek zorunda kalacak.

Burada yabancı yulaf dikilmiyor. Sahip olduğum tek yaban yulafı dolabımda saklı olanlar ve dürüst olmak gerekirse, onlara on metrelik bir sopayla bile dokunmazdım. Tarihlerinin en az iki yıl önce geçtiğinden oldukça eminim.

"Bu resmi görüyor musun?" Becs ses tonunda açık bir uyarı ile bana arkamda duran korkunç gerçekliğe odaklanmam gerektiğini hatırlatıyor. "Ya *benimle* bulduğum bu yeni kulübe gelirsin ya da bunu numaran ve *Yardım* et baba başlığıyla bir şeker *baba* sitesine yüklerim. *Bu edepsiz kıza bir şaplak lazım.*"

Ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum.

Bunu biliyorsun, değil mi?"

"İnan bana, seni nereye götürdüğümü öğrendiğinde beni seveceksin," diyor, bana doğru adım atıyor ve buzlu bardağı alıyor

kremayı elimden aldı. "Ayrıca, daha dün bana yaşamaya başlamaya hazır olduğunu söylüyordun. Sakın bana o iğrenç kanepende oturup bir saat boyunca hüzünlü bir hikâye dinlediğimi ve hepsinin saçmalık olduğunu söyleme."

Lanet olsun. Sözlerimin geri gelip beni kıcımdan ısırmasından nefret ediyorum.

"Kanepem pis değil," diyorum, kişisel olarak alınıyorum. "Sadece bir karakteri var."

"Aspen," diyor bana sert bir bakış fırlatarak. "Dün gece minderlerin arasından bütün bir Pop-Tart çıkardım. Kanepen bir hazine avcısının ıslak rüyası. Şimdi bana söylediğin her şeyde ciddi olduğunu söyle. Sonunda Izaac şeklindeki diken kıcımdan çıkarmaya ve hayatını yirmi iki yaşında normal bir üniversite öğrencisi gibi yaşamaya hazır olduğunu söyle."

Gözlerimi devirerek derin bir iç çektim. "Saçmalık değildi," diye homurdanıyorum, dün gece açık bir kitap olma kararımdan pişmanlık duyuyorum. Tekilanın etkisi olmalı. "Her kelimesinde ciddiydim. Eğlenmeye başlamak istiyorum ama hemen şu anda başlamam gerektiğini kastetmedim. Beni rahatlat."

"Alistırmak mı?" diye alay ediyor.

Heyecanla başımı sallıyorum. "Evet, beni rahatlat," diye öneriyorum. "Çünkü hepimiz çok erken ve çok sert olmanın tehlikelerini biliyoruz."

Becs'in yüzü buruşuyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yüzümde geniş bir sırıtış beliriyor. "İlk kez anal denediğin zamanı hatırlıyor musun? O kadar da kolay olmamıştı," diye gülüyorum. "Kör ve hazırlıksız girmiştin, kayganlaştırıcıyı unutmuştun ve neredeyse kıcını ikiye ayırıyordun. Bu yüzden, bir arkadaştan diğerine, senden tarihin tekerrür etmesine izin vermeme istiyorum. *Beni rahatlat*. Ağırdan al. Kayganlaştırıcı olmadan beni sikme."

"Kıcımdaki dikişler ve hastanede geçirdiğim bir gece ile benimle bir kulübe gitmeni kıyaslıyor olamazsın."

"Harika bir karşılaştırma olduğunu düşündüm," diye itiraf ediyorum omuz silkerek ve aptalca bir sırıtışla, içten içe beni götürmeyi planladığı kulübün Izaac'inkilerden biri olmamasını umuyorum. Izaac'ın üç tane kulübü var -Pulse, Cherry ve Scandal en yenileri- ama Becs şehirdeki en iyi kulüpler olsalar bile beni bunlardan birine götürmeyeceğini çok iyi biliyor.

Becs gözlerini deviriyor ve dondurmayla mutfığa doğru ilerliyor, dondurucuma doğru ilerlerken tezgahın üzerindeki diğer boş kabı görüp duruyor. "Bekle," diyor, bana dönüp bakıyor, gözleri saf bir tiksintiyle açılıyor. "Şimdiden ikinci tüpü mü aldın?"

Dudaklarımı sert bir çizgi halinde bastırıyorum, zaten açıkça görebildiği şeyi itiraf etmek istemiyorum. Ayrıca midemin öğleden sonraki istismar için bana bağılıyor gibi göründüğünü de kabul etmek istemiyorum. "Ummmm

. . . hayır."

"Aspen! İğrenç. Laktoz intoleransım asla olmaz," diyor ve bal rengi gözlerinde yanıp sönen korku, beynimde istenmeyen bir görüntünün oluşmasına neden oluyor. "Bu kadar dondurma günlerce banyoyu yeniden dekore etmeme neden olur."

"Bu görsel için teşekkürler," diye mırıldanıyorum içimden, kampüsün yakınındaki şüpheli yiyecek kamyonu tacolarında bile beni henüz hayal kırıklığına uğratmayı başaramayan demir gibi midemle gizliden gizliye gurur duyuyorum.

"Ne zaman istersen. Şimdi git ve kışını bir duşa sok. Gideceğimiz yerde buna ihtiyacın olacak. Ve kışını yıkamayı unutma. Hazır başlamışken eski usturayı da çıkar. Çenenden aşağısını tıraş etmek isteyeceksin," diye şarkı söylüyor ve bana kendini beğenmiş bir sırıtışla bakıyor. "Çabuk ol. Buradan çıkmak için can atıyorum."

"Neden bu kadar heveslisin?" Banyoya giderken Grinch pijamalarımı çıkarırken soruyorum. Becs şüphesiz gece için kıyafetimi seçecek ve tenimin neredeyse her santiminin açıkta kalacağını garanti edebilirim. Ama yalan söyleyemem, Becs moda konusunda inanılmaz bir zevke sahip. Eğer işletme diploması işe yaramazsa, eminim ki stilist olarak inanılmaz bir kariyere sahip olabilir.

Becs beni banyoya kadar takip ediyor ve ben duşa girerken aynanın önünde duruyor. Muslukları açıp suyun ısınmasını beklerken, "Sadece bana güven," diyor. "Hiçbir şeyi ele vermek istemiyorum, yoksa seni buradan asla çıkaramam. Tek söylediğim, buranın yeni ve çok özel bir kulüp olduğu. Tanıdığım bir adam her Cuma gecesi barda çalışıyor ve artı biriyle davetiye almayı başardı, bu yüzden kontrol ediyoruz."

"Bok mu? Gerçekten mi?" Suya girip başımın üzerinden bir şelale gibi akmasına izin vererek soruyorum. Özel bir kulübe katılma fikri beni derin bir merakla dolduruyor. "Ne tür bir kulüp bu?"

"Sana söyleyemeyeceğim kısmı bu," diyor, aynadan bakışlarımla buluşuyor, bal-kahverengi gözleri heyecanla kararıyor.

Ahh kahretsin. Bu hiç iyi değil.

"O zaman bana ne anlatabilirsin?" Kestane rengi kalın saçlarımı şampuanla köpürtürken bir yandan da yeni tıraş bıçağı almayı unutmadığımı umuyorum.

"Sadece inanılmaz bir gece geçireceğini. Ve kendi iyiliğin için, umarım sana sunulanlardan faydalanırsın. Sınırlarını zorla, hatta belki daha önce hiç yapmadığın bir şeyi dene."

Bu ne lan?

"Bekle," diye homurdanıyorum, yüzüm buruşuyor. "Bu da ne demek şimdi?" Az önce söylediği şeyi anlamaya çalışarak sorguluyorum. Sanki daha önce hiç kulübe gitmemişim gibi. Bu gece kaç farklı deneyim yaşayabilirim ki?

Becs gülüyor ve banyodan çıkıyor. "Dudaklarım mühürlü," diye şarkı söylüyor, gözleri sessiz kahkahalarla parlıyor. "Ve acele et. Sana giymen için güzel bir şeyler seçeceğim ve sana söz veriyorum, gece bittiğinde Izaac Banks uzak bir anı olacak."

Ve böylece gitti.

Izaac Banks.

Tanrım, sadece adı bile midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor.

Kendimi bildim bileli kardeşimin en iyi arkadaşıdır. Kardeşim Austin benden altı yaş büyük ve ben kendimi bildim bileli Izaac'la birbirlerine çok bağlılar ve gittikleri her yerde kargaşa yaratıyorlar. Austin'le ilgili her çocukluk anım Izaac'ı da içeriyor. O mobilyaların bir parçası, neredeyse aileden biri. Sorun da bu zaten. Izaac için ben sadece bir çocuğum, her zaman gözettiği küçük bir kız kardeş, ama benim için durum hiç böyle olmadı.

On yaşımdan beri onun büyüüne kapılmış durumdayım. Ona aşık olan küçük bir kızdım. O benim için her zaman gökyüzünün ta kendisiydi. Mükemmel karın kasları, en lezzetli şeytani

sırıttıyor. Tek sorun şu ki, o aynı zamanda yürüyen bir kırmızı bayrağın mükemmel tanımı.

Ha. *Tek sorun.* Kimi kandırıyorum ki? Bundan çok daha fazla sorun var. Izaak'ın beni neden asla istemeyeceğıyle ilgili bir sürü sorun var. Austin'in en iyi arkadaşı olması bunlardan en büyüğü. Bu büyük neden listenin en başında yer aldığında diğer tüm nedenlerin bir önemi kalmıyor.

Izaak'ın çıktığı kadınlar muhteşem, acayip süper modeller ve o bana baktığında ... Ben görüyorum. Yazık. Yirmi iki yaşında olmama rağmen beni hâlâ en iyi arkadaşının, hayatı boyunca ağzının suyu akmış zavallı küçük kız kardeşı olarak görüyor.

Onunla ilgili her şey tepelere kaçmamı gerektiriyor ama o karanlık, hınzır bakışlar ne zaman üzerime düşse dizlerimin bağı çözülüyor. Yapabildiğı hiçbir şey beni ters yöne koşturmadı, iki Noel önce rastgele bir kadınla yatarken yakalaması bile. Belki bir gün bir şeylerin değışebileceğı umuduna tutunmaya devam ediyorum.

Dediğim gibi, acınacak haldeyim.

Benim onu düşündüğüm gibi onun da beni düşünmesi için her şeyimi verirdim. Ama on iki yıl boyunca kenarda oturduktan sonra bunun asla gerçekleşmeyeceğini anladım.

Izaak Banks'in dünyası olmak aptalca, gerçekçi olmayan bir hayalden başka bir şey değıl - acele edip yakmam gereken bir hayal, tercihen herhangi bir yara izi bırakmadan.

On dakika sonra, sıkışık banyomda duruyorum, sinirli bir şekilde saçlarımı kurutmaya çalışırken temiz traşlı vücudum bir havluya sarılmış, ama gür saçların sorunu bu, ehlileştirmek için koca bir köy gerekiyor.

"Şuna bir bak," diyor Becs, açık kapı aralığında durmuş, siyah deri mini eteğimi ve parmağına doladığı payetli üçgen bir bluzla uyluk hizasındaki botlarımı sallıyor.

Kıyafete bakakalıyorum.

Harika bir kıyafet. Ama o payetli üst göğüslerimi zar zor kapatıyor. Sırtı açık olduğunu söylemiş miydim? Arkada onu bir arada tutan iki küçük ayakkabı askısı var; biri boynun etrafına, diğeri de kaburgaların arkasına asılmış. Göğüs desteğı ise hiç yok!

Becs bunu bana geçen yıl şaka olsun diye almıştı ve sanırım şimdi şaka benim üzerimde.

Teklifine bakarken yüzüm kızarıyor ama gözlerindeki ifadeye bakılırsa onunla bu konuda tartışmasam iyi olacak. Diğer elindeki minik siyah tangayı fark etmeden önce eteği ve ışıltılı bluzu alıyorum. Harika. Sanırım bu gece her şeyi yapacağız. Büyükanne külotunu emekli etme zamanı.

Oturma odama geçip orada giyindim çünkü banyo iki kişi için çok küçüktü. Ailem bana daha büyük bir şey almak istedi, mezun olduktan sonra tebrik hediyesi olarak benim adıma devredilecek büyük bir şey ama ben reddettim. İstedğim üniversite deneyimi, ailemin parasını ödediği lüks bir evde yaşamayı içermiyordu, bu onların egolarını zedelemem anlamına gelse bile. Bu, yirmi birinci yaş günüm için inanılmaz bir araba almalarına engel olmadı - güzel beyaz bir Corvette. Bana ne aldıklarını fark ettiğimde neredeyse ölüyordum. Kendimi bildim bileli hayalimdeki arabaydı ama bana alacaklarını hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, hep bir gün kendim için satın alabileceğimi ummuştum. Her iki durumda da cömertliklerini takdir ediyorum. Bana ve kardeşime karşı her zaman çok iyi davrandılar.

Ben kıyafetlerimi yerleştirirken Becs banyo çekmecelerimi karıştırıp fön makinemi ve fırçamı buluyor. O saçımı düzeltmeye çalışırken ben de makyajımı yapmaya başlıyorum ve her geçen saniye heyecanım daha da artıyor. Bunu gerçekten yapıyorum!

Otuz dakika içinde hayatımın gecesi için hazırdım.

Becs saçlarımı yüksek bir midilli şeklinde topladı ve bu kıyafetle eyeliner sürme konusunda yeterince cesur davrandım. Rimelim tam kıvamında ve fazladan birkaç santim daha ekleyen botlarımla kendimi yenilmez hissediyorum.

Çantamı alıp kapıyı kilitledikten sonra, alt kattaki Uber şoförümüzle buluşmak için binadan uçarak çıkıyoruz ve ben daha ne olduğunu anlamadan siyah bir sedanın arkasında yola koyuluyoruz.

Yol boyunca şakalaşıyoruz ve Uber şoförü ıssız bir sokakta durduğunda sırtım tutuluyor. "Hadi," diyor Becs, elimi tutuyor ve arabadan dışarı fırlıyor.

Kaşlarım çatılıyor ama nereye gittiğimizi bildiğine güvenerek onunla gidiyorum ama açıkçası şüphelerim var. Kulüplerle ilgili çok fazla deneyimim olmaması ne yapacağımı bilmediğim anlamına gelmiyor.

ve bu o değil. Sokak insanlarla dolu olmalı ve ana girişi göremesem bile müziğin uzaktan gelen sesini duyabilmeli ve yerdeki gürültüsünü hissedebilmeliyim ... ama hiçbir şey yok.

"Doğru yerde olduğumuza emin misin?" Onun yanında ayağa kalkıp arabanın kapısını kapatarak soruyorum. Uber şoförü hemen kalkıyor ve midem bulanıyor. O adam bile doğru yerde olmadığımızı biliyor ama arabasından indiğimize göre artık onun sorunu değiliz.

"Sadece bana güven." Becs kolunu benim koluma doluyor ve beni sokakta biraz aşağıya doğru sürüklüyor.

Bakışlarım bir sağa bir sola kayıyor. Cadde mağazalar ve kafelerle dolu ve eminim gündüz saatlerinde insan kaynıyordur, ama şimdi ay tepede olduğu için burası hayalet bir kasaba.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," diyorum hafif bir homurdanmayla, neşeli heyecanım burada öldürülebileceğimize dair donuk bir korkuya dönüşüyor. "Ama burada hiçbir şey yok. Doğru adresi aldığına emin misin?"

"Korkmayı bırakıp seni hayatının en büyük yolsuzluğuna sürüklememe izin verir misin?" diyor, dönüp beni karanlık bir sokağa doğru sürüklerken gözleri heyecanla parlıyor. Binaların arasındaki dar açıklığa yaklaştıkça kalbim hızla çarpıyor. "Neredeyse geldik."

İnliyorum ve beni sürüklemeye devam etmesine izin veriyorum. "Eğer ceset torbasına girersem, geri dönerim ve lanet hayatının geri kalanında kışına musallat olurum."

"Oooh, hoşuma gitti," diye alay ediyor. "Kulağa sapıkça geliyor."

Becs karanlık sokağın ortasında durduğunda gözlerimi deviriyorum, bakışları binanın tuğlalarına mükemmel bir şekilde çerçevenlenmiş tek bir siyah kapıya kilitlenmiş. Büyük ve heybetli; iki üniversiteli kızın çalmaması gereken türden bir kapı.

Kapının üzerinde duran tek bir kelime, insanlara içerde ne olduğuna dair tek ipucunu veriyor-VIXEN.

Harfler sade ve zarif bir yazı tipiyle metalden oyulmuştur ve arkadan aydınlatılan tuğlaların arasından göze çarpmaktadır. X

Diğer harflerden çok daha büyük ve kendimi ona gereğinden uzun süre bakarken buluyorum. Sadece tek bir harf, ama nedense o tuğla duvarın üzerinde çok büyük bir güce sahip - sanki yoldan geçen masum insanlara bu kapının ardında yatanların kalbi zayıf olanlara göre olmadığına dair son bir uyarı gibi.

Becs bana dönüp bakmadan önce kapı koluna uzanıyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. "Azıcık bile değil."

Daha geniş sırtıyor. "Mükemmel."

Ve böylece kapıyı iterek açtı ve ben de içeride yatan sırlara hazırlandım.

ASPEN

Vixen'in kapısından karanlık bir koridora adım atıyoruz ve önümüzde loş ışıklardan başka bir şey yok. Ağır metal kapı gürültüyle arkamızdan kapanıyor ve Becs'in elini daha sıkı tutarken sığıyorum.

Geri dönmek istemeyerek, loş koridoru takip ediyoruz ve attığım her adımda, yardım edemem ama ayrıcalığı hissediyorum, burası sadece bir şey ifade edenler tarafından yürünen bir koridor. Sosyetikler. CEO milyarderler. Ünlü sporcular ve rock yıldızları.

Becs buranın seçkin bir kulüp olduğundan bahsetmişti ve giriş koridorunu zar zor geçmeme rağmen haklı olduğu açıkça görülüyor. Ama bundan daha fazlası var. Bir zarafet havası var ve buranın daha önce gittiğim hiçbir kulübe benzemeyeceği açık.

"Vay anasını. Bu çok heyecan verici," diyor Becs bir merdivene ulaştığımızda.

En tepede durup aşağıdaki karanlığa bakıyoruz ama merdivenlerin kıvrılma şeklinden aşağıda bizi neyin beklediğini görmek imkânsız.

Loş ışık basamakları seçmeye ancak yetiyor ve bir ayağımı diğerinin önüne koyduğumda kalbim hızla çarpıyor. Cehennemin en karanlık çukurlarına iniş gibi, ama aşağıda bekleyen şeytan yerine, bana asla unutamayacağım bir gece vaat ediliyor.

Merdivenlerin dibine yaklaştığımızda, üst kattaki koridorun karanlık duvarlarını ve zeminini taklit eden küçük bir odayla karşılaşıyoruz, sadece ışıklandırma hala loş olsa da çok daha net.

Dışarıda gördüğüm VIXEN logosunun aynısının girişe kaynaklanmış olduğu lüks bir resepsiyon masası var. Masanın arkasında bir sarışın oturuyor, bakışları yavaşça bizimkilere kayıyor. Orada bir yargı var ama ne olduğunu anlayamıyorum.

neden ya da ne gördüğünü anlayamıyor. "Vixen'e hoş geldiniz," diyor mırıldanarak. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim adım Bexley Grant," diyor Becs. "Bu gece için bir davetiye aldım, yanımda biriyle birlikte."

Sarışın başını sallıyor, bakışları sanki adını arıyormuş gibi bilgisayar ekranına kayıyor. "Ah, evet. İşte buradasınız," diyor dudaklarında kibar bir gülümseme belirerek. "Tesisimizi ilk kez mi ziyaret ediyorsunuz?"

"Evet," diyor Becs.

Bilgisayarında bir şeyler işaretlemeyi önce başını sallıyor ve kristal mavisi bakışlarını bana çeviriyor. "Ya siz?"

"İlk kez," diye onaylıyorum.

"Harika. Peki adın ne?"

"Aspen Ryder," diyorum, o hızla bilgisayarına eklerken dinliyorum.

"Mükemmel," diyor ve bilgisayarla işini bitirip sandalyesinden kalkıyor. "Vixen'e resmen hoş geldiniz demek istiyorum. Benim adım Casey ve bu gece size ben ev sahipliği yapacağım. Şimdi, bizi ilk kez ziyaret ettiğiniz için aradan çıkarmamız gereken birkaç formalite var."

Kaşlarını çatılıyor, her birimiz için bir form çıkarmadan önce masasındaki bazı evrakları karıştırmasını izliyorum. İki kalemle birlikte büyük masanın üzerinden bize doğru kaydırıyor. "Lütfen bu Gizlilik Sözleşmelerini hızlıca okuyup bilgilerinizi doldurun ve bunu yaparken ikinizin de kimliklerinin bir kopyasını alabilir miyim?"

Kimliklerimizi teslim ediyoruz ve Casey işe koyulup kopyalarımızı alıyor ve tüm bilgilerimizi sistemine giriyor. O bunu yaparken ben de bakışlarımı Gizlilik Sözleşmesi'ne çeviriyorum, neden bir kulüp için bunu doldurmam gerektiğini merak ediyorum ama sanırım görüldüğü kadar özel bir kulüpse Gizlilik Sözleşmesi mantıklı olacaktır. İçeride kimlerin olabileceğini kim bilebilir? Kötü davranan ve kendini kaybetmek isteyen ünlüler. Belki de Vixen, ilgi odağı olmaktan uzakta kendileri olmak için gidebilecekleri bir yerdir. Her iki durumda da, içeride ne görürsem göreyim, dedikodu yayacak biri değilim.

Evrak işlerinden memnun bir şekilde imzamı atıyorum ve Casey kimliklerimizi bize geri verdikten sonra bir kâğıt çıkarıyor. "Sadece

Bu hızlı anketleri doldurmanız gerekiyor" diyor. "Bu, fiziksel sağlığınızla ilgilidir ve her ikinizin de dñzenli sağlık taramaları yaptırmanızı ve kulñbñmñze yayılabilecek cinsel yolla bulaşan herhangi bir hastalık taşımamanızı sağlar. Tñm soruları yanıtladıktan sonra lñtfen en alttaki beyannameyi imzalayın."

Bu da ne bñyle? Neden benden bñyle bir bilgi istesin ki?

Becs yanımda, ona kñrñ kñrñne inanmam konusunda ısrar ederek, "Sadece doldur," diye mırıldanıyor ve merakıma yenik dñřerek belgeyi taramaya, benim için geçerli olan her şeyi işaretlemeye başlıyorum ve kendimi olabildiğince temiz ilan ettikten sonra, birkaç dakika içinde hayatımı ikinci kez imzalıyorum.

"Teřekkñr ederim," diyor Casey, her iki formu da alıp hızlıca gñzden geçirdikten sonra işaretlediklerimizden memnun bir şekilde dosyalıyor. Daha sonra masasından bir kâğıt parçası daha aldı, ancak bu kez bize uzatırken yñzñnde ışıl ışıl bir gñlñmseme vardı. "şimdi, ikinizin de burada işlerin nasıl yñrñdñđñññ anladığınızı varsayarsak, bu bir kılavuz. Seçeneklere bir gñz atın, ben de size uygun bilekliği getireyim."

Bileklik mi? Bu da ne demek oluyor? Bir kulñpte neden bilekliğe ihtiyaım olsun ki?

Kâğıdı tararken kaşlarım çatılıyor ve bulduğum şey çenemin siyah mermer zemine dñřmesine neden oluyor.

Burası lanet olası bir gece kulñbñ değil. Ŗzel bir yeraltı seks kulñbñ!

Bakışlarım Becs'e kayıyor ve onun çoktan kendini beğenmiş bir sırtışla beni izlediğini gñrñyorum. "Sñrpriz," diyor, bu konuda fazlasıyla heyecanlı gñrññyor.

"Beni hangi cehenneme getirdin?"

Becs sadece gñlñyor. "Sadece bana gñven," diyor. "Bñyle bir yer rastgele pisliklerin ortalıkta dolaşıp taşaklarını kaldırmasına izin vermez. Gñvenlidir."

"Gerçekten oyle," diye katılıyor Casey, gñzlerimde parlayan gerginliği açıkça gñrebiliyor. "Buraya ilk geldiğimde emin değildim ve tereddñtlñyñdñm ama gerçekten endişelenecek bir şey yok. İstedideğin gibi katılabilirsin.

İstedığınız kadar az ya da çok, ya da hiç. Barda oturup bir şeyler içmek daha çok sizin tarzınızsa, öyle olsun."

Oh Tanrım.

"Ben umm . . . Özür dilerim. Çok namuslu biri gibi görünebilirim ama bu konuda gerçekten hiç deneyimim yok. Hem de hiç. Ben hala ... bilirsiniz. Bakireyim," diye ciyakladım.

Elimdeki kâğıdı göstererek, "Hiç sorun değil," diyor. "Her seviyede deneyimimiz var."

Bakışlarım tekrar düşüyor, listeyi tarıyorum ve bir restorandaki menü gibi olduğunu fark ediyorum, ancak yiyecek maddeleri yerine cinsel tercihlerin renk kodlu bir listesi.

Şöyle bir baktım. Her birini okudum ve hafızama kaydettim.

Beyaz. Bakir.

Sarı. Merak uyandırıcı. Yaklaşmaya istekli.

Turuncu. Dokunulmaya istekli.

Pembe. Oral seks.

Kırmızı. Vajinal ilişki. Özel. Mor.

Vajinal ilişki. Halka açık.

Menekşe. Biseksüel/Gay. Aynı cinsiyetten deneyimlere açık.

Açık Mavi. Anal seks.

Koyu Mavi. Birden fazla partner. Özel.

Yeşil. Birden fazla partner. Halka açık.

Kahverengi. BDSM. İtaatkar. Siyah.

BDSM. Dominant.

"Vay anasını," diyorum nefesimin altında.

Becs bana "Sanırım yeşili tercih edeceğim" diyor. "Belki menekşe rengi."

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor, en iyi arkadaşıma bakakalıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Hı-hı," diyor hevesle başını sallayarak. "Her zaman sınırlarımı zorlamak istemişimdir. Biliyorsun, birkaç üçlü seks yaptım ve harikaydılar, ama ya daha fazla erkek olsaydı ve tüm dikkatleri sadece benim üzerimde olsaydı? Ya da . . . Ne bileyim işte. Sence de bir kadınla birlikte olmayı deneyimlemek ateşli olmaz mıydı? Hem de başkalarının önünde, teşhir edileceğim bir yerde..."

Düşüncelerini bir kenara bırakıyor ama gözlerindeki heyecanı görüyorum ve kahretsin. Kışkandım. Keşke ben de keşfetmek için böyle bir özgüvene sahip olsaydım.

Sınırlarımı zorluyorum ama bu işlerde çok yeni olduğum için Becs'in yaptığı gibi atılımlar yapacağımdan şüpheliyim.

"Peki ya sen? Ne renk istiyorsun?" diye soruyor, kâğıdın üzerinden tekrar bakarak. "Bunu gerçekten yapmaya hazır mısın? Yoksa sadece izlemek ve kolaylıkla yapmak mı istiyorsun?"

"Ben umm .. . Aslında emin değilim. Belki de pembeyi tercih etmeliyim. Ama sonra, hala bakire olduğum için, beyaz olanı almam gerekmiyor mu?"

"Evet," diyor Casey. "Yani sizin durumunuzda, diğer müşterilerimize deneyim seviyenizi belirtmek için beyaz bilekliği seçeceksiniz ve daha sonra neye dahil olmak istediğinizi belirlemek için başka bir renk seçeceksiniz."

"Oh, umm . . . bu durumda. Pembe. Hayır, bekle. Kırmızı. Hayır, pembe. Kahretsin. Ben uhh . . . kırmızı."

"Emin misin?" Becs, kararsızlığımla eğlenmekten çok daha fazlasını yaparak soruyor.

"Evet, sanırım öyle. Kesinlikle kırmızı," diyorum başımı sallayarak ve bakışlarımı Casey'ninkilere çeviriyorum. "Ama oraya girip fikrimi değiştirirsem ne olacak? Kırmızı bilekliğim olması seks yapmam gerektiği anlamına gelmiyor, değil mi? Korkup vazgeçebilirim, değil mi?"

Casey sanki benim gibi gergin kadınlarla nasıl başa çıkılacağını çok iyi biliyormuş gibi bana sevgiyle gülümsüyor. Casey, "Vixen'de tüm misafirlerimiz kendi cinsel deneyimlerinin kontrolündedir," diye açıklıyor. "Bileklik sadece bir kılavuzdur, böylece müşterilerimiz neyle rahat olduğunuzun farkındadır. Herhangi bir zamanda rıza verilebilir veya alınabilir. İster halka açık ister özel bir odada olsun, neye katılacağınız sizin seçiminizdir. Ve bilekliğinizin önerdiğinden daha fazlasını keşfetmeyi seçerseniz, bu sizin takdirinize bağlıdır. Bu sizin deneyiminizden başka kimsenin deneyimi değil."

"Oh," diyorum, bunu kabullenebiliyorum, damarlarımda bir heyecan dolaşıyor ve gerginliğimi azaltıyor. "Peki ya özel odalar?"

Casey gülümsüyor. "Özel odalarımız kulübün her yerine dağılmış durumda. Eğer kapı kapalıysa, kullanılıyor demektir. Odadaki katılımcılar tarafından özel olarak davet edilmediğiniz sürece içeri girmeyin. Eğer kapı açıksa, içeri girmekte özgürsünüz" diye açıklıyor. "Her oda

temalı. Birkaç karanlık odamız var ve bu yaşam tarzında yeni olduğunuz için oradan başlamanızı tavsiye ederim. Daha rahat olabilirsiniz. Müşterilerimizin güvenliği bizim önceliğimizdir. Emin ellerde olacaksınız. Özel odalarımıza sık sık gelen erkekler, bir kadının ihtiyaçlarını anlama konusunda oldukça yeteneklidir ve her arzunuzla ilgileneceklerdir."

Woah. Bu loş ışıkta yanaklarımın kızardığını görebiliyor mu?

Omurgamdan aşağıya doğru bir elektrik atışı oluyor ve ben farkına bile varmadan bu atışı içimin derinliklerinde hissediyorum ve kalçalarım beklentiyle sıkılıyor.

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Vay anasını. Bu delilik ama yine de sabırsızlanıyorum.

Casey masasının arkasına geçti ve bir dakika sonra bana iki bileklik verdi. Biri beyaz, bekaretimi simgeliyor, diğeri kırmızı, bu kulübün içindeki herhangi bir erkeğe seks yapmaya istekli olduğumu gösteren açık bir işaret.

. . özel olarak, tabii ki.

Becs'e gelince, ona hem yeşil hem de mor bir bileklik verildi ve gecenin getirecekleri için gururlu ve heyecanlı bir şekilde bunları hızla yerine taktı.

"Hazır mısın?" diye soruyor, bileğimi tutuyor ve bantlarımı takmama yardım ediyor.

"Evet," diyorum yavaş bir gülümsemeyle.

Bekaretimi tam olarak bu şekilde kaybetmeyi planlamamıştım ama kabul edelim ki Izaac Banks ile geçirdiğim çılgın gecenin asla gerçekleşmeyeceği gerçeğiyle yüzleştim. Kendimi bırakma vaktim geldi. Vücudumun sınırlarını keşfetmenin ve her zaman yapmam gerektiği gibi hayatın tadını çıkarmanın.

"Gitmeden önce son bir şey daha," diyor Casey bileğime uzanarak. Bir damga alıp soğuk mürekkebi bileğimin iç kısmına bastırıyor ve damgayı çektiğinde göz kamaştırıcı altın bir güve görüyorum, kanatları loş ışıkta parlıyor. "Bu damga size alt kattaki VIP odalarına giriş hakkı sağlayacak ve bir kadından diğerine, tam olarak olmak istediğiniz yer orası. Şimdi, ikiniz de doğum kontrol hapı kullanıyor musunuz?"

Casey damgayı tekrar mürekkepleyip Becs'in bileğinin iç kısmına bastırırken hep bir ağızdan "Evet," diyoruz.

"Harika. Tüm üyelerimiz temizdir ve düzenli olarak test yaptırırlar, bu nedenle kendi takdirinize bağlı olarak prezervatif kullanabilirsiniz. Korunmalarını istiyorsanız, tek yapmanız gereken söylemeniz ve onların da giyinmesi. Birisi reddederse, rıza göstermeyin ve onları rapor edin. Dediğim gibi, misafirlerimizin güvenliğini ciddiye alıyoruz."

Başımı sallıyorum ve kısa bir süre sonra Casey masasının arkasından çıkıp bizi odanın derinliklerine, başka bir siyah kapıya götürüyor.

"Keyfinize bakın," diye gülümsüyor Casey kapıyı açarken. "Hayatınızın en güzel gecesine hoş geldiniz." İleriye doğru adım attığımızda, seks ve alkol kokusu bizi eşiği aşmaya ve vahşi bir tutku gecesine balıklama dalmaya çağırıyor.

Becs elimi tutuyor ve boğucu müzik kulak zarıma saldırırken, çılgınlığa adım atıyoruz ve bunu yaptığımız anda akbabaların aç bakışlarını hissediyorum. Vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyorlar, beyaz bilekliğimde oyalanıyorlar ve *kendimi* bir meydan okuma gibi hissetmekten alamıyorum ama Casey'nin söylediklerini hatırlamaya çalışarak bunu bir kenara itiyorum - *kontrol bende. Herkese hayır deme gücüne sahibim. İstediğim kadar az ya da çok katılabilirim.*

"Neden önce etrafa bir göz atmıyoruz?" Becs sanki biraz dürtülmeye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi kolunu benimkine dolayarak teklif ediyor.

Başımı sallıyorum ve yürümeye başladığımızda bakışlarımın lüks kulüpte gezinmesine izin veriyorum. Her şey karanlık. Zeminler. Duvarlar. Kabinler. Mobilyalar. Bar bile aynı temayı takip ediyor. Dansçılar için bir sahne ve hatta suyun üstünde buharın yüzdüğü ısıtılmalı bir havuz bile var. Yalan söylemeyeceğim, inanılmaz görünüyor, ancak şu anda her iki yanında bir erkekle kendinden geçmiş bir dünyada olan kadını düşünürsek, o suyun içinde ne tür bir DNA olduğunu bilmeye başlamak bile istemiyorum.

Kulübün her yerinde bölümleri ayırmak için şeffaf perdeler asılı. Bazı küçük kabin benzeri alanlar iki kişi için tasarlanmış samimi görünüyor ve bazıları daha büyük partilere ev sahipliği yapmak için çok daha büyük. Neredeyse hepsi dolu. Bazı çiftler sadece bir şeyler içerken, diğerleri tutkunun vahşi atışlarında, birbirlerine biniyor, çektikleri dikkatten kurtuluyorlar.

Becs'e gelince, onun dikkati köşedeki seks partisinde. Yine de, bir seks partisini gerçekte ne tanımlar? Eşit sayıda erkek ve

Kadınlar mı? Bilmiyorum. Yasak sitelerde gördüğüm ya da görmediklerim genellikle vahşi ve kimin önce boşalacağını görmek için yarışır gibi çılgınca sevişen çiftlerle dolu.

Ama bu öyle değil. Bu daha erotik görünüyor.

Etrafında beş erkek olan bir kadın var. Sert ya da zorlayıcı değiller ya da onu körü körüne sikmeyi düşünmüyorlar. Bu farklı. Nazikler. Parmakları teninde geziniyor ve onu ürpertiyor. Bir adamın kucağına oturuyor, kalçaları genişçe açılıp adamın kucağına asılıyor ve adamın kolları vücuduna dolanıyor, biri dik meme ucunu okşuyor, diğeri klitorisinin üzerinde tembel daireler çiziyor. Adam kadının gırtlığının dibini öpüyor ve kadın adama yaslanıp sırtını zevkle kamburlaştırıyor ve bu açıdan görmek zor olsa da adamın sikinin kadının kıçının derinliklerine gömüldüğünden oldukça eminim.

Her şey onunla ilgili. Ona dokunuşları, hareketleri. Bu adamlar için mesele boşalmak değil, mesele ona hissettirmek. Bu saf erotik zevkle ilgili ve ben bunun için buradayım.

Bunda çok şehvetli bir şey var ve bu kadının gece boyunca saatlerce kendinden geçeceğinden hiç şüphem yok. Bir diğeri dizlerinin üzerine çöküp dilini iç kalçasında gezdirmeye başladığında, adamlardan ikisini elleriyle çalıştırıyor ve ağzını amının üzerine kapattığı anda başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Bir şekilde izinsiz giriyormuşum gibi hissediyorum. Ama gerçekten öyle miyim? Eğer başkalarının bakışlarından hoşlanmasaydı, burayı özel bir odaya kapatırdı.

"Vay anasını," diyor Becs yanımda, bakışları hâlâ kadına kilitlenmiş. "Ben de bunu istiyorum. Onunla yer değiştirebilsem ve tam olarak buna sahip olabilsem..."

Bakışlarından açlık fışkırıyor ve yüzümde bir sırtıma beliriyor. Sanırım bu gece unutulmaz bir gece olacak. "Hadi," diyorum onu bara doğru çekerek. "Bir içki alalım ve kulübü incelemeyi bitirelim, sonra vaktini nerede geçirmek istediğine karar verebilirsin."

Becs hevesle başını sallar. "İyi plan. İlk birkaç dakikada gördüklerimiz bunlarsa, buranın başka neler sunabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca VIP alanı. Orayı kesinlikle kontrol edeceğiz."

Aşağıda neler olduğu fikrinden neredeyse korkuyorum, ama ilgimi çektiğini de inkar edemem. Sonunda oraya gitmesem bile

Her şeye rağmen bu yaşadığım en çılgın geceydi.

Bara doğru ilerliyoruz ve burada biraz daha rahatım. İnsanlar sadece takılıyor, içkilerini yudumluyor ve birbirlerini tanımaya çalışıyorlar. Neredeyse normal görünüyor, ama etrafımdaki bazı konuşmaları dinleyecek olsam, duyacağım tek şeyin sınırlardan, karışıklıklardan ve yatak odasında zorlamak istedikleri sınırlardan bahsetmek olduğunu biliyorum.

Kulübün müziği neredeyse hipnotik ve ben daha bir içki sipariş edemeden kalçalarım ritimle sallanmaya başlıyor.

Becs iki cosmopolitan sipariş ediyor ve barmen kristal bardaklarda içkilerimizle geldiğinde, yanıma bir adam yerleşiyor. Barmenin dikkatini çekip kendine bir viski ısmarladığında bunu pek önemsemiyorum ama barmen içkisini hazırlamak için uzaklaştığı anda adamın dikkati benim üzerime düşüyor.

Parmakları bileğimin iç kısmında geziniyor, beyaz bileklikte oyalanıyor. "Selam, bebeğim. İyi vakit geçiriyor musun?"

Kolumu ihtiyatlı bir şekilde çekip aramıza biraz mesafe koyuyorum. Normal bir kulüpte olsaydık Becs bu adamı çoktan kısıp almış olurdu ama nerede olduğumuzu ve amacımızın yeni insanlara yaklaşmak olduğunu düşünerek ona dönüyorum, bakışlarım yüzünde geziniyor. Yakışıklı biri. Uzun boylu. Belki 1.80. Pahalı takım elbisesine bakılırsa başarılı biri olmalı.

"Öyleyim. Peki ya sen?"

Boğucu bakışları yüzümde geziniyor. "Öyle olmayı umuyorum."

Onda seksi bir sertlik var. Ofiste uzun bir gün geçirmiş gibi görünüyor ve gecesini güzel bir kadına kendini kaptırarak geçirmeye, ona tekrar tekrar gömülmeye ve vücudunun sunabileceği saf tatminde kaybolmaya hazır. Ama bana kapüşonlu bir bakışla bakmasına ve çok iyi bir gece geçirme vaadinde bulunmasına rağmen, içimden bir ses onun bu kaşıntıyı giderecek adam olmadığını söylüyor.

Kibarca sohbet etmeyi teklif ediyorum ve barmen içkisiyle döndüğünde, bu gece cazibesine kapılmayacağımı açıkça görebildiği için özür diliyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu anlayan ve işler kötüye gitmeden önce çekip gidecek kadar kendine saygısı olan bir adama saygı duyuyorum.

Becs ve ben birkaç dakika oturup içkilerimizi yudumlarken her şeyi değerlendiriyoruz. O odanın karşısındaki BDSM çiftini işaret ederken, ben de özel odalardan birinin açık kapısından görünen sahneyi işaret ediyorum. İçkilerimizi bitiriyoruz ve ben ikincinin yarısına geldiğimde nihayet gevşemeye başlıyorum. Birkaç kişiyle sohbet ediyoruz. Bir çift bizi özel bir odada kendilerine katılmaya davet ederken, bir diğeri ilgiden hoşlanan bir gösteri yapıyor. Ve fark ediyorum ki, hiçbir şey yapmasam bile, bu geceden bekaretim hala bozulmamış olarak ayrılırsam, bu gece hala harika bir deneyim olacak şekilde şekilleniyor.

Becs elimi tutup beni VIP alanının girişine doğru çektiğinde bir saattir burada olmalıyız. "Hadi, bunu kontrol etmek için ölüyorum," diyor ve ben de aynı fikirdeyim, ben de öyleyim. Tanıştığımız birkaç kişi VIP salonunda geçirdikleri çılgın geceler hakkında hikâyeler anlattılar ve bu beni fazlasıyla meraklandırdı.

Gece ilerledikçe daha da cesurlaşan çiftlerin ve partililerin arasından geçerek kulüpte ilerliyoruz. Merdivenlerin tepesine ulaşp güvenlik görevlisine altın renkli, parıldayan güve damgalarımızı gösterdiğimizde el sallayarak içeri giriyoruz ve içine girmek üzere olduğum şeyin dünyamı milyonlarca küçük parçaya ayıracağından hiç şüphem yok.

Vixen gerçek dışı, çılgın, vahşi bir macera gibiydi, ancak merdivenlerden VIP salonuna inerken, bir coşku hissi hakim oluyor ve aniden her şey çok gerçek oluyor. Üst kattaki müzik boğucu ve hipnotikti ama burası heyecan verici ve aç bir enerjiyle kanımı kaynatıyor.

Işıklandırma farklı, bir şekilde daha derin ve üst kattakinin aksine insanlar barda takılmıyor. Çok fazla insan yok, ama odadaki cinsel enerji ana kattakinden çok daha ağır basıyor, ayrıca buradaki çıplaklık göz açıcı. Buraya dağılmış daha fazla özel oda var, çoğunun kapısı zaten kapalı. Salonlar ve kabinler insanlarla dolu, erkekler vücutlarının ırzına geçerken kadınlar kanepelere uzanıyor.

Yüzünü bir kadının bacaklarının arasına sokmuş bir adam görüyorum, başka bir adam da onun kıkına sokuyor. Vücudu yavaşça girip çıkarken, her bir itiş güçlü ve kendimi birdenbire böyle erkekleri izlemekten hoşlanıp hoşlanmadığımı merak ederken buluyorum. Kadın kendinden geçmiş bir halde

Başka bir adam başının yanında diz çöküyor ve kadın adamın kalın sikini ağzına alıyor. Ve bu yukarıda görmediğimiz bir şey olmasa da, daha önce var olmayan bir hamlık, bir açlık var.

Becs etrafına bakınarak, "Tamam, burası kesinlikle olmak istediğim yer," diyor.

"O zaman git ve onlara katıl," diyor arkamızdan bir ses.

Arkamıza döndüğümüzde merdivenlerden yeni indiği belli olan takım elbiseli bir adamla karşılaşıyoruz. Cesur biri ve hemen Becs'in dikkatini çekiyor, onu suçlayamam. Adam çok seksi ve Becs'i içine çekerken gözlerinin arzuyla parlaması Becs'in gözlerinde vahşi bir ihtiyacın parıldamasına neden oluyor. Adam onun arkasına geçiyor, kolu hemen beline dolanıyor ve bacaklarının arasına kayıyor.

Kadına her ne yaparsa yapsın, kadın onun eline doğru sürtünüyor ve kadın nefes alıp inlediğinde, adamın parmaklarını onun içine soktuğu anlaşılıyor. Dudaklarını kadının boğazının dibine indiriyor. "Ne kadar sıkı bir amcık," diye mırıldanıyor. "Seni arkadaşlarıma göstermeme izin ver."

Becs bana bir bakış atmadan önce dilini alt dudağının üzerinde yuvarlıyor.

"Seni durdurmama izin verme," diyorum ona, gözlerindeki soruyu görerek.

Bana sırtıyor, sonra da maharetli parmaklarıyla dizlerinin bağına çözdüğü belli olan bu cesur yabancıya bakıyor. "Tamam."

Başını sallıyor ve onu daha önce izlediği grubun yanına götürüyor, eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor. Kız hemen cevap veriyor ve böylece yön değiştirerek odanın biraz daha özel olan farklı bir bölümüne geçiyorlar. Adam bardaki birkaç kişiye başıyla işaret ediyor ve onlar da kalkıp kadına doğru yaklaşıyorlar. Sadece bunların ona göstermek istediği arkadaşları olduğunu varsayabilirim.

Merakım beni ele geçiriyor ve bara doğru ilerlerken bir dakika Becs'i izliyorum, iyi olduğundan emin olmak için.

Cesur adam tıpkı merdivenlerde olduğu gibi yine Becs'in arkasına geçiyor ve elleri Becs'in vücudunda geziniyor. Ona nazik davranıyor, hiç zorlamıyor ama yine de kontrolü ele alıyor. Dudakları kızın boynunun dibine inip onu orada öperken elini tekrar kızın kalçalarının arasına sokuyor. Kulağına bir şeyler mırıldanıyor, umarım sınırlarının ne olduğunu soruyor ve diğer arkadaşlarından biri onun önüne geçip

Siyah elbisesinin eteklerini hafifçe tuttuğunda, Becs'in buraya gelme sebebini öğrenmek üzere olduğu anlaşılıyor.

Onu öpüyorlar, ona dokunuyorlar ve vücudunu zayıflatıyorlar ve onu soyup mutluluk dolu bir zevk dünyasına göndermeye başladıklarında, damarlarımda bir kıskançlık patlaması gürlüyor. Keşke ben de kendimi ortaya koyacak ve gerçekten istediğim şeyi böyle alacak cesarete sahip olsaydım.

Becs bu adamları tanımıyor bile ve vücudunu onlara emanet ediyor ve yüzündeki ifadeye bakılırsa hayatında hiç bu kadar canlı hissetmemiş.

Buna ihtiyacım var. Bu iyi kız imajından sıyrılıp karanlık tarafa geçmeye hazırım. Yaşadığımı hissetmek istiyorum. Biriyle birlikte olmanın verdiği heyecanı yaşamak istiyorum. Bir erkeğe binmenin ve onun siki içime gömülürken boşalmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.

Beni asla sevmeyecek bir adamı beklemekten bıktım. Artık bir adım atmanın ve bedenimin sınırlarını keşfetme özgürlüğünü kendime tanımanın zamanı geldi.

Erkekler Becs'e şehvetli dokunuşlar yağdırırken ve Becs dizlerini açarken başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Bu gece seyirci istediğini biliyorum ama vücuduyla ne kadar rahat olursa olsun onu izleyemeyeceğim bazı şeyler var.

Bir kozmopolit daha yudumluyorum, salonda etrafıma yeni bir gözle bakarken kalçalarımın arasında derin bir zonklama hissediyorum. Artık sadece manzarayı seyretmek için bakmıyorum. Bekaretimi alacak ve sonunda beni her zaman keşfetmek istediğim bir dünyaya açacak adamı arıyorum.

Birkaç adamla göz göze geliyorum, her biri kendi çapında lezzetli, ama hiçbiri dikkatlerini çekmek istememe neden olmuyor. Sakallı bir adam arkamdan yaklaşıyor ve eli belimde kaldığında onu itmek için bir hamle yapmıyorum.

Eli kalçamın üzerinde ve uyluklarımın arasında geziniyor ve dudakları boynumda dans ederken gözlerimi kapatıp zevke teslim oluyorum. Ona sürtünüyorum ve ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıyorum. Tam daha fazlasını istemeye hazırlanırken, VIP salonunda bir şeyin parıltısı gözüme çarpıyor: Uzun boylu bir adam, üstsüz ve uzaklaşıyor.

Özel odalardan birinde kaybolurken yüzünü görmüyorum, sadece omuzlarının genişliğini görüyorum ve midemin derinliklerinde bir şey sıkıştığında, bu gece bekaretimi kaybedeceğim kişinin o olduğunu anlıyorum.

ASPEN

Özel odanın kapısı açık kalıyor ve kendimi durduramadan sakallı adamın kollarından çıkıp salonda ilerliyorum, içimdeki o derin zonklama her saniye daha da acıktırıyor. Casey'nin bahsettiği o güvenilir adamlardan biri olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum - bir kadının her arzusunu yerine getirebilecek yetenek ve beceriye sahip güvenilir adamlar.

Tanrım, umarım öyledir.

Özel odanın kapısından içeri girdiğimde, buranın kulübün sunduğu karanlık odalardan biri olduğunu görüyorum. Karanlık duvarlar ve zemin, tıpkı kulübün geri kalanı gibi, sadece diğer alanların sunduğu loş ışık yerine burada hiç ışık yok. Tek gördüğüm, odanın ortasındaki kaslı adamın hafif silueti ve omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti. Sırtı bana dönük ama hiç bu kadar ilgimi çekmemişti.

Bunu gerçekten yapacağım.

"Kapıyı kapat," diye gürliyor, sesi arzuyla kalınlaşıyor ve onu heyecan verici müzikten zar zor duyabilsem de, tam olarak istediği gibi yapıyorum, eşikten adım atıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Ana kattan gelen her türlü ışık kesiliyor ve oda kör edici bir karanlığa gömülüyor. Müzik hâlâ aynı yükseklikte, ancak şimdi bu gizemli adamla kapalı olduğum için müziğin göğsümde titreştiğini hissedebiliyorum.

Ellerim titriyor ve bardağı bir kenara koymadan önce Cosmo'mdan kalanları hızla bitiriyorum. Başka bir şey söylemiyor ama beni kendisine doğru çağırdığını hissediyorum ve ellerini vücudumun her yerinde hissetmek için çaresizce tam olarak istediği şeyi yapıyorum.

Artık silüetini zar zor görebildiğim odanın içinde ilerliyorum, ta ki dokunuşunun koluma değdiğini hissedene kadar. Titriyorum, önünde duruyorum ve vücudumu saran sınırlara rağmen daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Bu yabancı adamın bana kötü şeyler yapmasını, bekâretimi almasını ve bana yaşadığımı hissettirmesini istiyorum.

Dokunuşu bir yaz esintisi gibi bileğime kadar iniyor, bilekliklerimi parmaklarının arasında topluyor ve iki tane olduğunu açıkça hissediyor. Aramızda tek bir soru kalıyor ve sertçe yutkunarak neden burada olduğumu tam olarak bilmesine izin veriyorum. "Beyaz," diye nefes alıyorum, sinirden titreyerek. "Ve kırmızı."

Onu göremememe rağmen, anlayışını hissedebiliyorum ve bunun bizi çevreleyen karanlıkla bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Görme yetimi kaybettikten sonra diğer duyularıma güvenmek zorunda kalıyorum. Müzik duyma yeteneğimi bastırıyor, böylece bana kalan tek şey hissetmek oluyor.

Vücuduma dokunuşunu hissetmek.

Yaydığı sıcaklığı hissetmek.

Nefesinin tenimi okşayışını hissetmek. Hepsini istiyorum.

Gizemli yabancı kalçalarımı tutuyor ve sırtım çıplak göğsüne bastırılana kadar beni kollarında döndürüyor ve ona bu kadar yakın olduğum için dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor. Üzerimde yükseliyor. Benim 1.80'lik boyuma kıyasla en az 1.80 boyunda olmalı. Başımın tepesi ancak omzuna ulaşıyor, ama bir erkeğin bu yönünü seviyorum. Kaslı bir vücuda eşlik edecek geniş omuzları ve geniş bir göğsü seviyorum.

Kokusu beni sarhoş ediyor, kolonyası Izaak'ın kullandığıyla aynı, ama bunu aklımın bir köşesine koyuyorum. Bu gece beni asla istemeyecek bir adamın ellerini hayal etmek istemiyorum.

Parmakları tenimde gezinmeye devam ediyor ve ben onun ellerinde macun oluyorum. Kalçam. Bileğim. Kaburgalarım. Her dokunuş beni daha fazlası için sızlatıyor. Ve sonunda, eli bacaklarımdan arasına dalıyor ve amımı avuçluyor ve ben sığ bir inilti çıkarıyorum.

Bana doğru eğiliyor, dudakları omzumun üzerinden geçiyor. "Eğer herhangi bir zamanda durmamı istersen, bana söyle."

Sözleri pazarlığa yer bırakmayan bir talepti ve bu adamın şu anda bana yapabileceği hiçbir şeyin durmasını istememe neden olmayacağını bilerek başımı sallıyorum. Ve sonra sanki içimdeki dürtüyü hissetmiş gibi, eli amımın üzerinde çalışmaya başlıyor.

Avucunun topuğunu klitorisime bastırıp sürtüyor ve ben titriyorum. Diğer eli payetli üstümü bir arada tutan ince ayakkabı askısına kadar gitmeden önce çıplak belimin üzerinde gezinirken beni tangamın şeffaf kumaşından geçiriyor. Nazikçe çekince sırtımdaki küçük düğüm çözülüyor ve ben elini sıkarken ikinci ipi de çözerek üstümün yere düşmesine izin veriyor.

Hiç tereddüt etmeden iri elini kaburgalarımın etrafından dolaştırıp göğüslerime doğru uzatıyor. Parmakları, elinde nasıl hissettirdiğini test ediyormuş gibi göğsümün kıvrımlarında geziniyor ve parmakları meme ucumun üzerinden geçip doğrudan merkezime şiddetli bir elektrik atışı gönderdiğinde dizlerim bükülüyor.

Beni güçlü kavrayışıyla yukarı kaldırıyor, mini eteğimi kalçalarımın etrafında tutan küçük fermuara uzanmadan önce vücudumun her santimiyle alay ediyor. Metal tırnağı kolaylıkla çekiyor ve eteğim düşüyor, üstümle birlikte yere düşüyor ve beni siyah tangam ve yüksek çizmelerimden başka bir şeyle bırakmıyor.

Göğsünden bir hırıltı yükseliyor ve sırtımda bir titreşim hissediyorum ama bir an sonra kalçalarımı tutup beni çevirdiğinde bu titreşim kayboluyor. Nefesim kesiliyor, göğsüm beklentiyle kabarıyor, hayatımda hiç bu kadar derin bir cinsel ihtiyaç hissetmemiştim. Beni yanlış anlamayın, seks yapmamış olmam ona aç olmadığım anlamına gelmiyor. Diğer her şeyi yaptım ve başucu çekmecemde kesinlikle fazla kullanılmış bir dizi oyuncak var, ama hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Beni itiyor, güçlü elleri beni zahmetsizce bir adım geri atmaya zorluyor ve sırtım karanlık odanın duvarına dayanana kadar devam ediyorum. Beni sıkıştırıyor, başparmakları tangamın ince kemerine takılırken iri vücudu beni duvara sabitliyor, sonra tangamı kalçalarımın altına aşağı çekerken dizlerinin üzerine çöküyor.

Nefesim kesildi. Bunu tahmin etmemiştim. Doğrudan seks olacağını düşünmüştüm ama beni tatmak istiyorsa ona hayır diyecek değilim.

İçimden çıkana kadar tangamı bacaklarımdan aşağı ve botlarımdan üzerinden çekiyor. Sonra elini kalçamda hissediyorum, sanki vücudumu hafızasına kaydetmiş gibi yavaşça her hafif kıvrımın üzerinde geziniyor. Parmakları dizimin iç kısmına dolanıyor, bacağımı yukarı ve omzuna doğru yönlendiriyor, beni ona açıyor ve beni en savunmasız şekilde ortaya çıkarıyor ve inanılmaz boyu göz önüne alındığında, geniş bir şekilde gerildim.

Bana doğru eğiliyor ve parmaklarımı saçlarının arasına sokmaktan kendimi alamıyorum. Keskin soluması midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor. Sonunda arayı kapattığında ve dili yarığımın içinden geçerek giriş yerimden klitorisime doğru ilerlediğinde bu beklenti neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Dizlerim titriyor ve tüm ağırlığımla duvara yaslanmak zorunda kalıyorum, kendimi zar zor dik tutabiliyorum.

Yukarı uzanan sıcak eli beni sabit tutmak için karnıma bastırıyor ve yetenekli dili ıslaklığımda tekrar gezindiğinde felç oluyorum - onun kötü zevkinin mükemmel esiri oluyorum.

Ağzı klitorisimin üzerine kapanıyor, dili ileri geri gidip gelirken emiyor ve alay ediyor. Bir elimle mememi kavrarken inliyorum, meme ucumla alay ediyor ve diğer elimi saçlarına düğümlüyorum, bırakmayı reddediyorum. Beni insan olamayacak türden bir beceriyle çalıştırıyor ve tam daha iyi olamayacağını düşündüğümde, uzanıp iki kalın, uzun parmağını içime sokuyor.

Başımı saf bir coşkuyla geriye atıyorum, nefesimi zar zor tutabiliyorum ama o gevşemiyor, dünyamı ateşe vermeye kararlı. Parmakları içimde kıvrılıyor, onun etrafında titrerken duvarlarıma masaj yapıyor, kalçalarım memnuniyetle çılgınca sarsılırken kasılıyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum, gittikçe kenara yaklaşıyorum.

Dili klitorisimin üzerinde yuvarlanarak beni çalıştırıyor ve parmakları içimde daha derine iterken, bir saniye daha dayanamıyorum. Patlıyorum, parmaklarının üzerine sertçe geliyorum, haykırırken duvarlarımda onun etrafında paramparça oluyor. Yüksekliğim vücudumda sallanıyor, damarlarımda patlıyor ve parmaklarımdan ve ayak parmaklarımdan uçlarına kadar nabız atıyor.

İçimdeki her şey sıkışıyor, ama hassas klitorisimi emmeyi ve ısırmayı bırakmaya cesaret edemiyor ve dilinin her hareketiyle veya yetenekli parmaklarının itişiyiyle orgazmım yoğunlaşıyor.

Bedenim çaresizlikle titrerken beni tutuyor ve orgazmım hafiflerken bu acımasız, güzel yabancı geri çekiliyor. Nefesim kesiliyor, o ayağa kalkarken ağırlığım karanlık odanın duvarına çarpıyor. Dik durabilmek için geniş omuzlarına tutunmak zorunda kalıyorum ama içime girip iri ellerini belime doladığında tutuşum gevşiyor.

Pantolonunun önünden ereksiyonunu hissediyorum, karnıma doğru bastırıyor ve içimde saf bir paniğe neden oluyor. Kocaman bir canavar, yatağımın başucundaki çekmecede saklı oyuncakların çoğundan daha büyük.

Sığmayacağı kesin.

Belki de bu iyi bir fikir değildir. Belki de biraz daha orantılı biriyle başlamalıyım.

İri eli boğazıma dolanıyor, başparmağı çeneme uzanıyor ve onu yukarı kaldırmaya zorluyor ve karanlıkta hiçbir yüz hatlarını göremememe rağmen, gözlerinin benimkilerle buluştuğu anı tam olarak hissediyorum. "Dur," diye gürlüyor göğsünden gelen derin bir ses tonuyla. "Fazla düşünüyorsun. Beni alabilirsin."

"Ben ... sen çok büyüksün," diye fısıldıyorum, heyecan verici müzikten beni duyup duymadığından bile emin değilim.

"Evet. Şimdi dokun bana."

Oh, Tanrım. Ellerim omuzlarında titrerken bir sinir dalgasına kapılıyorum, ama geri çekilme ve kocaman sikini avucumun içinde hissedememe düşüncesi içimde derinlerde bir şeyleri parçalıyor.

Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Gerginliğimi bir kenara iterek, açlığımın beni yönlendirmesine izin veriyorum.

Başparmaklarımı pantolonunun kemerine sokuyorum ve kalçalarından aşağı doğru kaydırıyorum, ağır siki serbest kalıp karnıma doğru inerken bir nefes çekiyorum. Tenime sürtünen bir piercing hissi var ve bu beni daha da heyecanlandırıyor. Pantolonunu yere düşene kadar aşağı itiyor ve içinden çıkıp tekmeleyerek uzaklaştırırken hiç vakit kaybetmeden parmaklarımı kalınlığının etrafında kıvırıyorum.

Onu avucumun içinde hissettiimde nefesim kesiliyor. Kadife gibi pürüzsüz, kalın, belirgin damarları şişkin, delikli ucuna kadar uzanıyor ve başparmağımı tepesine doğru kıvırdığımda bana karşı titriyor. "Aynen böyle, Küçük Birdy. Tekrar."

Sözleri bir talep gibi ve kendimi onu memnun etmeye hevesli buluyorum, hemen başparmağımı tekrar ucunun üzerinde gezdiriyorum. Göğsünden derin bir homurtu yükseliyor ve yumruğumu yukarı aşağı pompalamaya başlamadan önce tutuşumu sıkılaştırıyorum, etkileyici boyutunu gerçekten hissediyorum.

Başı öne eğiliyor, dokunuşumla çözülüyor ve bu beni teşvik ediyor. Bana karşı parçalandığını hissetmeye ihtiyacım var, odayı dolduran zonklayan bas sesinin üzerinde kesik kesik nefesini duymaya ihtiyacım var, bu yüzden elleri kıcımda olana kadar her şeyimle onu çalıştırıyorum, beni zahmetsizce kollarına kaldırıyor.

Bacaklarım beline kilitleniyor ve dudaklarını boynuma gömüyor-öpüyor, yalıyor ve güçlü kollarının arasında kıvrana kadar kulaklarımın altındaki hassas deriyi ısıyor. İri bedeniyle beni duvara yaslıyor ve dili tenimde gezinirken, Izaak'ın gözlerini, dokunuşunu, dilini ve elimdeki sikini hayal ediyorum. Tenimde bir ürperti belirliyor, Izaak'ın vücudumu bu şekilde içlediğini düşündükçe açlığım daha da artıyor.

Oraya gittiğim için hemen kendimi azarlıyorum, ama aklıma geldiği an, kalmak için buradaydı.

O kalın sikini göbeğime doğru sürüyor ve ben titremeye başlıyorum, ihtiyaç baş edemeyeceğim kadar fazla geliyor. "Kendini beceriyor musun, Küçük Birdy?" diye soruyor, tenime değen sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyor. "Bu tatlı amcığa hiç büyük bir silikon horoz soktun mu?"

Kaba ses tonu tüylerimi ürpertiyor ama hoşuma gidiyor. Yüzlerini bacaklarımın arasına gömüp beni bu şekilde sorgulayan erkekler olmuştu ve bu iğrenç bir saptırmadan başka bir şey değildi, ama onunla Tanrım. Ona hayatımın her kirli ayrıntısını anlatmak istiyorum. "Evet," diye nefes alıyorum, göğsüm onunkine çarpıyor.

"Güzel," diye gürlüyor, sonunda aramıza uzanıyor ve lezzetli sikinin başını alıyor. "Seni becereceğim, Küçük Birdy. Eğer sen

Durmamı istiyorsan, şimdi söyle. Seni santim santim alacağım. Derin ve çığ. Sert ve hızlı olacak ama sana zarar vermeyeceğim."

Oh, Tanrım. Bedenim titriyor ama buna bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var.

Kukum kasılıyor, zaten beklentiyle titriyor ve başımı sallıyorum, nefes nefese kalıyorum. "Lütfen," diye inliyorum, parmaklarım onun güçlü omzunu kazıyor. "Sana içimde ihtiyacım var."

Tereddüt etmiyor, kalın ucunu ıslaklığında gezdiriyor, aramıza yayıyor ve sonunda onu giriş yerimde hissediyorum. Eli kıcımdan belime doğru kayıyor, beni sıkıca tutuyor ve ucunu içeri ittiğinde, başımı duvara doğru eğiyorum, inkar edilemez zevk zaten içimde sallanıyor.

Parmakları derimi kazıyor ve ben bir nefes verirken, beni bir inç daha alıyor, yavaşça içimde daha fazla itiyor. "Oh, Tanrım," diye inliyorum duvarlarım gerilmeye başladığında. Daha içimde bile değil ama şimdiden beni yatağımın başucundaki masada bulunan her şeyden daha fazla geriyor. Buna dayanabileceğimden emin değilim.

Bir santim daha. Bir nefes daha.

Tırnaklarım derisine batıyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Bu şekilde hissedebileceğimi, bu kadar bütün ve dolu hissedebileceğimi hiç bilmiyordum ve o henüz tam olarak girmede bile.

Beni daha da ileri götürüyor ve ben de kendimi onun etrafında rahatlatıyorum, sahip olduğu her şeyi almaya kararlıyım, bunca yıldır kendi yatak odamın mahremiyetinde kendimi buna hazırlamamış olsaydım, bunu asla yapamayacağımı biliyorum.

"Aferin kızıma," diyor sanki onun etrafında nasıl rahatladığımı, onu içimde nasıl karşıladığımı hissediyormuş gibi.

Duvarlarım hiç bu kadar gerilmemişti ve bir hamleyle daha dibe vuruyor, beni o kadar derine götürüyor ki kalçalarım şaşkınlıkla sarsılıyor. "Fuuuuck," diye inliyorum, tüm vücudum ihtiyaçtan titriyor. Duraklıyor, lezzetli girişine alışmam için bana bir an veriyor ve dudakları boynuma geri dönüp kulağımın altındaki o hassas noktaya doğru çalıştığında açlığım yoğunlaşıyor.

Hareket etmesini istiyorum. Şimdi.

Sanki damarlarımda dolaşan o vahşî çaresizliği hissetmiş gibi geri çekiliyor ve deliciliğinin beni içten içe kızdırdığını hissediyorum. Tekrar itiyor ve yüksek sesle nefes alıyorum, tırnaklarım daha da fazla kazıyor. "Lanet olsun," diye nefes alıyorum, duvarlarım onun kalın sikinin etrafında paramparça oluyor.

"Seni nasıl becerdiğimi seviyor musun, Küçük Birdy?" diye homurdanıyor ve o konuştukça, Izaak'ın içime giren, beni her zaman umutsuzca arzuladığım gibi dolduran kişi olduğunu hayal etmek daha kolay hale geliyor.

"Oh, Tanrım. Evet! Tekrar."

Hayal kırıklığına uğratmıyor, beni tekrar tekrar çalıştırıyor ve az önce ağzıyla bana verdiği destansı orgazma rağmen, çekirdeğimde o tanıdık sıkışılmayı şimdiden hissediyorum. Daha önce hiç birden fazla kez boşalmamıştım ama içimden bir ses bu ikinci seferin gecenin sonuncusu olmayacağını söylüyor.

Beni duvara yaslıyor ama vücudunu geriye doğru eğerek aramıza mesafe koyuyor. Sonra tam onu geri çekecekken, bu boşluğu kullanarak aramıza giriyor ve başparmağını klitorisime bastırıyor. Kalçalarım titriyor ve sıcaklık tüm vücudumu sarıyor. "Uzan, Küçük Birdy. Çubuğu kavra."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor, ama istenileni yapıyorum, uzanıp duvara cıvatalanmış metal bir çubuk buluyorum. Parmaklarımı onun etrafında kıvırıyorum, hayatım pahasına tutunuyorum ve kalçalarını geriye attığı anda nedenini anlıyorum. Beni tutarken, ağırlığımı taşıırken, tüm işi kalçaları yapıyordu. Ama şimdi, daha uzun, daha derin itişlerle içime girerken, kendimi ayakta tutmam gerekiyor.

Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve kalçalarım sarsılmadan duramıyor, hassas sinir demeti fazla mesai yapıyor. *Bu çok fazla.* Bunun bitmesini istemiyorum ama daha fazla dayanamıyorum. "Kahretsin, ben-"

"Biliyorum, Birdy. Benim için gel. O sıkı amcığın sikimi sıkıldığını hissedeyim."

Oh, Tanrım. Onun pis ağzını seviyorum.

İçime bir kez daha, derin ve güçlü bir şekilde itiyor ve sınırlarına ulaşan bir bobin gibi patlıyorum. Haykırıyorum, duvarlarım umutsuzca onun kalın sikini sıkarken vücudum yoğun bir tatminle kasılıyor. Gergin bir nefes veriyor, vücudu benimkiyle birlikte titriyor, ama hareket etmeyi ya da başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirmeyi bırakmıyor ve

Dokunuşunun her saniyesinde, her yeni itişinde orgazmım beni daha yükseğe çıkarıyor.

Vücudumdaki yüksek roketler, inkar edilemez bir zevkle içimde nabız gibi atarken gözlerim kapanıyor ve başımı geriye atıp tatlı bir nefes alıyorum. "Oh, Tanrım," diye haykırıyorum, vücudum spazmlar karmaşasına dönüşüyor. Hayatımda hiç böyle boşalmamıştım, hiç bu kadar yüksek, bu kadar yoğun hissetmemiştim.

"I . . . Bu çok fazla."

"Devam et," diye gürlüyor, klitorisimdeki baskı yoğunlaştıkça kalçalarını sallamaya devam ediyor, vücudumdan her ons zevk talep ediyor.

Onun dokunuşuna odaklanıyorum, orgazmımın derinliklerinde rahatlıyorum, ta ki sonunda yoğun nabız atışları azalmaya başlayana ve işkence edici itişlerini yavaşlatana kadar. Çubuğa tutunmam zayıfladığında bana yaklaşıyor ve güçlü kollarının arasına düşüyorum. Dudakları tekrar boğazıma geliyor ve kalın siki amımın derinliklerinde gömülü kalırken nefesimi tutmam için bana bir saniye veriyor.

"Bu-" nefes nefese, "öyleydi-" nefes nefese. "Çok iyiydi."

Bu gizemli yabancı tenime karşı kıkırdıyor ve bu ses sonsuza dek hatırlayacağım bir şey. Çok rahatlatıcı ve sıcak bir yanı var. Bana hayır'ı hatırlatıyor. Oraya gitmeyi bırakmalıyım. Bu Izaac değil. Bir kadının tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilen mükemmel bir yabancı.

"Sence bitti mi, Küçük Birdy?"

Sırtım geriliyor ve karanlıkta yüzünü göremesem de bakışlarımı ona çeviriyorum. "Bitmedi mi?"

"Hayır. Sen tamamen tükenene kadar gelmiyorum ve Küçük Birdy, içinde hâlâ bir tane daha var."

Orgazm sonrası mutluluğun bulanıklığında düşünmeye çalıştığımda, boşalırken vücudunun nasıl titrediğini hatırladığımda omurgamdan aşağı bir beklenti ürpertisi fırlıyor. "Ama ben öyle olduğunu sanıyordum," diyorum nefes nefese bir fısıltıyla, sesimi heyecan verici müziğin üzerine daha yüksek yansıtacak gücü bulamıyorum.

Başını salladığını hissediyorum. "Senin zevkin her şeyden önce gelir, Birdy. Şimdi sana neyi kaçırdığını göstermeme izin ver."

Bununla birlikte, beni duvardan çekip odanın içinde ilerliyor, her adımda siki zıplıyor ve içimde hareket ediyor. Kollarımı boynuna doluyor, kalan az enerjimle ona tutunuyorum ama bu inanılmaz yabancı tarafından tekrar becerileceğim düşüncesi damarlarımda yeni keşfedilmiş bir yaşam patlaması yaratıyor.

Beni nasıl sikeceğini hissetmeye, vücudumun her yerinde onun heyecan verici dokunuşunu hissetmeye ihtiyacım var.

Alçak bir masaya yatırılıyorum ve o geri çekilirken vücudum hayal kırıklığıyla titriyor, kalın siki bitkin amımdan düşüyor. Elleri kalçalarımda geziniyor, botlarımın üst kısmını buluyor ve yok olana kadar bacaklarımdan aşağıya indiriyor.

"Arkanı dön, Birdy," diyor, botlarım uzak bir anıya dönüştüğünde. "Dizlerinin üzerine çök."

Kaşlarım çatılıyor ama söyleneni yapıyorum, masanın üzerinde dönüyorum ve dizlerimin üzerine kalkıyorum. Arkamdan içeri girdiğini hissediyorum, kalın siki kışkımda dans ediyor ve o lezzetli piercing bana işkence ediyor, yapabilecekleriyle beni kızdırıyor.

Beklenti çok fazla ve elleri vücudumun etrafında döndüğünde, biri göğüslerime doğru dolaşırken diğeri güneşe gidip bacaklarımdan arasına dalıyor, vücudum tekrar titriyor. Dokunuşu o kadar mükemmel, o kadar şehvetli ve erotik ki. Başka bir erkek bana bir daha nasıl dokunabilir ve bununla kıyaslanabilir?

Dudakları ensemden, göğsü sırtıma doğru bastırıyor. "Eğil, Birdy. Bana o tatlı amcığını sun."

Sertçe yutkundum. Duvara karşı becerilmek bir şey, ama bu şekilde? Lanet olsun, bu çok ateşli.

Hemen yere çöküyorum, kışım gökyüzünde kalırken göğsüm serin masaya bastırıyor, ona bir büfe gibi sunuluyor. Midemde kelebekler uçuşuyor ve eli kalçalarımdan arasına inip amımı avuçlamadan önce kışımın üzerinde dolaşırken sabırsızlık içimi yakıyor.

Arkamdan bir parmağını içime sokuyor. "Dizlerini aç," diyor o derin, gürleyen ses tonuyla ve beni ürpertiyor.

Tereddüt etmeden dizlerimi gidebildikleri yere kadar itiyorum, parmaklarını içime sokmaya devam ederken kendimi ona açıyorum.

Beni. İçeri ve dışarı, uyarılmamı yayıyor.

Sırtımı kamburlaştırıp ona daha fazlasını sunuyorum, ama o beni çekip çıkarıyor ve ihtiyaçtan inlememe neden oluyor. Eli kıcımlın kıvrımına geri dönüyor ve tam o kalın sikini tekrar içime sokacağını düşündüğüm anda, dilinin sıcak dokunuşunu klitorisimde hissediyorum.

Kalçalarım sarsılıyor, vücudum anında titreyen bir karmaşaya dönüşüyor, önceki orgazmlarımdan hala çok hassas, ama orada durmuyor, daha yükseğe çıkarıyor ve dilini girişime kaydırıyor, içime daldırıyor ve uyarılmamı yalıyor.

Daha fazlasına ihtiyaç duyarak onu geri itiyorum ama o geri çekiliyor ve ayağa kalktığını hissediyorum. "Benim için çok açsın," diyor onaylayarak ve yanıt olarak, beni alması için çaresizce tekrar geri itiyorum. "Kendine dokun, Birdy."

İçime bir gerginlik çöküyor ama önceki kadar kötü değil. Daha önce hiç bir erkeğin önünde kendime dokunmamıştım, ama karanlığı ve zaten içimde olduğu gerçeğini düşünürsek, beni tutan hiçbir şey yok.

Kolumu vücudumun altından geçirerek iki parmağımı hassas klitorisime bastırıyorum, tam istediğim gibi yavaşça yuvarlıyorum ve vücudum hemen titremeye başlıyor. Nefesim titriyor ve o da arkamdan yaklaşıyor. "Aynen böyle," diye mırıldanıyor, ben o lezzetli delicinin ıslaklığında kaydığını hissederken, girişte durmadan önce, amımın yüksekliği onun kalın horozuyla mükemmel bir şekilde hizalanıyor. "Sakın durma."

Asla.

Tek kelime daha etmeden içime dalıyor. Boştaki elimle masanın kenarına tutunarak haykırıyorum. O dibe vururken duvarlarım hemen etrafına geriliyor ve bu pozisyonda bir şekilde onu daha derine alabiliyorum.

"Oh, kahretsin," diye bağıriyorum, daha fazlası için geri itiyorum.

Tereddüt etmiyor, beni sabit tutmak için kalçalarımı tutarken tekrar itiyor ve ben öfkeyle hızımı artırıyorum, klitorisimin üzerindeki tembel yuvarlanma sıkı, umutsuz dairelere dönüşüyor.

Bacaklarım titreyene kadar tekrar tekrar içime giriyor. Bu pozisyonda hareketsiz kalmıştım, onun aletini almaktan başka bir şey yapamıyordum.

Bedenim onun her dokunuşuna bağımlı ve takıntılı hale gelirken derin itişler.

Ben klitorisimi çalıştırırken taşakları parmaklarıma çarpıyor ve kalçalarını yuvarlayıp beni derin, uzun itişlerle yeni bir açıyla alırken, daha fazlası için haykırıyorum. Duvarlarım onun etrafında kenetleniyor, her hareketine tamamen esir oluyor ve çekirdeğimin derinliklerindeki o tanıdık sarmal sıkılaşılmaya başladığında, bunun şimdiye kadarki en yoğun deneyimim olacağını fark ediyorum.

"Boşalacağım," diye uyarıyorum onu.

Yanıt olarak eli kıcıma iniyor -şimdiye kadar hissettiğim en erotik şaplak ve amım daha fazlası için titriyor. "Aferin kızım," **d i y e** sıkılmış çenesinin arasından homurdanıyor. "Sık beni."

Etrafında kenetleniyorum, olabildiğince sıkıyorum, yoğunluk vücudumu sarsıyor ve beni titreyen bir karmaşaya gönderiyor. Masanın kenarını kavrarken gözlerim kapanıyor, umutsuzca tutunmaya çalışıyorum ama faydası yok. Vücudumu kısıp almış durumda, her isteğim onun emri.

"Bırak gitsin Minik Kuş," diyor derin bir hırıltıyla. "Seni hissetmeme izin ver."

Onun sözleri benim felaketim oluyor ve sanki bir emirmiş gibi, sıkı sarmal serbest kalıyor ve orgazmım içimden patlıyor. Cam gibi paramparça oluyorum. Vücudum yoğun dalgalarla titriyor ve titriyor, amım onun kalın horozunun etrafında spazm geçirirken içimde inkar edilemez zevk patlamaları gönderiyor.

Haykırıyorum, gözlerim yaşıyor ve o içime girmeye devam ediyor. İtiş üstüne itiş, parmakları kalçalarımı sıkıyor. Kulaklarımda çınlayan yüksek bir kükremeye bir kez daha içime girdiğinde, klitorisimi çalıştırmaya devam ediyorum, zevkin her onsunu çıkarıyorum.

İçime sıcak dölleri boşaltırken kalçaları kıcıma çarpıyor ve prezervatif istemeyi unuttuğumu şimdi anlıyorum ama içimde bunu umursayacak bir şey bulamıyorum. Onun sıcak döllerinin içimde olması fikri her şeyi daha da ateşli hale getiriyor.

Yoğunluk çok fazla, bu yüzden klitorisimden uzaklaşıyorum, daha fazla dayanamıyorum. Sonra orgazmım nihayet hafiflemeye başladığında, masanın üzerindeki Jell-O'ya dönüyorum.

Benden çekilmeye cesaret edemiyor, ama kalçalarımdaki tutuşu gevşiyor, sanki yüksekliğimden aşağı inmemi yardım ediyormuş gibi kalçalarını yavaşça sallıyor.

Ama elini kaldırıp yavaşça omurgamda gezdirdiğinde, tenimde bir ürperti beliriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve nazik dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Kesinlikle ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi ve beni karanlık bir odada rastgele bir sikişten çok daha fazlası gibi hissettiriyor. Bu konuda bir samimiyet var ve aynen böyle, başka herhangi bir erkek için mahvoldum.

"İyi misin?"

"İyiden de öte," diye nefes alıyorum.

Sonunda geri çekiliyor, kalın sikini bitkin amımdan çıkarıyor ve sıcak döllerini hemen içimden damlıyor. O uzaklaşırken hissediyorum ve kendimi masanın üzerinde ayarlıyorum ve itip ayaklarıma geri döndüğümde, tam orada, beni masaya geri itiyor, ağırlığımı yakalıyor.

"Sakin ol Birdy," diyor, karanlıkta bir şekilde pantolonunu bulmayı başardığını fark ettiğimde sesi alçak çıkıyor. "Bundan sonra bacakların titreyecek. Bir dakika bekle."

Sıcak bir bezi iç uyluğuma bastırıp yavaşça göbeğime kadar takip ettiğinde sertçe yutkunuyorum ve her dokunuşu öncekiler kadar şehvetli. Beni temizliyor ve işi bittiğinde elini ensemden saçlarıma doğru kıvrıyor. Çenemi kaldırana kadar başımı geriye çekiyor ve bakışlarını üzerimde hissediyorum.

Nefesi dudaklarıma değiyor, sadece bir santim uzakta, ama arayış kapatmaya cesaret edemiyor. Her nasılsa, bu gece yaptığımız her şeye rağmen, bunun çok kişisel olacağını hissediyorum. "Umarım beni tekrar ziyaret edersin, Küçük Kuş," diye gürlüyor dudaklarını yanağıma indirmeden önce. Saçlarımdaki tutuşunu bırakarak bir santim geri çekiliyor. "Giyinmen için seni biraz yalnız bırakayım. Kapının yanında buzlu su var ama gitmek için acele etme. İhtiyacın olduğu sürece oda senin."

"Tamam," diye nefes alıyorum, hâlâ çarpan kalbimi rahatlatmaya çalışıyorum.

"Giderken ışıkları açacağım, böylece ne yaptığınızı görebilirsiniz."

Ve bununla birlikte uzaklaşıyor.

Odanın içinde attığı her adımı hissediyorum, ta ki kapının açılma sesi dikkatimi çekene kadar. Karanlık zeminde küçük bir ışık huzmesi parlıyor ama bir saniye sonra kayboluyor.

Adamın uzun, geniş gölgesi kapıdan geçiyor ve kapı arkasından kapanıyor. Tepedeki ışıklar titreyerek yanıyor ve zifiri karanlık odayı, kıyafetlerimi bıraktığım yerde görmeme yetecek kadar loş bir ışıkla yavaşça dolduruyor.

Ağırlığımı titreyen bacaklarımın üzerinde denedikten sonra odanın diğer tarafına geçip giyiniyorum, burada kalıp az önce olan biten her şeyin üzerinde durmak için çaresizim ama aynı zamanda oraya geri dönüp Becs'e her şeyi anlatmak için de çaresizim. Az önce seviştiğim masanın yanında botlarımı buluyorum ve onları tekrar yerine çekip küçük bir bardak su içtikten sonra nihayet parmaklarımı kapının koluna doluyorum.

Göğsüme garip bir gerginlik yerleşiyor ve kapıyı açıp VIP salonuna adım attığımda, bakışlarım barda oturan Becs'in bakışlarına kilitleniyor. Sanki az önce ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi, yüzünde yavaş ve gururlu bir sırıtış belirliyor ve ben de ona sırtıtarak karşılık veriyorum, ona her ayrıntıyı anlatmaya fazlasıyla hazırım.

ASPEN

Sabahın erken saatlerinde güneş yatak odamın penceresinden içeri süzülüyor ve saate ve kalçalarımın arasındaki lezzetli ağrıya rağmen yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Hayatımın en güzel gecesiydi.

Becs ve ben sabaha karşı üçe kadar eve dönmedik ve sunulan inanılmaz erkeklerden daha fazlasını yememiş olsam da yine de harika bir gece geçirdim. Üzerimde yeni bir hava var. Birden kendimi gerçek dünyada çırpınan bir çocuk gibi hissetmemeye başladım. Kendimi bir kadın gibi hissediyorum ve daha da iyisi, sarhoş olduğum ve on altı yaşındayken neyin nereye gittiğini anlayamayacak kadar sarhoşken bir adamın arabasının arkasında bekaretimi kaybettiğim o boktan hikayelerden birine sahip değilim. Hayır, tam olarak ne yaptığını bilen gerçek bir adam tarafından becerildim ve beklediğim için çok memnunum.

Acaba Izaac da böyle sikişiyor mu? Eminim öyledir.

Çocukluğumdan beri Izaac'ı hep gerçek bir erkek olarak gördüm. O her zaman hayattan daha büyüktü ve kardeşimin saçma partilerinden birinin ardından misafir odasından gizlice çıkan bir kadını kazara yakaladığım birkaç kez, her zaman tatmin olmaktan çok daha fazlası gibi görünüyorlardı.

Kahretsin. Onu bu şekilde düşünmemeliydim, ama dün gecedен beri, aptalca muhteşem yüzü aklıma düştüğünde, kendimi Vixen'deki adamın vücuduna empoze ederken buldum. Bu ne kadar aptalca?

Tanrım. Tek yaptığım bu saçma aşkı daha da kötüleştirmek.

Neden Izaac olmak zorunda? O istememe izin verilmeyen, istememem *gereken* tek adam.

Benim için Izaac Banks her şeydir.

Küçük yaşta varlıklı bir çift tarafından evlat edinildi ve kardeşimle aynı okula kaydolduğu anda birbirlerine bağlandılar. Nazik, seksi, özenli ve hayattaki önemli şeyleri gerçekten önemseyen tanıdığım az sayıdaki erkekten biri. İş söz konusu olduğunda nasıl hükmedeceğini biliyor ve sahibi olduğu üç başarılı gece kulübüyle bunu açıkça gösteriyor.

Her zaman daha iyi olmak için kendini zorluyor, her zaman ailesi ve arkadaşları için çalışıyor. Eksik olan tek şey ... onu koşulsuz sevecek biri - asla ben olamayacak biri.

İnliyorum, iyi ruh halim aniden düşüyor.

Asla onun yanında duramayacağım, asla onun dokunuşunu bedenimde, dudaklarını dudaklarımda hissedemeyeceğim. O mükemmel yabancıyla paylaştığım gece, Izaac'la asla yaşayamayacağım bir gece, kaç kez yabancının yırtık bedeninde onun yüzüymüş gibi davransam da.

Az önce o karanlık odada paylaştığım gecenin bir daha asla yaşayamayacağım bir gece olduğunun farkına vararak derin bir iç çektim. Böylesine yoğun bir şeyi deneyimleyebilmemin tek yolu geri dönmekti ama o zaman da kimden isteyecektim ki? Geri dönme davetine rağmen onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Göğsüme bir ağırlık çöküyor ve battaniyemi başımın üzerine çekiyorum, telefonum başucumdaki masanın üzerinde cızırdayarak canlandığında kendi kendime yarattığım bir sefalet çukurunda debelenmeye fazlasıyla hazırım. İnliyorum, battaniyeyi geri atarken ve aramayı kaçırmadan önce telefonuma koşarken ağır bir nefes alıyorum.

Muhtemelen Becs kontrol ediyor ve dün gece olanlardan pişmanlık duymadığımdan emin oluyor, ki duymuyorum. Tek pişmanlığım bunu bir daha yapamayacak olmam ve bekaretimi mutlulukla verdiğim adamın anısının hayalimde kilitli kalmış meçhul bir figürden başka bir şey olmaması. Onu sokakta görsem, o olduğunu asla anlayamazdım.

Telefonumu elime aldığımda, ekranda kardeşimin adının yanıp söndüğünü görünce kaşlarım çatıldı. Bu çok garip. Beni hiç bu kadar erken aramazdı.

"Ne istiyorsun?" Yatağıma geri dönüp yastığıma yaslanırken esnemeye başlıyorum.

"Yolda mısın? Geç kaldın."

Muhtemelen bir korku filmindeki ele geçirilmiş karakterlerden biri gibi görünerek oturur pozisyona geçiyorum. "Ha? Sen neden bahsediyorsun?" Telefonumu çekip ekrandaki saate bakarak soruyorum. "Yaşım var. Sadece-AH SİKTİR!"

Yataktan fırlayıp, banyoya gitmek için çılgınca bir telaşla daireme dalıyorum, giderken kıyafetlerimi çıkarmaya çalışıyorum. Annem beni öldürecek!

Austin gülüyor, benim mutsuzluğumdan her zaman büyük keyif almıştır, özellikle de bu mutsuzluk ailemin beni azarlamakla meşgul olacağı anlamına geliyorsa, onu aşk hayatı hakkında rahatsız etmekle uğraşmak zorunda kalmayacağım.

"Annem sadece bir kez elli yaşına giriyor," diye hatırlatıyor Austin, telefonu hoparlöre alıp banyo kapısından içeri dalarken ve kıyafetlerimi odanın diğer ucuna fırlatırken. "İstediği tek şey hepimizin bir kez olsun zamanında gelmesiydi."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Duşa eğilip muslukları açıyorum ve kırmızı beyaz bilekliklerin hâlâ bileğimde olduğunu fark ediyorum; su ısınınca da onları kesmek için çaresizce makyaj çantamı karıştırıp minik tırnak makasımı arıyorum. Yine de onları saklasam garip olur muydu? Belki de beni bütün gece beceren ve üç kez boşalmamı sağlayan vahşi mağara adamıyla geçirdiğim geceyi hatırlamak için gizli bir hatıra olarak saklardım? Evet... belki bu garip olurdu.

"Öncelikle, annem altmışına giriyor. Elli değil. Ve ben *o kadar* geç kalmadım. Ona hemen köşede olduğumu söyle, o zaman mutlu olur ve restoranın nasıl gittiğini sorarak dikkatini dağıtır. Arka kapıdan sıvışırim. Asla haberi olmaz."

Telefondan Austin'in yüzünü buruşturduğunu duyuyorum. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Daha bir saatim var."

"NE?" Sonunda bilekliklerimi çıkarıp makyaj çantamın en üstüne atarak çığlık atıyorum. "Ahh kahretsin. İkimiz de boku yedik. Her şey geçen Noel gibi olacak."

Austin inliyor. "Kahretsin."

"Bekle," diyorum, duşa giriyorum ve konuşmama devam edebilmek için kapıyı açık tutuyorum. "Zaten orada değilsen geç kaldığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen Aspen'sin. Her zaman geç kalırsın." "Geç kalmadım!"

Austin alay ediyor. "Acele et, aptal. Sonra görüşürüz."

Hoşça kal demekle uğraşmıyor, ben duş kapısına uzanıp kapıyı çekerken aramayı sonlandırıyor. Duşumu hızla bitirmek için elimden geleni yapıyorum, tüm önemli kısımları keseliyorum ve sabahın erken saatlerinde eve geldiğimde makyajımı yıkayıp yıkamadığımı hatırlamaya çalışıyorum.

Lifimi köpürtüp işe koyuluyorum, bacaklarımdan aşağı inip yukarı çıkıyorum, ortasından dolanıyorum ve nefes alıyorum, kendimi çılgın gecemden dolayı hala biraz ağrıyorum buluyorum, ama lanet olsun, bu hoş bir duygu. Bunu aklımın bir köşesine koyuyorum, kendimi kaptırmamaya kararlıyım.

Saat çoktan sabahın onu oldu. Alarmım çalmadan uyumayı nasıl başardım bilmiyorum. Aslında bunu nasıl başardığımı ben de biliyorum ama önemli olan annemin doğum günü yemeğinin saat on ikide olması. Başka bir öğle yemeği olsaydı, annem için bu hepimizin en geç on buçukta orada olmamız gerektiği anlamına gelirdi. Altmışıncı doğum günü olduğu düşünülürse, öğlen yemeği için ondan sonra gelmek zaten geç sayılır.

Neyse ki Becs dün gece beni dışarı sürüklemekten önce saçlarımı yıkamış ve tüm önemli yerlerimi tıraş etmişim, bu yüzden tertemiz olmam çok uzun sürmedi. Duştan çıktıktan sonra, annemin her zaman sevdiğini bildiğim bebek yeşili, benekli, sırtı açık, şirin bir yazlık elbisemi giymeden önce hızlıca kurulandım. Sonra Izaak'ın gelme ihtimalinin yüksek olduğunu bildiğim için kollarını omuzlarımdan üzerinden aşağıya doğru çekiyorum ve ona artık çocuk olmadığımı hatırlatacak kadar tenimi gösteriyorum... Bu numaralarım daha önce hiç işe yaramadı ama her zaman bir umut vardır.

Saçlarımı uzun bir at kuyruğu şeklinde topluyorum ve makyaj rutinimi aceleyle tamamlamadan önce en sevdiğim takıları takıyorum. Kendime çok da doğal olmayan altın rengi bir ışıltı veriyorum ve gözlerimi ortaya çıkarmak için kirpiklerime yeterli miktarda maskara sürüyorum. Son olarak, gece çantamı alıyorum ve ihtiyacım olan her şeyi içine tikiştiriyorum.

Kampüse yakın bir yerde oturuyorum ama yine de ailemin evine yirmi beş dakikalık bir yol var. Saatin onu çeyrek geçtiğini düşünürsek, hala

Austin'i orada yendi ve önemli olan tek şey bu. Bugün en sevilen çocuk ben olacağım.

Küçük dairemden aceleyle çıkıyorum, otoparka inip yoluma devam etmeden önce hızlıca kapıyı kilitliyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için müziği açıyorum.

Eve gitmek çok basit bir iş ama Izaac'ın orada olacağını bilmek içimde büyük bir heyecan yaratıyor. Üniversiteye başladığımdan beri doğum günleri ya da tatiller dışında evde pek vakit geçirmediğim ve Izaac Austin'in seçilmiş kardeşi olduğu için hiçbir aile etkinliğini kaçırmıyorum.

Onun ailesi bizim ailemiz, bizim ailemiz de onun ailesi. O ve Austin çocukken tanıştıkları andan beri bu böyle ve ben de onların yanında büyüdüm.

Otoyolda harika bir zaman geçirdikten sonra arabamı park ediyorum ve arka kapıdan içeri giriyorum. Annem mutfakta köle gibi çalışmakla meşgul. "Selam anne," diyorum, doğruca ona doğru yürüyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Doğum günün kutlu olsun."

"Ah, benim tatlı kızım. Teşekkür ederim," diyor annem ve beni sımsıcak bir şekilde kucaklıyor. "Buraya ne zaman geldin? Kapıdan girdiğini duymadım."

Kendi kendime sırtıyorum, planım tıkr tıkr işliyor. "Yan komşumuz Nancy ile konuşmak zorunda kaldım. Senin gül fidanlarına hayran hayran bakıyordu," diyorum ona. "Ama onu suçlamıyorum. İnanılmaz görünüyorlar. O şeyleri neyle besliyorsun?"

Annem gülüyor ve geri çekiliyor, yemek yapmaya geri dönmeye kararlı, ama ben hemen devreye giriyorum ve onun doğum gününde rahatlamasını istiyorum. Ancak annem öylece durmayı kaldırabilecek kadınlardan değil ve hemen başka bir işle uğraşmaya başlıyor. "Kendime yeni bir bahçıvan çocuk aldım," diyor bana sanki bir sır mı gibisi. "Çimlerde pek iyi değil ama çalıları budarken iyi buduyor."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Anne!"

"Ne? O çok yakışıklı bir genç. Belki de ona numaranı vermeliyim," diye düşünüyor. "Biliyorsun, gömleksiz çalışmayı seviyor ve oldukça fit bir vücudu var, çok kaslı ve şu V şeylerinden birine sahip. Bilirsin işte, ok işareti gibi-"

"ANNE!" Yanaklarım kızardı. "Eminim yeni bahçıvanının aleti de çok etkileyicidir ama bunu duymak istemiyorum."

"Ugh," diye sesleniyor babam arkamızdan mutfığa girerken. "Neden ne zaman bir odaya girsem birinin sikini duymak zorunda kalıyorum?"

Sırıtıyorum, hiç de üzgün değilim. Şimdi, eğer gerçekten etkileyici sikler hakkında bir şeyler duymak istiyorsa, ona anlatabileceğim bir tane biliyorum. Yine de nedense, söz konusu sikin bütün gece küçük kızına neler yaptığını duymak isteyeceğinden şüpheliyim.

Babam yanıma gelip kolunu bana doluyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Merhaba tatlım."

"Selam baba," diyorum ona gülümseyerek. "Etrafında başka kimin penisler hakkında konuştuğunu bilmek ister miyim?"

"Annen," diyor ağır bir iç çekişle. "Her zaman annen."

Babam et tepsisini toplayıp ızgara yapmaya hazır bir şekilde arka kapıdan çıkarken, annem de kendini meşgul etmeye devam ediyor. "Buna saat kaç diyorsun?" diye mırıldanıyor, bir saniyesini ayırıp saate bakıyor - şu anda on biri gösteren saate. "Nerede senin şu kardeşin? Yemin ederim, hep geç kalıyor."

"Bir de bana sor," diyorum, hayatımda hiç olmadığım kadar kendimden emin bir şekilde. "Onu zamanında tutabilecek bir sekretere ihtiyacı var. Yemin ederim, kendi cenazesine bile geç kalacak."

"Bunu duydum," diye gürlüyor ağabeyimin sesi evin derinliklerinden, tam olarak arka kapıdan.

Annemle yüzleşmek için mutfakta görünmeden önce evin içinden vals yaparak geliyor. Ellerini kalçalarına dayamış, Austin'e dik dik bakıyor. "Eğer doğum günü yemeğime geç kaldığını fark etmemem için arka kapıdan gizlice girmeye çalıştığını öğrenirsem, Austin Ryder, yemeğin bir tokatla servis edilecek."

Ağzımdan çıkan kahkahayı tutamıyorum, Austin bana ters ters bakarken elimi yüzüme bastırmak zorunda kalıyorum. Tanrım, annemin öfkesinin beni hedef almaması ne güzel. "Bunu sana asla yapmam anne," diyor Austin, doğruca annemin yanına gidiyor ve onu kucaklıyor. "Çok güzel görüldüğünden bahsetmiş miydin? Doğum günün ne? Kırk üç mü?"

Anne kıkırdıyor ve sonunda oğlunu kollarının arasına almaktan kendini alamıyor. "Ah Austin," diye cıvıldıyor ve Austin'in abartılı iltifatları karşısında Jell-O'ya dönüyor. "Biliyorsun bugün elli yaşındayım."

Babanın alaycı sesi dışarıdan duyuluyor. "Ve diğerleri!"

Annem gözlerini deviriyor ve dikkatini Austin'e odaklamadan önce yüksek sesle ofluyor. "Bugün Izaak'ı görecek miyiz?"

"Son yirmi yıldır doğum günlerinizden hiçbirini kaçırmadı. Bunu da kaçırarak değil."

Annem bakışlarını tekrar saate çevirmeden önce gülümsüyor. "Oh, biraz koşuyor olmalı-"

Başımı sallıyorum, vücudumun onun adının anılmasına verdiği tepkiyi belli etmemeye çalışıyorum. "Izaak senin oğlun değil anne. Öğle yemeğine iki saat erken gelmediği için ona kıyamazsın. Biliyorsun, öğle yemeği on ikide dediğinde, genel nüfus öğle yemeğinin gerçekten on ikide olduğuna inanır."

Annem gözlerini deviriyor. "Teknik olarak annesi olmamam onu oğlum olarak görmediğim anlamına gelmiyor. Izaak kuralları bilecek kadar uzun süredir buralarda."

Oh, Tanrım.

Austin alay ediyor. "Bu durumda, benim aldığım cezaların aynısını ona da vermelisin. Öğle yemeğiyle birlikte bir de dayak yese iyi olur."

"Oh, öyle olacak," der annem. "Şimdi git ve **b a b a n a** ızgarada yardım et. Bir şeyleri yakmayı ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Austin koşuşturup beni annemle bırakıyor ve gözleri parlayarak bana döndüğü anda ağzından çıkacak her şeyden korkuyorum. "Ee," diyor, ses tonu tepelere doğru kaçmam gerektiğini söylüyor. "Senin neyin var tatlım? Olay yerinde bilmem gereken bir erkek var mı?"

"Anne," diye inledim. "Dışarı çıkıp kendime bir erkek bulacak vaktim olmadığını çok iyi biliyorsun."

Annem alay ediyor. "Tabii ya, o kadar kanepede oturup dizi izliyorsun."

"Ne? Yapmadım. Çok meşguldüm. Mezuniyete birkaç ay kaldı." "Belki de cimri olduğunu unuttun ve

Netflix hesabımdan mı? Tam olarak ne kadar olduğunu biliyorum.

boş zamanın var, Aspen. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden arada sırada uğrayacak boş bir dakika bulamıyorsun? Biliyorsun, zavallı annen yaşıyor."

"Yaşlı değilsin," diye azarlıyorum, yaşı onun için bir sayıdan başka bir şey olmadığını çok iyi biliyorum. "Austin şaka yapmıyordu. Kırklı yaşlarında gibi görünüyorsun, ayrıca haftada dört kez yoga yapıyorsun. Benden daha fitsin."

"Yağcılıkla bir yere varamazsın," diye uyarıyor. "Saçmalık! Yağcılık Austin'i kancadan kurtardı."

"Cehenneme kadar yolu var. Eğer paçayı kurtardığını düşünüyorsa, o çocuk başka bir şeyin peşinde demektir, ama eğer annesine iltifat etmenin bir yol olduğunu düşünüyorsa, ben kimim ki onu vazgeçireyim?"

Gözlerimi deviriyorum, dudaklarımda bir sırıtma oynuyor. "Sen her zaman bizim saçmalıklarımızı görebildin."

"Aynen öyle," diyor bana. "Senin de arka kapıdan gizlice girdiğini tam da bu sayede biliyorum. Yan komşumuz Nancy'nin güllerimi sevdiği saçmalığına inanacağımı mı sanıyorsun? O kadın güllerime katlanamıyor. On yıldır onları kıskanıyor."

Ahhhh kahretsın.

"Saçmalıklarının içini görebilmekten bahsetmişken," diye devam ediyor. "Sakin bana kendini ortaya koymamanın sebebinin Izaac'a olan bu saçma aşk olduğunu söyleme."

Yüzüm kızarıyor, bakışlarım panik içinde hızla odanın içinde geziniyor. Bu çılgınca aşk, kendimi bildim bileli sakladığım en kötü sırdı. Ailem yıllar boyunca bu konuda benimle acımasızca dalga geçti ama on sekiz yaşıma girdiğimden beri, özellikle Austin'le tabu bir konu haline geldi.

Kardeşim nefret ediyor.

Konu açıldığı anda çenesini kapatıyor ve ben de Austin etraftayken Izaac'tan bahsetmemeye özen gösteriyorum. Aslında bu konuda hiç konuşmadık ve bu fikre neden bu kadar karşı olduğunu açıklamak için bana zaman ayırmadı. Ama sanırım bunun bir önemi yok. Izaac benim yasak olduğumu en az onun bildiği kadar biliyor. Tek fark, Izaac bana hiçbir zaman küçük bir kız kardeşten fazlası olarak bakmadı.

"Anne," diye azarlıyorum ses tonumu alçaltarak. "Bunu gerçekten şimdi konuşmak zorunda mıyız? Austin her an içeri girebilir."

"Lütfen," diye alay ediyor. "Kardeşin yakın zamanda buraya geri gelmeyecek, geç kaldığı için benim gazabımla karşılaşmaktan korktuğu için değil. Şimdi bana bilmem gerekeni söyle, yoksa sormaya devam etmekten başka çarem kalmayacak ve kim bilir, Izaac birazdan burada olur ve soru yanlışlıkla öğle yemeğinin tam ortasında ağzımdan kaçabilir."

Ona sert bir bakış fırlattım. "Yapmazsın."

O da aynı şekilde bakıyor, bakışları benimkiler kadar vahşi. "Bahse girmek ister misin?"

Kahretsin.

Son yirmi iki yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da Ryder Anne'ye meydan okumamak, çünkü kaybederim. Her seferinde. Lanet olsun. Her seferinde.

Ağır bir nefes vererek tezgâha yaslanıyorum, özenle yerleştirdiğim maskemin katmanlarını geriye doğru sıyrıyorum ve gözlerimdeki gerçek acıyı, birine umutsuzca aşık olmanın ama bunu çatılardan haykıramamanın ıstırabını görmesine izin veriyorum. Dokunuşlarını, sevgilerini hissedememek. Bu şimdiye kadar hissettiğim en acı verici şey ve hiç şüphesiz biliyorum ki asla geçmeyecek.

"Bu küçük bir kızın saçma sapan aşkı değil anne," diye mırıldanıyorum. "Artık değil. Kendimi bildim bileli ona derin bir aşk besliyorum ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Ah, tatlım," diyor, içime giriyor ve beni sıcak bir kucaklamanın içine çekiyor.

"Bunun asla olmayacağını, olamayacağını biliyorum, ama bunu nasıl geride bırakacağımı bilmiyorum. Her zaman çok istediğim bir şeyi sevmemek için kalbimi nasıl eğitebilirim?"

"Üzgünüm tatlım. Keşke sana verebileceğim cevaplar olsaydı" diyor, eli tıpkı küçük bir kızken beni yatıştırmaya çalışırken yaptığı gibi sırtımda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. "Tek bildiğim denemeye ihtiyacın olduğu. Mutluluğun farklı bir versiyonunu bulmalısın. Orada bir yerde sizin için var. Yolculuk

ama asıl macera onu bulduğunuzda ne olacaktır."

IZAAC

Ryder malikânesinin uzun araba yolundan yukarı çıkarken, neredeyse içinde büyüdüğüm eve bakıyorum. Her tatil, doğum günü ve etkinlikte buradaydım, boş zamanlarımın her dakikasından bahsetmiyorum bile. Okuldan sonra buraya gelirdim. Futbol antrenmanından sonra buraya. İlk randevumu berbat ettikten sonra buraya. Beni yanlış anlamayın, Austin'le benim evimde takıldığımız pek çok zaman oldu, ama ailemin evi soğuktu, oysa Ryder malikanesinin dört duvarı ... orası gerçek bir evdi.

Ailem harikadır. Altı yaşındayken beni evlat edindiler, bana sıcak bir yatak ve bir yuva verdiler ve beni ellerinden gelen en iyi şekilde sevdiler, ancak onlar için iş her zaman önce gelirdi. Yönetim kurulu odasında bir canavar olmanın önemini aşıladılar, ancak konu sevgiyi ve ailenin önemini öğretmeye geldiğinde, bunu Ryders'dan aldım.

Babam markasını sıfırdan inşa etti ve tam da benim her zaman olmamı istediği şey oldu - iş dünyasında bir katil. Napa Vadisi'nde ailemizin zenginliğini sağlayan büyük bir üzüm bağının sahibiydi ve oradan babamın mirası başka hiçbir şeye benzemez hale geldi. Babam canını dişine takarak çalıştı ve ben de hızla onun izinden giderek tüm çabamı ülkenin en iyi gece kulübü sahibi olarak markamı inşa etmeye harcıyorum. Hâlâ önümde uzun bir yol var ama bana hep büyük hayaller kurmam öğretildi. Gökyüzü sınırdır falan.

Anneme gelince, ne yaptığını bildiğini bile sanmıyorum. Bir sosyete hayatı yaşıyor ve şehir kulübündeki kadınlar komitesinin başkanı olarak başarılı oluyor. Ama dürüst olmak gerekirse, bence bu, kocalarının içki içip golf oynarken onlara yapacak bir şeyler vermek için oluşturdukları uydurma bir grup.

On üç yaşına geldiğimde, ailem evlerinde yaşadığımı neredeyse unutmıştu. Ama sorun değildi çünkü burada olmayı tercih ediyordum.

Her zaman burada olmayı tercih ettim.

Burası benim ikinci evim, şimdi yetişkin bir adam olarak bile başka türlü olmasını istemezdim. Marc ve Angella'nın evlerinde kalıcı bir demirbaş olduğumu kabul etmeleri uzun sürmedi. Austin ve ben buz hokeyi konusunda bağ kurduğumuz an, her şey yoluna girmişti.

Escalade'im dairesel araba yolunun başında, Austin'in Range Rover'ı ile Aspen'in beyaz Corvette'inin -ailesinin yirmi birinci yaş günü hediyesi- arasında durdu. Bakışlarım arabanın üzerinde gezinirken sırtımdan kendimi alamıyorum. İnkâr etmek mümkün değil, güzel bir araba. Ben kendimi bildim bileli Aspen'in hayalindeki arabaydı ve ona kavuştuğu gün ... kahretsin. Çıgılları hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Yüzünü parçalayan sırtışını hâlâ hatırlıyorum. Daha önce kimsenin böyle parladığını görmemiştim.

Arabamdan inip Ryder malikânesinin ön merdivenlerinden yukarı çıkıyorum, Angella'nın güllerine bir göz atıyorum, bana ne düşündüğümü soracağını çok iyi biliyorum. Ben çocukken dikildikleri günden beri o lanet şeylere takıntılıydı ve bahçesinde gelişmelerine rağmen bana on yıl önceki halleriyle aynı görünüyorlar.

Ön kapıya geldiğimde doğruca içeri girip gürültüyü takip ediyorum. Yemek odasındaki tabakların tanıdık sesini duyuyorum ve saatime bir kez daha bakıp geç kalmadığımı kontrol ediyorum, ama saat hâlâ on ikiye çeyrek var. Tam zamanında geldim.

Yemek odasına girdiğimde Aspen'i kollarında tabaklarla buluyorum ve nefesim boğazımda düğümlenerek durup onu inceliyorum.

Kahretsin, o yeşil elbisenin içinde çok güzel görünüyor.

Bakışlarım onun üzerinde geziniyor, kısa kollarının omuzlarında nasıl durduğuna, kremi tenini nasıl gösterdiğine bakıyorum, ama elbisenin arkaya doğru inişine... lanet olsun.

Bakışlarımı kaçırıyorum. Ne yapıyorum ben böyle? Ona öyle bakamam. O daha çocuk sayılır. Eğer Austin beni kız kardeşine bakarken yakalasaydı, beni hadım ederdi.

Çocukluğundan beri bana aşık olduğu bir sır değil. Yaşı ilerledikçe ve ergenlik çağının sonlarına geldikçe

ama o bunu hiç yapmadı. Bunun yerine, bunu nasıl gizleyeceğini öğrendi ... çok iyi değil, ama her zaman dendiği için minnettarım. Son birkaç yıldır, ben bir odaya her girdiğimde maskesini takmasını izledim. Benim yanımda çok dikkatli, eskiden olduğu gibi kaygısız bir çocuk değil. Ne söylediğine dikkat ediyor ve çok yaklaşmamaya özen gösteriyor.

Bu aşka hiçbir zaman karşılık vermedim ya da ona Austin'in küçük kız kardeşinden daha fazla bir şey olarak bakmadım, ama ona bir hamle yapsaydım, Austin beni asla affetmezdi. Önemli değil. Ne kadar muhteşem olursa olsun, bu asla geçmeyeceğim bir çizgi. Her zaman en iyi şekilde davranırım, ellerimin veya gözlerimin çok uzun süre kalmasına asla izin vermem ve birlikte olduğum kadınlarla ilgili ayrıntıları kesinlikle saklamam. Austin ile konuşmalarına kulak misafiri olduğunda gözlerindeki incinmeyi fark ediyorum ve onu incitmekten nefret ediyorum ama çizginin nerede çizildiğini bilmesi önemli.

Austin onu koruyor ve bu konuda hiç doğrudan konuşmamış olsak da, onun için yeterince iyi olmadığını açıkça belirtti ve ben de onunla aynı fikirdeyim. O utangaç bir kız, sessiz ve çekingen. Arada bir çılgınca içki içip çılgın bir gece geçirmeyi sevse de, evde saçma Grinch pijamalarıyla, bir bardak dondurma ve izleyeceği iyi bir diziyle sakin bir gece geçirmeyi tercih ediyor. Öte yandan, ben işim için yaşıyorum. Günlerimi nasıl büyüyebileceğimi hayal ederek ve gecelerimi kulüplerimde yaşayarak geçiriyorum.

Aspen ve ben ... aynı değiliz. Uyumlu değiliz.

Yemek odasına doğru yürürken, onu gördüğümde aklım başımdan gitmemiş gibi davranıyorum. Onunla yatağa girmek istememem, ne kadar nefes kesici olduğunu fark etmediğim anlamına gelmiyor.

"Hey, neler oluyor?" Tabakları nasıl üst üste koyduğunu, elinden geldiğince nasıl dengelediğini izleyerek soruyorum ve süslü öğle yemeklerine ev sahipliği yapmak hakkında pek bir şey bilmesem de, henüz yenmemiş masayı hazırladığından neredeyse eminim.

Aspen sesimi duyunca başını kaldırıyor ve yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme beliriyor. Kahretsin, gerçekten muhteşem.

Büyük masanın etrafında ona doğru ilerliyorum, onda farklı bir şeyler olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Kendini taşıma biçiminde farklı bir şey. Bir parıltı var, kendine güveni haykıran bir mutluluk ve bu ona çok yakışıyor. Her zaman utangaç bir tarafı vardı ama bugün öyle değil. Kabuğunu kırmış gibi görünüyor ve bir an için hazırlıksız yakalandım, nutkum tutuldu.

O göz kamaştırıcı gülümsemesi kayboluyor, yerini her zaman benim yanımda kullanmaya çalıştığı sahte gülümsemeye bırakıyor ve rahatça bir tabak daha dolduruyor. Aspen gözlerini devirip derin bir iç çekerek, "Annem altmış yaşında bile beni çıldırtmaya yetiyor," diyor. "Masa düzeni için bir saat uğraştı, sonra yemeğin servis edilmesine on beş dakika kala pencereden dışarı baktı ve dışarıda yemek istediğine karar verdi."

Gülüyorum, sonunda ona ulaşıyorum ve yanına gidiyorum. Hemen kolumu ona doluyorum, avucumu sırtının ortasına yerleştiriyorum ve yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Nasılsın?" Geri çekilirken ses tonumu alçaltarak soruyorum, tüylerinin diken diken olduğunu fark ediyorum.

Aspen, yanakları kızarmaya başlayıp alt dudağını endişelendirdiğinde ne tür bir yanıt vermek istediğini merak ediyormuş gibi düşünüyor gibi görünüyor. Gözlerinde bir yumuşaklık dalgalanıyor ve bana baktığında güzelliği karşısında donup kalıyorum. "Gerçekten iyiyim," diyor bana ve kahretsin, şimdi bir şeylerin değiştiğinden eminim.

Biriyle mi görüşüyor? Belki de sonunda başka birine aşık olmuştur. Ondaki her zaman istediğim şey buydu, ama bunun düşüncesi bana doğru gelmiyor. Belki de Austin ve benim biraz araştırma yapmamız gerekiyordur. Benim onun için yeterince iyi olmamam, başka bir herifin iyi olacağı anlamına gelmez.

Başımı sallıyorum, ses tonumdaki derin merakı belli etmeden nasıl düzgün bir yanıt vereceğimden emin değilim. Onun yerine elindeki tabaklara uzandım. "Dur, sana yardım edeyim."

"Teşekkürler," diyor, onları bana uzatıyor ve daha fazlasını alıyor. Yemek odasından çıkıp mutfağa doğru onu takip ediyorum.

Arka kapıdan. "Yine de uyarmalısın, annem savaş yolunda."

Kaşları çatılıyor, bir sorun olmadığını umuyorum. "Neden? Bir şey mi oldu?"

"*Sen oldun*," diyor *kendini* beğenmiş bir sırıtışla.

Ne oluyor lan? "Bir şey mi kaçırdım?"

"Öğle yemeği," diye onaylıyor. "On ikide başlıyor."

"Tamam. Kesinlikle bir şey kaçıyorum," diyorum, arka kapının yanında duraklayarak, Angella savaş yolundayken, özellikle de bana doğru geliyorsa, küçük bir uyarı olmadan oraya gitmek istemediğimi söylüyorum. "Saat henüz on iki değil. Hâlâ vaktinde geldim."

"Öyle mi?" diye soruyor, bana bakıyor, kapıyı zar zor açmayı başarmadan önce dudakları eğlenceli bir sırıtışa dönüşüyor. Dışarı adımını atıyor ama yine duraklıyor. "Annem nasıldır bilirsin. Bir öğle yemeği olduğunda, buraya gülünç derecede erken gelmek için söylenmemiş bir kural vardır, ama büyük bir doğum günü olduğunda ..."

Sözlerini yarım bırakıyor, parçaları kendim birleştirmemi istiyor ve o an gözlerim açılıyor. "Kahretsin," diye nefes alıyorum ve Aspen'in yanından geçip arka tarafta duran ve dış mekânın düzeniyle uğraşan Angella'ya bakıyorum. "Boku yedim."

"Aynen öyle," diye gülüyor Aspen. "Bugünün güzel bir gün olacağını biliyordum."

Uzaklaşıyor ve ben bakışlarımı kışına indirmekten kaçınıyorum, sık sık ortaya çıkan mantrayı tekrarlıyorum - *o benim en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi. Bu çizgiyi asla aşmayacağım.*

Dışarı çıktığımda Angella'nın rahatsız edici bakışlarıyla karşılaşıyorum ve tüm tabakları bırakıp ona doğru adım atıyorum. "Geç kaldığım için özür dilerim Angie," diyorum ona, Austin ve Aspen gibi saçma sapan bahaneler uydurmak yerine doğrudan doğruya gerçeği söylediğinde buna karşı koyamayacağını bildiğimden.

Bana sert bir bakış fırlatıyor ve ben de onu kollarıma çekip yanağına bir öpücük bırakıyorum. "Mutlu yıllar anne."

Hemen ayıldı ve daha tek bir kelime bile etmeden affedildiğimi anladım. Ona birkaç kez anne dediğimde hep hoşuna gitmişti. İlk seferinde bir kazaydı. Daha çocuktum ve ağzımdan kaçırıyordum ama o an gözlerindeki sıcaklık

Biyolojik çocuklarından biri olmamama rağmen beni her zaman oğlu gibi sevdiğini biliyorum.

"Teşekkür ederim Izaac, ama Aspen'e de söylediğim gibi, hiçbir pohpohlama seni kurtaramaz," diyerek geri çekildi. "Sen ve Austin bulaşıklarla uğraşıyorsunuz ve bulaşık makinesine giremezsiniz."

Yüzüm düşüyor, masaya bakıp içeride hâlâ kaç tabak olduğunu hatırlarken korku göğsümde kabarıyor. Angella evdeki her bir tabağı kullanmış olmalı. "Yani ...?"

"Evet, iyi porselenleri elle fırçalamalısın. Ve sana şunu söyleyeyim, o tabaklarda tek bir iz bile kalmamış olsa iyi olur."

"Kahretsin," diyorum derin bir iç çekerek.

On dakika sonra, Marc ve Austin'i kontrol ettikten ve Aspen'in masayı hazırlamasına yardım ettikten sonra, hepimiz güneşin tadını çıkararak yemeğe oturuyoruz. Hayatımın geri kalanını bulaşık yıkayarak geçireceğim anlamına gelse bile, harika bir gün, harika bir arkadaşla daha da güzelleşiyor.

Marc her zamanki gibi masanın başında oturuyor, karısı hemen solunda ve Austin de sağında. Aspen de onun yanına oturuyor, tam karşımda duruyor ve o yemek yerken, daha önce hissettiğim merakla onu izlemekten kendimi alamıyorum, o değişikliği tekrar hissediyor ve bunun ne olabileceğini anlamaya çalışırken kendimi deli ediyorum.

Flört şüphesi kesinlikle akla yatkın. Nabızı atan her erkek onu isterdi, ama eğer biriyle birlikte olsaydı, Austin bundan bahsedirdi, çünkü bu onu çılgına çevirirdi. Bunu kendine saklayamazdı ve adamın annesinin ne renk iç çamaşırı tercih ettiğini öğrenene kadar internette bir pisliği takip eden on altı yaşında bir kıza dönüşürdü.

Bunu çözmem gerekiyor ama diğer yandan neden bu kadar umurumda ki? Biriyle çıkması beni ilgilendirmez ve zaten eziklerin kokusunu alan aşırı korumacı bir ağabeyi var. Austin *bizim sorunumuz* olduğunu söylemediği sürece bu benim sorunum değil, değil mi?

Kendimi durduramadan, bacağım masanın altından uzanıyor, bakışları yukarı fırlayana kadar onunkine sürtünüyor ve onu dikkatle izliyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve hemen yanımda oturan erkek kardeşine rağmen göz kırptıyorum ... ve sonra bekliyorum.

Bakışlarım dolgun yanaklarında, ona her dokunduğumda beni ele geçiren o derin kızarıklığı bekliyor.

Bir saniye bekliyorum, sonra on ... yirmi, ve hiçbir şey! Ne oluyor lan?

Allık yok mu?

Ne zamandan beri Aspen Ryder ona dokunduğumda kızarmıyor, kazara ya da değil? Böyle bir göz kırpmayla yanaklarının yanması gerekirdi. Kesinlikle bir şeyler oluyor.

Biriyle tanışmış olmalı ve Austin ve benim onun bu dünyada dolaşan herhangi bir erkek için fazla iyi olduğu konusundaki hislerimize rağmen, bir şekilde kendimi bunun iyi bir şey olduğuna ikna etmek zorundayım. Belki de sonunda yoluna devam eder ve aradığı şeyi bulursa, yanlış sinyaller gönderip göndermediğimi sürekli merak etmek zorunda kalmayacağım. Sonunda aramızdaki her şey kolaylaşabilir.

"Senin şu kulüpler nasıl gidiyor?" Marc masanın karşısından soruyor.

Bakışlarım Marc'ınkilere kayıyor, kızının rastgele bir pislikle yatma ihtimalini düşünmemeye çalışırken bana ne sorduğunu anlamak için yorumunu kafamda tekrarlamak için bir dakikaya ihtiyacım var.

"Güzel," diyorum ona. "Gecenin büyük bir bölümünde Scandal'daydım ve yeni bir kulüp için bir teklifi inceliyordum."

"Ne?" Aspen nefes alıyor, bana bakarken bakışları benimkilere kayıyor. "Başka bir tane mi? Daha sekiz ay önce Scandal'ın büyük açılışına gitmemiş miydik?"

Başımı sallıyorum, göğsümde gururla dönüyor. Gece kulüplerim -Pulse, Cherry ve Scandal- benim bebeklerim. "Elbette öyle."

"Vay canına. Bu gerçekten etkileyici," diyor Angella. "Sektörde kendine gerçekten bir isim yapıyor olmalısın. Bir bakmışsın her eyalette bir kulübün var ve adın ülkenin dört bir yanındaki sarhoş üniversite gençleri arasında anılıyor."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Planımız bu."

"Gerçekten mi?" Aspen soruyor, gözleri hayretle parlıyor. "Gerçekten tüm ülkeye yayılmak mı istiyorsun?"

"Evet. En azından uzun vadeli hedefim bu. Kısa vadede, mevcut kulüplerimi bana ihtiyaç duyulmayacak bir noktaya getirmek istiyorum."

günlük saçmalıkları görmezden gelmek için. Ondan sonra büyümeye odaklanabilirim."

Austin yanımda alay ederek dirseğini kaburgalarımın doğru itiyor. "Baban gibi konuşuyorsun."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Sadece o iş anlayışının bir kısmının yıllar içinde bana da geçmesini isterdim," diyor. "Bu hafta işime yarayabilirdi."

Kaşlarım çatılıyor, neden bahsettiğini bilmek istiyorum ama Marc benden önce davranıyor. "Neler oluyor? Yeni restoranla ilgili her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum. Mutfak bu hafta açılacaktı, değil mi?"

"Öyleydi," diyor babasına bakarak, ses tonunda ağır bir hayal kırıklığı var. "Dün inşaata başlayacaktık ki mimar tasarımlarını gözden geçirirken gaz hatlarının nereden geçeceğini yanlış hesapladığını fark etti ve şimdi tüm proje durma noktasına geldi. Muhtemelen tamamen yeniden tasarlamamız gerekecek, bu da bizi aylarca geriye götürecek ve o zamana kadar restoran boş bir kabuktan başka bir şey olmayacak."

"Mutfak düzenine uyması için gaz hatlarının yerini değiştiremez misiniz?" Aspen soruyor.

"Teknik olarak evet," diyor Austin. "Ama ne düşündüğünüzü biliyorum ve bu o kadar da basit değil. Binanın yaşı ve onları taşımak için ne kadar tahribat yapmamız gerekeceği ile ilgili dikkate alınması gereken çok şey var. Orijinal tasarıma sadık kalmamı sağlayacak ve beni yeni bir özel mutfak siparişi vermek zorunda kalmaktan kurtaracak iyi bir düzeltme olsa da, aynı zamanda gerçekten büyük bir baş ağrısına dönüşebilir."

"Kahretsin," diyorum. "O kadar kötü, ha? Ekibimle bir telefon görüşmesi yapayım. Şu anda başka görevler ama eminim bir öğleden sonralarını ayırıp gelip en iyi hareket tarzınızı belirlemenize yardımcı olabilirler. Sanırım siz de yeni bir mimar arayışındasınız?"

"Evet. O pisliği kovmama bile gerek kalmadı, eşyalarını toplayıp gitme zamanının geldiğini biliyordu."

Angella masanın öbür ucuna uzanıp Austin'in elini tutuyor. "Üzgünüm aşkım," diyor. "Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Austin annesine küçük bir gülümseme sunuyor. "Teşekkürler, ama Izaak ve ben bu işi halledebiliriz," diyor küçük gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüşürken. "Bulaşıkları yıkamamak da var mı?"

Angella sandalyesine geri oturur, elini Austin'inkinden çeker ve gözlerini devirir. "Hayatta olmaz," diyor ve kaşları çatıldığında Aspen'e bilmiş bir bakış atıyor. Bakışları bir şeye kilitleniyor ve Aspen'e doğru uzanıyor. "Bu da ne böyle?" diye soruyor dehşet içinde. "Sen . . . dövme mi yaptırdın?"

Angella bileğini kavrayıp çok tanıdık gelen altın güveye bakarken masadaki tüm gözler şok içinde Aspen'e çevriliyor.

Göğsüm daralıyor, Austin yanımda donup kalırken gözlerim açılıyor, o altın güvesinin tam olarak ne olduğunu biliyorum. Bunu yapması için tasarımcıyı tutan bendim ama nasıl oldu da onun bileğine takıldı?

"Ne? Hayır," diyor Aspen annesine, damarlarımda dolaşan dehşetin farkında olmadığı belli. "Bu sadece şu gece kulübü pullarından biri. Becs dün gece beni dışarı sürükledi ve orada olduğunu tamamen unuttum. Bu sabah duşumu aceleyle aldım ve sanırım fırçalamayı unuttum."

Lanet olası yalancı. *Sadece şu gece kulübü damgalarından biri mi? Saçmalık.*

Angella bakışlarını Aspen'e diyor, yalan söylemediğinden emin olmak için parmağını suya daldırıp damgayı ovalıyor ve damga ince bileğine bulaşmaya başladığında hem Marc hem de Angella rahatlıyor.

Sadece Austin ve ben değil.

Çünkü bu damga sadece benim sahip olduğum üç gece kulübünün damgası değil. İnsanların sahip olduğumu bilmediğinden emin olduğum özel, yeraltı seks kulübünün tam damgası. Onu VIP salonuna sokacak bir damga. Daha dün gece, güzel bir kadını saatlerce şımarttığım, ona daha önce hiç dokunulmadığı şekillerde dokunduğum salonun aynısı.

Kalbi zayıf olanlar için bir kulüp değil. Üyelerin cinsel fantezilerini keşfetmeleri, sınırlarını zorlamaları ve evlerinin mahremiyetinde yapma şansı bulamayacakları şeyleri yapmakta özgür olmaları için özel olarak inşa ettim.

kendi evlerinde. Sevgi dolu bir partnerin belki de rahat edemeyeceği şeyleri yapacak istekli partnerler bulabilecekleri bir yer.

Bazı açılardan berbat, ama bazı açılardan da, dün gece olduğu gibi, hiç bu kadar doğru olmamıştı. Ama kesin olan bir şey var ki, Vixen, Aspen Ryder gibi tatlı, masum bir ruhun hakkında hiçbir şey bilmemesi gereken türden bir kulüp.

Ama eğer biliyorsa, o zaman belki de her zaman olduğunu varsaydığım tatlı, masum ruh değildir. Ve birdenbire, bunu öğrenmek için her çizgiyi aşmaya hazır oldum.

IZAAC

Bulaşık havlusunu kaptığım gibi Angella'nın güzel porselenlerini körü körüne kuruluyorum, bakışlarım pencereden dışarıya kilitlenmiş, Aspen'i havuza doğru giderken izliyorum, dizlerimin bağı çözülüyor, kıcının sert kalçaları bir ısırık almam için yalvarırcasına bana bakıyor.

Ama tek düşünebildiğim o lanet pul. Aslında, çiz onu. İki şey olsun.

O damga ve onda değişen her neyse. Onu hiç böyle görmemiştim, bu kadar güven dolu. Işıl ışıl parlıyor ve üzerinde kesinlikle büyüleyici dursa da, biriyle çıkıyor olma ihtimali yüksek ve bahse girerim onu dün gece Vixen'e getiren de o pisliktir. Onu dışarı sürükleyenin arkadaşı Becs olduğunu söyledi ama bundan şüpheliyim. Geçen yirmi dakika boyunca, onun karşısında otururken ve Austin'in üzerindeki gerginliği hissederken, birden kendimi onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak ederken buldum.

Hay sikeyim. Benim neyim var böyle?

Austin bir tabağı kurutma rafına çarpıp indirdikten sonra bir başkasını alıp lavaboya daldırıyor, tabağın temizlenip temizlenmediğine bakma zahmetine bile girmiyor. Bakışları tıpkı benimki gibi pencereden dışarı kilitlenmiş. Sadece benim gibi kız kardeşinin kıcına bakmadığını garanti edebilirim.

"Orada ne halt ediyordu ki?" diye tıslıyor, ailesinin oturma odasından bizi duymaması için sesini alçak tutuyor.

"Sence orada ne yapıyordu?" Ben de ona karşılık veriyorum. "Orası bir seks kulübü, Austin. Oraya birçok kez gittin. Olayı biliyorsun. Belli ki-"

"DUR!" diye dişlerini gıcırdatıyor, neredeyse annesinin süslü tabaklarından birini kırıyordu. "O lanet cümleyi bitirmeyi aklından bile geçirme."

Gözlerimi deviriyorum. Kız kardeşinin seks yaptığını düşünmeyecek kadar hayalperest mi? Kız üniversite son sınıfta, muhtemelen Austin'den daha çok sevişiyordur. Bekâretini on dört yaşında, kırılğan küçük kalbini kıran bir amigo kızla kaybetti ve Aspen'e gelince, şimdi yirmi iki yaşında. O geminin uzun zaman önce yelken açtığını garanti edebilirim, ama bu ona şu anda hatırlatmam gereken bir şey değil. Aslında, asla. Hafta sonunun geri kalanını beyin sarsıntısı geçirerek geçirmek istemiyorsam tabii.

Aspen'in kokteyl bardağına uzanmadan önce uzun kestane rengi saçlarını toplayıp topuz yapmasını izliyorum. Bir yudum alıyor, tüm dikkatimin kendisinde olduğunu biliyormuş gibi her hareketini çok yavaş yapıyor.

Uçurumun kenarındayım. Kendimi tutmam lazım.

Tabağı yere bırakıp diğerini alıyorum ve sanki beni kişisel olarak rahatsız etmiş gibi öfkeyle kuruluyorum.

Austin derin bir iç çekti. "Dün gece oradaydın, değil mi?" diye soruyor. "Onu görmedin mi? Her zaman kayıtları kontrol edersin. Onun adını görmüş olmalısın."

Başımı sallıyorum. "İnan bana, eğer onu görseydim, kışına tekmeyle basar oradan çıkarırdım," diyorum ona, yalan söylediğimi çok iyi bilerek. Hastalıklı bir merakla her saniyesini izlerdim, nasıl hareket ettiğini, nasıl hoşlandığını ve boşaldığında yüzünün nasıl buruştuğunu izlerdim ... ve sonra muhtemelen azgın bir ergen gibi banyoda otuz bir çekerdim. Ama Austin'in bunu bilmesine gerek yok. Fiziksel sınırların kesin olarak çizilmiş olması, aklımın bir ya da iki kez dolaşmadığı anlamına gelmiyor. "Ayrıca, Skandal'a gitmeden önce sadece birkaç saat oradaydım ve orada olduğum o birkaç saat boyunca . . . Evrak işlerimi tam olarak yetiştiremiyordum."

"S.KTİR!"

Austin tabağı lavaboya geri bıraktıktan sonra tezgahın kenarını tutuyor ve dışarıdaki kız kardeşine hançer gibi bakıyor. "Onun tüm güvenlik kayıtlarından silinmesini ve davetli listesinden çıkarılmasını istiyorum. Bir daha ortaya çıkarsa geri çevrilecek."

"Bunu yapmak için not aldım bile."

"Sen olmalısın," diyor. "Güvenlik ekibinizin o görüntülere bakmasını ve onu öyle izlemesini istemiyorum."

Hay sikeyim. Onu o şekilde görmeyi ne kadar merak etsem de yapmamam gerektiğini biliyorum ama sırtım duvara dayalı. O haklı, başka birinin onun görüntülerini görmesine izin vermeden önce ölmüş ve gömülmüş olacağım. Ama bunu inkar etmek mümkün değil, onu kendi gözlerimle görmek geri dönemeyeceğim sınırları aşmama neden olacak. Gördüklerimi hatırlamadan ona bakamayacağım ve eğer hoşuma giderse ... lanet olsun.

"Pekâlâ," diye kabul ediyorum sonunda.

Derin bir nefes alarak pencereden dışarı bakıyorum ve Aspen'in havuza doğru ilerleyip uzak tarafa yerleşmesini, kollarını şelalenin kenarına sarkıtmasını ve kokteyli yudumlarken akşamüstü manzarasını seyretmesini izliyorum.

"Bunu ona sormalısın," diyor Austin bir süre sonra.

"Ne?" "Ne?" diye soruyorum, gözlerim kocaman açılıyor, göğsümü korku kaplıyor. "Lanet kız kardeşine kulübümde ne yaptığını sormayacağım."

"Hayır, olmaz. Bu boku bilmek istemiyorum," diyor tiksintiyle. "Sadece ne bildiğini bilmek istiyorum. Mesela nereye gittiğini biliyor muydu, yoksa o arkadaşını mı aklına esti ve neye bulaştığını anlamasına fırsat vermeden onu içeri mi sürükledi?"

"Her iki durumda da, hosteslerimin kapıdan giren herkesi incelediğini biliyorsun. İlk seferi olsun ya da olmasın, ana kulübe girmeden önce tam olarak neye bulaştığını bilirdi."

Titrek bir nefes alıyor, sanki patlamaya hazırmış gibi görünüyor. "Sadece ona sor, tamam mı?"

"Neden ben? O senin kız kardeşin. Ona bu boku sormak istemiyorum."

"Sence ben biliyor muyum?" diyerek bana karşılık veriyor ve bir başka tabağı boğazını sıkarak kavırıyor. "Ama dediğin gibi, o benim kız kardeşim ve bir erkek kardeşin küçük kız kardeşiyle konuşamayacağı bazı şeyler vardır ve onun bir yeraltı seks kulübüne katılması da bunlardan biri. Yani, adam ol, Izaak. Bu sefer sen haklısın."

"Kahretsin," diye inliyorum, ne kadar haklı olduğundan nefret ederek. Bu ben olmalıyım.

Aspen'e bu konuyu nasıl açacağıma dair en ufak bir fikrim olmadığı için yanaklarımı şişiriyorum. Onunla gerçek bir şey hakkında konuşmamaya özen gösteriyorum, özellikle de konuşmaya duyguların karışmasını önlemek için. Ama şimdi bu mu? Seks hayatını sormak mı? Bu, içinde boğulacağımı bildiğim bir havuzun derin ucuna dalmak demek.

Buna hazır değilim, ama işin gerçeği, eğer benim kulübümde takılıyorsa, bilmem gerekiyor ve orada kendini rahat hissetmesi için bilmesi gereken bazı şeyler var. Eminim Vixen'in sahibi olduğumu bilseydi, gideceği son yer orası olurdu. Ancak bunu söyledikten sonra, seks kulüplerine katılmak istediği şey buysa, zamanını Vixen'de geçirmesini tercih ederim çünkü güvenliğini şahsen garanti edebilirim. Tüm üyelerimizin ve çalışanlarımızın geçmişleri kontrol edilir ve bunun da ötesinde, kulübümde hiçbir hastalığın yayılmadığından emin olmak için düzenli sağlık taramalarından geçerler. Şehrin dört bir yanına dağılmış diğer kulüplere gelince, onlar aynı yüksek standartları sunmuyorlar.

Bulaşıkları sessizce kurulayıp yanımda temiz tabaklardan güzel bir yığın oluştururken kendimi yine onu izlerken buluyorum. Yemeği yarılamıştık ki, bütün gün kafamı kurcalayan soru ağzımdan kaçiverdi. "Sence ona bir şey mi oldu?" Merakımı ses tonumdan çok belli ederek soruyorum, ama neyse ki Austin'in ekşi ruh hali için bunu anlamıyor.

"Hiçbir şey fark etmedim," diyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Bilmiyorum. Sadece farklı davranıyor. Sence biriyle görüşüyor olabilir mi?"

"Doğru," diye alay ediyor. "Çünkü bana küçük kirli sırlarını anlatmayı çok seviyor."

Ses tonunda bir nota var ve ona doğru baktığımda incindiğini fark ediyorum ve bileğinde o damgayı bulduğu için gafil avlandığından emin olsam da, en azından ona karşı genellikle açık bir kitaptır. Her zaman yakın olmuşlardır, ama onun biriyle görüşmesi ve bu konuda onunla konuşmaması fikri ona pek uymuyor. Yine de onu suçlayamam. Austin bu tür haberleri pek iyi karşılamaz. Belki de önceki deneyimlerinden ders almıştır ya da belki de işlerini herkesin görmesi için tüm dünyaya yaymayı umursamıyordur.

Tabağı elinden alıyorum. "Pekala, eğer onunla tüm bu saçmalıklar hakkında konuşursam, sakın olacağına söz verir misin? Bugün annenin doğum günü ve onun için her şeyi berbat etmeni istemiyorum."

"Evet, her neyse," diye mırıldanıyor Aspen'in kokteyli için tezgâhın üzerine bıraktığı malzemeleri işaret etmeden önce. "Onu konuşturmak istiyorsan bunlardan bir tane daha yap v e sert olsun."

Tüm bulaşıklar yıkanıp kaldırıldıktan ve Austin çocukluk odasında somurtttuktan sonra, elimde iki kokteyllle havuza doğru yürürken kendimi lanet bir sapık gibi hissederek titrek bir nefes alıyorum.

Ne tür bir pislik en iyi arkadaşının küçük kız kardeşine seks kulübündeki deneyimini sorar?

Lanet olsun. Hiçbir şeyden bu kadar korkmamıştım.

O inanılmaz manzarayı seyretmeye devam ederken bakışlarım sırtında kilitli kalıyor ve burada olduğumu anladığı anı fark ediyorum. Vücudu geriliyor, kollarındaki yumuşak kaslar kasılırken sırtı sertleşiyor. Çıplak omzunun üzerinden geriye bakıyor, o ölümcül yeşil gözleri tam ben havuzun kenarına adım atarken benimkilere geliyor.

"Bunlardan bir tanesine daha ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diyorum kokteyli ona doğru uzatarak.

"Tanrım, evet," diyor, bana dün gece özel odada birlikte olduğum masum kadını hatırlatan derin, çakıllı bir tonda. Onda çok saf, çok savunmasız ve güven dolu bir şey vardı ve ilk kez durup kiminle birlikte olduğumu düşünmeme neden oldu. Hiçbir kadını daha fazlası için geri gelmeye davet etmedim. Kulübüm diğer insanlar ve onların ihtiyaçları ile ilgilidir, ama onu tekrar tatmaya ihtiyacım vardı, tatlı amının etrafımda nasıl titreştiğini hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kulüpte hiçbir kadına lakap takmamıştım ama ona dokunduğum ve o saf masumiyeti hissettiğim anda kafamda Küçük Birdy ismi oluştu ve kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda kendimi durduramadım.

Doğru olduğunu hissettim.

Aspen havuzun kenarına doğru ilerledi ve elimdeki bardağı almak için uzandı, ardından tereddütlü bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Vay anasını. Bu sadece sek tekila mı?"

Sırıtiyorum. "Hemen hemen."

"Tanrım. Üç kulübün olduğunu düşününce."

Dört.

"Sırf onlara sahibim diye içki karıştırmaktan bir bok anladığım anlamına gelmez," diyorum, aramızdaki rahat sohbete ve bunun çok ferahlatıcı görünmesine bayılıyorum. "Bira mı istiyorsun, anladım, ama kız işi şeyler sipariş etmeye başladığın anda ben yokum."

Aspen gülüyor ve havuzun kenarına geri dönüyor, bitmiş bardağı ve telefonu sabırla onun dönüşünü bekliyor. Boynumun arkasına uzanıp gömleğimi çıkarmadan önce dolu bardağımı yere bırakıyorum. O dönüp bana bakarken tişörtü yere fırlatıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Uhhh ... yüzmeye gidiyorum."

Bakışları derin bir şüpheyile daralıyor. "Seni hayatım boyunca tanıdım Izaac, ama daha önce benimle yüzmeye geldiğini hiç sanmıyorum."

"Saçmalık. Biz her zaman yüzeriz."

"Austin olmadan mı?" diye meydan okuyor. "Seni benimle yüzmekten bilerek kaçınmakla suçlayacak kadar ileri gidebilirim."

Haksız da değil.

Gözleri parlıyordu ve bir anlığına benimle flört ettiğine yemin edebilirdim. Ama bu doğru olamazdı. Benim yanımda çok dikkatli. O görünmez çizgiyi aşmamak için gerçekten çaba sarf ediyor. Ama yine de, annesiyle öğle yemeğinde koca bir şişe şampanyayı mideye indirdikten sonra ikinci kokteylini içiyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye sırtıyorum, ikimiz de haklı olduğunu çok iyi bilmemize rağmen onun haklı olduğunu kabul etmeye hazır değilim.

"Elbette," diye alay ediyor ve ben de kocaman havuza dalıyorum.

Suyun altında süzülüyorum, tam yanına gelene kadar yukarı çıkmıyorum ve geldiğimde meraklı bakışlarının bana kilitlendiğini görüyorum. Başımı sallıyorum, su damlacıkları havuzun üzerinde dans ederken arkasına geçip uzanıyorum, bardağını havuzun kenarından alıyorum ve ona sürtünmemeye dikkat ediyorum.

"Hey," diye tersliyor ama artık çok geç, bardak çoktan dudaklarıma değmişti.

Bir adım geri atıp aramıza biraz mesafe koyduktan sonra neredeyse içkisini içerken boğulacaktım. "Bu boktan şey de ne? Bu berbat bir şey."

"Başardın," diye gülüyor, bardağı geri alıyor ve üzerime su sıçratmadan önce bir yudum daha içiyor, yüzündeki gülümseme göğsümde bir şeylerin ağrmasına neden oluyor.

Elimde olmadan arkama yaslanıp onu izliyorum, yeşil bakışlarını tutuyor ve içinde kayboluyorum. "Bugün sende farklı bir şeyler var," diyorum ona.

Gözlerinde bir şey parlıyor ve yüzüne yayılan bilmiş sırıtışa bakılırsa neden bahsettiğimi çok iyi biliyor ama bunu kendine saklıyor. Bunu benim için kolaylaştırmayacağını biliyordum.

"O havalı okulunda kendine parlak bir avukat mı buldun?" Soruyorum, merak beni öldürüyor.

"Ha. Çok başarılı bir avukatla takılıyor olsaydım annemin çoktan düğünümü planlamaya çalışacağını düşünmüyor musun?"

"İyi bir noktaya değindin," diye gülüyorum, damarlarımda garip bir rahatlama hissederken yavaşça ona doğru geri çekiliyorum. Tamam, eğer kimseyle çıkmıyorsa, o zaman ona ne olmuştu?

Bunun beni ilgilendirmediğine karar vererek vites değiştiriyorum ve aslında neden burada olduğuma geliyorum. "Öğle yemeği çok yoğundu."

Aspen inliyor. "Austin'le mi demek istiyorsun?" diye soruyor omzunun üzerinden bana bakarak. Başımı sallıyorum ve o da dikkatini tekrar manzaraya vererek devam ediyor. "Onun sorununu anlamıyorum. Eminim bir kulübe gittiğim için bana kızgın değildir. Herkesten çok onun hoşuna gitmesi gerekirdi. Belki hatırlayamayacak kadar sarhoştum ama siz daha doğru düzgün yürüyemezken ikinizin de aptal kıcını kaldıran bendim ve benim sizin kadar sorumsuz olmadığımı biliyor. Ayrıca, yatak odamın penceresinden gizlice kaçan on altı yaşında bir genç değilim. Ben bir yetişkinim."

Kendi kendime gülüyorum ve bu işin nasıl bu kadar çığırından çıktığını merak ediyorum. Asla geçmeyeceğimi söylediğim çizgiyi tamamen unutarak, kendimi onun arkasına doğru adım atarken buluyorum, daha önce olduğumdan çok daha yakın.

Ne yapıyorum ben böyle?

Aspen sertleşiyor, çıplak sırtını göğsüme dayıyor. Elim otomatik olarak beline gelirken, diğer elim kolunda geziniyor,

bileğinin dibindeki damgaya kadar iniyor. Yumuşak bir nefes alışını duyuyorum ve bu ses beni Vixen'daki özel odaya, kadının kolundaki iki bilekliği aradığım ana geri götürüyor. Bu ana çok ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Bana ikinci kez onu hatırlattı.

Elim belinde sıkışıyor ve parmaklarım bileğine kadar inip başparmağım altın güveyi okşarken Aspen nefesini içine çekiyor. "İkimiz de bunun sıradan bir kulüp pulu olmadığını biliyoruz," diye mırıldanıyorum kulağına, tüm vücudu dokunuşumun altında titriyor. Lanet olsun, neden bu kadar hoşuma gidiyor ki? Austin şu anda yatak odasının penceresinden dışarı baksa beni öldürür. Bu almam gereken bir risk değil. "Bu şehirdeki her kulübü biliyorum ve böyle bir damgası olan sadece bir tane var."

Elim aşağı doğru inmeye devam ediyor, parmaklarım elini kavıyor ve o da parmaklarını benimkilere doluyor, sanki temel içgüdüleri bana tutunmak ve asla bırakmamakmış gibi bir can simidi gibi tutuyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum" diyor, bir dakika önce ona söylediğim sözleri tekrarlarlarken sesi titriyor. Sadece o zaman yalan söylüyordum, tıpkı şimdi onun yalan söylediği gibi.

"Uh-huh," diye gürlüyorum. "Vixen'de ne yapıyordun, Aspen?"

"Yok bir şey," diyor sonunda. "Sadece kontrol ediyordum. Becs artı biriyle bir davetiye ayarladı ve benim de gelmemi istedi. Merdivenlerden inene ve bir kadın bana ... *deneyimlerinden* oluşan bir menü uzatana kadar, özel bir gece kulübüne gittiğimizi sanıyordum."

"Yani sadece bakıyordunuz?"

"Sana ne bundan?" diye soruyor, topuzu çözülürken sesi nefes nefese çıkıyor. Uzun kestane rengi saçları çözülüyor, aramızda yuvarlanıyor, uçları serin suya dalıyor. "O kulübü nereden biliyorsun?"

"Şehirdeki her kulüp hakkında bilgi sahibi olmak benim işim."

"Ya Austin? Sanırım bana ikinizin de bu gizemli kulüpten haberdar olduğunuzu ve sık uçanlardan olmadığınızı söylemeye çalışacaksınız?" diye soruyor, göğsü ağır nefeslerle kabarıırken elimi bırakıyor. "Austin'in boş zamanlarında ne yaptığı onu ilgilendirir," diyorum, uzun saçlarını sudan çıkarmak için tutarken belini serbest bırakıyorum, ancak kadının başka bir anısıyla çarpılıyorum.

Elimi onun gür saçlarına doladım; tıpkı Aspen'inki gibi uzun bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Saçlarını omzuna atıyorum, parfümünün kokusunu alacak kadar öne eğiliyorum ve duraklıyorum, bu kokuyu tanıyorum, ancak son kokladığımda uyarılma kokusuyla karışmıştı.

Onun uyarılması mı?

"Ya sen?" diye devam ediyor, tüm parçalar yerine oturmaya başladığında vücudumun korkudan nasıl kaskatı kesildiğini fark etmiyor. Saçları. Beline. Bileği. Parfümü. Tesadüf olamayacak kadar çok benzerlik var.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, korku beni boğuyor. Lanet olsun. Ne yaptım ben?

Aspen dün gece sadece kulübü kontrol etmiyordu. O karanlık odadaki kadındı. Geceyi içine gömülerek geçirdiğim kadındı. **B e n i** parçalara ayıran, daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalmamı sağlayan kadındı.

Hayır. Hayır.

Aceleyle geri adım attım, kalbim göğsümde öyle bir çarpıyordu ki beni yok etmekle tehdit ediyordu.

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi Aspen Ryder'ı becermekle kalmadım, bekâretini de aldım. Beyaz ve kırmızı iki bilekliğe yapıştım ve utanmadan ikisine de sahip çıktım.

O olduğunu nasıl bilemedim?

Dün gecenin her saniyesini yeniden izlemeye başladım, nasıl oldu da benim özel odama geldi diye merak ediyordum. Dün gece oraya girmiş olabilecek onca kadın varken, neden o olmak zorundaydı? Ve neden onun içinde olmak dünyanın en iyi hissi olmak zorundaydı?

Bana uyuş şekli, beni alış şekli. Hay sikeyim.

Geri dönemeyeceğimiz bir çizgiyi aştık. Onu güvenlik kamerasından izlemenin beni mahvedeceğini düşünmüştüm, ama aslında onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu, daracık amcığının etrafımda paramparça olmasının nasıl bir his olduğunu, boşaldığında tadının ve sesinin nasıl olduğunu bilmek ... SİKTİR!

Aspen dönüyor, o güven dolu gözlerle bana bakıyor ve dün gece birlikte olduğu adamın ben olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığı çok açık. Bugün ondaki bu değişimin, yeni keşfedilmiş bir güvenle dolmasının ve lanet bir melek gibi parlamasının nedeni benim, çünkü ondan bir şey aldım - saflığını. Bekaretini. Hiç düşünmeden aldım.

Gecenin köründe çaldım. Onu soyup soğana çevirdim. Bunun olmasına nasıl izin verebildim?

Mutlak bir mutlulukla geriye dönüp baktığı o an, hiç de öyle değil. Bu bir yalan. Bir ihanet.

Onu çığ çığ siktim, üç kez boşalmasını sağladım - biri dilimle, diğerleri sikimle. Bekaretini elinden aldım ve sonra onu domaltdım ve bir saniye bile tereddüt etmeden içimi boşaltdım.

Kahretsin!

Aspen benim masum Küçük Kuş'um.

Austin beni öldürecek.

Aspen kaşlarını çatarak bana doğru yaklaşıyor ve attığı her adımda kalbim biraz daha hızlı çarpıyor. "İyi misin?" diye soruyor, gözlerinde derin bir endişe parlıyor ve fark ediyorum ki bunu bilmesine asla izin veremem. Kulübümde cinsel sınırlarını keşfetmesi bir şey, ama birlikte olduğumuzu, bekaretini verdiği adamın ben olduğumu öğrenirse, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Dün gece bana hissettirdikleriyle kıyaslanabilecek bir kadını asla bulamayacağımı bilerek devam edeceğim, ama bunu onun için istemiyorum. Birlikte ateş gibiydik. Bedenlerimiz arasında yanan kimya daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Her dokunuşuma sanki birbirimize uymak için yaratılmışız gibi karşılık veriyordu. Ama bu bir daha asla olamaz ve o bunu asla bilemez.

Eğer öğrenirse, kendini ihanete uğramış hissedecekti ve bunun için her türlü sebebi vardı. Bekaretini bir kulüpte meçhul bir yabancıya sundu, bana değil. Ve o olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da, onun için bir sorumluluk hissediyorum. Her zaman onu korumak istedim, ama bu . . . Bana ait olmayan bir şeyi ondan aldım.

O çok daha iyisini hak ediyor.

B

u. "I uhh . . . sadece fark etti l oldu sözde
için Gönder bazı

Dün gece mesai bitimine kadar Scandal'a başvurduğum ve tamamen aklımdan çıkmış."

"Oh, bunu halletsen iyi olur," diyor ve bardağına geri dönüp dibinde kalanı içiyor.

Havuzun kenarında duran benimkini işaret etmeden önce başımı sallıyorum. "Buyur benimkini iç," diyorum ve kendimi duraklarken bulmadan önce ona dönüyorum. "Hey, dinle, annenin sevdiği restoranı babanın onu bu gece dışarı çıkarması için ayırttım ve onlar dışarıdayken Pulse'a uğramamız gerektiğini düşündüm. Birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor ve Austin'in restoranıyla ilgili tüm bu saçmalıklar yüzünden rahatlamak için bir geceyi gerçekten kullanabileceğini biliyorum. Ne dersiniz?"

Aspen tekrar manzaraya bakıyor, belli ki kafası karışık. "Bilmiyorum. Gerçekten geç bir gece geçirdim. Sadece birkaç saatlik uykuyla çalışıyorum."

"Bir süreliğine gitmemize gerek yok. Biraz kestir."

Yüzü yine buruşuyor ve içine girdiğimde hissettiklerini ve duvarları etrafımda gerildiğinde nasıl inlediğini hatırlamamak için kendimi bir adım daha geri atmaya zorlamam gerekiyor.

Hay sikeyim. Bunu aklımdan silmem gerekiyor.

O olduğunu nasıl bilemedim?

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Becs'i getirebilir miyim?"

"Elbette, ama yine barımda dans etmeye başlarsa, onu bir Uber'e bindirip evine gönderirim."

Aspen'in yüzünde bir sırıtış belirliyor ve işte o anda kabul ettiğini anlıyorum. "Peki, tamam," diyor sonunda. "Ama sen ve Austin sıkıcıysanız, biz yokuz. Bizi sadece berbat bir kabinde oturup çılgınca şeyler yaptığınız eski güzel günlerden bahsetmek için dışarı çıkarmayacaksınız. Eğer bunu yapıyorsak, doğru yapıyoruz ve hepimiz mahvoluyoruz. En az üçümüzün annemin gül bahçesine atlamasını istiyorum."

"Seni öldürecek."

"Öldürecek," diye kabul ediyor Aspen. "Ama buna değecek."

Gölüyorum ve en iyi arkadaşımın kız kardeşini tekrar becermek istediğıme göre ne kadar hasta olduğumu düşünerek oradan uzaklaşıyorum.

ASPEN

"Kahretsin, Aspen. Kardeşin atıştırmalık gibi görünüyor," diyor Becs, Izaac'ın inşa ettiği ilk kulüp olan Pulse'a vardığımızda. Bir süredir buraya gelmemiştik ve geçen ay beşinci yıldönümünü kutlamasına ve büyük ölçekte hâlâ yeni sayılmasına rağmen, tadilatlarla bakmaktan kendimi alamıyorum. Izaac'ın hakkını vermeliyim, kulüplerini nasıl güncel tutacağını biliyor ve bu konuda harika bir iş çıkarıyor.

Bakışlarım yenilenmiş barın ve geniş dans pistine bakan yeni asma katın üzerinde gezinirken ona "Bunu aklından bile geçirme," diyorum. "Dünyadaki son iki varlık olmanız ve insan ırkını hayatta tutmanın size bağlı olması umurumda değil, yine de onunla yatmayacaksınız."

"Neden bu kadar ... alingan görünüyor?" diye mırıldanıyor, Izaac'la birlikte birçok bardan birinin yanında dururken bakışları vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Annem öğle yemeği sırasında kibarca bileğimdeki altın damgayı gösterdiğinden beri tam bir göt gibi davranıyor ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi bildiği açık. Izaac bunu gösterdiğinde daha fazla aşağılanamazdım. Izaac'ın gecemi nasıl geçirdiğini bilmesi bir şey, ama Austin ... kahretsin. Dışarıda geçirdiği gecenin ve birkaç biranın sakinleşmesine yardımcı olacağını umuyordum ama yüzündeki ifadeye bakılırsa ya biri yanlışlıkla taşaklarına diz çöktürmüştü ya da hâlâ kızgındı. "Onu kızdırmak için her ne yaptıysan, onaylıyorum. Eminim böyle bir ruh halindeyken hayvan gibi sevişiyordur. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı var ve o şey de ben olacağım."

Lanet olsun. Austin'in dikkatini dağıtmanın gecemi çok daha kolay hale getireceğini inkar edemem. Ama yine de . . . Bunun olmasına izin veremem.

"Ben kız kuralı derim," diyorum ona. "Memelerim ilk çıktığından beri Izaak'a olan hislerim konusunda tam bir pislikti. Biri bu konuda şaka bile yapsa havalara uçardı ve şimdi Austin'in yanında Izaak'ın adı bile geçse ter içinde kalıyorum. Yani hayır, prensip olarak, bu gece onu projen yapamazsın. Eğer benim Izaak'ı sevmeme bile izin verilmiyorsa, onun sevdiğinden eminim. değil olsun için uyku ile benim en iyi Arkadaş. Bul bazı arka sokakta becermek için başka bir çaresiz kaybeden. Eminim zor olmayacaktır."

"Ugh," diye inliyor. "Parti bozanlık yapma! Bir düşünsene, eğer Ben Austin'i meşgul ediyorum, sonra sen ve Izaak . . ."

Sözlerini yarıda kesiyor, imalı sözlerinin aramızdaki havada asılı kalmasına izin veriyor, başımı belaya sokacak imalarla beni baştan çıkarıyor. Ama lanet olsun, haklı olduğu bir nokta var. Austin ve Beks her ne yapıyorlarsa onunla meşgul olurlarsa, ben de Izaak'la bol bol vakit geçirebilirim. Aslında bir yere varacağından değil. Gerçi, öğle yemeğinden sonra havuzda kesinlikle ileriye. Bana daha önce hiç böyle dokunmamıştı. Arkama geçip geniş göğsünü sırtıma bastırması ve büyük elinin bileğime dolanarak parıldayan altın pulun üzerinde gezinmesi. Vücudum onun dokunuşuyla canlandı, ama içten içe, sadece bildiği en iyi şekilde benden bilgi almaya çalışıyordu ve bu bir cazibe gibi işe yaradı.

Alay ettim, her şeyin bu kadar kolay olmasını ne kadar istediğimi küçümsemeye çalıştım. "Izaak'ın önünde çırılçıplak, siyah bir çift topuklu ayakkabı ve büyük kırmızı bir fiyonktan başka bir şey giymeden durabilirdim ve yine de fark etmezdi," diyorum, çocuklara yaklaşırken sesimi alçaltmaya başlıyorum. "Yani, hayır. Eğer ben kardeşimin en iyi arkadaşıyla çılgın bir gece geçiremiyorsam, sen de en iyi arkadaşının kardeşiyle çılgın bir gece geçiremezsin."

"Kahretsin," diye iç geçiriyor. "En azından biraz flört edebilir miyim?" "Gönlünce olsun," diye gülüyorum.

Beks bana sırtarak karşılık veriyor, sonunda çocuklarla buluştuğumuzda kolu sıkıca benimkine dolanıyor ve her zaman olduğu gibi, Izaak'ın bakışları benimkilere yöneldiğinde dizlerim jöleye dönüyor ve kendimi parçalanmaktan korumak için durmak zorunda kalıyorum.

"Siz hanımların buraya gelme zamanı gelmişti," diyor Izaac, içimde vahşi bir şeyler uyandıran o derin ses tonuyla. Bakışları yüzümde geziniyor, gözlerinde daha önce hiç görmediğim hınzırca bir şey parlarken nutkum tutuluyor, ama kahretsin, nabzımı hızlandırması beni daha fazlası için çaresiz bırakıyor.

Bu öğleden sonra havuza gittiğinden beri bir garip, sanki bir şey onu sarsmış gibi ve Skandal için evrak gönderme bahanesine inanmıyorum. Birini benim onu istediğim gibi uzun süre istemekle ilgili olan şey, onlar hakkında bir şeyler öğrenmektir. Onları neyin harekete geçirdiğini, derilerinin altına neyin işlediğini, her bir özelliğini öğrenirsiniz ve konu Izaac Banks olunca, her şeyi biliyorum. Yalan söylüyordu. Göndermesi gereken bir başvuru yoktu, onu başka bir şey sarstı ve o ben miydim diye düşünmeden edemiyorum.

"Mükemmelliği aceleye getiremeyiz," diyor Becs, bedenlerimizi ve bir araya getirdiği çarpıcı kıyafetleri göstererek ve aynı zamanda beni garip bir sessizlikten kurtararak.

Izaac'ın bakışları vücudumdan aşağıya iniyor, yavaşça göğsümün ve belimin üzerinden geçerek kalçalarımın topuklarıma doğru süzülüyor. Yavaşça yukarı çıkıyor, koyu renk gözlerinde derin bir takdirle bakışlarımla buluşmadan önce dudaklarında bilmiş bir sırıtma kalıyor. "Hayır yapamazsın," diye gürlüyor.

Oh lanet olsun. Neden birdenbire bacaklarımın arasında bir ateş yanmaya başladı? Ve neden bana öyle bakıyor, özellikle de Austin'in önünde? Son birkaç yıldır bana bu şekilde bakmamak için bilerek elinden geleni yaptı.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken Izaac bakışlarımı tutuyor ve Becs boğazını temizlediğinde büyü aniden bozuluyor. Austin'in gözlerini devirdiğini ve boğazının arkasından sinirli bir alayla güldüğünü yakalamak için tam zamanında kafamı çeviriyorum. Bardağını kaptığı gibi hızlıca bir yudum alıyor ve neredeyse yarısını içtikten sonra güvenli sayılamayacak kadar sert bir şekilde bardağa geri çarpıyor.

Tek kelime etmiyor ama ağabeyimi bu işin peşini bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. İzin veririmsem bütün geceyi mahvedecek ve Becs'e kıyafetim üzerinde tam yetki vermedim ki pislik kardeşim kötü ruh halini bana da bulaştırsın.

"Ciddi misin?" İnedim. "Annemin doğum günü yemeğini mahvettiğin yetmedi, şimdi de bu geceyi mi mahvetmek zorundasın?"

Austin'in kafası bana doğru dönüyor, gözlerinde öfke titreşiyor. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Annemin öğle yemeğini mahveden *ben miyim?* Siktir git, Aspen. Seni seviyorum ama hayal görüyorsun. Bileğinde Vixen damgasıyla ortaya çıkan sendin. Bugünkü tüm bu saçmalıklar senin yüzünden."

"Lanet olsun, Austin. Tam bir ikiyüzlüsün."

Gözleri neredeyse kafatasından dışarı fırlayacaktı. "İkiyüzlü mü?" diye kekeliyor.

"Beni duydun," diye karşılık veriyorum ona. "O damganın tam olarak ne olduğunu biliyordun ve kulübün ayrıcalıklı olduğunu düşünürsek, bunu bilmenin tek yolu oraya bizzat gitmiş olman. Bu da demek oluyor ki, Austin. Sen lanet bir ikiyüzlüsün. Neden senin gitmen sorun olmuyor da benim gitmem sorun oluyor?"

Bana boş boş bakıyor. "Çünkü sen ... sen iyi bir kızsın. Böyle şeyler yapmazsın. Benden daha iyi olman gerekiyor." Alay ediyorum. "Bunu zorlaştırmıyorsun."

"Ooooooh kahretsin," diyor Becs, nefesini içine çekerek.

Austin başını sallıyor ve bana bir yabancıymışım gibi bakıyor. "Belden aşağı vurmak."

"Belden aşağı vurmak mı istiyorsun?" Ağabeyime yaklaşmak için kendimi Izaac'ın önüne koyuyorum, içimi öfke kaplıyor. "Belden aşağı vurmak, sırf bir gece biraz kaçıklık yaptım diye birdenbire iyi olmadığım anlamına geldiğini öne sürmektir. Siktir git, Austin. Yirmi iki yaşındayım. Artık çocuk değilim. Yabancılarla dolu bir odada bir grup erkek tarafından becerilmek hoşuma gidiyorsa ne olmuş yani?"

"S.KTİR!" Öfke yüzünde dalgalanıyor ve ayağa fırlıyor, karanlık bakışları hayatım boyunca anlayamayacağım garip bir ihanetle Izaac'ınkilere yöneliyor. Geldiği gibi aynı hızla gitti, ama o öfke bana yönelmeden önce düşünecek zamanım olmadı. Bana doğru adım atıyor, kırılmasına dakikalar kalmış. "Bana yapmadığını söyle."

"Yaptıysam ne olmuş?" Ona tükürüyorum, işleri daha da kötüleştirdiğimi çok iyi biliyorum ama herif bunu hak ediyor. "Bu beni diğer insanlar gibi seksten zevk alan bir fahişe mi yapar?"

Bu yerde olmak? Tıpkı eminim senin gibi. Ben hala senin küçük kardeşinim, Austin. Her zaman olduğum kişiyim. Ama sonuçta benim seks hayatım seni hiç ilgilendirmez."

Büyük bir kol belime dolanıp beni ayağa kaldırdığında çenesi sıkıştı. "Pekâlâ, bu kadar yeter," diyor Izaac, kardeşimin gözlerini oymaya fırsat bulamadan beni çekerek. "Siz ikiniz kulübümün ortasında kavga etmeyeceksiniz."

"Bırakın beni. Taşaklarını vücudundan koparacağım."

Izaac alay ederek beni tekrar ayağa kaldırıyor ve hareket etmem için beni itiyor. "Bu senin yeni keşfettiğin bir sapkınlık mı?" diye mırıldanıyor kulağıma ve eğer Austin'in onaylamamasına bu kadar sinirlenmemiş olsaydım, Izaac Banks'in sapkınlık kelimesini yakınımnda bir yerde söylediği düşüncesiyle darmadağın olurum.

Onun yerine dirseğimi karnına doğru itiyorum. "Kardeşimin taşakları ve kink kelimesi asla aynı konuşma içinde geçmemeli."

Izaac gülüyor, eli belime düşüyor ve beni devasa barın diğer ucuna götürüyor. "Ödeme yapan müşterilerimden herhangi biriyle kavga etmeden kışının üzerine oturmayı başarabileceğini düşünüyor musun?"

Izaac etrafımdan dolanıp barın diğer tarafına doğru ilerlerken gözlerimi devirip kışımı bar taburelerinden birinin üzerine bırakıyorum. "O bir pislik," diye hatırlatıyorum Izaac'a, belki son on saniye içinde unutmuştur diye.

"Aşırı korumacı ve şokta. Arada fark var," diyor, bir bardak alıp bir şeyler hazırlarken, umarım bu benim için değildir çünkü öğleden sonra bana hazırladığı içki berbattı. Bunun daha iyi olacağını hayal bile edemiyorum. "Eve gelip Mısırlı bir prensle evleneceğini söyleseydin daha az şaşırırdı. Küçük kız kardeşinin bir seks kulübüne gittiğini öğrenmek... bir erkeğin bunu hazmetmesi bir dakika sürer. Ayrıca, ikimiz de onu tuzağa düşürdüğünü biliyoruz."

"Yemlemiyordum."

"Öyleydin Aspen," diye azarlıyor, bakışları uzun barın aşağısına, Becs'in Austin'le hararetli bir şekilde flört ettiği yere kayıyor, ona gönlünce flört etmesini söylememe rağmen anında sinirlerimi bozuyor.

Birden kendimi o kadar da cömert hissetmemeye başladım. "Ayrıca, Becs'ten nefret etmiyorum ama ikinizin arasında, bir grup yabancının önünde çılgın bir seks partisi yapan biri olsaydı, bu o olurdu. Sen değil. Bu sana göre değil."

"Oh," diyorum, kaşlarım çatılıyor. "Ve sen birdenbire benim ne şey nedir?"

Izaak'ın dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve kalın, koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Tek kelime etmiyor, ama gözlerindeki bakış, benim olayımın ne olduğunu tam olarak bildiğini gösteriyor.

Izaak bakışlarımı bir an için fazla uzun tutuyor ve sonunda bakışlarını indirip üzerimdeki hakimiyetini kırarak bana nefes almam için bir an veriyor.

Bugün ona ne oldu böyle? Belki de düşüp kafasını çarptı ve şu anda bir beyin sarsıntısı geçiriyor. Onun bu cesur, elleri olan hali kafamı karıştırıyor. Tanıdığım Izaak bana aramızda hiçbir şey olmayacağını hatırlatmak için elinden geleni yapıyor, ama bana bakıp durması ve bana dokunmak için bahaneler üretmesi ... kahretsin. Bundan ne çıkaracağımı bilmiyorum. Bana hissetmemem gerektiğini ikimizin de bildiği şeyleri hissettiriyor, ama o bana daha fazla ilgi gösterdikçe ben daha da acıkıyorum.

"İşte," diyor sonunda, üzerinde çalıştığı içkiyi bana uzatarak. "Bunu iç ve sakinleşene kadar burada bekle. Bar müdürümle buluşup stoklarımızda neler olduğunu öğrenmem gerekiyor. En fazla on dakika sürer. Kendini o kadar uzun süre beladan uzak tutabileceğini düşünüyor musun?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Kim bilir? Dün gecedan beri kendimi biraz ... vahşi hissediyorum," diyorum, harika bir gece geçirmeye gelen insanlara bakmak için dönerken onu yemliyorum. "Beni banyo duvarına fırlatacak birini bulmam gerekebilir."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Izaak nefesinin altında. "Başımı belaya sokacaksın."

Dönüp gitmeden önce göz göze gelmek için tam zamanında ona bakıyorum.

Şimdi, benim rastgele bir adamla yatmam fikri neden onun başını belaya soksun ki?

Gidişini izliyorum, bir kadının yanında durup onu kenara çekiyor. Barın altından bir dosya alıp sayfaları karıştırmaya başlıyor ama Izaac'ın bakışlarının ne kadar sık bana döndüğünü fark etmeden edemiyorum. İyi olduğumdan emin olmak için bana göz kulak olmaya mı çalışıyor? Yoksa bir yabancıyla kaçıp dans pistinde sevişmediğimden mi emin olmaya çalışıyor? Austin'in bu konuda ne diyeceğini tahmin edebiliyorum.

Kardeşimi düşününce içkimi elime alıp bardağı dudaklarıma götürüyorum, büyük bir yudum alıyorum ve çok da kötü olmadığını görünce şaşıyorum. Yudumlamaya devam ediyorum ve bunu yaparken bakışlarım çalışırken Izaac'a takılıyor. Koyu renk düğmeli gömleğinin içinde bir kadının ıslak rüyasının mükemmel bir tanımı gibi duruyor. Üst kısmı açık bırakılmış, kaslı göğsünü mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor ve bakışlarım her aşağı inip orada kaldığında ağzım sulanmaya başlıyor.

Yunan ya da İtalyan olabilir, gerçekten bilmiyoruz. Evlat edinme belgelerinde hiçbir ayrıntı yoktu, ancak bir tür Yunan tanrısı olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden her zaman bununla yuvarlandık. Vücudunun her santimi mükemmel. Çok uzun boylu, geniş omuzları ve şişkin kasları var. Tırnaklarımı ona batırmayı hiç bu kadar istememiştim ve kulüpteki loş ışık tonda vücudunun çıkıntılarını yakaladığında, tek kelimeyle lezzetli.

Bara geri döndüğünde içkim neredeyse bitmişti ve neredeyse boş olan bardağımı görünce bardağımı barın üzerinden alıp yeni bir içki hazırlamaya başladı. "Bunu beğendin, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Sanırım barmenlik becerilerin iddia ettiğin kadar kötü değil."

Izaac bana yeni içkimi uzatmadan önce sırtıyor. Bir bardak daha alıyor ve kendisi için bir şeyler hazırlamaya başlıyor. "Kardeşinin yanında dilini ısırarak kadar sakinleştin mi? Çünkü değilse, bunu duble yapmam gerekecek."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben iyiyim," diyorum. "Ayrıca, söyleyebileceğim kadarıyla Becs pençelerini Austin'e geçirmiş gibi görünüyor. Böyle flört etmeye devam ederse, kim olduğumu bile hatırlamayacak."

Izaac gülüyor, bakışları benimkilerde kalıyor. "Mümkün değil," diye mırıldanıyor barın etrafından dolaşp yanıma gelmeden önce.

"Hadi ama. Kafayı bulmak istediğini söylemiştin ve biz de tam olarak bunu yapacağız."

Izaak Banks ile sevişmek mi? Ben de varım.

Austin ve Becs'in yanına geri dönüyoruz ve ben önlerine çıktığımda Austin'in Becs'e sert bir bakış attığını ve Becs'in de bana hınzır bir sırıtışla baktığını görüyorum. Kaşlarım çatılıyor ve Becs'in kardeşimden böyle bir düşmanlık görecektir ne yapmış olabileceğini merak ediyorum. Beklentiyle ona dönüyor. "Senin söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Austin'in dudakları gergin bir çizgi halini alıyor, dikkatini bana çevirirken bakışlarından öfke akıyor. "Pislik gibi davrandığım için özür dilerim," diyor. "Vücudunla ne yaptığın beni ilgilendirmez ve bunu sorgulamaya ya da bundan dolayı kendini değersiz hissettirmeye asla hakkım yoktu."

Hem Izaak hem de ben şaşkınlıkla Austin'e bakıyoruz. Kardeşimin hayatı boyunca annemiz dışında birinden içten bir özür dilediğini duyduğumu hiç sanmıyorum. "Ne oluyor lan?" Yüzüm kızardı.

"Ve?" Becs boğazını temizleyerek ve Austin'i dürterek soruyor.

Austin derin bir iç çeker. "Ve umarım özrümü shot olarak kabul edebilirsin."

Ağabeyime hâlâ şaşkınlıkla bakarken çenem düşüyor. "Hasta mısın?" Aceleyle yanına yaklaşıp elimi alnına bastırarak soruyorum. Ateşi yok.

"İyiym," diye mırıldanıyor, elimi itiyor ve gözlerini deviriyor. "Lanet içneleri istiyor musun, istemiyor musun?"

"Uhhhh, elbette. Bu gerçek bir soru mu? Ama içkileri ancak parasını ödersen özür olarak kabul ederim," diyorum, çenem meydan okurcasına dik.

"Ama ben-"

Onu susturmak için parmağımı kaldırıyorum. "Gecenin sonunda Izaak'ın hesabı sileceğini çok iyi bildiğin halde barmenden hesabı senin hesabına yazmasını istemek sayılmaz. O soğuk, sert parayı vermen gerekiyor kardeşim."

Izaak arkamdan gülüyor, Austin'in omuzları çökerken eğlendiği belli. "İyi," diye mırıldanıyor, bakışları Becs'e dönüyor sanki

bir çeşit onay. Onları yakından izliyorum, pençelerini bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar derine batırabildiğinden emin değilim.

"Şimdi," diyor Becs. "Sarılın."

Austin ve benim yüzümüz kızardı. Sarılmak mı? Kendini kandırıyor olmalı. Beni yanlış anlamayın, kardeşimi canımdan çok seviyorum, ama her türlü fiziksel yakınlığı gösterme konusunda sınırı çiziyoruz. Beni sevdiğini söylemenin yolu beni kanepeye yatırıp üzerime oturmak. Kesinlikle sarılmak yok.

Austin irkiliyor ve ayağa kalkmak için hamle yapmadan önce bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. Sanki kazayla limon emmiş gibi görünüyor. Bana doğru bir hamle yapıyor, kollarını açıyor ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona sert bir bakış fırlattığımda hissettiğim gibi dehşete düşmüş görünüyor. "Eğer o iğrenç kollarını bana dolamayı aklından bile geçirirsen, Austin Ryder, seni öyle bir yere bırakırım ki hangi yüzyılda olduğumuzu bile anlayamazsın."

"Oh, şükürler olsun," diyor ağır bir iç çekişle, o kadar hızlı geri çekiliyor ki, bunların hepsi benim hayal gücümde olabilir. Bakışlarımı tutuyor, gözlerinde rahatlama parlıyor. "Bu çok yakındı."

"Bir de bana sor," diye mırıldanıyorum, bara doğru yaklaşarak. "Şimdi o shot'lara ihtiyacım olacak."

"Hemen geliyor," diyor Austin barmenin dikkatini çekmeden önce ve Izaac'ın da bizimle olduğunu düşünen barmen, yoğun sıraya rağmen hemen bizimle ilgileniyor ve bizi gecenin en değerli VIP'leri yapıyor.

İçkilerimiz doldurulurken Becs'e bakıyorum. "Kardeşime ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor, dudaklarının kenarından bir sırıtma geçiyor ve gözleri sessiz bir kahkahayla parlıyor. "Sadece yaptığı hatayı görmesine yardım ettim, hepsi bu."

"Sanırım az önce benim kahramanım oldun," diye gülüyorum.

Becs sırıtıyor ve bir dakika geçmeden her birimize birer kadeh veriliyor ve Austin'in cüzdanını karıştırıp ödemesini yadsınamaz bir zevkle izliyorum. Izaac benimle Austin'in arasına uzanıp bardaki son kadehi alıyor. "Vay canına, kendi içkinin parasını ödediğin günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi" diye Izaac Austin'e takılırken kahkahalar boğazımda düğümleniyor.

Austin, "Kapa çeneni ve içkini iç," diyor ve ben de bardağı dudaklarıma götürüp son damlasına kadar boğazımdan aşağı akıtıyorum.

IZAAC

Uber'den inerken kolum Austin'in sırtına dolanıyor, Aspen diğer tarafına koşarken sarhoş kışını yukarıda tutmaya çalışıyorum, benim tutuşumu taklit ederken gülüyor. Austin ayaklarının üzerinde yuvarlanırken, "Tamam, belki de tüm bu sikilme olayını biraz fazla ciddiye aldı," diye kıs kıs gülüyor.

"Öyle mi dersin?" Onu hepimizin büyüdüğü evin ön kapısına doğru sürüklerken mırıldanıyorum.

"Hey," diye mırıldanıyor Austin. "Sarhoş değilim. Ben sadece . . . Uh-oh-"

Aspen garaj yolunun ortasında duraksıyor ve kardeşine bakarken bizi de durduruyor. "Öyle görünmüyorsun-"

Austin'in bağırsaklarının en derin çukurlarından kusmuk fışkırıyor, araba yolunu yeniden dekore ediyor ve aceleyle atlarken Aspen'in topuklarını kıl payı kaçırıyor. "İğrençsin Austin," diye çığlık atıyor Aspen tiksintiyle, Austin iki büklüm olurken, bu sırada neredeyse omzum yerinden çıkacak.

Kusmuk her yere yayılıyor, Angella'nın gül fidanlarına sıçrıyor ve ben nefesimi tuttuğumda koku burun deliklerime anında saldırıyor. "Lanet olsun, dostum. Annen seni öldürecek."

"Hayır, o beni seviyor. Bu fi-Awww fuck-" ikinci raunda başlıyor, şiddetli bir şekilde kabarıyor ve midesini kaplayan son alkol damlasını kusuyor, annesinin sabah ilk iş olarak ona yeni bir pislik atmayacağına dair sanrılı sözlerini kesiyor.

Aspen, Austin'in etrafında geniş bir daire çizerek diğer tarafıma geçiyor ve tökezlediğinde elim dışarı fırlayarak onu belinden yakalıyor. Kolumu kavırıyor, kendine gülmeden önce dik durmaya çalışıyor. Elimde olmadan sırtıyorum. Bu gece çok kaygısızdı. Onu o zamandan beri böyle görmemiştim. Hatırlayamıyorum bile. Becs'le dans etmiş ve sevişmişlerdi.

Hayatlarının gecesini yaşıyorlardı ve ben tüm o lanet zaman boyunca gözlerimi ondan alamıyordum.

Kendime gelmeliyim, ama dün gece Vixen'da . . . Aklımdan çıkaramıyorum ve şimdi ona her baktığımda, içinde olmanın nasıl bir his olduğunu, boşaldığında sikimi nasıl sıktığını hatırlıyorum.

Asla bilemez. Bu onu mahveder. İhanete uğramış ve ihlal edilmiş hissedecek ama yine de bu gece dans pistindeki hareketlerini izlerken, onu daha önce hiç istemediğim bir şekilde istedim.

Austin tekrar yürümeye devam etmek için güvende olduğunda, üçümüz merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve Aspen'in sütyenini karıştırıp ön kapı anahtarını çıkarmasını eğlenerek izliyorum. Ayaklarının üzerinde sallanırken en az yüz kere kilide sokmaya çalışıyor ve anahtarı elinden almak için yanına yaklaştığımda sert bir bakışla beni sabitliyor. "Yapabilirim," diyor tekrar deneyip başarısız olmadan önce.

"Kenara çekil," diye homurdanıyorum, Austin'i duvara doğru itip dengeledikten sonra Aspen'in yanına gidip anahtarı elinden alıyorum. Sadece bu kadar yakın olduğum için onun kokusunu alabiliyorum ve bu cennet kokusu bana kötü şeyler yapıyor, onu milyonlarca farklı şekilde bükebilmeyi ve adımı haykırana kadar onu derinlemesine alabilmeyi dilememe neden oluyor.

SIKTIR!

O Austin'in küçük kız kardeşi. Benim için ne kadar ıslak olduğunu unutmam, dilimde ne kadar tatlı bir tadı olduğunu unutmam gerekiyor.

Sonunda kapının kilidini açtıktan sonra iterek açıyorum ve duvara yaslanmış yarı uykulu haldeki Austin'i alıyorum. Aspen kahkahalarını bastırmaya çalışırken sallanıyor ve ayağı takılıyor. Onu oturma odasından geçirip Aspen'in durup dolapları karıştırmaya başladığı mutfığa götürüyorum.

Büyük Kanyon'da lanet bir yürüyüş gibi hissettiren bir şeyden sonra Austin'in odasına ulaşıyorum, kapıyı iterek açıyorum ve içeri yuvarlanmasına izin veriyorum. Yatağına çarpıyor ve saniyeler içinde mışıl mışıl uyuyor.

Başımı sallıyorum. İşte bu yüzden içkiliyken asla bir kızı eve götüremez. Kafasını yastığa koyduğu an, ışıklar söner.

Dışarı.

Ona şöyle bir bakıp iyi olacağına karar verdikten sonra ışığı söndürüyorum ve çocuk odasından çıkmak için döndüğümde Aspen'e doğru yürüyorum. Geriye doğru yuvarlanırken yumuşak bir çığlık atıyor ve ben de hemen ona uzanıp belinden yakalıyorum.

"Vay anasını," diye nefes alıyor kocaman gözlerle, elindeki su bardağı şıpırdıyor ve kenarından taşıyor. Bakışları benimkilere takılıyor ve aramızdaki her yanan saniyede elim daha da sıkılaşıyor. Birbirimizin bakışlarına kilitleniyoruz ve etrafımızdaki havada gerilim hızla yoğunlaşıyor.

Kalbimin göğsümden fırladığını hissediyorum, bir hamle yapmam için bana meydan okuyor ve biraz daha yaklaşıyorum, çenesinin beni içeri davet edercesine yukarıya doğru eğilmesini izliyorum. Tanrım, dudaklarını dudaklarımda hissetmek nasıl bir şey olurdu. "Ben, uhhh," diye başlıyor, sesi alçak ve nefes nefese. "Ben de tam Austin'e biraz su ve uyandığında kullanması için Aspirin getir."

"Austin. Doğru."

Onun adının ağzından çıkması, başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmesi gibi bir şey ve aceleyle geri çekiliyorum, elim onun ince belinden düşüyor. "Umm . . . evet. İyi fikir. Onu tanıyorum, buna ihtiyacı olacak."

Gözlerinde hayal kırıklığı parlıyor ama hemen toparlanıp bana gülümsüyor ve duvara doğru sallanarak bu gece ne kadar içtiğini bana hatırlatıyor. Lanet olsun, Ryder kardeşler kafayı bulduklarını söylediklerinde her kelimesinde ciddiler.

"Her yere dökmeden önce ver şunu bana," diyorum ve uzanıp bardağı elinden alıyorum. Aspen beni takip ederken Austin'in odasına geri dönüyorum ve su bardağını yatağının başucuna koyuyorum. Aspirinleri bardağın yanına bırakıyor ve ben de başımı sallayarak masanın üzerinden yuvarlanmalarını izliyorum.

Onları hızla yerden alıp masaya geri koyuyorum ve sonunda Austin'in odasından çıkıyorum. Aspen koridora doğru adım atıyor ve ben de kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Kendine zarar vermeden odana gidebilecek misin?" diye sordum.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bana doğru adım atıyor, eli göğsüme düşüyor ve bana bakıyor, o büyük yeşil gözleri

benimkinde oyalanıyor. "Bilmesem, beni yatağa götürmene ihtiyacım olup olmadığını soruyormuşsun gibi gelecek."

Yüzüm kızardı. "Hayır. Öyle bir şey değil-"

Aspen'in tiz kahkahası paniğimi bastırıyor ve o uzaklaşırken ben de ona bakakalıyorum. "Lanet olsun, Izaak. Yüzündeki ifade paha biçilemez. Sadece takılıyorum," diyor ve arkasını dönüp koridorda hızla ilerliyor. Sadece omzunun üzerinden geriye bakıyor, bakışları kapüşonlu ve damarlarıma arzu pompalayan bir ateşle dolu. "Ben olmadığım sürece."

Ne oluyor lan?

Aspen koridorda kaybolup odasına giriyor ve benim tek yapabildiğim arkasından bakmak oluyor. Az önce beni odasına mı davet etti?

Hay sikeyim.

Aletim dikkat kesiliyor ve Ryders'ların koridorunun ortasında azgın bir ereksiyonla durduğumu fark ederek koridoru koşarak geçip kendimi misafir odasına kilitliyorum.

O Austin'in küçük kız kardeşi. Austin'in küçük kız kardeşi.

Kelimeler zihnimde tekrar tekrar çalıyor, ancak içimdeki yoğun açlığı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyorlar. Nasıl oluyor da bunu bana yapmaya devam ediyor? Sadece bir geceydi. Onu bu şekilde istememeliyim, yine de onu bir daha asla tadamayacağım düşüncesi beni fiziksel acı içinde bırakıyor.

Gömleğimi yere bırakıp pantolonumu çıkardıktan sonra yatağa çöküyorum ve hemen yanımdaki odada hareket eden Aspen'in yumuşak seslerini dinliyorum. El yordamıyla kendini alçıpana tutuyor ve botlarını çıkarırken yere vurduklarında tanıdık bir gümbürtü duyuyorum. Dün gecenin anısı tekrar aklıma geliyor ve aynı çizimleri onun titreyen bedeninden çıkarırken masanın üzerinde duran karanlık silüetini hayal etmekten kendimi alamıyorum. Paylaştığımız duvardan birkaç inleme ve homurtu geliyor ve sesinin tonuna bakılırsa, sadece elbisesini çıkarmaya çalıştığını varsayabilirim.

Acaba yardıma ihtiyacı var mı? SIKTIR! Durmam gerekiyor.

Başımın altındaki yastığı çekip çıkarıyorum ve odasından gelen sesleri engellemeye çalışarak yüzüme çarpıyorum,

Ancak yatağına yaslanışının tanıdık sesini ve ardından gelen iniltiyi duyduğumda kendimi daha dikkatli dinlerken buluyorum.

Odanın içinde yumuşak bir uğultu duyulduğunda rahatlamaya çalıştığı belli bir şekilde dönüp duruyor ... bir çeşit titreşim.

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Bu da ne böyle?

Aspen iniliyor ve sikim taşa dönüyor. Ya yatakta elektrikli diş fırçasıyla dişlerini fırçalıyor ... ya da vibratör kullanıyor.

Sikeyim. Sikeyim.

SIKTIR! Ben

gidiciyim.

Kendimi durduramadan, elim iç çamaşırımın içine giriyor ve ağır sikimi yumrukluyorum, sertçe sıkıyorum ve yan odadaki kadın tarafından bu kadar tahrik **edilmemek** için kendimi zorluyorum, ama bu imkansız. Bütün gece onun farkındaydım. Dans pistinde vücudunun her yuvarlanması, yanımdan geçerken teninin benimkine her dokunuşu.

Sanki beni ne kadar gerdiğini biliyordu, ama bu mümkün değil. Bilemezdi.

"Tanrım," diye fısıldadığını duyuyorum duvarların arasından ve zihnim çıldırıyor, kendini becerdiğini hayal ediyorum.

Benim neyim var böyle?

Tatlı cazibe çok fazla ve yumruğum kalın uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket etmeye başlıyor, avucumda zar zor kavrayabiliyorum ve onu hayal etmekten alıkoyamadığım titrek bir nefes bırakıyorum. Ağzını. Elini. Vücudu. İstememem gereken her şeyi.

Sonra saf bir delilik anında telefonumu alıp yeni bir mesaj açıyorum ve özenle yazdığım her kelimede dişlerimi gıcırdatıyorum.

Izaak - İçeriden çok fazla ses geliyor. Ne yapıyorsun?

Beynim bana yapmamam gereken tüm nedenleri hatırlatmadan önce gönder tuşuna basıyorum ve bir saniye geçmeden telefonunun yumuşak sesini duyuyorum. Etrafta dolanıyor ve mesajımı okurken yumuşak nefes alışını duyuyorum ve sonra sessizlikten başka bir şey yok.

Hay sikeyim.

Bu aptalcaydı. Yine çizgiyi aştım ve şimdi muhtemelen benim sapık olduğumu düşünüyor, ama ben de tam olarak öyle değil miyim? Yan odada kendini tatmin edişini dinliyorum.

Battaniyenin içinde telefonum çalıyor ve kalbim küt küt atıyor. İşte o an geldi. Saçmalıklarımı yüzüme vuracağı an bu. Neredeyse bakmak istemiyorum.

Elim telefonun üzerinde tereddüt ediyor ve sonunda cesaretimi toplayıp başparmağımı ekranda kaydırıyorum. Bakışlarım doğrudan yazdığı kelimelere kayıyor ve keskin bir nefes alışla, midemin çukurunda garip bir his dolaşırken sikimi kavrayışım sıkılaşıyor.

Aspen - Burada ne yaptığımı öğrenmeye hazır olduğumu sanmıyorum.

Fuuuuuuck.

Bundan nasıl kurtulabilirim ki?

Yan odadan bir kahkaha duyuyorum ve birden uğultu yavaş bir nabızdan hızlı bir vızıltıya dönüşüyor. "Siktir," diye homurdanıyor, yumruğum yukarı aşağı çalışırken, ucumda sıkılaşırken ve kendimi kontrol altında tutmaya çalışırken sözleri beni esir alıyor. Ama lanet olsun, artık bunu inkar etmek mümkün değil. Onun dün gece Vixen'deki kadın olduğunu anladığım anda tüm kontrol duygum elimden kayıp gitti.

Parmaklarım ekranımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemişti.

Izaac - Yardım lazım mı? Aspen - Çok beklersin!

Yüzümde hınzır bir sırıtma belirdi. Oraya girmeye hiç niyetim yoktu. İkimiz de sarhoşuz ve şu anda dürtülerime yenik düşmek çok pervasızca olurdu, ama kimse biraz eğlenemeyeceğimi söylemedi. Ayrıca, çizgiyi çoktan aştım. Şimdi geri dönmeye çalışmanın ne anlamı var?

Izaac - Kendini becerirken kimi düşünüyorsun, Aspen? Beni mi? Seni nasıl domaltıp daracık amcığına soktuğumu, beni boğazında hissedecek kadar derine soktuğumu hayal ediyor musun?

Ding.

Yumruğum öfkeyle sarsılıyor, kalçalarım heyecandan titrerken Aspen'in telefonunu tekrar almak için çırpınışını dinliyorum. İnliyor ve ben

Ekranıma bakıyorum ve metnimin altında okundu bilgisinin belirmesini izliyorum, sırtıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldandığımı duyuyorum alçıpanın arasından.

Ekranın altında üç baloncuk beliriyor, bana yanıt verdiğini bildiriyor, sonra hemen kayboluyorlar. Bir saniye geçiyor ve tekrar beliriyorlar ama tıpkı önceki gibi yine kayboluyorlar.

Izaak - Cevap ver, Aspen. Izaak - Şimdi.

Izaak - Kendini becerirken beni düşünüyor musun?

Bir yanıt için hiç bu kadar sabırsızlanmamıştım ve sonunda üç küçük nokta belirdiğinde, benimkinin altında yeni bir metin belirene kadar kaybolmuyorlar.

Aspen - Peki ya yaparsam?

Aspen - Seni düşünmem fikri seni sertleştiriyor mu? Şu anda kendini beceriyorsun ve sikiğin üzerinde benim ağzımın olmasını mı diliyorsun? Dilim ucunda çalışıyor mu?

Hay sikeyim. Ben de cesur olanın ben olduğumu sanıyordum. Ama buna nasıl cevap vermem gerekiyor? Dürüst olamam. Bütün gece aklımdan geçen iğrenç şeyleri ona söyleyemem.

Izaak - Hayır.

Aspen - Bana yalan söyleme, Izaak. Sen beni duyuyor olabilirsin, ama bu benim seni duyamayacağım anlamına gelmez. Bu duvarlar kâğıt inceliğinde ve sen o misafir odasında defalarca kaldın, kendini tatmin ederken çıkan sesin nasıl olduğunu çok iyi biliyorum.

Lanet olsun.

Sanırım bunu inkar etmenin bir anlamı yok.

Izaak - Şah mat.

Izaak - Bana tam olarak ne yaptığını söyle. Detaylara ihtiyacım var.

Tekrar yazmaya başlamadan önce hafif bir duraklama oluyor.

Aspen - Vibratörüm klitorisimi çalıştırırken parmaklarım tenimin üzerinde, kalçalarımın tam tepesinde geziniyor. O kadar hassas ki. Boşalmak istiyorum ama yapamıyorum. Çok çaresizim ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Izaac - Parmaklarını sür, Aspen. Onları küçük tatlı amcığının içine sokarken beni hayal et.

"Oh, Tanrım," diye duyuyorum yan odadan, vibratörünün uğultusu seviyeleri geçtikçe daha da yoğunlaşıyor. Kalçalarım titriyor, elimi öfkeyle becerirken yumruğum sikimin etrafında sıkılaşıyor. Çenemi sıkıyorum, bu anın bir ömür boyu sürmesini istiyorum ama onun içindeyken hissettiklerimle asla kıyaslanamayacağını biliyorum.

O yasak meyve ve ben de bahçedeki yılanım, sahip olamayacağım şeyi almaya çok istekliyim.

Aspen - Ya da... buraya gelebilirsin ve ben de sana binerim.

Izaac - Sakın beni kışkırtma. Eğer şu anda oraya girersem, ikimiz de ne olacağını biliyoruz ve bu ikimizin de geçmek isteyeceği bir çizgi değil.

Vibratörünün sesi kayboluyor ve hareketlerim yavaşlıyor, acaba her şeyi berbat mı ettim diye düşünüyorum.

Izaac - Durma, Aspen. Dudaklarında adımı duyana kadar gelmeyeceğim. Şimdi lanet parmaklarını sür ve sikimin seni ağzına kadar nasıl dolduracağını düşün, duvarlarını acı noktasına kadar ger. Ne kadar büyük olduğumu merak ettiğini biliyorum. Şimdi seni nasıl alacağımı hayal et.

Okunan makbuz beliriyor ve vibratör tekrar çalışıyor, dudaklarımda geniş bir sırtış beliriyor. Yaptığı şeyi düşündükçe nefesim daralıyor ve beni tam sınıra itiyor. Muhtaç inlemeleri ve pantolonunun sesi duvardan geliyor ve beni daha da zorluyor.

Aspen - Lanet olsun, Izaac. Beni ne kadar ıslattığın hakkında bir fikrin olsaydı...

Izaac - Sana beni kışkırtma demiştim. Aspen - Patlayacağım...

Izaac - Yap bebeğim. Benim için geldiğini duyayım.

"Oh, kahretsin," diye bağılıyor ve bir şey yere yuvarlanırken bir gümbürtü kopuyor. O kadar yoğun nefes alıyor ki sanki hemen yanımdaymış gibi geliyor ve ben de kalçalarımı kaldırıyorum, onunla birlikte patlamaya hazır hissediyorum. Bir saniye geçmeden, aramızdaki duvardan en tatlı ses yükseliyor. "Oh, Tanrım. Izaac. Evet!"

Sertçe boşalıyorum, Aspen kafayı bulurken avucumun içine sıcak spermler fışkırtıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, başımı yastığa yaslayıp öylece uzanıyorum, göğsüm bir avuç dolusu dölle kabarıyor. Gecemin böyle geçmesini beklemiyordum ama şimdi böyle olduğuna göre, pişmanlık duyacak halim yok.

Sessizce uzanıyorum, Aspen'in nefes alış verişinin tamamen kesilene kadar yavaşlamasını dinliyorum ve sonra komodinin üzerine bir şey koyduğunu duyduktan sonra ekranda üç küçük nokta tekrar beliriyor.

Aspen - Asla bilemez.

Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çabuk kabul etmemiştim.

Izaac - Asla.

ASPEN

Eski çocukluk odamda uyandığımda başım zonkluyor, dün geceki ders dışı aktiviteler çılgık çılgıca aklıma geliyor. Izaak yan odada beni dinlerken, bana hep hayalini kurduğum her türlü edepsiz şeyi mesaj atarken ben gerçekten boşalmış mıyım?

O anda ağzının pis olup olmadığını hep merak etmişimdir ve artık bunu sorgulamaya gerek yok. Izaak Banks şimdiye kadar duyduğum ya da okuduğum en pis ağza sahipti.

Ve ben buna bayıldım.

Ancak artık alkol damarlarımda dolaşmıyor ve beyin hücrelerim alkolün neden olduğu sisten uyanıyor gibi görünüyor, dün gece aniden eskisi kadar heyecan verici görünmüyor. Soğuk ve sert bir pişmanlıktan başka bir şey hissettirmiyor.

Bunun olmasına neden izin verdim? İlk mesajı gelir gelmez kapatmalıydım, ama onu o kadar uzun zamandır istiyordum ki, bu işin sonunu getirememeye düşüncesine katlanamadım. Şimdi, bir şekilde yataktan kalkmam, duş almam ve aklımdan geçenleri tam olarak bilirken onunla yüzleşmem gerekiyor.

Boku yedim.

Neredeyse bir rahibe manastırına katılacakken nasıl oldu da arka arkaya iki çılgın seks dolu gece geçirdim? Sonunda cinsel özgürlüğümü bulmak böyle bir şey mi? Yoksa bu sadece başkalarının delilik dediği şey mi? Elbette ben boşalırken kardeşimin en yakın arkadaşına mesaj atmak beni hapse attıracak türden bir saçmalıktı.

Battaniyemi arkaya atarak bir inilti çıkardım, bunun Izaak'la yüzleşmek zorunda kalmanın utancından mı yoksa kafatasımı döven öldürücü akşamdan kalmalıktan mı kaynaklandığından emin değildim. O gün için bir elbise ve

makyaj çantamı alıp, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde koridorda ilerliyorum. Izaak'ın yatak odasının kapısı hâlâ kapalı. İhtiyacım olan son şey onu uyandırmak ve sabahın köründe yaptığım şeyin utancıyla yüzleşmek zorunda kalmak. Bu saçmalıklarla yüzleşebilmem için en az iki duble kahveye ihtiyacım var.

Aceleyle duşa giriyorum, dün gece dökülen içkilerin kalıntılarını vücudumdan atmaya çalışıyorum, sonra da insan gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Kuruduktan sonra, saçımınla uğraşmadan önce üzerime bol bir pantolon ve dar bir atlet geçiriyorum. Makyaj çantamı karıştırıyorum ve üst üste iki gece geç yattığım için gözlerimin altındaki koyu halkaları kapatıyorum ve sonunda kendime bakıp bunun olabileceği kadar iyi olduğuna karar veriyorum. Kesinlikle en cüretkâr ya da nefes kesici görünümüm değil ama idare etmek zorunda.

Austin uyanıp yeni bir kusma krizine girdiğinde banyodan olabildiğince uzakta olmak için pijamalarımı giyip makyaj çantamı üstüme geçirdikten sonra kapıya yöneliyorum. Kapının kolunu tutup çekerek açıyorum, ancak kendimi içeride barikat kurmuş halde buluyorum, diğer tarafta yarı çıplak bir Izaak duruyor, güçlü kolları başımın üzerindeki kapı çerçevesini kavriyor.

Gözlerim açılıyor, aşağılanma ve dehşet damarlarımda dolaşıyor. Dün gece olanlarla başa çıkmaya hazır olmaya yakın bile değilim. Kaçmam gerekiyor ama lanet olsun, çok güzel kokuyor ve o vücut ... kahretsin. Göğsü ve karın kasları o kadar belirgin ki ağzım sulanıyor, uzanıp ona dokunmak için yanıp tutuşuyorum. Bir ısırık almaktan da çekinmezdim.

Bu adama yapabileceğim şeyler ...

Makyaj çantamda oyalandığında bakışları yavaşça düşmeye başlıyor. Elini çerçeveden çekip parmaklarını makyaj çantamın içine daldırdığında ve dün sabah annemin doğum günü yemeğine gitmeden önce buraya tıktırdığım iki bilekliği çıkardığında göğsümde bir şaşkınlık belirliyor - ona tam olarak ne kadar cinsel deneyimim olduğunu gösteren bileklikler.

O karanlık bakışları tekrar benimkilere dönerken bileklikleri parmaklarının arasında yuvarlıyor, bakışlarında bilmiş bir pırıltı parlıyor. "İlginç..."

Hoooooly fuck.

Aşağılanma duygusu içime bir yıkım topu gibi çarpıyor ve onları şimşekten daha hızlı bir şekilde geri alıyorum. Bileklikleri çantaya geri koyarken yanaklarımın alev alev kızardığını hissediyorum. "İhtiyacın olan bir şey var mı?" Kendimi toparlamak için elimden geleni yaparak soruyorum, ama kabul edelim, bundan kurtuluş yok çünkü aniden Izaac Banks sadece bir kulüpte bir yabancıyla seks yaptığımı değil, aynı zamanda o yabancının bekaretimi aldığını da biliyor - yirmi iki yaşındayken.

Tek kelimeyle harika.

Karanlık bakışları benimkilere takılıyor, geçen her saniye sanki etrafımdaki havanın oksijenini emiyor. Bakışlarım kapı çerçevesi ile vücudu arasındaki boşluğa düşüyor, acaba aradan sıyrılıp kaçabilecek kadar küçük müyüm diye merak ediyorum ama eli fırlayıp çeneme geliyor, hafifçe kaldırıp bakışlarımı tekrar onunkine çevirmeye zorluyor.

Aramızda bir anlık hararetle bir sessizlik geçtikten sonra bakışlarını daraltıyor ve beni anında geriyor. "Gerçekten de son zamanlarda her indiğimde beni duvarın arkasından duyabiliyorsun.

. lanet olsun, ne kadar olduğunu bile bilmiyorum?" Kahretsin.

Sarhoş olmak ve böyle şeyleri bir mesajda itiraf edecek kadar cesur olmak bir şey, ama bunu tüm hayatım boyunca aşık olduğum adamla yüz yüze konuşmak zorunda kalmak? Kahretsin, bu konuşmaya hazır bile değilim ama gözlerindeki talepkâr bakışa bakılırsa başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum.

Yanaklarımın alev almaya başladığını hissediyorum ama bunun sahip olduğum azıcık özgüveni yemesine izin vermeyi reddediyorum. Bunun yerine dudaklarım garip bir şekilde bükülüyor. "Dün gece olanları hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğunu umuyordum."

Izaac alay ediyor, gözlerinde eğlence dans ediyor. "Hayatta olmaz," diye mırıldanıyor, Austin bu yüzyılda uyanmaya karar verirse diye sesini alçaltıyor, ama başka tarafa bakmaya cesaret edemiyor, sadece bakışlarıyla beni esir alıyor. "Soruya cevap ver Aspen. Ne kadarını duydun?"

Sinirlerim vücuduma çarpıyor, dün gece ona karşı olduğum kadar açık sözlü olamayacağımı bildiğim halde beni felç ediyor.

İşler değışti. Anlamaya bile başlayamadığım çılgınca bir nedenden ötürü, Izaak geçmişte hep reddettiği bir şekilde beni fark ediyor. Tüm o göz kırpmalar ve ince dokunuşlar. Dün havuzda ve dün gece kulüpte arkamdan yaklaşması gibi. Bütün gece bakışlarını üzerimde hissettim, sanki artık sıksa bir genç olmadığımı yeni fark etmiş gibi vücudumda açlıkla aşağı yukarı gezindi.

Ya bu benim şansımca? Bunu mahvetmeyi göze alamam. Ama ya yanılıyorsam? Ya bunu çok fazla okuyorsam ve olmayan şeyleri hayal ediyorsam? Aramızdaki dinamikleri cidden mahvedebilirim, Austin'den bahsetmiyorum bile. Dün gece olanlardan bir fısıltı bile duysa dünyam başıma yıkılır.

Bu fırsatın elimden kaçmasına izin veremeyeceğime karar vererek banyonun eşiğinden geçip Izaak'ın kişisel alanına giriyorum. Çenemi yukarıda tutarak bakışlarını üzerime çekiyorum ve sesimi baştan çıkarıcı bir fısıltıya alçaltıp sınırlarımı yok ediyorum. "Yaptığını duyduğum şeyler ... " diye başlıyorum, uzanıp parmaklarımı nazikçe sıkı karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum ve kaslarının dokunuşumla gerilmesine bayılıyorum. Tanrım, bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum. "Her şeyi o kadar net duydum ki sanki odada seninle birlikteymişim gibi hissettim. Boşalmadan hemen önce nefesinin nasıl sıkıştığını biliyorum. Hayal kırıklığına uğradığında ve rahatlamak için çaresiz kaldığında nasıl hırladığını. Rastgele bir kadınla sevişirken çıkardığın sesler ile tek başına mastürbasyon yaparken çıkardığın sesler arasındaki farkı bile biliyorum. Ama dün gece farklıydı. Dün gece senden daha önce hiç duymadığım bir çaresizlikle doluydu."

Bana öylece bakıyor, şaşkın görünüyor ve ona gerçekten cevap verdiğim için şok mu oldu yoksa ona söylediklerimin farkına vararak dehşete mi düştü bilmiyorum. Her iki durumda da kendimi bir tanrıça gibi hissediyorum ve ilk defa aramızda üstünlüğü ele geçiren kişi benmişim gibi geliyor.

Damarlarımdan çığ bir kendini beğenmişlik süzülüyor, vücuduma öfkeyle çarpıyor ve dudaklarımı ısıriyorum, uyluklarımın arasında sıcaklık biriktiğini hissediyorum. "İşimiz bitti mi?" Fısıldıyorum. "Bir şey var mı

Sapık küçük ruhunun bilmesi gereken başka bir şey var mı, yoksa tüm yakıcı sorularını seni tatmin edecek şekilde cevapladım mı?"

Izaak bakmaya devam ediyor ve dudaklarım hınzır bir sırıtışa dönüşüyor. Karın kaslarını iterek onu geri çekilmeye zorluyorum ve başka bir şey söylemeden nihayet kaçıyorum, yeni bulduğum özgüvenle odama doğru yürüyorum.

Odama varır varmaz kendimi eşikten aşağı atıyorum ve kapıyı arkamdan aceleyle kapatıyorum. Sanki masif ahşap beni Izaak Banks'in meraklı bakışlarından koruyabilirmiş gibi arkama yaslanıyorum.

O da neydi öyle? Izaak'ı daha önce hiç bu kadar şaşkın görmemiştim.

Kendime bir saniye veriyorum, kapıdan sıyrılacak cesareti bulmadan önce çarpan kalbimin nihayet sakinleşmesini bekliyorum. Koridoru dinliyorum ve duşun belirgin sesini duyuyorum ve sonunda tekrar koridora çıkmadan önce rahat bir nefes alıyorum.

Mutfığa doğru ilerliyorum, sanki bir şekilde geçtiğimi duyabilecekmiş gibi banyonun yanından parmak uçlarımla geçiyorum. Ancak köşeyi dönüp mutfığa girdiğimde duruyorum ve Izaak'ı ada tezgahının yanında, elinde tuttuğu bir elma ağzının önünde havada asılı dururken buluyorum.

Kahretsin. Duştaki Austin olmalı.

Izaak'ın bakışları doğrudan benimkilere yöneliyor, tam benim gibi duraklıyor ve bir anda vücudumun her zerresi yoğun bir gariplikle uğulduyor.

Lanet olsun.

Ertesi sabah görüşeceğimizi bile bile bana mesaj atmak için neden dün geceyi seçmişti ki? Başka bir gece olsa sorun olmazdı.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum, boğazımı hızlıca temizliyorum ve çenemi kaldırıyorum, sanki odada olduğunu bile fark etmemiş gibiyim. Onu görmezden gelmek her zaman imkânsız bir iş olmuştur, özellikle de benim onun farkında olduğum kadar onun da benim farkında olduğu şu anda.

Hiç olmamış gibi nasıl davranabilirim?

Izaak attığım her adımı takip ediyor ve gözlerini yakalamak için bakışlarımı kaldırdığımda bakışları kararıyor ve ne düşündüğüne dair aklımda hiçbir şüphe kalmıyor. Terlemeye başlıyorum. Damarlarımda sıcaklık atıyor. Vücudumu saran açlığı, içimi kemiren çaresizliği mutlaka görüyordur.

O küçük kontrol kırıntısına tutunmaya çalışarak mutfığa doğru ilerliyorum, ada tezgâhının etrafından dolanıyorum ve kahve makinesinin önüne yerleşiyorum. Dolabın içine uzanarak bir fincan alıyorum ve makinenin başlığının altına yerleştiriyorum.

Tüm seçimlerimi yaptıktan ve yeni bir kapsül koyduktan sonra başlat düğmesine basıyorum ve fincanın yavaşça buharlı kahveyle dolmaya başlamasını bekliyorum, sessizce acele etmesini diliyorum. Arkamda bir vücut hareket ediyor ve ben nefesimi tutuyorum, ellerim tezgâha doğru titriyor.

Neden bunu yapmaya devam ediyor? İş ne kadar zorlaştırdığının farkında değil mi?

"Aspen," diyor, sesi alçalıyor ama iyi anlamda değil. Bu pişmanlık ve tereddütle dolu ve daha tek bir kelime bile etmeden, ağzından çıkmak üzere olan şeyi tam olarak biliyorum.

Yıllardır onun sessiz reddiyle uğraşıyorum ve her seferinde içim içimi yiyor ama bana açıkça bunun sadece küçük bir eğlence olduğunu ve asla daha ileri gitmeyecek bir şey olduğunu söylemesi ... Lanet olsun. Bunun beraberinde getireceği ıstırapla başa çıkamayacağımı çok iyi biliyorum.

Bu yüzden acı verici işkenceyi beklemek yerine, onu yumrukla yendim.

Arkamı dönerek elimi kaldırıyorum ve konuşmasına fırsat vermeden onu durduruyorum. "Yapma," diyorum sesimdeki incinmişliği duymamasını umarak. "Ağzından neler çıkacağını çok iyi biliyorum ve sana katılıyorum. Sadece küçük bir sarhoş eğlencesiydi. Hiçbir anlamı yoktu. Birbirimizin yanından her geçtiğimizde koridorda ve mutfakta bu garip karşılaşmaları yaşamak yerine, hiç olmamış gibi davranabiliriz. Sen hâlâ ulaşılmaz Izaak Banks'sin ve ben de hâlâ en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiyim. Daha azı değil. Daha fazlası değil."

Ağzımdan çıkan son kelimelerle irkiliyor ve başını sallıyor. "Buraya seninle konuşmaya gelme nedenim tam olarak bu değildi, ama ben-"

Yüzüm şaşkınlıktan iki büklüm oluyor. "Öyle değil mi?"

"Hayır. Ben daha çok beni ne kadar zamandır duvarların arkasından duyduğunu merak ediyordum ama az önce söylediğin her şeyin doğru olduğunu inkâr edemem. Sana o şekilde mesaj atmam .. . Yapmamalıydım. Sarhoştun ve .. . Bilmiyorum. Dediğin gibi, sen Austin'in küçük kız kardeşisin ve bu benim geçmek istediğim bir çizgi değil."

Bakışlarında bir şey parıldıyor ama şu anda bunu irdelemek istemiyorum. "Evet," diyorum, sözlerinin beni nasıl paramparça ettiğini görmemesi için aceleyle dönüyorum.

Neredeyse ağzına kadar dolu olan kupamı bulup dudaklarıma götürüyorum, çaresizce bir yudum alıyorum ve bu lezzetin bir şekilde bu konuşmayı kolaylaştırmasını umuyorum. Sonra kupamı da yanıma alarak ada tezgâhının diğer tarafına geçiyorum, bir tabure çekip oturuyorum ve onun bakışlarından kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Peki, şu ortak yatak odası duvarı meselesi," diyorum. "Bunu daha önce koridorda konuştuğumuzu sanıyordum."

"Yaptık," diyor, sanki bu konu bile boğazının duvarlarının üzerine kapanmasına neden olmuş gibi boğazını temizleyerek. "Ama sen bir şey başardığını düşünerek çekip gittikten sonra, yıllardır kendi evim olduğu aklıma geldi, yani sadece üniversitede burada kaldığım zamanlardan bahsediyor olabilirsin."

Bakışlarımı kaçırıyorum, garipliğin beni yutmakla tehdit ederek yükselmeye başladığını hissediyorum. "Hı-hı."

"Üniversiteyi yirmi iki yaşında bitirdim, Aspen."

Kupamı kaldırıp yüzümü yarı yarıya gizliyorum, hâlâ göz göze gelemiyoruz. "Evet."

"Daha on altı yaşındaydın."

Alay ediyorum, kaşlarımı çatıyorum ve sonunda başımı kaldırıp bakıyorum. "Düşünsene, ben duvarın arkasından bir şeyler duymaya başladığımda sen lise birinci sınıftaydın."

İfadesi değişiyor ve yüzündeki renk hızla kayboluyor. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor nefesinin altında, tezgahın kenarına tutunup başını öne eğiyor. "Sen lanet olası bir cocuktun."

Başımı sallıyorum. "Seni ilk duyduğumda on yaşlarındaydım ama içeride neler olup bittiğini ancak on üç ya da on dört yaşında anlayabildim."

"Kahretsin, Aspen. Özür dilerim," diyor yüzünü buruşturarak. "Tüm bu saçmalıkları duyabildiğini bilseydim, asla-"

"Yapma" diyorum, yine sözünü keserek. "Bunun için kendini hırpalamaya başlama. Önemli bir şey değil. Ayrıca ben büyüdüğümde ve kendimin farkına vardığımda sen üniversiteye gitmiştin. Yani dün geceki gibi değildim."

Izaak bana sert bir bakış fırlatıyor, sanki saçmaladığımı çok iyi biliyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Austin ve ben üniversite günlerimizde burada bir sürü çılgın parti verdik, Aspen. Üniversitede olmam, her zaman olduğu gibi o odada kalmadığım anlamına gelmiyordu."

Kupamı dudaklarıma götürürken sırtımdan çalışarak tekrar başka tarafa bakıyorum. "Evet."

Üniversite günlerinde eve gelmesine bayılırdım. Rastgele bir kızla yattığı anlamına gelse bile, yine de onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğuna dair en ufak bir pencere açtığım anlamına gelirdi ve buna bayılırdım. Ama bunu ona itiraf edecek değilim.

Onu unutmakta zorlanmama şaşmamalı. Konu seks olduğunda, bunu hep Izaak ile bağdaştırdım.

"SİKTİR!"

Izaak tezgâhı tekrar kavırıyor, parmak eklemleri bembeyaz oluyor ama benim tek yapabildiğim sessizce gülmek, elimi dudaklarıma bastırmak.

Bakışlarını kaldırıp dehşet içinde bana bakıyor. "Cidden buna gülüyor musun? Farkında olmadan seni çocukken baştan çıkarıyordum."

"Sakin ol, Izaak. Sanki duvarda gizli bir zafer deliğim varmış da seni kadın nüfusu arasında becerirken izlemek için kullanıyormuşum gibi. Yine de kesin olan bir şey var, içtiğin zaman, o dayanıklılığın . . ."

Yüksekten başlayıp her geçen saniye alçalan bir ısıklık sesi çıkarıyorum ve iyi bir önlem olsun diye parmağımla bir yay çiziyorum, başımın yanından başlayıp tezgahın arkasında bitiyor.

Izaak alay ediyor, beni her zaman tutsak eden o karanlık gözlerinde eğlence parlıyor. Dirseklerini tezgâha dayayıp eğiliyor, kendini iyice yaklaşıyor ve bakışlarımı tutuyor. "Eğer gerçekten de duvarın arkasını söylediğin kadar dikkatle dinliyorsan

O zaman bunun doğru olmadığını çok iyi biliyorsun. Bir tanrı gibi sevişiyorum Aspen."

Sertçe yutkunuyorum, kalbim saatte bir milyon mil hızla atarken içim sıkılıyor. Acele etmemeyi sevdiğini bilmek için onu duvarın arkasından yeterince dinledim. Ne kadar sarhoş olursa olsun, bir kadını artık dayanamayacak hale gelene kadar beceriyor. Bunu inkar etmek mümkün değil, Izaac Banks kesinlikle bir tanrı gibi sikişiyor. Tıpkı Vixen'deki mükemmel yabancı gibi. Şimdi, eğer Izaac beni mükemmel yabancımanın yaptığı gibi becerseydi . . . Yüce Tanrım! Sonsuza dek mahvolurdum.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor, ama tek yapabildiğim ona bakmak, açlık içimin derinliklerinde birikiyor.

Kendimi tutmam gerek.

Üzerimdeki etkisini biliyormuş gibi bakışları kararıyor ve dudakları hınzır bir sırıtışa dönüştüğünde geri çekiliyor. O kadar kendini beğenmiş ki. Sanki beni terletmek onun yeni favori oyunu haline gelmiş gibi ve ben de çoğunlukla bunun için buradayım. Sadece bu oyunu ikimizin de kazanacağını sanmıyorum.

Izaac mutfakta dolaşüyor, hem buzdolabından hem de kilerden bir sürü şey toplayıp tezgâhın üzerine yayıyor. İki simit almasını ve onları kesip açmasını izliyorum, sessizce kahvemi yudumluyorum, her hareketini izliyorum.

Bunda çok huzur verici bir şey var. Nadiren sadece ben ve o oluyoruz. Austin bundan emin olmak için elinden geleni yapıyor ama böyle zamanlarda ben de elimden geleni yapıyorum. Aramızda çok kolay olurdu.

. . Keşke beni o şekilde görseydi.

Izaac simidin üzerine krem peynir sürdükten sonra hızla bana baktı. "Bugün kampüse geri mi dönüyorsun?"

"Evet," diyorum, bana gerçekten nefes alma şansı veren bu konu değişikliği için minnettarım. "Bu hafta teslim etmem gereken önemli bir ödevim var, o yüzden herkes kalkar kalkmaz muhtemelen vedalaşıp buradan gideceğim."

Dudaklarında şakacı bir sırıtış beliriyor ve midemde kelebekler uçuşuyor. "Dur tahmin edeyim, henüz başlamadın mı?"

Gülüyorum, bakışlarının beni koltuğumda kıpırdatmasıyla dalga geçmeye çalışıyorum. "Çoğunlukla başladım."

"Uh-huh," diyor kendini beğenmiş bir sırıtışla, simidin üstünü tekrar kapatıp tabağa koymadan önce. "Al. Bunu ye. Geçirdiğin geceden sonra konsantre olma umudun varsa enerjiye ihtiyacın olacak."

Izaac tabağı bana uzatıyor ve tek bir kırıntı bile bırakmadan, sırf bir seks tanrısının maharetli elleri tarafından yapıldığı için tadının daha da güzel olduğunu bilerek simidimi yok ediyorum.

IZAAC

Ne düşünüyordum ki ben?

Salı öğleden sonra Vixen'in servis girişinden geçerken başımı sallıyorum ve Aspen'in de benimle birlikte burada olduğu düşüncesinin içimde yarattığı tuhaf duyguyu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Ha. Keşke bilseydi.

Bunu ondan sakladığım için benden nefret ederdi. Bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü biriyle birlikte olmaya razı oldu ve Vixen'in karanlık odalarının anonimliğinde rahatlık var. Onun kim olduğunu bilseydim, bu asla olmazdı, ama şimdi ona gerçeği söylemek sadece fantezisini mahvederdi.

Onu masanın üzerine yatıran ve küçük tatlı amına giren yabancıнын aslında bir yabancı olmadığını, onu bebekliğinden beri tanıyan biri olduğunu bilmeyi hak ediyor, ama eğer odaya her girdiğinde dilimin tadının nasıl olduğunu hatırladığımı bilseydi ... siktir. Bu farklı ve ona söylemediğim her saniye bir başka aldatma saniyesi. Bunu bilmeyi hak ediyor.

Cumartesi gecesi Pulse'a gitmek kötü bir fikirdi, ama onunla sarhoş olmak daha da kötüydü. Bütün öğleden sonrayı onun her hareketini takıntı haline getirerek geçirdikten sonra kendimi bu duruma sokmamam gerektiğini bilmeliydim. Ama yine de pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum.

O mesajlar . . . lanet olsun.

Yalan söylemeyeceğim, onları sapık sayılabilecek kadar çok kez tekrar okudum ve genellikle taş gibi olduğum gerçeği

ve bunu yaparken mastürbasyon yapmak. . . Evet, bende derin bir sorun var.

O yasak bölge. Austin bu kadar ileri gittiğimi bilseydi, küçük kız kardeşine yapmak istediğim iğrenç şeyleri bilseydi beni fena benzetirdi.

Sikerler beni.

Onu bu şekilde isteyemem. Onu hiç istememeliyim. Yine de yüzümü o tatlı bacaklarının arasına gömmeyi hiç bu kadar istememiştim. Duvarlarının etrafımda nasıl gerildiğini hissetmek, adımı haykırana kadar sikimi defalarca içine gömmek istiyorum ve dahası, ona bir şans verilse tereddüt etmeden kabul edeceğini biliyorum. Kontrolün bende olması gerekiyor. Bu dürtüleri kendime saklamalı ve o lanet mesajları silmeliyim. Yanlış bir hareket yaparsam, her şey mahvolabilir.

Tehlikede olan çok şey var. Austin ve ailesiyle olan ilişkim, Aspen'den bahsetmiyorum bile. Eğer oraya gitmeme izin verirsem, onu mahvederim. Her zaman çok daha fazlasını istedi ve bu ona verebileceğim ya da vermek isteyeceğim bir şey değil. Bu seksle ilgili olurdu. Ham, vahşi ve çaresiz seks. Başka bir şey değil. Ve bunu gerçekten düşünmeme bile gerek kalmadan onun kırılğan kalbini parçalara ayıracağımı biliyorum.

Kulübümün içinde yürürken, düzene bakıyorum, aklım sürekli olarak geliştirebileceğim yollar üzerinde dolaşıyor ve bu kez elimde hiçbir şey yok. Vixen, Pulse ve Cherry'nin aksine bozulmamış durumda, her zaman yükseltmeler için pazarda görünüyorlar. Öte yandan Scandal, sadece sekiz aylık olmasına rağmen iyi dayanıyor, ancak zemin ve çubuklarda hafif aşınma ve yıpranma fark etmeye başladım. Birkaç ay daha idare ederler, ama sonra onlar da bazı iyileştirmeler görecekler.

Temizlik ekibinin bıraktığı dumandan burun deliklerim yanıyor. Vixen kapılarını sabah dörtte kapatıyor ve beşte temizlik ekibi geliyor. Odanın kullanılıp kullanılmadığına bakılmaksızın her gün derinlemesine temizlik yapıyorlar. DNA'nın ne kadar uzağa yayılabileceğini kimse bilemez ve kulübüm, üyelerinin herhangi bir hastalığa yakalanmasına neden olmayacaktır. Temizlikçiler genellikle öğlene kadar işlerini bitirmiş olurlar ve bar personelimi barı yeniden doldurmak için geldiğinde

kapıları açmak ve dumanı dışarı çıkarmaktan sorumludur.

Güvenlik kaynağıma kesintisiz erişime ihtiyacım olduğu için bugün herkesi yendim. Güvenlik ekibimden herhangi biri karşılaşmadan önce Aspen'e dair tüm kanıtları sistemimden temizleyeceğim. Beni yanlış anlamayın, isteyebileceğim en iyi güvenlik ekibine sahibim ve onlara sonsuz güveniyorum, ama bu benim olana gözlerini dikmelerini istediğim anlamına gelmiyor - lanet olsun hayır.

Yani . . . lanet olsun.

Aspen Ryder benim değil. Ondan çok uzakta. O kelimenin diğer anlamlarıyla benim. Korumak için benim, güldürmek için benim ve bakmak için benim, tıpkı Austin için olduğu gibi. Ama kesinlikle *benim* değil. Olsa olsa, onu küçük bir kız kardeş olarak görmeliyim. Daha fazlası değil.

Kulübe doğru ilerlerken, sadece çalışanların girebildiği bölümden geçip güvenlik ofisine kadar ilerliyorum ve kişisel giriş kodumu girip ağır metal kapıyı açıyorum. Sistem açık ve kullanıma hazırdı ve hiç vakit kaybetmeden oturup Cuma gecesine ait dosyalara göz attım.

İçimde garip bir gerginlik hissediyorum. O geceyi kafamda tekrar tekrar yaşamak ve o mesajları okumak bir şey, ama gerçekten önümde oynandığını görmek ... lanet olsun. Sil tuşuna basacak gücüm var mı bilmiyorum. Kahretsin, ya hepsi kafamdaysa ve karanlık odadaki kız o değilse?

Ana girişteki görüntüleri açıyorum ve sokağın sonunda tanıdık bir yüz görene kadar ileri sarıyorum. Dudaklarımın kenarından bir sırıtış geçiyor ve Aspen'in kolunu Becs'inkine doladığını ve ikisinin kulübüme doğru ilerlediğini izliyorum.

Ses yok ama sohbet ettikleri belli ve Aspen'in yüzündeki ifadeye bakılırsa gecenin bir yarısı karanlık bir sokakta yürümekten pek de hoşnut görünmüyor. Sanırım Austin ve ben ona yıllar boyunca iyi öğrettik. Gerçi, belki de öğretmediğimiz iddia edilebilir, çünkü yine de bunu yapmaya kolayca ikna oldu.

Kapıya ulaşıyorlar ve kızların içeri girip kameranın menziline kaybolmalarını izliyorum. Sonra başka bir kameraya geçmeden önce görüntüleri sildiğimden emin oluyorum. Değiştirme

Ana giriş beslemesinde, loş koridorda ilerlemelerini ve merdivenlerden inip resepsiyon alanına doğru yol almalarını izliyorum. Loş ışıklar Aspen'in payetli bluzuna vuruyor ve gülmekten kendimi alamıyorum. Eğer Austin onun böyle bir bluzu olduğunu bilseydi, onu çalar ve yakardı. Belki ben de ona yardım ederdim, ama şimdi onun üzerinde nasıl durduğunu gördüğüme göre, belki de bu konuda çenemi kapalı tutarım.

Kızlar resepsiyonda Casey ile konuşuyor ve burada ilginç bir şey olmamasına rağmen, kendimi Aspen'in ilgisini çekerken ve Vixen'in neyle ilgili olduğunu anlarken yüz ifadelerini izlerken buluyorum.

Bilekliklerini alıyorlar ve kulübün ana katına çıkıp karenin dışına çıktıklarında duraklat ve sil tuşuna basıyorum. Rutin devam ediyor ve çıktıkları her karede, gecelerine dair tüm kanıtları siliyorum. Ancak Aspen barın yanında gezinirken ve ona ilk kez yaklaşıldığında kanım donuyor ve elimi silme düğmesinin üzerinde duraklarken buluyorum.

Söz konusu adam Ryatt Markin ve Aspen kapıdan içeri girdiği anda, onun narin teninde sallanan beyaz bilekliğe odaklanacağını garanti edebilirim. Büyük bir kurumsal şirketin CEO'su ve iş görüşmeleri söz konusu olduğunda bir pislik olmaktan zevk alıyor, ama onu gerçekten azdıran şey bakirelere olan fetişi. Kahretsin, onun dikkatini çekmek için gerçekten bakire olmalarına gerek yok, sadece saf ve masum görünmeleri gerekiyor, tıpkı Aspen gibi. Adamla oturup sohbet etmek için hiç zaman ayırdığımı söyleyemem ve çok yanlış düşünüyor olabilirim ama ondan hoşlanmıyorum ve bunun Aspen'e yaklaşmış olmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Bir süredir gözüm Ryatt'ın üzerindeydi. Aspen'in birlikte olmasını isteyeceğim biri değil ve barda Aspen'in yanında oturuyor olması tüylerimi diken diken ediyor. Çekici ve rolünü oynuyor, kadınları zahmetsizce oyununa çekiyor. Genellikle bir kadının elini tutup onu özel bir odaya götürmesi uzun sürmüyor ve her seferinde, başarısız olmadan, bu kadınlar daha sonra onunla birlikte ayrılıyor. Onunla ilgili beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama buna içgüdüsel bir his diyelim.

Ondan hoşlanmıyorum ve kulübümün en ufak bir kuralını bile çiğnediğini gördüğüm anda dışarıda kalacak.

Aspen'in omuzlarını sert bir şekilde tutuşunu izlerken damarlarımda rahatlama hissi dolaşıyor. Ryatt'la sohbete dalıyor ama gülümsüyor ve kibar davranıyor olsa da Ryatt'ın ayaklarına kapanmıyor ve Ryatt'ın kovalamaca için hazır olmadığı belli olan bir şekilde geri çekilmesi uzun sürmüyor.

Aspen söz konusu olduğunda gözümü Ryatt'tan ayırmamam gerekiyor ama kabul edelim, buraya geri dönmeyecek. Benimle bir ilgisi yoksa tabii.

Becs ve Aspen ekrandan kaybolduktan sonra o görüntüyü siliyorum ve VIP alanına kadar izlerini takip ediyorum. Göğsümün tam ortasında garip bir baloncuk genişliyor ve anlam veremeyerek onu silkelemeye çalışıyorum. Sanki birazdan olacakları bilmiyor değilmişim gibi.

Kızlar VIP alanının zeminine ulaşır ulaşmaz Caesar Eros Becs'in arkasına geçiyor, eli Becs'in bacaklarının arasına dalıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor, ancak kısa bir konuşmadan sonra Caesar Becs'i uzaklaştırıyor ve Aspen'i kendi başına keşfetmeye bırakıyor. Becs'e geri dönmek için bir not alıyorum, o görüntüyü de silmemin doğru olacağını hissediyorum.

Aspen barda otururken görüntüleri hızlıca ileri sarıyorum ve içkisini yudumladıkça kendinden daha emin görünüyor. Çok geçmeden biri ona yaklaşıyor ve ellerini onun üzerinde gezdirirken benimkiler masaya yapışıyor.

Bunun için sinirlenmeye hakkım yok ama yine de buradayız.

Kızgınlığım kısa sürüyor çünkü gözüne bir şey takılıyor ve kulübün diğer ucuna bakıyor. Dikkati sadece bir saniyeliğine dağılıyor ama bu onu harekete geçirmeye yetiyor. Adamın kollarından sıyrıldı ve yürüdüğü yöne bakarak bunun o olduğunu anladım. O tarafa doğru yürüdüğümü ve karanlık odada kaybolduğumu hatırlıyorum. Kimsenin bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordum ama geldiği anda vücudumu garip bir ürperti kapladı.

Karanlık odaya adım atarken adımlarında bir kararlılık var ve güvenlik sistemimin gece görüşü ile tam donanımlı olduğundan emin olduğum için zihinsel olarak kendimi beşlik çakıyorum. Gözlerindeki gerginliği gördüm ama görmeme gerek yoktu. Ondan yayıldığını *hissettim* ve

kararlılığını hissedebiliyordum. O sadece ve sadece tek bir şey yapmak için oradaydı, ama ben de kararlıyım - onu canlandırmaya ve bunun ne kadar iyi olduğunu keşfetmeye kararlıyım.

İzlerken kendimi çok fazla sapık gibi hissediyorum, bu yüzden hızlı ileri sarıyorum ve hayatımın en güzel gecesini atlıyorum, onu duvara bastırıp, barı başının üstünde tutup içine girmeden önce tadına bakarken izliyorum.

Onun Aspen olduğunu bilseydim, belki işleri daha farklı yapardım, daha yavaş ve nazik davranırdım, ama konu seks olduğunda hiçbir zaman kendimi tutacak bir tip olmadım. Her seferinde elimden geleni yaparım.

Aspen'in ikinci kez boşalmasını izliyorum ve kalçalarımın her hamlesinde göğüsleri zıplarken bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Sikim kotumun içinde seğiriyor, acı verici bir şekilde sert, ama buraya girdiğim andan beri neredeyse bu şekilde.

Görüntüler uzayıp gidiyor, ancak henüz üç kat hıza çıkmadığının acı bir şekilde farkındayım. Sahne devam ederken ve ben onu masaya taşıyıp botlarını çıkarmak için oturttuğumda, telefonum cebimde yüksek sesle çalışıyor.

Kaseti duraklatıyorum, botunu çıkarırken Aspen'in bacağına açısı parlayan amcığını mükemmel bir şekilde sergiliyor ve son irade gücümü çağırmama rağmen, başka bir yere bakacak gücü kendimde bulamıyorum. Artık değil.

Ekrana bakmadan telefonu açıp kulağıma götürüyorum ve elimi serbest bırakmak için omzumla yüzümün arasına sıkıştırıyorum. Ne de olsa sikime sarılmasına ihtiyacım olmasına çok yaklaştım.

"Hey, daha yapmadın mı?" Austin'in sesi telefonda gürleyerek göğsümde bir korku dalgası yaratıyor ve bana yapacaklarından duyduğum korku yüzünden açgözlü bakışlarımı ekrandan ayırıyorum.

"Şu anda üzerinde çalışıyorum," diyorum, boğazımı temizleme ihtiyacı duyarak. "Oh. Yani sen-"

"Şu anda kulübümde kız kardeşinin görüntülerini izliyorum," diye onaylıyorum. Ne de olsa benden bunu yapmamı isteyen oydu. Elbette bunun neleri gerektirdiğini biliyor olmalıydı.

"Kahretsin," diye homurdanıyor duraklamadan önce ve koltuğunun kenarına oturup elini yüzünde nasıl gezdirdiğini hayal edebiliyorum. "Kimdi o ... umm ... biliyor musun?"

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Neredeyse gülecektim. "Sana bu saçmalığı anlatmayacağım."

"Ne sikim? Nedenmiş o? Hangi piçin kız kardeşime elini sürdüğünü bilmem gerek."

"Vixen'de işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyorsun, ayrıca onun rızası olmadan kimse ona elini süremez."

"Izaak," diye inliyor, sesi şu anda onunla uğraşmamam için açık bir uyarıyla yükseliyor, ama kızın mahremiyetine böyle ihanet edeceğimi düşünüyorsa başka bir şey daha var.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Ona soruyorum.

"Elbette bilmek istemiyorum," diye karşılık verdi. "Bunların hiçbirini istemedim. Eğer bir şekilde geri dönüp o kulübe bir daha adım atmamasını sağlayabilseydim, yapardım. Ama bana başka seçenek bırakmadı ve şimdi hasar kontrolü yapmam ve emin olmam gerekiyor."

"Austin," diyerek sözünü kesiyorum. "Saygısızlık etmek istemem ama yapman gereken tek şey çeneni kapamak. Ben burada onun tüm görüntülerini siliyorum. Yapılması gereken tek şey hasar kontrolü. Başka bir şey değil. Pulse'da söylediği gibi, o lanet olası bir yetişkin ve seks hayatı hakkında senin fikrini almak isteseydi, bunu isterdi."

"Kimin tarafındasın sen?"

"Sen kendini duyuyor musun? Ne olmuş yani Vixen'e gitmişse. Barda oturdu ve arkadaşıyla bir şeyler içti. İyi vakit geçirdi. Arka sokaklarda rastgele pisliklerle bu boku yapmadığı için mutlu olmalısın. Temiz, kontrollü ve güvenli bir ortamdaydı."

Austin alay ediyor, belli ki mutlu değil ve ben elimde olmadan bakışlarımı duraklatılmış ekrana geri kaydırıyorum, dilim istemsizce alt dudağımın üzerinde yuvarlanıyor. "Bunun ne kadar berbat bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Burası Aspen, Izaak. Bunu anlamıyor musun?"

"Oh, anlıyorum amına koyayım, ama bulunduğum yerden bakınca anlamayan sensin," diye karşılık veriyorum ona. "Bu konuda onun yakasını bırak. Yanlış bir şey yapmadı ve bu görüntülerde gördüğüm kadarıyla zaten endişelenecek bir şey yok. O bir

Kendini pazarlamıyor. Sarhoş olup pisliklerin ondan faydalanmasına izin vermiyor. Sınırlarını biliyor ve kendine saygılı davranıyor. Ama ne yaptığını gerçekten bilmek istiyorsan, onu arayıp kulübümün duvarları içinde yaptığın her iğrenç şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattıktan hemen sonra sana söyleyeceğim. Bunu mu istiyorsun? Çünkü seninkini ihlal etmeden onun mahremiyetini ihlal edemem. Peki, ne olacak?"

"S.KTİR!" Austin kükrer. "Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum."

"Evet, bununla yaşayabilirim," diyorum. "Ama kız kardeşinle ilişkini mahvedersen kendinle yaşayabilir misin? Çünkü sana söyleyeyim, zaten o yolda ilerliyorsun ve sadece yürümekle kalmıyor, saatte yüz mil hızla gidiyorsun. Aspen'in yaptığın aptalca şeyler söz konusu olduğunda affedici olduğumu biliyorum ama bazı şeyler var ki o bile affedemez."

Uzun bir sessizlikle karşılaşıyorum, hala hatta olduğunu gösteren tek şey kendini sakinleştirmeye çalışırken aldığı keskin nefes. "Sadece . . . Sadece o lanet görüntüleri sil ve bir daha oraya gelirse geri çevrildiğinden emin ol."

"Yapacağımı biliyorsun."

Hat kesilmeden önce zar zor duyulabilen bir oflama sesi çıkarıyor ve ben de telefonumu çekip masaya fırlattıktan sonra derin bir iç çekiyorum. Austin'le bu şekilde tartışmaktan nefret ediyorum, özellikle de Aspen söz konusu olduğunda. On seferden dokuzunda onun tarafındayım ama aşırı korumacı ağabeylik saçmalıkları devreye girdiğinde onu uyarmak zorunda kalıyorum ve bu nadiren iyi gidiyor. Ama birkaç gün içinde iyi olacağız. Sadece sakinleşmek için zamana ihtiyacı var. Keşke bu olay restoran kabusuyla aynı zamana denk gelmeseydi ama geçecek. İyi bir ekibi var ve mimarımın hafta sonunda yardım teklif etmek için oraya gideceğinden emin oldum.

Bakışlarım tekrar ekrana dönüyor ve içimi bir suçluluk dalgası kaplıyor ama bu sefer bakışlarım Aspen'in kalçalarının tepesine inmeye cesaret edemiyor. Bunun yerine, görüntüleri üç kat hızlandırıyorum ve karanlık odada olan her şeyi silmeden önce hızlıca sonuna kadar gidiyorum.

Sonra ne olur ne olmaz diye Becs'le buluşmasını izliyorum ve sonunda bir Uber'e binip dönene kadar gözümü ondan ayırmıyorum.

kulüpten hızla uzaklaşıyorum. Aspen ve Becs'in burada olduğuna dair tüm kanıtlar ortadan kalktığında, telefonumu masadan alıp Austin'e bir mesaj gönderiyorum, onay bekleyeceğini biliyorum.

Izaac - Bitti.

Austin - Hepsi mi? Kalıcı olarak yasaklandığından emin ol. Yüzünün Casey'nin masasına yapıştırılmasını istiyorum, böylece çatlaklardan kayamaz.

Dişlerimi sıkıyorum. Onun yasaklanmasını kabul ettiğimi biliyorum ama bu bana doğru gelmiyor. Azıcık bile değil. Vixen'e dönmek istiyorsa dönebilmeli ama öte yandan, kapıdan geri çevrilirse, cazibesi de kendisiyle birlikte yok olur ve bunun faydalarını inkar etmek mümkün değil. O halde hem Austin hem de Aspen'le olan ilişkilerimi korumak adına aynı fikirdeyim.

Izaac - Oldu bilin.

ASPEN

Tinder'daki pek de çekici olmayan seçenekler arasında düşüncesizce gezinirken, geçen hafta Vixen'de mükemmel yabancımın bana hissettirdiklerine yaklaşılabilecek birini bulmaya çalışıyorum, ama içten içe hiçbir şeyin onunla yaşadıklarımın kıyaslanamayacağını biliyorum. Azıcık bile değil.

Yoğun bir haftaydı ve her geceyi o lanet ödev üzerinde çalışarak ve olmamam gereken şeyleri düşünmek yerine kendimi konsantre olmaya zorlayarak geçirdikten sonra nihayet ödevi teslim edebildim. Her gün başım ağrıyordu. Mükemmel yabancım beni her zamankinden daha muhtaç bıraktı ve şimdi ne kadar iyi olabileceğini bildiğim için daha fazlası için çaresizim. Başucu masamdaki her oyuncak bu hafta aşırı kullanıldı ve istismar edildi ve şimdi, Perşembe gecesi geç saatlerde, cinsel olarak hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım.

Bir vuruşla, onun en büyük bağımlısı oldum.

Hiçbir şey kıyaslanamaz ve bir şey bana ne kadar yüksek ve alçakta ararsam arayayım, başka hiçbir erkeğin beni onun yaptığı gibi yapamayacağını söylüyor.

Vixen'deki gizemli adamla birlikte olmak, eksiksiz bir kontrol listesi bulmak gibiydi ve yol boyunca onları işaretlemek şimdiye kadar yaşadığım en iyi eğlenceydi.

- Uzun boylu - İnsanların sürekli 'Basketbol oynamalısın' demesinden dolayı çocukluk travması geçirecek kadar uzun olmalı.
- Çok ateşli bir vücut - KASLAR! KASLAR! KASLAR! Eğer beni etrafa fırlatamayacaksa, onu istemiyorum!

- DEVASA CANAVAR HOROZ!!!! - Ekstra derin penetrasyon için hem kalın hem de uzun olmalı ve eğer o duvarları esnetemiyorsa, unutun gitsin! O KOLANLA BOĞULMAK İSTİYORUM!
- Penis piercingi - Her kız biraz mücevher sever!
- Bir kadını erken mezara gönderebilecek bir dil - Bunların titreşim modu var mı? Bir arkadaş istiyor.
- Beceri seti - Bildiği her şeyi porno izleyerek öğrenmemiş.
- Pis bir ağız, kötü hijyenden bahsetmiyorum. Bana ne zaman pis küçük sürtük diyeceğini ve ne zaman dememesi gerektiğini bilmeli.
- KLITORISIN NEREDE OLDUĞUNU VE ONUNLA NE YAPACAĞINI BİLMELİ!!!!

Tamam, listem belki de en nadir bulunan erkekleri tarif ediyor, ama bence çok fazla şey istemiyorum, değil mi? Elbette, bu niteliklerden birkaçına sahip bir erkek bulabilirim, ancak hepsine sahip birini bulma olasılığım nedir? Bu mümkün değil. Ayrıca, şans eseri biri kucağıma düşse bile, onu elimde tutmamın imkanı yok. Becs gibi bir kız tutabilir. Ama ben ve benim eksikliğim ... her şey? Benim için hiç umut yok.

Müzikle yüzleşme vakti geldi. Gizemli Vixen beni mahvetti.

Tinder seçeneklerim arasında gezinmeye devam ederken hayal kırıklığı içime doluyor. Gerçekten iyi görünmüyorlar ve dürüst olmak gerekirse, küçük bir potansiyele sahip olabilecek birkaç kişiyi de atladım çünkü içten içe bunun anlamsız olduğunu biliyorum.

Ama o lanet kaşıntısının kaşınması gerekiyor! Bu şekilde yaşayamam! Pille çalışmayan bir şey tarafından iyice becerilmem gerekiyor.

Lanet olsun!

Daha fazla dayanamayacağım.

Tinder seçenekleri arasında gezinirken, kendimden azıcık potansiyel gösteren bir sonraki adamda durup profilini açmasını talep ediyorum.

Colton Firebird.

Dudaklarım tiksintiyle bükülüyor. Gerçek soyadının bu olmasına imkân yok ama aynı zamanda sevimli biri. Koyu renk saçları, keskin, yontulmuş çenesi ve o ukala sırtışıyla am yiyor, uyuyor ve soluyor gibi görünüyor. Profilinde altı-dört yaşında olduğu yazıyor, ama aynı zamanda sadece bir seks çağrısı aradığını da özellikle belirtiyor. Bir kız arkadaş ya da gecenin sonunda veda edemeyeceği birini aramıyor.

Belki de ihtiyacım olan şey budur. Bu adamla kesinlikle bir ilişki aramıyorum, ancak kontrol listesindeki gerekliliklerden en az dördünü veya daha fazlasını işaretleyebilir, bu yüzden tam bir başarısızlık olmaz . Değil mi?

Kahretsin.

Sonra kendime düşünmek için bir saniye bile vermeden Colton Fakelastname'i sağa kaydırıyorum ve bunu yaptığım anda midem sinirden batıyor. Bunu yapamam. Ya gizemli Vixen erkeğiyle sadece o oda zifiri karanlık olduğu için fiziksel olarak yakınlaşabildiysem? Daha önce hiç bir erkekle yatmaya cesaret edememiştim, ya bende temelde yanlış olan bir şey varsa? Ya gerçek hayatta birini yatağıma kabul edecek cesaretim yoksa?

Telefonum bir bildirimle çaldığında sinirlerim hızla paniğe dönüşüyor ve bakışlarım ekrana kayıyor, Colton'ın benimle eşleştiğini görüyorum.

Lanet

olsun.

Şimdi ne

olacak?

Neredeyse anında Tinder sohbetimde yeni bir mesaj beliriyor ve bildirimi açıyorum.

Colton - Senin şirin

İçimi çektim. Açık sözlü, bu hoşuma gidiyor ama *seninle sen* arasındaki farkı bilmediği çok açık. Yine de onunla İngilizce bilgisini tartışmak için buluşacak değilim.

Aspen - Sen de o kadar kötü değilsin.

Colton - O *senin***

Ne oluyor lan? Bu adam gerçek mi?

Aspen - Gerçekten değil.

Colton - HAHHAHA Sadece seninle dalga geçiyorum. Şaka kaldırıp kaldıramayacağını görmek istedim. Bu saçmalığa nasıl tepki verdiğine bakarak bir kız hakkında çok şey söyleyebilirsin.

Colton - Profilinde yakın olduğun ve 22 yaşında olduğun yazıyor. Sanırım bu üniversitede olduğun anlamına geliyor? Belki de son sınıf?

Alay ederek mesajını okudum, senin ve sen kelimelerinin bariz bir şekilde yanlış kullanılmasına kafamı salladım, ama şimdi gerçekten benimle dalga mı geçiyor, yoksa öyleymiş gibi mi davranmaya çalışıyor bilmiyorum. Her iki durumda da, bu tam olarak tahrik edici değil. Ama belki de çok yargılayıcı davranıyorumdur.

Aspen - Bu doğru. Birkaç ay içinde gazetecilik diplomasıyla mezun olacağım.

Colton - Kulağa hoş geliyor. İşletme diplomamın yarısındayım. Zor bir hafta geçirdim. Biraz canlanmaya ihtiyacım var. Buluşup biraz stres atmaya ne dersin?

Aspen - Aklında ne var?

Colton - Sen bilirsin. Bir yerde buluşabilir, bir şeyler yiyebilir ya da senin evine dönebiliriz. Sen nasıl istersen.

Gerçeği söylemek gerekirse, bu adam söz konusu olduğunda pek bir şey istemiyorum, ama bu onun sevimli olduğu gerçeğini değiştirmiyor ve karanlık bir odada yüz­süz bir adam olmayan biriyle gerçekten fiziksel olarak birlikte olup olamayacağımı merak ediyorum. Buna bir deney diyelim.

Becs'in tüm bunlara ne diyeceğini hayal ederken yüzümde bir sırıtma belirliyor. Bana çılgın bir parti verir ve muhtemelen iyi şans getirmesi için vajinama vajina yapmayı teklif ederdi.

Aspen - Beni de say. Yarın gece senin için uygun mu? Canım iyi bir kebab çekti. Uzun zamandır yememiştim.

Colton - Yarın mükemmel. Buradan on dakika uzaklıkta bir yer biliyorum. Uğrayıp seni alabilirim.

Aspen - Mükemmel!

Colton'a bilgilerimi veriyorum ve daha ne olduğunu anlamadan bir kadeh şarabımı içmiş, Grey's Anatomy ile dolu bir geceye hazır bir şekilde koltuğuma kıvrılmış oluyorum. Sonra doğrudan diziyeye atlamak istedim.

Altıncı sezonun sonundaki çift bölüme atlayın ve McDreamy'nin düşüşünü izleyin.

Telefonum başka bir mesajla çaldığında yarısına gelmiştim. Gözlerimi ekrandan ayıramadan yastıkların arasında gezinerek telefona uzanıyorum, ancak telefonumu elime alıp Izaak'ın adını gördüğümde Meredith'in vurulmayı talep etmesini izlemek birden o kadar da önemli gelmiyor.

Tüm dikkatim telefonuma yöneliyor ve kanepede geriye kayarak mindere kıvrılıyorum, neredeyse mesajı açamayacak kadar korkuyorum. Ne isteyebileceğini bilmiyorum. Bana hiç mesaj atmamayı alışkanlık haline getirmişti... geçen geceyi saymazsak. Sanırım bir yılı aşkın süredir ondan aldığım ilk mesajdı. Her halükarda, Cumartesi gecesi gelen mesajlar daha önce ondan aldığım mesajlardan çok farklıydı. Genelde *Austin'in ihtiyacı varmış* ya da *Austin merak ediyormuş* gibi gelir. Mesajları asla *kâğıttan ince duvarların arasından gizlice birlikte çıkalım* şeklinde olmaz.

Hatırladıkça omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Hayatımın en güzel gecesi... Vixen'deki çılgın gecemden hemen sonra tabii ki. Yine de bir daha o kadar şanslı olamayacağımı garanti edebilirim.

Bana yerimi hatırlatacak rastgele bir ret mesajına hazırlanırken, mesajı açtığımda yüzüm buruşuyor ama kelimeleri okuduğumda sadece bakakalıyorum. Ne beklediğimden pek emin değilim ama kesinlikle bu değildi.

Izaak - Ne yapıyorsun?

Kaşlarım çatıldı. Izaak Banks ne zamandan beri bana ne yaptığımı soruyor?

Aspen - Pek bir şey değil, sadece iki haftalık seks partimi düzenliyorum.

Sen ne yapıyorsun?

Izaak - Eski strapon ve taşak tıkaçları koleksiyonumun tozunu alıyorum. Artık azgın bir seks bağımlısı olduğuna göre onları daha çok kullanabileceğini düşündüm.

Boğazımın arkasından bir homurtu kopuyor ve kanepede daha da çömeliip battaniyemi yukarı çekerek aşk acısı çeken bir liseli kız gibi telefonuma bakıp kıkırdarak bir cevap yazıyorum.

Aspen - Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok!

Izaak - Uh-huh...

Aspen - İhtiyacın olan bir şey mi var? Izaac

- Sadece kontrol ediyordum.

Aspen - Saçmalık. Seni hayatım boyunca tanıdım ve sen hiç öylece uğramadın.

Izaac - Belki... ve bu büyük bir belki, ama belki de geçen geceyi kafamda canlandırıyordum ve senin nasıl olduğunu görmem gerektiğini düşündüm.

Aspen - ...

Aspen - Hiçbir şey olmadığı konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Izaac - Anlaşmıştık. Hiçbir şey olmadı.

Aspen - O zaman o saçma sapan kafanda canlandıracağın hiçbir şey olmamalı.

Izaac - Sanki bunu hiç düşünmedin.

Lanet olsun. Tabii ki bildiğimi biliyor ama bu konuyu açmanın ne anlamı var? Bizim asla gerçekleşecek bir şey olmadığımızı zaten açıkça belirtti. Aramıza çizilmiş milyonlarca metaforik çizgi var, beni potansiyel bir gelecek hakkında düşünmekten bile alıkoyuyor, bu yüzden şu anda yaptığı tek şey kafamı karıştırmak.

Henüz gerideyken bırakmalıyım. Asla gerçekleşmeyecek bir şey için umutlanmama izin vermesine izin veremem. Burada sadece birimiz zarar görecektir ve bu o olmayacak.

Neyin tehlikede olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı var. Gerçeklik kontrolüne ihtiyacı var.

Aspen - Beni kırbaçlıyorsun. Hangisi? Hiç olmamış gibi mi davranacağız yoksa Austin'in arkasından iş çevirip ikimizin de yapmamamız gerektiğini bildiğimiz bir şeyi mi yapacağız?

Hafif bir duraklama oluyor ve ekranın altında üç küçük noktanın belirmesini izliyorum ve kendimi nefesimi tutarken buluyorum, kaygı damarlarımda fokurduyor.

Izaac - Siktir. Haklısın. Özür dilerim. Austin bunun için benim taşaklarımı alırdı, ama geçen gece... çizgiler bulanıklaştı. Artık çocuk değilsin.

Bu da ne demek şimdi? Artık çocuk değil miyim? Tabii ki artık çocuk değilim, ama bununla ne demek istiyor? Birdenbire beni fark etmeye mi başladı? Yoksa Cumartesi gecesinden beri beni yeni bir şekilde mi görüyor? Kesin olan bir şey var,

Çizgiler gerçekten bulanıklaştı, ama bulanıklığı gidermekten başka seçeneğimiz yok. Ben ve Izaak . . . hiçbir şey olamaz. Ne kadar umutsuzca istesem de.

Aspen - İçki mi içtin? Izaak - Hayır...

Aspen - ...

Izaak - Tamam. Belki biraz. Ya da çok.

Aspen - Neredesin? Gelip seni almamı ister misin?

Izaak - Seni duvara dayayıp yürüyemeyecek hale gelene kadar sikkemi istemiyorsan hayır.

Lanet olsun. Sanırım az önce boşaldım.

Aspen - Tamam, seks tanrısı. Sen nasıl istersen.

Gözlerim dehşetle açılırken telefonum almaya başlıyor ve sanki beni fiziksel olarak yakabilecekmis gibi yere atıyorum. Ekranımda kalın harflerle Izaak'ın adına bakakalıyorum. Beni böyle arayarak ne halt ettiğini sanıyor?

Ellerim titremeye başlarken kalbim çarpıyor, gerçek bir konuşmanın ne anlama gelebileceğinden korkuyorum. Sarhoşken sadece saçmalamak mı istiyor yoksa Cumartesi gecesini tekrar gündeme getirmeyi mi planlıyor? Çünkü *artık ocuk değilsin* gibi yorumlar yaptığında, gelip beni becermesi için ona yalvarmadan cevap verebileceğimi sanmıyorum.

Telefon almaya devam ediyor ve kendime daha fazla düşünme fırsatı vermeden aceleyle telefonu açıp kabul tuşuna basıyorum ve aramayı hemen hoparlöre alıyorum.

"Izaak," diyorum uyararak. "İkimiz de beni aramaman gerektiğini biliyoruz."

"Gerçekten bir seks tanrısı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," diye gülüyorum, çünkü ağzından seks kelimesini duymak bile midemi yakıyor. "Bence sarhoşsun ve bu yüzden kendini seks tanrısı sanıyorsun. Yoksa geçen gün mutfakta bana söylediklerini hatırlatmama gerek var mı?"

Izaak gülüyor. "Sana göre geçen gün hiç konuşmadık. Hiçbir şey yapmadık ve parmaklarının üzerine boşaldığında adımı inlediğini duymadığıma eminim."

Yanaklarım alev alev yanıyor ve sesimin cırtlak ve açık çıkmayacağına güvenemeyerek boğazımı temizliyorum. "Aramanın bir nedeni var mı, yoksa sadece beni kıvrandırmaktan mı zevk alıyorsun?"

Telefondan yumuşak bir kıkırdama sesi geliyor, ardından onun kanepeye yaslanıp rahatlamasının tanıdık seslerini duyuyorum. "Bana ne yaptığını hiç söylemedin."

"Söyledim," diye itiraz ediyorum. "Çılgın bir seks partisi düzenlediğimi söyledim." "Saçmalamayı kes. Gerçekten ne yapıyorsun?"

Dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde bastırarak derin bir nefes verdim. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Başka türlü sorar mıydım?"

"Kim bilir? Gerçekten kastetmediğin pek çok şey söylüyor gibisin."

"Sadece şu lanet soruya cevap ver."

Omuzlarım çöküyor ve tüm sağduyuma rağmen ona acı gerçeği söylüyorum. "Kırılıp kırılmadığımı düşünmekten bıkmıştım, bu yüzden kendimi Grey's Anatomy'nin tekrarlarıyla oyalıyordum."

Sesi geri gelmeden önce kısa bir duraksama oldu, ama çok daha yumuşaktı. "Neden kırılmış olasan ki?"

"Çünkü ..." Duraklıyorum, üzerime bir ağırlık çöküyor. "O bileklikleri gördün. Geçen haftaya kadar yirmi iki yaşında bir bakireydim ve bu denemediğim için değildi. Ben sadece ... değilim. Bilmiyorum. Sanırım yeterince cesur değilim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Kanın yanaklarıma hücum ettiğini, aşağılanmanın beni yıkadığını hissediyorum ama aynı zamanda bunun şimdiye kadar yaptığım en dürüst konuşma olduğunu hissediyorum. Izaac sarhoş olmasına rağmen, yargılanmadığımı biliyorum. "Bu bakirelik sorununu düzeltmek için önüme pek çok fırsat çıktı ve her seferinde korkup vazgeçtim. Sonra Cuma gecesi geldi, zifiri karanlık bir odaya girdim ve bir saniye bile düşünmeden, mükemmel bir yabancının bana istediği her şeyi yapmasına izin verdim."

"Ve?" diye soruyor.

"Ve ne?" diye soruyorum. "İnanılmazdı. Bir cinsel deneyim ve başka herhangi bir erkek için mahvoldum. Hiçbir şey onun bana yaptıklarıyla kıyaslanamaz. Hiçbir oyuncak, parmak ya da hayal gücü

Yakınlaştık ve şimdi hayal kırıklığına uğradım çünkü sadece bir kişinin kaşıyabileceği bir kaşıntı var ve onun kim olduğunu bile bilmiyorum."

Izaak alay ediyor ama ses tonundaki sızıltısı duyuyorum. "O kadar iyi, ha?" "Mm-hmm," diye mırıldanıyorum.

"Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Beni göremediğini bilmeme rağmen omuzlarımı silkiyorum. "Bilmiyorum. Elimdeki en iyi plan, kampüste yolumu düzlemek ve herhangi birinin yaklaşıp yaklaşamayacağını görmek ve sonra sanırım her zaman ikinci en iyi olacağını bilerek o adamla yetinmek zorunda kalacağım."

"Ne yapacaksın?" diye ağzından geçiriyor dehşet içinde.

"Beni duyduğun," diyorum. "Yarın Tinder'dan bir adamla buluşacağım. Sanırım resmi olarak fahişe dönemime giriyorum. Austin çok gurur duyacak."

"Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?"

"Sana ne bundan? Daha önce bir sürü erkekle çıktım ve sen onları hiç umursamadın."

"Evet, ama hiçbir zaman hepsini becermek üzere olduğunu söylemedin," diye mırıldanıyor, derin ses tonunu öfke kaplıyor.

"Ne olmuş yani?" Ben de karşılık veriyorum. "Şimdiye kadar muhtemelen öyle yaptığımı varsayıyordun zaten."

"Ama şimdiye kadar boşalırsan nasıl ses çıkardığını bilmiyordum." Vay anasını.

Kalbim göğsümden fırlıyor, saatte bir milyon mil hızla koşuyor. "Siktir, Izaak," diye inliyorum, dirseklerimi dizlerime dayarken gözlerimi kapatıyorum. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin. İçmeye gitmeden önce numaramı engellemeye başlaman gerekecek."

Uyuyakalmış olabileceğini düşünmeme yetecek kadar uzun bir sessizlik oluyor. Sonunda alçak ses tonunu duyuyorum. "Bu adamla gerçekten yatacak mısın?"

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Dışarıda yemek yiyeceğiz, ama eğer doğru hissedersem, o zaman belki. Ama dürüst olmak gerekirse, ne anlamı var ki? Asla onun kadar yaşayamayacak-" Sözümü kestim, söylemek üzere olduğum şeyi fark ederek gözlerim dehşetle açıldı. *Asla senin kadar yaşayamayacak.*

"Neye asla yetişemeyecek?" Izaak soruyor.

"Hiçbir şey. Merak etme," diyorum. "Hiçbir şey söylememeliydim."

"Aspen, ben-"

"Yapma," diye fısıldıyorum. "Yarın pişman olacağınızı bildiğiniz bir şey söylemek üzereyseniz, o zaman hiçbir şey söylemeyin."

"Ama-"

"Hayır. Burada hiçbir şey olmayacağını bildiğimden emin olmak için elinden geleni yapan sendin, ama geçen hafta sanki aramıza çizdiğin her çizgiyi mahvetmeye kararlıydın. Bunu yapamam. Kafamı karıştırıyorsun. Beni istemiyorsun, Izaac. Seni her zaman istediğim gibi değilsin, o yüzden dur. Lütfen."

Yine aynı sessizlikle karşılaşıyorum, ancak bu sefer derin bir nefes aldığını duyabiliyorum. "Haklısın," diyor sonunda. "Niyetim senin duygularınla bu şekilde oynamak değil. Ben sadece Sanırım hafta sonu seni sandığım kadar iyi tanımadığımı fark ettim. Sen hatırladığım kız değilsin."

"Ben kız falan değilim," diye katılıyorum. "Ben yetişkin bir kadınıam."

"Öylesin," diye mırıldandı, derin düşüncelere dalmış gibiydi. "Son birkaç yılımı senden bilerek uzaklaşarak geçirdim ve dönüştüğün kişiyi tanıma fırsatını kaçırdım."

"Biliyorum, ama sorun değil. Bunu neden yaptığını anlıyorum ve böylesi daha iyiydi. Gençtim. Sınırlara ihtiyacım vardı."

"Artık genç değilsin."

"Beni hazır olmadığın şekillerde düşünme," diye uyarıyorum onu. "Austin'le her şeyi riske atmaya hazır değilsen, o zaman bu sınırları tekrar yerine koymalısın. Küçük kirli bir sırra dönüşmek üzere değilim."

"Neden olmasın?" diye gülüyor. "Eğlenceli olacağını düşünmüyor musun?" "Izaac!" Azarlıyorum.

"Tamam, tamam," diye mırıldandı. "Seni yalnız bırakacağım. Ama yarın gece, yeni küçük Tinder randevunu becerirken, bil ki o küçük tatlı amcığının içine girdiğinde, ikimiz de biliyoruz ki, keşke ben olsaydım diyeceksin."

Nefesim kesildi, kıpkırmızı kesildim. "LANET OLSUN, IZAAC! Öldüreceğim-"

Kahkahasının yankısını kafatasımda duyduğumda hat kesiliyor.

Pislik herif. Utanmalı mıyım yoksa gülmeli miyim bilmiyorum. Ama haklı olduğunu inkar edemem. Konu ben olduğumda, istediğim tek bir erkek oldu.

Izaak Banks.

IZAAC

Kim perşembe gecesi tek başına sarhoş olur ki? Bu lanet ezik.

Aspen'in bekaretini çaldığımı öğrendiğim andan beri berbat haldeyim. Her lanet çizgi aşıldı. Son birkaç gündür aklımda dönüp duran şeyler Austin'den bir ölüm cezası almayı garantilerdi, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bunu durduramıyorum.

Kendime gelmem lazım. Her şeyi riske atıyorum. Ryders benim ailem. Bana çok güveniyorlar ve tatlı kızlarını dizlerinin üzerinde hayal ettiğim her geçen saniye, her şeye ihanet ediyorum.

Eğer Austin Vixen'da neler olduğunu bilseydi ve onun Aspen olduğunu bilmediğimi anlasaydı, beni affedebilirdi. Zaman alırdı ama sonunda yola gelirdi. Ama o zamandan beri onu düşünmekten vazgeçemediğimi itiraf edersem ya da onu gerçekten tekrar becerirsem, son yirmi iki yılda kurduğumuz arkadaşlığın hiçbir anlamı kalmaz.

Bunun geri dönüşü olmazdı, o yüzden söyleyin bana Aspen'in bu gece aptal randevusuna çıkacağı düşüncesi beni neden bu kadar rahatsız ediyor?

Bir randevu benim hakkımdaki hislerini değiştirmeyecek. Tabii ona cennetin melekleri tarafından hediye edilmiş altın bir siki ve sihirli bir dili yoksa, ama o zaman bile arzuları yine benimle olacak.

Aspen beni Vixen'da mükemmel bir şekilde kabul etti ve dün gece telefonda haklıydı, bu kadar iyi bir şeyle kıyaslanamaz. Aspen ve ben ... birbirimize çok yakıştık. Bana klişe diyebilirsiniz ama sanki vücudu sadece benim için yaratılmış gibi. Daha önce hiç bir kadın

Beni bu kadar iyi alması ve bu kadar iyi hissettirmesi. O olduğunu bilmeden önce bile, onu şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi olarak görüyordum.

Dün gece telefonda, yüz­süz yabancı­sının ne kadar iyi olduğunu, onu diğ­er tüm erkekler için nasıl mahvettiğini ve kendini oyuncaklarla ne kadar sikmeye çalışırsa çalışsın, hiçbir şeyin asla karşılaştı­rılama­yaca­ğını övünerek anlattı. O bana zaten bildiğim şeyi söylerken damarlarımda saf ateş akıyordu. O da en az benim kadar iyi hissediyordu. Bunun için kelimelerim bile yok.

Ağzımı kapalı tutmak, hayalini kurduğu adamın ben olduğumu avazım çıktığı kadar bağ­ırmamak neredeyse imkansızdı. Ama söylediklerimin arkasında­yım. Öğrenmesine izin vermek her şeyi mahvederdi.

Bugün Cuma gecesi, onu ilk kez tattığımdan bu yana bir hafta geçti ve bir saat önce Cherry'de olmam gerekiyordu, ancak kendimi toparlamak yerine, lanet olası oturma odamda volta atıyor ve randevusunu mahvetmemek için kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Eğer bu adamla yatarsa, bu onun bileceği iş, ama adamın tek yaptığı onu kullanmak olur ve o bundan daha iyisini hak ediyor. Çok daha iyisini hak ediyor. Ayrıca, adamın onu benim yapabileceğim gibi ya da en azından yüz­süz yabancı­nın yapacağı gibi becermeyeceğini biliyor.

İçimde garip bir çaresizlik titreşiyor ve birden aklıma şu geliyor: Ben ... hayır. Kesinlikle hayır. Kıskanıyor muyum? Böyle mi hissettiriyor?

Lanet olsun. Bu hiç iyi değil.

Kıskanıyorum. Yine de kıskanmaya hakkım yok.

Kendime gelmem lazım. Kıcı­mı kaldırıp Cherry'ye gitmeli ve kendimi kontrol altına almalıyım. Evimden çıkıp gaza bastığım an, gittiğim yer kulübüm değil.

Tanıdık mülkün önünde durup kapıya doğru ilerledim ve yumruğumu parkeye vurdum. Burada olmamalıydım ama bu fikir kafamda oluştuğu anda geri alamadım.

Kapı ancak bir dakika sonra açılıyor ve Austin daha tek bir kelime bile edemeden onun yanından hışımla geçip evine giriyorum. "Sen ne sikimsin?"

Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, kirli Vixen sırlarını Aspen'e açıklamakla tehdit ettiğim için beni hâlâ affetmemiş.

"Kız kardeşini aramalısın," diye aceleyle dışarı çıktım, fuayesinde geziniyordum. "Sanırım başını belaya sokmak üzere."

Gözleri açılıyor ve vücudu kaskatı kesiliyor, gözlerinde panik parlıyor. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Dün gece Vixen saçmalığından sonra onu kontrol ediyordum," diye başlıyorum.

Austin'in keskin bakışları bana yöneliyor. "Kız kardeşime mesaj mı atıyordun?" diye sorarak sözümü kesiyor.

Sanki bu bir şekilde yardımcı olabilirmiş gibi başımı sallıyorum. "Bu önemli değil. Hiç tanımadığı bir adamla buluşacağını söyledi."

Kaşları çatıldı, bakışlarında korku parladı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor, zihninin saatte bir milyon mil hızla çalıştığı belli. "Hangi adam?"

"Bilmiyorum dostum. Az önce fahişe dönemine girmekle ilgili bir şeyler söyledi. Sanırım bu adamla yatmayı deneyecek ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyor," diyorum, ses tonuma ekstra bir aciliyet katarak. "Ya hüküm giymiş bir suçluysa ya da ona tecavüz etmeye kalkarsa? Düzgün düşünemiyor. Bu konuda bir şeyler yapmalısın."

Austin çenesini sıkıyor, hayal kırıklığıyla başını sallıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun lan?" diye homurdanıyor, elini cebine atıp telefonunu çıkarıyor. "Ne düşünüyor bu kadın?"

Cevap vermiyorum. Bunun yerine geride durup kardeşlerin en iyi yaptığı şeyi, kavgayı izliyorum. Ama her zaman güvenebileceğim bir şey var, Austin küçük kız kardeşini koruduğunu düşündüğünde, dünyanın sonuna kadar gider. Yine de iyi olacaklar. Her zaman iyi olurlar. Kız sinirlenecek ve ona kendi işine bakmasını söyleyecek, ama sonunda, onu mantıklı düşünmeye zorlayacak ve bu ezikle çıkmak - bunun neresinde mantık var?

Austin, Aspen'e çoktan bağlanmış olan telefonla evine doğru fırlıyor ve ben de onu oturma odasına kadar takip ediyorum. "Alo?" Üçüncü çalıştan sonra Aspen'in sesi cevap veriyor ve Austin ağır bir şekilde kanepesine düşüyor.

"Hiç tanımadığın rastgele bir pislikle takılmaya çalışman hakkında duyduğum bu lanet şey de ne? Sen deli misin? Sen deli misin?"

Bunun ne kadar aptalca olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Ne? Izaak'ı nasıl siktin lan sen?" diye homurdanıyor, dudaklarımda geniş bir sırıtış belirirken açıkça sinirlenmiş. "Sana ne söyledi?"

"Bana ne söylediği önemli değil, sadece hiç tanımadığın bir eziği becermeye çalıştığını."

"Yemin ederim, Austin. Ne zaman kendi lanet olası işine bakmayı öğreneceksin?" diye sorar, sesi daha da yükselir. "Seks hayatımın seninle hiçbir ilgisi yok. Ülkeyi baştan başa sikmek ya da bir stadyum dolusu göt herif için bacaklarımı açmak istememin bir önemi yok. Senin tek işin beni sevmek-"

"Cehenneme kadar yolu var," diye karşılık veriyor Austin. "Benim işim seni korumak ve şu anda bunu çok zorlaştırıyorsun."

"Ben çocuk değilim. Senin korumana ihtiyacım yok."

"Tabii ya. Çünkü bir yabancıyla takılmak ne kadar sorumluluk sahibi olduğunu açıkça gösteriyor. Nasıl bu kadar kör olabildim? Benim hatam!"

"Siktir git, Austin. Gerçekten senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim."

Austin inliyor, ben sehpanın kenarına otururken kanepeye yaslanıyor, kaşlarım çatılıyor, sesindeki ton hoşuma gitmiyor. Bir sorun mu var? Genelde kardeşiyle kavga etmeye bayılır. Bu onların en sevdiği şeydir.

Sanki benimle aynı şeyi hissetmiş gibi, Austin sonunda sesini alçaltıyor ve yeni bir yaklaşım benimsiyor. "Sadece bana tekrar düşüneceğini söyle?" diye yalvarıyor. "Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem. Sen benim tek kız kardeşimsin Aspen ve her zaman kavga ettiğimizi biliyorum ama seni seviyorum."

Aspen derin bir iç çeker. "Ona çoktan siktirip gitmesini söyledim."

Kaşlarım çatıldı ve telefona doğru eğildim. "Ha?" Homurdanıyorum, bakışlarım Austin'inkilere kayıyor, ikimizin de kafası en az diğeri kadar karışık. "Siktir. Izaak orada mı?" Aspen soruyor. "Tanrım, Austin. Sen de bir kızı uyardım. Beni hoparlörden çıkarın."

"Rahat bırak onu," diyor Austin. "O sadece senin için endişeleniyordu ve görünüşe göre endişelenmeye de hakkı vardı. Yemin ederim, Aspen. Son zamanlarda sana ne oldu böyle? Geçen hafta Vixen ve bu hafta rastgele ilişkiler. Bu bir çeşit dikkat çekme çığılığı mı?"

Bunun iyi gitmeyeceğini bildiğim için yüzümü buruşturuyorum ve Austin'in yüzündeki ifadeye bakılırsa seçtiği kelimedenden pişmanlık duyuyor.

Ama bu ikili kavga ederken birbirlerine söyledikleri saçmalıklar üzerinde pek düşünmezler.

"Ne oluyor lan?" Aspen talep ediyor. "İlgi çekmek için ağlıyor musun? Neden buraya gelip bunu söylemiyorsun? Sana lanet olası bir ilgi ılığı göstereceğim."

"Sakin ol, Aspen. Sadece . . . siktir. Konuyu saptırıyoruz." "Öyle mi düşünüyorsun?" diye homurdanıyor. "Bütün bu görüşme yoldan çıktı."

"Sadece . . . Ona çoktan siktirip gitmesini söyledim de ne demek?" Austin ses tonunu sakinleştirmek için çaba sarf ederek sorar.

Aspen derin bir iç çekiyor ve ben telefonu Austin'in elinden kapıp devralmaktan kendimi alıkoymak zorunda kalıyorum. Sesi çok hayal kırıklığına uğramış, neredeyse kırılmış gibi geliyor ve oraya gidip iyi olduğundan emin olmaktan başka bir şey istemiyorum. "Bir saat önce geldi. Dışarıda yemek yiyecektik ama ona göre ben yemeğe değmezmişim ve onun yerine sevişmemiz gerektiğini düşünmüş."

"Sikişmek mi?" Austin'in bakışlarında da aynı tiksinti parıldarken homurdanıyorum.

"Siz ikiniz benim hakkımda ne düşünürseniz düşünün, ben tamamen ümitsiz vaka değilim," diyor. "Kendime saygım var ve ister inanın ister inanmayın, benim standartlarım sizinkilerden çok daha yüksek. Ayrıca, ikinizin de daha önce rastgele bir tek gecelik ilişki yaşamadığınızı dürüstçe söyleyebileceğinizden şüpheliyim, öyleyse benim yaşamam neden bu kadar önemli?"

"Çünkü senin de az önce belirttiğin gibi, sen bizden daha iyisin," diyorum ona. "Kendin için daha yüksek standartların var ve ben senin ezikler tarafından kazıklandığını görmek istemiyorum. İkimiz de istemiyoruz."

Aspen inliyor. "Şimdi kapatıyorum." "Yine de iyi misin?" Austin sorar.

"İyiyim," diye mırıldanıyor, ses tonundan hiç de iyi olmadığı anlaşılıyor.

"O yanılıyor," diyorum ona.

Sesi küçük hoparlörlerden tekrar yükselmeden önce kısa bir sessizlik oluyor. "Ne?"

"Yemeğe değmeyeceğini. Yanılıyor," diyorum Austin'den gelen tuhaf bakışları görmezden gelerek. "Değersin. Sen bundan çok daha fazlasına değersin ve ona siktirip gitmesini söyleyecek kadar kendine saygı duymana sevindim. Yine de, hiç tanımadığın pisliklere adresini vermen konusunda konuşmamız gerekiyor."

"Ve kardeşime işimi anlatma ihtiyacın hakkında konuşmamız gerekiyor," diyor ağır bir iç çekişle. "Sen bir pisliksin, Izaac." "O sadece senin için endişeleniyordu," diyor Austin, her zaman benim

Geri.

"Doğru," diyor yavaşça. "Endişelendiği şey *buydu*."

Kalbim göğsümde sıkışıyor, panik damarlarımda patlıyor, Austin'in kaşları çatılıyor, belli ki Aspen'in bununla ne demek istediğini anlamamış, ama üzerinde fazla düşüneyecek kadar heyecanlı. "Sadece... bana bir daha yabancılarla rastgele takılmayacağına söz ver."

"Bu bir ilişki değildi," diye homurdanıyor Aspen. "Sonrasında ateşli bir seks yapma olasılığı olan bir şeyler yeme planıydı. Bilirsin, onu biraz tanıdıktan sonra. Ama artık bir önemi yok. O gitti ve bacaklarım neredeyse birbirine yapıştı, o zaman neden hala bunu tartışıyoruz?"

"Evet, tamam," diyor Austin. "Sanırım seninle sonra konuşacağım." "Her neyse," diyor Aspen telefon kapanmadan önce.

İçim burkuluyor, bu kesinlikle daha iyi olabilirdi ve tabii ki onu kardeşiyle aynı bokun içine attığım için kendimi aptal gibi hissediyorum, ama öte yandan, rastgele yabancılarla yatmıyor. Sevişeceği ya da becereceği tek rastgele yabancı benim. Geçmiş zaman çünkü kesinlikle bir daha olmayacak. Ama sanırım asıl soru şu: Neden kardeşinden bir adım ötede otururken bunu düşünüyorum?

"Lanet olsun," diye mırıldandı Austin. "Bu çok yakındı."

"Doğru," diye katılıyorum. "Ama yine de iyi. Görünüşe göre bizim üniversitede aldığımızdan daha iyi kararlar alıyor."

Austin sırtıyor. "Kahretsin, o üniversite günleri çok çılgındı." "Tam da benim dediğim gibi."

Başını salladı. "Evet, haber verdiğin için teşekkürler. Ciddiyim, eğer ona bir şey olsaydı kendimi asla affedemezdim. Ona çok sert davrandığımı ve her zaman işine burnumu soktuğumu düşündüğünü biliyorum ama ben sadece onun güvende olmasını istiyorum."

"Biliyorum dostum," diyorum ve elimi uzatıp onu cesaretlendirmek için omzuna koyuyorum. "Şimdi bana şu restorandan bahset. Mimarım bugün dışarı çıktı mı?"

"Evet," diye rahatlayarak iç geçiriyor, yüzünde geniş bir sırıtış belirirken tüm tavrı değişiyor. "Bu adam tam bir mucize işçi. Beni tekrar yola sokabilecek birkaç fikri var. Pazartesi sabahı ilk iş olarak bunu hazırlayacak ve oradan devam edeceğiz."

"Bunun için teşekkürler," diyorum, sehpadan kalkıp onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Buradan çıkmam lazım. Yıllar önce Cherry'de olmam gerekiyordu. Bir şeyler içmeye gelmek ister misin?"

"Hayır, dostum. Bu gecelik bu kadar yeter. Çok büyük bir gündü."

"Pekâlâ. Nasıl istersen," dedim ve kapıya doğru yöneldim.

Austin'in evinden çıkıyorum ve Escalade'imın direksiyonuna yerleştiğimde telefonum gelen bir mesajla vızıldıyor. Cebimi karıştırıp, ekrana bakmadan önce telefonu çıkarıyorum ve saniyeler içinde yüzümde kendini beğenmiş bir sırıtma beliriyor.

Aspen - Sen bir pisliksin.

Haklı olabilir ve Austin'e planlarından bahsetmek kesinlikle haddini aşmaktı, ama böyle alıngan olduğunda ona karşı koyamadığımı inkar edemem. Austin'in araba yolunda otururken, küçük kız kardeşine mesaj atarak işe koyuluyorum.

Izaac - Rica ederim.

ASPEN

Hayal kırıklığı içimi yakıyor ve dürüst olmak gerekirse, bunun kardeşimin işime burnunu sokma ihtiyacından mı, Izaac'ın tüm kırbaçları ve karışık sinyalleri için kızgınlığından mı yoksa tüm hafta boyunca kendimi iyi bir şekilde çıkaramadığım için cinsel olarak hayal kırıklığına uğradığımdan mı kaynaklandığını bilmiyorum. Beni yanlış anlamayın, kesinlikle denedim ve ne kadar uzun sürerse sürsün, her zaman bitiş çizgisine ulaşıyorum, ama asla yerine ulaşmıyor. Her zaman hayal kırıklığına uğruyorum ve başladığımdan daha da gergin oluyorum.

Bir cinsel deneyimin beni bu kadar yaralayıp seks delisi yapacağını kim düşünebilirdi ki? Tüm hafta boyunca zar zor konsantre olabildim ve şimdi gece için planlarım suya düştüğüne göre, kanepemde oturup duvara bakmaktan başka yapacak bir şeyim kalmadı.

Acınacak

haldeyim. Tabii . .

Gizemli Vixen erkeğim beni tekrar davet etti. Teknik olarak kabul etmemek kabalık olurdu, değil mi? Ve ben başkalarını hayal kırıklığına uğratma işinde değilim. Ama bu resmen çaresiz olduğum anlamına mı geliyor? İhtiyacım olan şeyi elde etmenin tek yolu bir seks kulübünde bir yabancıyı ziyaret etmek olacak kadar ezik miyim?

Kahretsin.

Kabul edelim, şu anda Izaac'a ne kadar kızgın olsam da, ona hala umutsuzca aşığım ve Izaac'a olan hislerimin azalmasına neden olabilecek biriyle tanışabileceğimden gerçekten şüpheliyim ve ayrıca tüm Tinder randevusu olayını tekrar deneyeceğimden de şüpheliyim, bu yüzden mahvoldum.

Sekse ihtiyacım var ve çaresizlikten daha fazlası olduğumu itiraf etmekten utanmıyorum.

Gizemli Vixen erkeğime bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var ve şimdi aniden gece için herhangi bir planım olmadığına göre, beni durduran ne?

Kararlılık damarlarımda dolaşıyor ve ne olduğunu anlamadan telefonumu kaptığım gibi kapıdan çıkıyorum. Başarısız randevum nedeniyle zaten giyinmiş ve hazırım, bu yüzden tek ihtiyacım olan Vixen'in barında bulabileceğim biraz sıvı cesaret.

İçimde bir heyecan patlıyor, beni ileriye doğru itiyor ve saniyeler içinde arabama atlayıp gaza basıyorum. Hangi yoldan gideceğimi hatırlamak için gerçekten konsantre olmam gerekiyor ama on iki dakika içinde tam olarak Uber şoförünün geçen hafta beni ve Becs'i bıraktığı yere geliyorum.

Vay anasını. Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyorum.

Belki de geleceğimi haber vermek için mesaj atmalıydım. Geçen hafta çok iyi vakit geçirmişti, eminim tekrar gelmek isterdi ama o zaman neden burada olduğumu açıklamam gerekirdi ve açıkçası bu konuşmaya hazır olduğumdan emin değilim.

Arabamdan indiğim anda mideme bir sinir dalgası yerleşiyor, ama sokağın biraz yukarısına doğru yürürken onları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Sokağın girişi önümde belirdiğinde, karanlığa bakıyorum ve sinirlerim pişmanlığa dönüşüyor.

Belki de bunu gerçekten düşünmemiştim.

Karanlık bir sokakta Becs yanımdayken yürümek başka bir şey - ellerini fırlatmakta tereddüt etmeyecek bir kadın - ama bunu kendi lanet gölgemden korkarken tek başıma yapmak Ne düşünüyordum ki ben?

Harika bir zaman ve öldürücü bir orgazm vaadi bir ayağımı diğerinin önüne atarak ilerlememi sağlıyor. Yol boyunca ellerim titriyor ve paranoyam karanlık gölgelerin her adımda beni izlediği konusunda ısrar ediyor.

Tanıdık siyah kapıya ulaştığımda çekip açıyorum ve aceleyle içeri giriyorum, altından geçmeden önce kapının üzerindeki Vixen logosunu zar zor görebiliyorum.

Ağır kapı arkamdan kapanıyor ve uzun koridordan merdivenlere doğru ilerliyorum, loş ışık beni rahatlatmaya yetiyor. Tırabzanlara tutunarak aşağı iniyorum ve sonunda resepsiyon alanına çıkıyorum.

Geçen hafta burada gördüğüm kıızı tanıyorum ve adını hatırlayamadığım için kendime lanet ediyorum, ama kendimi savunmam gerekirse, almam gereken çok şey vardı.

Bana ışı l ışı l bir gülümseme veriyor, gözleri bana dönmeden önce masasının arkasındaki bir şeye kayıyor. "Merhaba, sen Aspen'sin, değil mi? Geçen hafta arkadaşınla birlikte gelmiştin."

"Evet, doğru," diyorum ona, sonra yüzümü buruşturuyorum. "İşler genelde böyle yürümüyorsa özür dilerim ama geçen hafta biriyle tanıştım ve beni geri davet etti. Bu utanç verici. Adını, neye benzediğini ya da burada bulunmamın uygun olup olmadığını bile bilmiyorum."

Kadın güler. "Sorun değil. Bunun aslında ne kadar yaygın olduğuna inanamazsınız. Bir arayayım ve ne yapabileceğime bir bakayım." Bana tatlı tatlı gülümsüyor ve telefonunu eline alıp bir numara çevirirken masasından bir adım geri çekiliyorum. Resepsiyonda kısa bir sessizlik oluyor ve o telefona kimin cevap vereceğini beklerken, aklıma *onun* telefona cevap vermesini bekliyor olabileceği geliyor.

Cevap ver.

Sinirden karnıma ağırlar giriyor ama ses tonu sessizliği yarıp geçerken yüzümden bunu belli etmemeye çalışıyorum. "Selam, ben Casey," diyor, bakışları bir kez daha bana bakmadan önce masasının arkasındaki bir şeye kayıyor.

Bir duraklama daha oldu. "Evet, doğru." Bilgisayarına bir şeyler yazmaya başlıyor, gözlerinde garip bir merak parlıyor. "Ama dediğini sanıyordum, tamam. Elbette. Onu göndereceğim."

Damarlarımda rahatlama hissediyorum ve Casey telefonu kapatırken bakışları yine bana kayıyor. Sahte bir gülümsemeyle masasının arkasında duruyor ve elini kaldırıyor. Parmaklarının arasına sıkıştırılmış altın güveye ait damgayı tanıyorum. "Bileğiniz lütfen."

Resepsiyon masasının yan tarafına geçiyorum ve hemen bileğimi uzatıyorum. Altın damgayı tenime bastırıyor ve elimde olmadan

Ama bileğimde pervanenin mükemmel izini bırakarak onu çekişini izliyorum. Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Bu damgayı en son taktığımda Austin ve Izaak dehşet içinde bana bakıyorlardı. O zamandan bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünmek delilik.

Casey masasının etrafından dolaşmadan önce damgayı bir kenara bırakıyor. "Bu taraftan," diyor ve kulübün ana girişine doğru el sallıyor.

"Oh ... umm. Evrakları imzalamam ve bileklik almam gerekmiyor mu?"

"Bugün buna gerek yok," diyor bana, gülümsemesi Austin'in taktığı Rolex'ten daha zayıf. Belki de geçen hafta her şeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki ne kadar samimiyetsiz görüldüğünü fark etmeye zaman ayıramadım. "Kulübe girdiğinizde lütfen VIP bara gidin ve rahatınıza bakın. Belki dondurulmuş Daiquiri'lerimizden birini deneyebilirsiniz. Yeni bir tarif deniyoruz ve bence kesinlikle çok lezzetliler."

"Evet. Tamam."

"Harika," diyerek kapıya doğru ilerliyor ve kapı koluna uzanıyor. Kapıyı çekip açıyor ve beni içeri buyur ediyor ama ben duraksıyorum.

Casey'ye dönüp bakınca kendimi aptal gibi hissederek yüzümü buruşturuyorum. "Onun adını bilmiyorsun, değil mi?" diye soruyorum. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Geçen hafta kendimi o ana o kadar kaptırmıştım ki sormak aklıma bile gelmedi ve aklıma geldiğinde de artık çok geçti."

Casey bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Ne yazık ki üyelerimizin bilgilerini açıklayamam. Eminim anlıyorsunuzdur."

"Evet, elbette," diyorum başımı sallayarak. "Özür dilerim."

"Üzgün olmana gerek yok, sadece içeri gir ve iyi vakit geçir."

Bir dakika daha kaybetmek istemeyerek kapıdan geçip ana kulübe giriyorum, yüksek sesli, titreşimli müzik anında göğsümü titretiyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Nasıl oluyor da buraya daha önce sadece bir kez gelmiş olmama rağmen şimdiden evimdeymişim gibi hissediyorum? Burada çok doğru bir şey var.

Bu kulübü bulana kadar hayatım tahmin edilebilir ve sıkıcıydı. Ailemin benden beklediklerinin sınırları içinde yaşıyordum ama burada parıldayan ışıklar ve baştan çıkarıcı müzikle sarmalanmıştı,

her şey mümkünmüş gibi geliyor. Tek sınırlamam kendime koyduğum sınırlar ve hiçbir şey beni bu kadar heyecanlandırmamıştı. Bu kulüpte yürümek ve her şeyi içime çekmek, serbest bırakmak için yanıp tutuştuğum gerilimi daha da artırıyor ve Becs yanımda olmamasına rağmen, beni tam olarak neyin beklediğini bildiğim için daha rahatım.

Bakışlarım kulübün içinde geziniyor, her köşeyi dolduran çılgın sahneleri izliyorum. Üçlüler. Seks partileri. Gırtlığının derinliklerine kadar bir siki alan kadın neredeyse midesinin içindeydi. Ve her şey etrafımda gelişirken durup barda dinlenmek yerine, doğruca VIP salonuna inen merdivenlere yöneliyorum.

Altın güve damgamı gösterdikten sonra merdivenlerden iniyorum ve tıpkı geçen seferki gibi müzikteki değişimi fark ediyorum. O kadar heyecan verici bir şey var ki bunu ruhumun derinliklerinde hissediyorum. Sonra Casey'nin istediği gibi bara gidip oturuyorum, ancak donmuş Daiquiri'yi atlayıp bir Cosmopolitan sipariş ediyorum.

Elimde bir içkiyle bar taburesinde dönüp VIP salonuna bakıyorum. Beklediğim gibi çok kalabalık ve geçen hafta bulunduğum karanlık odaya doğru bakmaktan kendimi alamıyorum. Gizemli yabancından hiçbir iz yok ama damarlarımda dolaşan vızıltı bana onun kesinlikle burada bir yerlerde olduğunu söylüyor. Bunu hissedebiliyorum.

Tanıdık bir yüz yanıma gelmeden önce Cosmo'mu ancak yudumlayabiliyorum. "Geçen hafta buradaydın," diyor adam, takım elbisesi üzerine tam oturmuş. Bakışlarımı onun üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. Eğer bir yönetim kurulu toplantısını orospularına çevirebilecekmiş gibi görünen yaşlı adamlardan hoşlanıyor olsaydım, bu gece gizlice kaçacağım adam o olurdu, ama tıpkı geçen hafta olduğu gibi, o kaşıntıyı kaşımayacak.

"Merhaba, evet. Öyleydin," diyorum kibarlık olsun diye.

"Tek başına mı?" diye sorarken gözlerinde bir şey parlıyor.

Metaforik kırmızı bayraklar onun etrafında filizlenirken kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. Yalnız olup olmadığımı neden bilmek istiyor? Açıkçası, bu onu ilgilendirmez ve dürüst olmak gerekirse, bir seri katilin ders kitabından gelebilecek türden bir soru gibi geliyor. "Hayır aslında. Sadece bir arkadaşımı bekliyorum."

"Ahh, anlıyorum," diyor elini uzatmadan önce. "Adım Ryatt."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum, elini tutmaya cesaret edemiyorum. Geçen hafta cana yakın görünmek için daha fazla çaba sarf ettim ve ilgilenmediğimi kolayca anladı, ama bu gece neredeyse hiç kibar değilim, hatta bazıları beni kaba ya da soğuk olmakla suçlayabilir, yine de sanki bir şansı varmış gibi burada oturuyor.

"Aspen," diyorum, omzunun üzerinden karanlık odanın açıklığına bakıyorum, mükemmel yabancımından hiçbir iz göremiyorum, ne arayacağıma dair bir ipucum bile yok. Nasıl görüldüğü, hatta saçının rengi hakkında bile hiçbir fikrim yok. Sadece uzun boylu ve kaslı olduğunu biliyorum. Yine de önüme bir dizi penis konsa, hangisinin onun olduğunu anlayabileceğime eminim. Beni çıldırtan piercing'den bahsetmiyorum bile, o genişlik ve uzunlukta hata yok.

Ryatt başını hafifçe eğerek tam görüş alanıma giriyor, dudaklarında ukala bir gülümseme beliriyor. "Aspen," diyor sanki ismimi dudaklarında deniyormuş gibi. "Güzel isim."

"Teşekkür ederim."

Tuhaf sessizliği kokteylimden bir yudum alarak dolduruyorum ve dirseğime uzandığında barmen arkamdan boğazını temizliyor. Dostça gülümsemesini yakalamak için geri dönüyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor. "Ancak, karanlık odada bulunmanız isteniyor."

İçimi bir heyecan kaplıyor ve kalbimin derinliklerinde ağır bir zonklama hissediyorum. "Harika," diyorum ayağa kalkarak. Ryatt'a dönmeden önce barmene hafifçe başımı sallayarak teşekkür ediyorum. "Seni tekrar görmek bir zevkti."

"Elbette. Belki bir dahaki sefere birbirimizi biraz daha iyi tanıyabiliriz."

Şüpheli.

"Bu iyi olurdu," diyorum. "Şimdi izin verirsiniz ..."

Sözlerimin yarım kalmasına izin verdim. Ona ne yapmak istediğim ya da nereye gittiğim konusunda herhangi bir açıklama borçlu değilim, bu yüzden Cosmo'mu parmaklarımın arasında tutarak uzaklaşıyorum. Sinirlerimin neden bir kez daha ortaya çıkmaya karar verdiğinden emin olamadan umutsuzca birkaç yudum alıyorum. Orada tam olarak ne olacağını biliyorum. Beni incitmeyeceğini ve bana kendimi iyi hissettireceğini biliyorum.

rahatım. Endişelenecek bir şeyim yok ama yine de ... midemin çukurundaki sinir yumağı büyümeye devam ediyor.

Bardan özel odanın kapısına kadar olan kısa yürüyüşte içkim neredeyse kayboluyor ve sonunda kapıya ulaştığımda kendimi duraklarken buluyorum. Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve içimdeki heyecan arttıkça, bunun aslında sinir olmadığını fark ediyorum. Ham bir beklentiydi.

Geçen hafta benimle işi bittiğinden beri bu anı bekliyordum. Durmadan bunu düşündüm ve başka hiçbir şey bu işi yapamayana kadar ne kadar iyi olacağını hayal ettim, ama ya geçen hafta şans eseri olduysa? Ya her şeyi doğru yapıyordu ve bu gece beklentilerimi karşılayamazsa? Yıkılırım. Ama kaybedecek neyim var ki? Bu odada yıldızları görmem için ne gerekiyorsa yapmaya hazır bir adam var ve şimdi çekip gidersem aptallık etmiş olurum.

Cesaretimin son kırıntısını da toplayarak özel odanın eşiğinden adımımı atıyorum ve bunu yaptığım anda, beklentim vücudumu ateşe veren heyecan verici bir vızıltıya dönüşüyor.

Etrafımı saran karanlığa rağmen, onun odada olduğunu hissediyorum. "Kapıyı kapat, Küçük Birdy."

Hoooooly fuck.

Sadece bu kelimelerin sesi bile içimde bir şeylerin erimesine neden oluyor. Tüylerim diken diken oluyor ve bir saniye bile tereddüt etmeden kapıyı arkamdan kapatıyorum, sonra girişteki küçük masayı hatırlayarak Cosmo'mun son birkaç damlasını bitiriyorum ve bardağı yere bırakıyorum.

"Bana gel."

Tıpkı geçen seferki gibi, müziğin sesi o kadar yüksek ki, yumuşak tonunu duymak neredeyse imkânsız, ama söylediği her kelime sanki ruhuma yöneliyor. Acele etmeden odanın ortasına doğru sürükleniyorum. Onu görmüyorum ama burada olduğunu hissedebiliyorum. Bedenlerimiz arasındaki hava arzu ve ihtiyaçla çatırdıyor ve onun sesine doğru attığım her adımda gerilim artıyor.

Kolonyasının tanıdık kokusunu aldığımda duruyorum ve bir dakika geçmeden elini belimde hissediyorum. Beni sertçe içine çekiyor, aynı anda sırtım çıplak göğsüne bastırılana kadar döndürüyor. Boğazımdan bir nefes kopuyor ve parmakları

çenemden geçip göğsüme iniyor, kendime nasıl nefes alacağımı hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Burada ne yapıyorsun, Birdy? Neye ihtiyacın var?"

Sertçe yutkunuyorum, neye ihtiyacım olduğundan gerçekten emin değilim, sadece bunu bana veren o olduğu sürece, o zaman gerçekten umurumda değil. "Bu kulüpteki kadınlar buraya sapkınlıklarını keşfetmek, sınırlarını zorlamak ve belki de başka bir yerde deneyecek kadar cesur olamayacakları şeyleri denemek için geliyorlar. Ama sen . . ." Ne dediğimi anlamaya çalışırken duraklama ihtiyacı duyuyorum. "Geçen haftadan beri sen benim sapkınlığım oldun. Hiçbir şey bana dokunma şeklinde kıyaslanamazdı ve şimdi Senden ne istediğimi bile bilmiyorum, sadece senin olmanı istiyorum."

Eli kalçalarımın arasından aşağı doğru inerken göğsünden derin bir onay hırıltısı yükseliyor. Kot pantolonumun üzerinden amımı avuçluyor ve avucunun topuğunu klitorisime sürüyor, kalçalarımın yıldırım çarpmış gibi sarsılmasına neden oluyor. "Seni doldurmamı mı istiyorsun?" diye soruyor. "O küçük tatlı amcığı sınırlarına kadar germek için mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Seni becermek için," diye devam ediyor, "bacakların titremeye başlayana kadar sert ve derin mi?"

Diğer eli titreyen vücudumun üzerinde gezinirken nefesimi emiyorum. "Evet. Bana dokunmanı istiyorum. Beni mahvet."

Hiçbir uyarıda bulunmadan eli saçlarımın arkasına dolanıyor ve aç dudakları boynuma inerken başımı yana çekiyor. Dili hassas derimde gezinirken dizlerim hemen altımdan çekilmeye çalışıyor.

İnliyorum, güçlü kolunu kavriyorum ve tırnaklarımı derisine geçiriyorum. "Ah, Tanrım," diye inliyorum, avucunu amıma sürtmeye devam ederken gözlerim dönüyor. "Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var."

"Sabırlı ol, tatlı kuş."

Aklımı kaçırmak üzereyim, amım şimdiden ihtiyaçtan sıırılsıklam olmuş durumda ve eli saçlarımı bırakıp vücudumdan aşağı, ipek bluzumun eteklerine doğru kayınca beklentim daha da artıyor. Zarif kumaşı başımın üzerinden çekiyor ve sütyenime uzanmadan önce yere bırakıyor. Zahmetsiz bir hareketle sütyenimin klipslerini açıyor.

Parmakları yere değdiğinde, elleri çoktan kot pantolonumun bel bandındaydı ve hızla düğmeyi açmaya çalışıyordu.

Ellerim dolaşmaya başlıyor, arkama uzanıyor ve dudaklarını boğazımın dibinde gezdirirken ellerimi boynunun arkasına doluyor. Kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim ve o daha bana dokunmamıştı bile.

Kot pantolonumu aşağı itiyor, tangamı da beraberinde götürüyor ve ayağımdan tekmelediğim anda beni geriye doğru savurup kıcımdan yakalıyor. Güçlü kollarına doğru kaldırılıyorum ve bacaklarım beline dolanıyor, vücudum onunkine şekil verirken can havliyle tutunuyorum.

Dilinin boynumdaki tatlı işkencesi, odanın diğer ucuna doğru ilerlerken de durmuyor. Beni yumuşak bir şeyin kenarına yerleştiriyor. Kanepe olamayacak kadar geniş ve arkılığı yok ama kesinlikle yatak da değil. Her iki durumda da, vücudum içine gömülürken lezzetli bir rahatlık sağlıyor.

Bacaklarımın arasında duruyor, kasıkları beni hemen burada ve şimdi becermek istese mükemmel yükseklikte, ancak bir şey bana henüz buna hazır olmadığını söylüyor. Elleri kalçalarımı kavriyor, başparmakları pürüzsüz tenimin üzerinde gezinirken ayaklarımı mindere yaslayacak şekilde yukarı çekiyor ve genişçe açıyor.

"Uyarılmanın tatlı kokusunu alıyor musun?" diye gürlüyor, dizini bacaklarımın arasına koyup bana doğru eğiliyor, sonra hiç uyarmadan ağzını meme ucumun sivri tepesine kapatıyor ve dilini hassas tomurcuğun üzerinde gezdiriyor. "Bağımlılık yapıyorsun."

Sırtımı minderden kaldırıp ona kendimi daha fazla sunmaya çalışıyorum ama onun merhametine kalmış durumdayım ve sadece onun verdiği kadarını alabiliyorum.

Elinin kalçamın iç kısmına doğru kaydığını hissettiğimde dili meme ucumun üzerinde çalışmaya devam ediyor ve nefesim kesiliyor, sırlıslık olmuştur göbeğime ulaştığında vücudum sarsılıyor. Açlık bedenimde nabız gibi atıyor ve iki kalın parmağını yavaşça içime sokup beni santim santim içine alırken çaresizlik beni diken üstünde tutuyor.

Bedenim onun altında kıpırdanıyor ama o rahat durmuyor, tekrar tekrar yapıyor, parmaklarını içimde kıvırıyor, sonra onları serbest bırakıp doğrudan klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Nefesim kesiliyor, kalçalarım yastığa çarparken zaten titriyorum. Tekrar yapıyor, bu sefer

Parmakları daha küçük, daha sıkı daireler çizerken daha fazla baskı uyguluyor. Bu her şey.

Diğer eli belimde geziniyor, tenimi keşfediyor ve parmaklarının her dokunuşu beni ateşliyor. Geçen haftadan farklı. O çılgınca bir çaresizlikti, ama bunda çok şehvetli bir şey var. Sanki her santimetremi hafızasına kaydediyor ve ben buna bayılıyorum.

Bu fırsatı kaçırmak istemediğim için ellerim onun her santimini keşfediyor, dokunuyor. Tırnaklarımı göğsünde, karın kaslarında ve güçlü kollarında gezdirdikten sonra daha yukarı uzanıp parmaklarımı keskin çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyorum. Bu karanlıkta bile çekici olduğu çok açık. Nasıl çekici olmasın ki? Bu adamın özgüveni ancak kadınları dizlerinin üzerine çöktürebilen birinden gelebilir ve sayısız kadınla birlikte olduğunu bilmeme rağmen, o kadınlardan biri olduğum için gurur duyuyorum.

Vücudumu sonuna kadar çalıştırıyor, başparmağını klitorisimi çalıştırmak için kullanırken parmaklarını tekrar içime itiyor. Çok yaklaştım ama çok daha fazlasına ihtiyacım var. Onu hissetmeye ihtiyacım var. Sonra vahşi çaresizliğimi anlıyor, kotunun önüne uzandığımda beni durdurmaya çalışmıyor. Bunun yerine, düğmeyi kolaylıkla açıyor ve daha yükseğe kayarken büyük horozunu serbest bırakıyor, dudakları boğazımın tabanına geri geliyor.

Aleti kalçamın iç kısmına değdiğinde bağımlılık yaratan o delici etkiyi hissediyorum ve elimi onun etrafında kıvırmaya, yumruğumu nazikçe sıkmaya ve aşağı yukarı dolaştırmaya karşı koyamıyorum. Tüm elimi onun etrafına zar zor sığdırabiliyorum ve tam başparmağımı ucuna doğru uzattığımda parmaklarını daha derine daldırıyor.

Orgazmım içimde ateşli bir patlama gibi patlarken vücudum kasılıyor ve ucunun etrafında dolanırken çıkardığı tıslama sesi orgazmımı bir şekilde daha da güçlendiriyor. "Ah, Tanrım," diye inliyorum, duvarlarım parmaklarının etrafında sarsılırken kalın sikini sıkıca kavriyorum.

Kıpırdamadan duramıyorum. Tüm vücudum en tatlı zevkle kıvranıyor. "Evet, Küçük Birdy. Aynen böyle. Parmaklarıma nasıl boşaldığını göster bana."

Kıpırdamıyorum, huzursuzluk beni bir yük treni gibi raydan çıkarıyor.

Dudakları kulağıma bu kadar yakınken, onu yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum ve o ses tonu Bu lanet tonu, her sabah banyo aynamda bana bakan yansımamı tanıdığımından daha iyi tanıyorum.

Dehşet vücuduma yayılıyor ve bir saniye bile tereddüt etmeden sikiinin etrafındaki tutuşumu bırakıyorum ve ayağımı kaldırıp göğsüne çarparak onu olabildiğince uzağa itiyorum.

Bu ses sadece bir adama ait olabilirdi. Izaak Banks.

IZAAC

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Bunun olmasına nasıl izin verdim?

Beni ittiği için göğsüm ağrıyor ama o ayağa kalkmaya çalışıp aceleyle büyük sedirden inerken bunu fark etmiyorum bile.

O biliyor. Biliyor amına koyayım.

Bana doğru adım atarken ayaklarının yere vurduğunu duyuyorum. "Sensin, değil mi?" diye soruyor, sesi titrek ve derin bir ihanetle dolu. On yaşından beri hafızasına kazımış olduğu yüzümün çizgilerini izler gibi elini yanağıma sürüyor.

"Aspen," diye nefes alıyorum, ne söyleyeceğimi ya da bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum, tek bildiğim her şeyi berbat ettiğim ve şimdi ses tonundaki o kalın ihaneti ve korkuyu duyunca bunu inkar edemiyorum. Hiçbir şey bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Dudaklarımda onun adını duymak ihtiyacı olan tek onay ve aceleyle uzaklaşıyor. "S.KTİR!" diye haykırıyor ve o güzel yüzünü göremesem de gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü biliyorum. "Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

"Aspen, lütfen," diyorum, ona doğru uzanıyorum, elim beline düşüyor.

Sanki fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Dokunma bana," diye feryat ediyor, sesi titrek ve çiğ. "Sakin bana dokunma."

"Aspen."

"Işıkları aç," diyor. "Emin misin?"

"Aç şu lanet ışıkları, Izaac. Seni kendim görmeliyim. Karşımda duran adamın sandığım adam olmadığını bilmem gerek çünkü tanıdığım Izaac, hayatım boyunca aşık olduğum Izaac, güvenime asla böyle ihanet etmez."

Suçluluk duygusu içimi parçalıyor ve kalbimin tam ortasından çatladığını hissediyorum. Casey'nin onu geri çevirmesini sağlamalıydım. Onu kulüpten kovmamın tek amacı buydu. Resepsiyona fotoğrafı asıldı ve Casey'ye Aspen tekrar ortaya çıkarsa beni araması için özel talimatlar verdim. Belki birkaç ay içinde sırf meraktan gelir diye düşünmüştüm ama Casey arayıp Aspen'in resepsiyonda beklediğini söyleyince dayanamadım ve onu VIP salonuna göndermesini söyledim.

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda bunun yanlış olduğunu anladım. Kapıdan içeri girmesine izin vererek sadece onun güvenine ihanet etmiyordum, Austin'inkine de ihanet ediyordum. Ama onunla tekrar birlikte olma fikri, özellikle de bütün günü Tinder'dan bir ezikle fahişe çağına girdiğini düşünerek geçirdikten sonra ... lanet olsun. Ona aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olduğunu hatırlatmam gerekiyordu.

Casey aradığında Cherry'ye daha yeni varmıştım ve daha kapıdan çıkmadan Escalade'ime binmiş, Vixen'e doğru hızla ilerliyordum. Gecenin bu saatinde sekiz dakikalık bir yol, ama ben bunu beş dakikada yaptım ve tüm bu lanet süre boyunca tek düşünebildiğim, ona doğru hızla ilerlerken barda onu izleyen diğer tüm pisliklerdi.

Benim neyim var böyle? En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini kazara becermek bir şeydir, ama onu bilerek almak .. . Çizgiyi aşmakla kalmadım, onu yok ettim.

Onu bekletmek istemediğim için odanın diğer ucuna geçtim ve duvara dayalı tableti bulmadan önce aletimi aceleyle pantolonumun içine soktum. Işığı açıyorum ve oda loş bir parıltıyla doluyor.

Neredeyse arkamı dönemeyecek kadar korkuyorum.

Gürültüye ve aramızdaki mesafeye rağmen, nihayet beni gördüğünde nefes nefese kaldığını duyabiliyorum ya da belki de artık onunla o kadar uyumluyum ki ses tonundaki acı göğsümün tam ortasına saplanıyor.

Yavaşça dönüyorum ve bakışlarımı onunkilere dikiyorum, vücudunda oyalanmamaya özen gösteriyorum. Bunu istemezdi. Az önce ellerimi üzerinde gezdirdiğim, parmaklarımı derinlere gömdüğüm ve ağzımı o tatlı meme uçlarında dolaştırdığım vücudunu benden saklayarak kendini örtmeye çalışmasından belli. Ama içimden bir ses bunun bir daha asla alamayacağım bir hediye olduğunu söylüyor.

Pişmanlık omuzlarıma çökmüştü. Bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verebildim? Beni asla affetmeyecek, affetmemeli de. Geçen hafta tamamen tesadüftü, ama bu gece . . . Bu açık bir ihanetti. Onun güvenini ihlal ettim ve kendimden öğreniyorum.

"I . . . Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum," diyor başını sallayarak.

Ona doğru yaklaşıyorum, o orada durup büyük bir üzüntüyle beni izlerken bakışlarım onunkilerden ayrılmıyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve yavaşça yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. Benden nefret ediyor. "Aspen, ben Özür dilerim," diyorum ona. "Bu şekilde olmasını hiç istememiştim ve geçen haftaki kızın sen olduğunu anladığımda, ben sadece .

. . Özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu bilmelisin."

"Üzgün müsün?" diye alay ediyor, sesi çaresizlikle kırılıyor. "İçimdeydin, Izaac. Bekaretimi aldın ve sonra tek kelime etmeden buraya geri dönmeme izin verdin. Senin benim ailem olman gerekiyordu. Beni az önce yaptığın gibi kullanmak isteyen insanlardan koruman gerekiyordu. Austin'e bugünkü randevumdan bu yüzden bahsetmedin mi, yoksa benden kendin faydalanmak için mi?"

"Siktir, Aspen. Öyle bir şey değil. Ben sadece çok üzgünüm. Böyle olacağını düşünmemiştim."

Yine alay ediyor, ancak bu sefer yüzünden akan ağır gözyaşları sesini milyonlarca küçük parçaya ayırıyor. "Peki o zaman ne? Resepsiyonist arayıp burada olduğumu söylediğinde, ona beni buraya göndermesini söylerken niyetin neydi? Niyetin beni tekrar becermek ve bunu asla anlamayacağımı ummak mıydı? Ailemin evine gelip sanki içime girmemişsin gibi benimle gülmek ve gülümsemek mi? Kardeşimin güvenine ihanet etmemişsin gibi onunla içmek mi?"

Boğazımda oluşan yumru karşısında sertçe yutkunuyorum, hayatımda kendime karşı hiç bu kadar çığ bir nefret hissetmemiştim. O haklı. Onun aileden olması gerekiyordu. Her zaman onu korumaya yemin ettim ve şimdi korunmaya ihtiyacı olan kişi benim.

Ama durum bundan çok daha kötü çünkü tek yaptığım ondan ne istediğimi düşünmek, peki ya o? Bu Aspen için seksten daha fazlası. Yıllardır bana aşık ve böyle bir ihanet öylece atlatabileceği bir şey değil. Onun kalbini kırıyorum.

Aspen gözlerini kaçırıyor, üzerimdeki hakimiyetini kırıyor ve ağzından bir sonraki sözcükler döküldüğünde darmadağın oluyorum. "Çık dışarı," diye yalvarıyor.

"Aspen, lütfen. Beni dinle," diyorum, bakışlarını ararken artık bana bakmadığını fark ediyorum. "Bunu konuşabiliriz. Sadece açıklamam için bana bir şans ver."

"DIŞARI! Seni görmek istemiyorum."

Ruhumun parçaları paramparça oluyor ve dönüp kapıya doğru yürürken tek yapabildiğim başımı eğmek oluyor, her adımda kendimi çok yanılt hissediyorum. Kapıya uzanıyorum, yumuşak sesi ağırlığımı yarıp geçtiğinde kapıyı açıyorum. "Izaac," diyor, sesi o kadar bozuk ki beni öldürüyor. Arkama dönüp gözlerini yakalıyorum ve ne söylemesi gerekiyorsa onu bekliyorum. "Küçüklüğümde beri, seni sevmemem için yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey olmadığını düşündüm hep, aramızda hiçbir şey olamayacağını bilerek açıkça belirttiğin son birkaç yılda bile. Sen benim gökyüzümdeki güneştin ve ben her zaman sana karşı hissettiklerimin aşılmaz olduğunu düşündüm, ama yanıltmışım çünkü hayatım boyunca beni bu şekilde incitebileceğini asla düşünemezdim. Benimle bir daha asla konuşma, Izaac. Senden nefret ediyorum."

Başımı sallıyorum ve özel odadan çıkarken onun acı içinde yere yığılışını dinliyorum. Hıçkırıkları arkamdaki boşluğu dolduruyor ve aramızdaki kapıyı kapattığımda, tüm lanet dünyam ayaklarımın altında kül oluyor.

IZAAC

Austin'in restoranı olarak bilinen inşaat alanından geçerken yüzümde **bir** gülümseme beliriyor. Tadilatı nihayet onaylandı ve fırsatını bulur bulmaz ekibini işe koyuldu.

Bu noktaya gelmek için uzun bir yol kat etti ve şimdi her şey bir araya gelmeye başladığına göre, onu hiç bu kadar gururlu görmemiştim.

Şu anda her şey berbat görünüyor. Hala yıkım aşamasındalar, ancak hafta sonuna kadar şekillenmeye başlayacak ve Austin sonbahardaki büyük açılışı için doğru yolda olacak.

Bana etrafı gezdiriyor, mimarımın düzeltmeyi başardığı sorunlara işaret ediyor ve ben her şeyi kavrarken heyecanlı görünmek için elimden geleni yapıyorum. Beni yanlış anlamayın, onun adına çok heyecanlıyım ama Aspen'in benimle bir daha konuşmak istemediğini söylediği geceden beri üzerimde bir ağırlık var ve bu beni gerçekten rahatsız etmeye başladı. Konsantre olamıyorum, zar zor çalışabiliyorum ve onun kalp kırıklığı benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmak gün geçtikçe daha da zorlaşıyor.

Daha önce hiç Austin için mutluymuş gibi davranmak zorunda kalmamıştım, her zaman onun arkasını kolladım ve tıpkı onun benim için yaptığı gibi başarılarını her zaman kutladım, ama bugün mücadele ediyorum. Kendini restoran inşaatına o kadar kaptırmış ki gülümsememin nasıl düzleştiğini fark etmiyor gibi görüldüğü için minnettarım.

Aspen'in kalbini paramparça edeli iki haftadan biraz fazla oldu ve söylediği her kelimedede ciddi olduğunu, beni bir daha asla görmek istemediğini açıkça belirtti. Aramalarımı ve mesajlarımı engelledi, sosyal medyada bile. Kapısını çalmayı ve dairesinin önünde saatlerce oturmayı denedim.

onunla konuşma fırsatı buldum, affını kazanmaya çalıştım, ama bu olmayacak. İlişkimizin dinamiklerini mahvettim ve Austin'in bir şeylerin ters gittiğini anlaması uzun sürmeyecek.

Bu beni delirtiyor.

Niyetim asla onu incitmek ya da güvenine ihanet etmek değildi ama şimdi bunu yaptığım için duyduğum suçluluk beni canlı canlı yiyip bitiriyor.

Bunu düzeltmeliyim, beni affettiğini bilmeliyim ve eğer bu ona bir daha asla dokunamayacağım anlamına geliyorsa, o zaman bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacağım.

Tüm bunlar beni mahvetti. Kahretsin, başından beri oradaydı ve şimdi bana bakmaya bile tahammül edemezken, hayatında olmayı hiç bu kadar istememiştim. Bir arkadaştan ya da Austin'in küçük kız kardeşinden daha fazlası olmasa bile, onun orada olduğunu bilmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu hiç fark etmemiştim, ama şimdi o gittiğine göre, ruhumdan büyük bir parça kopmuş gibi hissediyorum. Aramızda bir şey olsun ya da olmasın, onu her zaman sevdim. Onun da dediği gibi, o ailemden biri ve bu benim için çok önemli.

Keşke daha önce bu kadar kör olmasaydım.

Sahte bir gülümseme takınarak Austin'in bana tüm restoranı gezdirmesine izin veriyorum, planlara daha önce milyonlarca kez bakmış olmama rağmen her şeyin nereye gideceğini gösteriyorum. Bana şeflerinin tam olarak nerede çalışacağını, endüstriyel buzdolabının nereye kurulacağını ve koşucularının mutfaktan konuklarına yemek götürmek için izleyecekleri yolu gösteriyor.

Ağzından çıkan her kelimeyle gururu daha da parlıyor ve menüsünden bahsetmeye başladığında ne kadar aşağılık biri olduğumu neredeyse unutuyorum.

Telefonu çalıyor ve cebinden çıkardıktan sonra yüzünde geniş bir sırıtış beliriyor. Austin kendini ayağa fırlatıyor, aramayı kabul et tuşuna basıyor ve sanki görüntülü bir aramaymış gibi ekranı uzatıyor. "N'aber, göt herif?"

"Aspen'in restoranı dolduran sesini duyuyorum ve bu ses nabzımı hızlandırırken sırtımın sertleşmesine neden oluyor. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilemiyorum. Ya Austin'e yaptığım her şeyi anlatmak için arıyorsa? Küçük kız kardeşini savunurken yumruklarını durdurmak mümkün değil ve ben de tam burada

önünde, sakinleşmeye çalışması için bir an bile yok. "Restoranda mısınız? Annem bu hafta inşaatla başlayacağını söyledi. Bana gösterebilir misin?"

Oh, şükürler olsun.

Austin yıkım alanında ilerlerken, eski yıkılmış tuğlaların üzerinden geçerken ve burayı parçalayan işçilerin sesleri arasında konuşmaya çalışırken titrek bir nefes alıyorum ve erken bir mezardan kıl payı kurtuluyorum.

Tüm konuşmalarını dinliyorum ve yüzündeki gülümsemeye rağmen ses tonundaki yıkımı duyabiliyorum ve Austin'in yüzündeki artan şüpheyi bakılırsa o da bunu hissediyor.

Austin tüm turu tamamladıktan sonra bana doğru dönmeye başlıyor ve aniden kamerayı benim burada olduğumu gösterecek şekilde çeviriyor ve kadının yüzü anında düşüyor. "Bak, Izaac burada," diyor Austin, belli ki onu neşelendirmeye çalışmak için -daha önce milyonlarca kez işe yaramış bir taktik, ama bugün farklı. Bu taktik bir daha asla işe yaramayacak. "Merhaba demek ister misin?"

Aspen'in yüzü düşüyor ve içimde bir şeyler kıpırdıyor. "Yok, ben böyle iyiyim," diyor, reddetmesi Austin'in yüzünün kızarmasına neden oluyor.

"Emin misin?" Austin soruyor. "Her şey yolunda mı? Kendinde değil gibisin."

Austin oturuyor ve bu açıdan onun ekranını ve ona bakan cansız yüzü görebiliyorum, ama o benimkini göremiyor, yine de burada olduğumu öğrendiğinden beri ses tonundaki değişikliği inkar etmek mümkün değil. "İyiyim, sadece yorgunum. Bütün gece bir sınav için çalıştım."

"Hayır," diyor Austin başını sallayarak. "Sorun bu değil. Sana bir şeyler oluyor. Haftalardır ortalıkta yoksun ve tüm aramalarımı reddettiğini fark etmemiş gibi davranma. Randevu olayı yüzünden hâlâ kızgın mısınız? Çünkü o iki hafta önceydi ve ben aramadan önce teknik olarak ona siktirip gitmesini söylemiştin. Seninle bir şeyler denemedi, değil mi?"

Aspen gözlerini deviriyor. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Ben iyiyim. Sadece yorgunum."

Alay ediyorum. Gerçeğin ortaya çıkmasını istemesem de, özellikle de ona ne söylemem gerektiğini anlamaya fırsatım olmadan

Bu yalan çok açıktı. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk bile bunu anlayabilirdi.

Austin'in bakışları bana kayıyor, kaşları endişeyle çatılıyor ve bakışlarında bir fikrim olup olmadığını soran soruyu görüyorum ve tek yapabildiğim utançla omuzlarımı silkmek oluyor. "*İyi* değilsin Aspen," diyor Austin, bakışlarını tekrar küçük kız kardeşine çevirerek. "Benimle her zaman konuşabileceğini biliyorsun, ama her ne ise, hazır olmadığını görebiliyorum. Hazır olduğunda burada olacağımı bil yeter."

Aspen cevap vermiyor, sadece bakışlarını kaçırıyor ve yüzündeki kalp kırıklığını, omuzlarını tutuşundaki yıkımı açıkça görebiliyorsunuz. Paramparça oluyor ve bunun benimle bir ilgisi var.

"Seni seviyorum," diyor ona.

"Evet, ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor, yüreği buna el vermiyor.

"Dinle, benim burada inşaat ekibiyle kalmam gerekiyor ama bir arkadaşına ihtiyacın olursa haber ver yeter. Izaak'ı bir film gecesi için gönderebilirim ya da çocukken yaptığın gibi onu garip sorularla bombardımana tutabilirsin. Eskiden buna bayılırdın."

Aspen alay ediyor. "Evet, *eskiden severdim*. Artık değil," diyor. "Ama benim için endişelenmeyi bırak. Buna gerek yok ve tek yaptığın bana ne kadar işgüzar bir pislik olabileceğini hatırlatmak. Annemin yeniden doğmuş hali gibisin. Sen kendi işine bak. Ben iyiyim. Ayrıca, bu gece sadece yatmak istiyorum."

"Saat daha öğleden sonra beş bile değil."

"Evet ve dediğim gibi, bütün gece ders çalıştım."

"Aspen-"

"Kapatıyorum," diye uyarıyor onu.

"Sakın kapatayım deme."

Hat kesilir ve Austin derin bir iç çeker, koltuğuna yaslanır ve telefonunu henüz sökülmemiş eski masanın ortasına fırlatır. "Lanet olsun. Bu kız imkansız."

Ağzımı kapalı tutuyorum, işleri daha da kötüleştirmeden ne söylemem gerektiğini gerçekten bilmiyorum.

Austin, "Bir erkek olmalı," diyor. "Her zaman lanet olası bir erkek. Yani, seni nasıl görmezden geldiğini gördün mü? Sana bir şey bile veremedi."

Tanrı aşkına sana bir gülümseme. Seni gördüğünde hep gülümsüyor."

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum dostum. Belki de sonunda hayatına devam etmiştir."

Austin başını sallayarak alay ediyor. "Kız kardeşimin nihayet hayatına devam ettiği günü görmeden önce zombi kıyameti kopar. Ve ne kadar nefret etsem de, o aşık olduğu kız hiçbir yere gitmiyor, ama bu onunla yatan başka bir pislik olmadığı anlamına gelmiyor."

Hay sikeyim.

Ağzından ne çıkacağını çok iyi bildiğim için inledim.

"Bak, belki de yine de oraya gitmelisin, sadece araştı. Onu konuşturmanın bir yolunu hep bulmuştundur. Belki sana açılır."

Ha. Keşke tüm bu saçmalıkların bana açılmakla başladığını bilseydi. Eğer bilseydi, beni oraya göndermek yapacağı son şey olurdu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum dostum. Belli ki beni görmek istemiyor. Onun yerine neden yarın oraya gitmiyorsun?"

İnşaat ekibinden bir adam ona seslenince Austin başını sallar. Ağır bir iç çeker ve ayağa kalkar ve uzaklaşırken omzunun üzerinden geriye bakar. "Oturup bir şeylerle uğraştığında nasıl olduğunu bilirsin. Bunu konuşarak halletmesi gerekiyor ve belli ki benimle konuşarak halledemeyecek. Yani sıra sende. Ayrıca bu adamlar bütün hafta buradalar. Hafta sonuna kadar oraya gitme şansım olmayacak ve onun bir şey için o kadar uzun süre üzülmesine dayanamam. Sadece git ve çözülebilecek bir şeyse çöz."

Kahretsin.

Ben ellerimi sıkıca yumruk yaparken Austin arkada kayboluyor.

Bu hiç iyi gitmeyecek. Şu anda görmek isteyeceği son kişi benim, ama gecesini kanepesinde kırık dökük geçireceği düşüncesinin beni parçaladığını inkar edemem.

Bunların hepsi benim suçum. Onu ben kırdım ve onu tekrar bir araya getirmek benim sorumluluğum. Eğer en ufak bir şans bile varsa

Beni affedin ve bunu bir şekilde en az yıkımla atlatalım, o zaman denemeliyim.

Ve bununla birlikte, eski masadan kalktım ve ne kadar sürerse sürsün kapısında durmaya kararlı bir şekilde kapıdan çıktım.

ASPEN

Hayatınızın büyük bir bölümünde birine böylesine derin bir aşk beslediğinizde, bir noktada o kişinin size acı vermesi istatistiksel olarak kaçınılmazdır. Doğal olarak, geçtiğimiz on iki yıl boyunca Izaac Banks için çok gözyaşı döktüm. Bazen beni uzaklaştırmak için yaptığı eylemler ya da yorumlar yüzünden ağladım, bazen de her zaman istediğim şeye asla sahip olamamanın verdiği kalp ağrısı yüzünden.

Geçtiğimiz iki hafta öncekilerden farklıydı. Yürek burkucu.

Daha önce hiç böyle bir ihanet yaşamamıştım ve dürüst olmak gerekirse, yapbozun hala anlamadığım pek çok parçası var. Cevapsız kalan o kadar çok sorum var ki, ama her şey o karanlık odaya girdiğimde, kim olduğumu tam olarak biliyordu ve tek bir kelime bile etmeden vücuduma dokundu. Dudakları tenimde gezinirken parmaklarını içime soktu ve fırsatını bulsa beni becerecekti.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca yaptığım tek şey her şeyi sindirmeye çalışmak oldu ve annemin doğum günü yemeğinde, Izaac havuzda arkamda durduğunda, bunu anladığı anın o an olduğu ve itiraf etmesi gerektiği sonucuna vardım. Elbette garip bir konuşma olurdu ama ikimiz de bilmiyorduk, ikimiz de hatalıydık. Bu bir tesadüftü, ne eksik ne fazla. Bunu kolayca atlatabilirdik ve bir noktada belki buna gülebilirdik bile.

Ama o bunun asla olamayacağından emin oldu.

Güvenime ihanet etti. Oraya kendisinden olmayan biriyle birlikte olmak için gittiğimi biliyordu ve bana bilerek dokunduğunda bunu benden çaldı. Ve şimdi her zaman sevdiğim ve istediğim tek kişi tam olarak nasıl bir tada sahip olduğumu biliyor. Boşaldığımda nasıl ses çıkardığımı, duvarlarım onun etrafında gerildiğinde nasıl hissettirdiğini biliyor ve bu kutlanacak bir şey olması gerekirken, beni kirli hissettiriyor.

Büyürken, hep Izaac'ın bekaretimi alacak adam olmasını umdum, ve şimdi . . . Sanırım şaka benim üzerimde. Yaşadığımız dünya çok acımasız çünkü tam olarak istediğimi elde ettim ama hiç de istediğim gibi değil.

Yıllar boyunca bunu milyonlarca kez hayal ettim, kendimi ona nasıl vereceğimi, bana nasıl dokunacağını, beni nasıl öpeceğini ve beni nasıl canlandıracağını. Mükemmel bir an olacaktı ama ancak benim onun için doğru kadın olduğumu kabul ettikten sonra. Sihir ve aşkla dolu olması gerekiyordu. Onun benim her şeyim olması gerekiyordu ve sonunda bunun asla gerçekleşmeyeceğini anladığımda kendimi tamamen yabancı birine verdim.

Ama öyle değildi ve şimdi ihanetle lekелendi.

Bu kadar çok istediğim bir şey nasıl bu kadar korkunç bir şeye dönüşebilir? Beni yanlış anlama, ilk seferim inanılmazdı. Izaac'la seks kesinlikle inanılmazdı ve bir kadına tam olarak ihtiyacı olanı nasıl vereceğini çok iyi biliyordu ve o piercing ... aman tanrım! Ama onunla birlikte olma, ona gerçekten bekaretimi verme şansım olduğunu bilseydim, bunu farklı şekilde yapardım ve kesinlikle karanlık bir kulüpte, onun başka biri olduğuna inanarak yapmazdım.

Soyulmuş hissediyorum. İhanete uğramış. Yenilmiş ve kırılmış.

Kalbim hiç bu kadar acımamıştı. Her yerim acıyor.

Bunu bana nasıl yapabildi? Bile bile bana nasıl el kaldırabildi? Bundan ne çıkmasını bekliyordu? Onu Vixen'de ziyaret etmeye devam edeceğimi ve bilmeden onun küçük kirli sırrı olacağımı mı?

Annemin doğum gününü takip eden hafta boyunca benimle flört etti. Pulse'da benimle dans etti, birlikte içki içtik ve sonra o gece ... Sonunda aramızdaki şeylerin değişmeye başladığını, artık sadece Austin'in küçük kız kardeşi olmadığını anladığını düşündüm,

peşinden koşmaya değer biri olduğumu düşünüyordu. Onun yerine, sadece içimde olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu hatırlıyordu.

Bir gece önceki o arama, tüm o flört mesajlarının bir anlamı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi hepsi lekeli. Bunu nasıl atlatabilirim? Izaak Banks düşündüğüm adamdan çok uzakta ve şimdi onunla ilgili her zaman sahip olduğum bu fikrin yasını tutuyormuşum gibi hissediyorum.

Ondan nefret etmek istiyorum. Ona bağırarak ve benim gibi onun da canını yakmak istiyorum ama kesin olan bir şey var ki asla geri dönemeyiz. Bu her şeyi değiştirecek ve Austin er ya da geç bir şeyler olduğunu fark edecek. Sonunda parçaları bir araya getirdiğinde, Izaak'la olan ilişkisi sonsuza dek değişecek ve Izaak'ı ezmeyi ve ona acımı ve utancımı ödetmeyi ne kadar çok istesem de, Austin'i nasıl böyle cezalandırabilirim?

Kapım çalınıyor ve başım kapıma doğru savruluyor.

Birini binama zil çalarak sokmuş olsaydım kesinlikle hatırlardım.

Koltuktan kalkıp kapıya doğru ilerlerken Nathan'ı üçüncü katta böyle bir pislik olduğu için azarlıyorum. Nathan için büyük umutlarım vardı. Beni hiç rahatsız etmeyen iyi bir komşu olması gerekiyordu, ama yeniden düşünmeye başlıyorum.

Becs ya da Austin'i gönderecek konuşmamı zihnimde hazırlarken, kapıya doğru eğilip gözetleme deliğinden hızlıca bakmadan önce kilide uzanıyorum.

Vücudum donuyor ve elimi kilitten çekiyorum. Oropsu çocuğu!

Izaak kapımın diğer tarafında duruyor, elleri çerçeveyi iki yandan kavramış, başı öne eğik. Geçtiğimiz iki hafta boyunca birkaç kez buraya geldi ve her seferinde daha da kötü görünüyordu. Bunun onu yiyip bitirmesinden nefret ediyorum ama aynı zamanda bu benim sorunum değil.

Beni karanlıkta tutma kararını veren oydu ve karşısında kimin durduğunu çok iyi bilerek o odaya girmeye karar veren de oydu.

Gözlerim yaşla dolarken ellerim titriyor. Onu her gördüğümde göğsüm daha çok ağrıyor. Bana bunu yapabilecek birine aşık olabilir miyim?

Ben mi? Düşündüğüm adam değilmiş.

"Kapıyı aç, Aspen," diye gürledi koridorda. "Orada olduğunu biliyorum. Seni duyabiliyorum."

"Şu koridorda psikotik bir krizin ortasında da olsan yine de sana kapıyı açmam, Izaac," diyorum, arkamı dönüp ağır bir şekilde kapıya yaslanarak. "Sana daha önce de söyledim, burada istenmiyorsun. Artık değilsin."

"Bırak gireyim, Aspen. Sadece konuşmak istiyorum."

"Seni içeri alacağımı sanıyorsan kafayı yemişsin demektir. Sadece git."

"Seni bekleyeceğimi düşünmüyor musun?" diye soruyor, muhtemelen benim duruşumu taklit ederek kapıya yaslandığını hissediyorum. "Bütün gecem var."

Gözlerimi deviriyorum, sinirlenerek alay ediyorum. "Yemek yemeden iki dakika duramazsın. Açlıktan ölürsün."

"Ne istersen söyle ama bunu bekliyordum," diyor, sesi artık üstümden değil altımdan geliyor, kapıya yaslanana kadar aşağı kaymış. "Atıştırmalık getirdim."

Lanet olası pislik.

"Peki ne zaman işemen gerekecek?"

Kapıya bir şey çarpıyor. "Bunun ne için olduğunu sanıyorsun?" "Ha," diyorum alay ederek. "Sen bilirsin."

Sonra sadece bir noktaya değinmek için daireme geri dönüyorum ve kanepeye uzanıyorum, uyanık olduğum her saati burada geçirmeye fazlasıyla hazırım. Eğer o pislik öngörülebilir bir gelecek için kapımda oturmak istiyorsa, bu onun kötü kararına bağlı. Grey's Anatomy'yi izleyeceğim ve sırf aşağılık bir sürtük olduğum için sesi onun söyleyebileceği her şeyi bastırarak kadar açacağım ama diziden gerçekten keyif almasını sağlayacak kadar değil. Bütün gece orada oturmak istiyorsa, bunu yaparken acı çekebilir.

Rahatlıyorum, battaniyemi üzerime çekiyorum ve play tuşuna basıyorum, ancak aniden eskisi gibi konsantre olamıyorum ve normalde en tatlı zevki aldığım şey, tüm dikkatim kapalı kapıya odaklandığı için arka plan gürültüsü haline geliyor.

Bir saat iki saate dönüşüyor ve sessiz gözyaşları yüzümden aşağı süzülürken, ayağa kalkıp sessizce evime doğru yürümeden önce programımı duraklatıyorum.

Evde. Kapımın altındaki hafif gölgeyi görüyorum, bana hala burada olduğunu söylüyor ve ona hakkını vermeliyim, roller tersine dönseydi, çoktan gitmiş olurdum. Mesanem bir gözetlemeyi kaldıramazdı ve bir şişeye işemem için cehennemde soğuk bir gün olması gerekirdi.

Kapının yanında duruyorum ve yumuşak bir iç çekişle alçıpana yaslanıyorum. Şu anda onun hakkında hissettiklerime rağmen, ona yakın olmak beni rahatlatıyor. Onu asla affedebileceğimi sanmıyorum. Sonra tıpkı onun yaptığı gibi, kırım yere değene kadar aşağı kayıyorum ve sırt sırta oturuyoruz, aramızda ön kapımla korkunç bir sessizliğe hapsolmuş durumdayız.

Dizlerimi göğsüme doğru çekerek kollarımı onlara doluyorum ve umutsuzca her şeyin farklı olmasını dileyerek daireme bakıyorum. Keşke beni hiç böyle incitmek zorunda kalmasaydı. Keşke onu hiç sevmek zorunda kalmasaydım. Neden bu kadar kolay olmamıştı? Neden o odada o olmak zorundaydı? Ondan başka birinin olmasına ihtiyacım vardı.

Sanki rahatlama ihtiyacımı hissetmiş gibi, kapının altından bir parça çikolata kayıyor. "Parfümünün kokusunu alabiliyorum, Birdy. Kokunun bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

Bana öyle demedi.

Ayağa fırladığımda öfke damarlarımda patlıyor ve bileğimin hızlı bir hareketiyle uzanıp kapının kilidini açtıktan sonra kolu çevirip gerisini onun vücut ağırlığına bırakıyorum. Izaak daireme dalarken kapı ardına kadar açıldı, göğsünden gürültülü bir *Oomph* çıkarken sırtı zemine çarptı.

"Bu da ne-"

"BANA BÖYLE HITAP EDEMEZSİN!" Kendimi ona doğru fırlatıyorum, yumruklarım çoktan sallanmaya başlamıştı ve bedenim onunkine çarptığında beni kolaylıkla yakalıyor. Sırtım gıcırdayan döşeme tahtalarına dayanana kadar bizi çeviriyor ve üzerimde duruyor, güçlü kavrayışı bileklerime kilitlenmiş, iki elini de başımın üzerinde esir tutuyor.

"Sen bir pisliksin," diye homurdanıyorum, beni sıkıştırırken ağladığımı görmemesi için kendimi zorluyorum.

"Gitmene izin verirsem, bana tekrar saldırmaya mı çalışacaksın?" Tanrım, neden bu kadar güzel kokmak zorunda?

"Herhangi bir söz veremem."

Bakışları daralıyor ve bakışlarımı bir süre daha tutuyor, gerginlik ikimizden de yayılıyor, ama beni rehin tuttuğu süre uzadıkça,

ondan neden bu kadar nefret etmek istediğimi hatırlamak daha da zorlaşıyor.

Sonunda ayağa kalkmadan önce beni bir süre daha bağlı tutuyor ve her zamanki gibi mükemmel bir centilmen olmak yerine beni orada, bacaklarım ve ayaklarım dairemin dışında asılı bir şekilde bırakıyor.

Izaak kendini evindeymiş gibi hissediyor, küçük dairemde adım adım ilerliyor ve mutfakta durup dirseklerini tezgâha dayayarak sonunda bir hamle yapmamı bekliyor.

Bir inilti çıkararak ayağa kalkıyorum ve kapımı tekmeleyerek kapatıyorum, bakışlarının bana kilitlendiğini hissediyorum, ama yeni olan ne? Gözlerinin üzerimde olduğunu her zaman anlayabilirim. "Sanırım şimdi gitmeyeceksin?"

"Kapıdan geçmek için iki saat bekledikten sonra mı? Sikeyim hayır."

Gözlerimi devirerek dairemi hışımla geçip kanepeye çöküyorum, battaniyemi üzerime çekiyorum ve devasa göt herif mutfığımdan bana bakmıyormuş gibi davranıyorum.

Bunu onun için kolaylaştırmayacağımı hemen anlayınca ağır bir iç çekip bana doğru adım atıyor, kanepayla sehpanın arasını kesip sehpanın üzerine çöküyor.

Dizleri neredeyse benimkilere değiyor ve kalbim hızla çarpmaya başladığında endişelenmeye başlıyorum.

Sanırım müzikle yüzleşme vakti geldi. "Bunun hakkında konuşmaya hazır mısın?"

Alay ettim. "Hangi davranışım sana bu konuyu seninle konuşmayı planladığımı izlenimini verdi?"

Dirseklerini dizlerine dayıyor, öne doğru eğiliyor ve benim hoşuma gitmeyecek kadar yaklaşıyor. "Yani doğal hayatının geri kalanında benden nefret mi edecektin?" diye soruyor. "Yoksa tüm bu benden kaçma saçmalığının bir raf ömrü mü var?"

"Biliyor musun, bunu gerçekten düşünmedim, ama sana seninle bir daha asla konuşmak istemediğimi söylediğimde, bunu kastetmiştim, bu yüzden birinci seçeneğin gidilecek yol olduğunu varsayalım."

"Kötü şans. Bu saçmalık bende işe yaramıyor."

"Şansına küs. Güvenine ihanet edilen sen değilsin. Burada oyun oynamıyoruz, Izaak. Bu benim hayatım. Bunlar gerçek."

Duygularımla ve hislerimle oynuyorsun ve benim nasıl iyileşeceğime sen karar veremezsin. Beni ne kadar incittiğini anladığını sanmıyorum."

"Mesele de bu Aspen. Anlıyorum. Seni incittiğimi biliyorum. Her şeyi berbat ettim ama ben yokmuşum gibi davranmanın ve sorunları görmezden gelmenin kimseye faydası yok. Austin'in ve ailenin iyiliği için benimle aynı odada olabilmen gerekiyor."

Alay ediyorum, kendimi ayağa atıyorum ve ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Sehpanın önünde adımlarken gözlerimin yaşardığını hissederek söylüyorum, ağır bakışları bana kilitlenmiş. "Her şey hep onların iyiliği için, peki ya benim iyiliğim, Izaac? Yıllardır senin için neler hissettiğimi biliyorsun. Bu bir sır değil ve kendimi bildim bileli bunu saklamak için elimden geleni yaptım, herkesle iyi geçinmeye çalıştım, böylece işler garipleşmek zorunda kalmadı. Ve sen, seni koca götlü, bana sürekli hiçbir şey olmayacağını hatırlatıyorsun. Anlıyorum, tamam. Sen ve ben, bu bir fanteziden başka bir şey değil. Ama anlamadığım şey, neden? Her şeyden sonra, bunun benim için ne anlama geleceğini ya da Austin'i nasıl mahvedeceğini tam olarak bildikten sonra, neden benimle o odaya geri dönmeyi düşündün?"

Hayatımda hissettiğim en ağır sessizlik bir fırtına bulutu gibi dairemin üzerine çöküyor. Yüzümü ellerimin arasına gömüp, kırılmayacağıma güvenemeyerek kanepeye çöküyorum.

"İnan bana Birdy, eğer bilseydim sana söylerdim."

Kanepeden bir minder kapıp aptalca mükemmel yüzüne fırlatıyorum. "Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim," diyorum, yastığı yakalayıp göğsüne bastırırken. "Ve bu saçma bir bahane ve sen de bunu biliyorsun."

"Özür dilerim, Aspen. Vixen'deki o ilk geceden beri bunu aklımdan çıkaramıyorum ve bunun senin ilk seferin olduğunu ve kıyaslayacak bir şeyin olmadığını biliyorum ama seks öyle bir şey değil. Asla o kadar iyi değildir, ama seninle

. . . lanet olsun, Aspen. Bu kadar uyumlu birini bulmanın ne kadar nadir olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Vay canına," diyorum, kalkıp mutfağıma doğru yürüyorum, umutsuzca dikkatimi dağıtacak ve sağa kırılmamı engelleyecek bir şeye ihtiyacım var

ortasından aşağı. "Demek beni mahvettin çünkü aletinin ıslanmasını seviyorsun. Harika, Izaac."

"Öyle değil ve sen de bunu biliyorsun," diye ısrar ediyor, ayağa kalkıp beni takip ediyor.

"O zaman nasıl bir şey? Çünkü benim için oraya seni unutmak için gidiyordum, çünkü ikimizin birlikte olma ihtimali sana o kadar saçma geliyordu ki sonunda vazgeçmiştim. Kendimi başkasına vermek, her zaman istediğim şeye sahip olabileceğim hayalinden kurtulmak için oradaydım ve tam olarak bunu yaptığımı düşündüm. Bunun nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sonunda bunu geride bırakıp bir hayat kurma şansım olduğunu sanmıştım ama hayır! Izaac Banks yine saldırdı."

"Vixen'deki ilk gecemde onun sen olduğunu bilseydim bunu asla yapmayacağımı biliyor olmalısın."

Çenemi sıkıp bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. "Elbette bunu biliyorum," diyorum. "İlk sefer için kızgın değilim. Yani, sen olduğunu bilmek o gece başarmaya çalıştığım her şeyi elimden aldığı için kızgınlığım ama bu boktan bir tesadüften başka bir şey değildi. Ailemin havuzunda arkamda durduğunu ve bunu çözmeye çalıştığını ama çeneni kapalı tutman gerektiğine karar verdiğini bilmek. Pulse'a gittikten sonra bana mesaj attığında, bunun sonunda kendine geldiğin ve belki de sana sunacak bir şeyim olduğunu düşündüğün için değil, içimde olmanın nasıl bir his olduğunu, sana yaklaştığımda nasıl hissettiğini hatırladığın için olduğunu bilmektir. Ve geri döndüğümde, ilk seferinde olduğum kadar savunmasız olduğumu bildiğin için, kim olduğumu tam olarak bilerek o odaya girdin ve bundan faydalandın. Bana o odadaki adamın sen olduğunu söylemek için her şansın vardı ve bunu benden sakladığın gerçeği ... lanet olsun, Izaac, en çok bu acıtıyor."

Gözlerinde yıkım ve suçluluk duygusu parlıyor ve aramızda tutmaya çalıştığım mesafeye rağmen bana doğru yürüyor, beni sıcak kollarına çekiyor ve göğsüne yaslıyor. Eli başımın arkasına geliyor, parmakları saçlarımın arasına giriyor. "Sana ne yaptığımı ve ne kadar acı verdiğini anlatmana gerek yok. Güven bana, biliyorum. Her şeyi berbat ettim ve bu midemi bulandırıyor. Hiç kimse

Benden şu anda nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyor," derken kalbinin sabit atışı beni dağılmaktan koruyor.

"Çocukluğundan beri tek istediğim seni benim gibi pisliklerden korumaktı, ama tadına baktığım anda daha fazlasına ihtiyacım oldu. Ve inan bana, tüm bunların ne kadar boktan olduğunu biliyorum. Daha önce hiç kimseyi Vixen'a geri dönmesi için davet etmemiştim, ama seni? Siktir, Aspen. Sen olduğunu anladığımda. . . Hiçbir şey beni bu kadar mahvetmemişti. Aklıma girdin ve ne yapacağımı bilemedim ve Austin'in küçük kız kardeşi olmama rağmen bunu tekrar yapmak istedim." Sanki ondan daha fazla nefret etmeme neden olmadan bunu nasıl ifade edeceğine karar vermek için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi duraklıyor. "Kendime, o ilk seferdeki bakış açın yüzünden sana söyleyemeyeceğimi söyledim ve eğer ben olduğumu öğrenirsen, bunun seni inciteceğini ve o anı mahvedeceğini biliyordum. Ama yine de

. . . lanet olsun. Seni Vixen'den yasaklattım, böylece geri dönemeyecektin ve hepsi bu kadar olacaktı. O geceye dair anıların istediğin gibi kalacak ve bir daha asla gündeme gelmeyecekti. Ama sonra hiçbir şeyin benimle yaşadıklarıyla kıyaslanamayacağını söyledin ve becermek için rastgele Tinder pislikleri aramaya başladın ve ben sadece Bana bir şey oldu, Aspen. Boktan bir karar hatası olduğunu biliyorum ve o odaya asla geri dönmemeliydim, ama Vixen'de ortaya çıktığın anda, tüm doğru ve yanlış duygularım pencereden uçup gitti."

"Izaac, ben-"

"Bunu telafi etmenin bir yolu olduğunu söyle bana. Sana bunu yaptığım için nefret ediyorum Aspen. İyi olmamıza ihtiyacım var."

Sertçe yutkunuyorum, içimde bir gerginlik dalgası dalgalanırken kollarından sıyrılıyorum. Tanrım, bunu önerdiğim için delirmiş olmalıyım. Hiç olmadığım kadar cesurum ama aramızdaki her şey zaten havada. Belki de bu benim tek şansım.

Bakışlarımı kaldırdığımda, kalbim kontrolden çıkarken yüz ifadem ağırlaşıyor. "Öğret bana, Izaac."

Bir an bana bakıyor, sanki ona sorduğum şey kafasında oturmamış ve gerçekten anlamak için kafasında birkaç kez tekrarlaması gerekiyormuş gibi. Kaşları yavaşça çatılmaya başlıyor ve karanlık gözlerinde derin bir isteksizlik parladığında, bekleyen reddetme beni sakat bırakıyor. "Bana ne sorduğunu anlıyor musun?"

Cevap vermiyorum, sadece gözlerimdeki ciddiyeti görmesi için bakışlarını tutuyorum.

Başını sallıyor, geri çekiliyor. "Hayır. Söylediğim her şeye rağmen yapamam. Bunu Austin'e yapmayacağım."

Alay ediyorum, ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. "O odaya geri döndüğünde Austin'in ne düşündüğünü umursamıyor gibiydin ve beni kıyafetlerimden soyduğunda ya da ellerini vücudumun her yerine koyduğunda onun duygularını bağışlamadığına eminim. Peki ya dilini meme ucumun üzerinde gezdirdiğinde ve o kalın parmaklarını içime soktuğunda? O zaman da onu mu düşünüyordun? Beni becermek gibi bir niyetin vardı Izaac, peki neden birdenbire Austin'in ne düşündüğünü umursamaya başladın?"

"Aspen," diyor, sesi uyarırcasına alçalıyor.

"Hayır," diyorum inanmayarak gülerек. "Yani, istediğin bir şey olduğunda çizgiyi aşmak senin için sorun değil, ama tam tersi olduğunda, birdenbire korkunç bir fikir oluyor."

"Bu saçmalığa başlama bile. Senin için ne kadar uğraştığımı gördün. Bunda dehşet verici bir şey yok," diye ısrar ediyor, içime girip belimi kavıyor, parmaklarını içeri sokuyor. "Ama bunun yanlış olduğunu sen de en az benim kadar biliyorsun. Bu bizi geri dönemeyeceğimiz türden bir belaya sokacak. Yabancı olduğumuzu düşündüğünde sevişmek bir şeydir, ama ben olduğumu bildiğinde sevişmek ..."

"Aman Tanrım," diye gülüyorum, ellerini belimden iterek, "Sana zaten aşık olduğumdan daha fazla aşık olacağımdan endişeleniyorsun."

Gözlerinde suçluluk titreşiyor ve bana nazikçe bakıyor. "Yanılıyor muyum?"

"Evet," diye alay ediyorum, kendimi tutabilmek için mutfak adımlamak zorunda kalıyorum. "Bana yaptıklarından sonra hangi dünyada seni tekrar sevebileceğimi düşünüyorsun? Sana her zaman değer verdim Izaac, çünkü beni asla incitmeyeceğine her zaman güvenebildim, ama sen sandığım adam değilmişsin ve sana bir daha asla güvenemeyeceğim. Ama yanılmadığın bir şey var-"

Ben duraklıyorum, o da duraklıyor, yavaşça kaşlarını kaldırırken bakışlarımı tutuyor, koyu renk gözlerinde merak var. "Sormaya cesaret edebilir miyim?"

Sertçe yutkunuyorum, bu noktada neden hala gergin hissetmem gerektiğinden emin değilim. Ne de olsa adam içimin derinliklerindeydi ve o kadar cesurca

benimle ne kadar iyi olduğunu kabul etti, neden ben de aynısını yapamıyorum? Zaten bilmiyormuş gibi değil. Ona çoktan söyledim, sadece o zamanlar tamamen farklı bir insan olduğunu düşünmüştüm.

"En başta kulübe bu yüzden geri döndüm. Seninle birlikte doğru hissettim. Bu kadar iyi olabileceğini asla hayal edemezdim ve tam olarak karşılaştılabileceğim bir şey olmadığını biliyorum, ama başka birinin tüm vücudumu senin yaptığın gibi ateşe verebileceğini hayal bile edemiyorum. Ve dediğin gibi, ilk kez bir kadını geri gelmeye davet ediyorsun. Birlikte çalışıyoruz, Izaac. Vücutlarımız uyumlu. Şimdi, sen olduğunu bildiğim için bu değişir mi bilmiyorum, ama seninle yaşadığım şeyin inanılmaz olduğunu biliyorum ve bir şey bu kadar iyiye, neden kendini inkar edesin ki?"

Şimdi mutfakta volta atan ve başını sallayan o. "Bilmiyorum Aspen. Ne kadar güzel olduğunu ya da o zamandan beri düşünmeden edemediğimi inkâr etmiyorum ama çok fazla sınırı aşıyoruz."

"Lütfen Izaac," diyorum, ona doğru geri çekilip kolundan tutarak önümde durmasını sağlıyorum. Bakışlarımla buluşuyor ve ben de onu esir alıyorum, tek bir yanlış hareketimde onu sonsuza dek kaybedebileceğimi biliyorum. "Vücudumun neler yapabileceğini öğrenmek istiyorum ve bana bunu öğretecek kişinin sen olmasını istiyorum."

Ellerimi kolundan iterek inliyor, zihninin içinde açık bir savaş var. "Bu delilik."

"Ama yine de bana hayır demedin."

Başını sallıyor. "Bu berbat bir fikir. Eğer sana tekrar dokunursam ..."

Sözlerinin kaybolmasına izin veriyor ve ben onu izlerken, ona daha derinden aşık olmam konusunda endişelenmediğini fark ediyorum, ki ikimiz de ona olmayacağımı söylediğimde yalan söylediğimi biliyoruz. Bana aşık olanın kendisi olacağından endişeleniyor.

"Eğer bana tekrar dokunursan ... ne?" Soruyorum. "Neden korkuyorsun, Izaac? Senin de bana aşık olacağından mı?"

Sertçe yutkunurken adem elması sallanıyor ve ben nefessiz yanıtını bekliyorum. "Bu endişelendiğim bir şey değil," diyor bana, gözlerinde bir şey yanıp sönerken

Benim. "Seni yirmi iki yıldır tanıyorum Aspen. Sana hâlâ aşık olmadıysam, bu asla olmayacak."

Hay sikeyim. Bu acıttı.

Sanki sözleri beni fiziksel olarak incitmiş gibi ondan uzaklaşıyorum, ama incitmedi mi? Eski yaraların yeniden açıldığını hissedebiliyorum. "Vay canına. Salı gecemi bitirmek için biraz dürüstlük gibisi yok," diye mırıldanıyorum, omuzlarının çöküşünü izliyorum, belli ki beni incitmek istememişti, ama lanet olsun, iyi gidiyor. Neden şimdi dursun ki? "Bak, çok basit, eğer cevabın hayırsa, o zaman hayırdır. Bunu sana karşı kullanmayacağım. Başka birini bulurum. Ama sakıncası yoksa, bu gecelik benden bu kadar."

Aşağılanmışlık damarlarımda dolaşüyor ve zedelenmiş egomu iyileştirmek için umutsuzca zamana ihtiyaç duyarak arkamı dönüyorum, ama eli dirseğime dolanıyor ve beni ona geri çekiyor. Gözlerinde çaresizlik parlıyor ve bana ne kadar sıkı tutunduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. "Yapamazsın."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Neden yapmayayım ki?" diye soruyorum. "Aptalca bir şekilde kendimi uzun süre sana sakladım ve sen de defalarca senin için asla Austin'in küçük kız kardeşinden fazlası olamayacağımı açıkça belirttin. Öyleyse neden gidip yoluma çıkan her erkekle yatmayayım? Yirmi iki yaşındayım Izaac ve eğer bana vücudumun neler yapabileceğini öğretmek istemiyorsan, o zaman başkası öğretir."

"SİKTİR!"

Elleri şakaklarında, kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı olduğu belli ve omuzlarının inip kalkmasına bakılırsa, kontrolü sağlamak için derin nefesler alması gerekiyor.

Başka bir adamla olmamı mı kıskanıyor? Bu da ne böyle?

Geri döndüğünde, bakışları ateş ve huzursuzluğun garip bir karışımıyla doluydu. "Eğer, ki bu büyük bir ihtimal, bunu yapmayı kabul ettiysem, burada ya da benim evimde olamaz. Sadece kulüpte. Öğretmen. Öğrenci," diyor ve beni işaret etmeden önce kendini gösteriyor. "Hepsi bu kadar. Başka bir şey yok. Yatak yok. Öpüşmek yok. Sadece seks. Bu kesinlikle profesyonel bir ilişki. Duygulara yer yok. Sohbeta bile girmeyecek."

"Tek istediğim bu," diyorum, göğsümde bir umut çırpıntısının yükseldiğini hissederek.

"Austin asla bilemez."

Cevabımı dile getirmeme gerek kalmadan başımı sallıyorum. Kardeşim konusunda aynı fikirde olduğumuzu biliyor. Austin'in bundan haberdar olması mümkün değil, en fazla bu kadar ileri gidebilse bile.

"Kahretsin Aspen," diyor Izaac, kontrolünü kaybetmeye başladığında elleri yumruk haline geliyor. "Bunun hakkında düşünmem gerek."

"Tamam. Bu adil."

Çenesini sıkarak ön kapıma doğru ilerliyor, ancak kapı koluna uzanırken duraksıyor. "Cevabımı alana kadar başka bir adama bakmayacaksın bile. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum ve o da kapımdan çıkıp gidiyor, bana yeni bir umut ve o kadar da kırık olmayan bir kalp bırakıyor.

IZAAC

Bu delilik.

Dairesinin kapısından içeri düştüğümde, bana fırlatabileceği her şeye hazırdım. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarmaya hazırdım. Ama beni lanet bir falsolu topla gafil avladı.

Öğret bana.

SIKTIR!

Bu kelimeler iki uzun gün boyunca kafamın içinde dönüp durdu ve şimdi bile, yalnız bir Perşembe gecesi yatağında uzanırken, bunu düşünmeden edemiyorum. Ne yaparsam yapayım, boku yedim.

Bunu benden nasıl isteyebilir? Ama o zaman neden ona hayır demedim? Neden Vixen'a geri döndüğü anda onu reddetmedim? Çekip gitmeliydim, ona fikrini savunma şansı vermemeliydim, ama işte buradayım, hâlâ umutsuzca onu geri çevirecek cesareti bulmaya çalışıyorum.

Lanet olsun. Ona neden hayır demediğimi bilmiyormuşum gibi davranıyorum. Nedenini çok iyi biliyorum. Çünkü onun içinde olmak cennette uyanmak gibiydi. Vücudunun benimkine sarılması en tatlı coşkuydu ve ellerimde çözüldüğünde .

. . Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. O olmak zorunda olmasından nefret ediyorum. Neden bu fiziksel uyumu başka biriyle bulamadım? Neden en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olmak zorunda?

Onunla daha fazla ilişki kurmak bir hata, hem de çok büyük bir hata, ama ne yapmam gerekiyor?

Öğret bana.

Tanrım, bunu çok istiyorum. Onu Vixen'deki özel odamda istiyorum. Ona tam olarak neler yapabileceğini göstermek ve

her sınırını. Onu ne kadar çabuk, ne kadar sert, ne kadar yoğun boşaltabileceğimi bilmek istiyorum, ama aynı zamanda ne kadar dayanabileceğini de görmek için can atıyorum. Sert mi yoksa yavaş mı seviyor, ne tür sapkınlıkları var ve ne kadar yüksek sesle çığlık atabilir.

Ama bana aşık olmasına izin veremem... en azından şu anda olduğundan daha fazla. Bir yabancıyı becerdiğini düşünmesi bir şey, ama boşalırken gözlerimin içine bakması, ben içine girerken bana tutunması ... bu farklı. Aspen ona aşık olma riskim olup olmadığını bile merak etti ve cevabımın bu kadar açık olmasından nefret ediyorum. Yüzünün acıyla çöküşü.

Lanet olsun. Ben tam bir pisliğim. Ona sunabileceğim saçmalıklardan çok daha iyisini hak ediyor ve bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi.

İşleri yoluna koymak için dairesine gittim ama onun yerine kendime neden onun sevgisine layık olmadığımı hatırlatmaktan başka bir şey yapmadım.

Kadınların beni sevecek kadar yakınlaşmasına izin vermiyorum ve karşılığında hiç kimseyi sevmediğimden de eminim. Ne anlamı var ki? Biyolojik ailem bile beni sevemedi. Beni doğuran kadının beni sorgusuz sualsiz sevmesi gerekirken, beni kuduz bir hayvandan farksızmışım gibi fırlatıp attı ve bu boktan şey bende derin yaralar açtı

-hiçbir zaman kabullenemediğim- ve bu nedenle, bazı insanların aşık olamayabileceğini, hatta aşkı yüzünüze vurduğunda bile kabullenemeyebileceğini öğrendim.

İşte ben buyum. Ben kırıldım.

Elbette, bir kadınla sevişebilir ve ona harika vakit geçirebilirim, ama sunabileceğim tek şey bu. Birinin bana karşı bir şeyler hissetmeye başladığına dair bir ipucu bile aldığım an, işi bırakırım. Kahretsin, bir kadını hiç öpmedim bile. Bu çok kişisel bir şey. İşte bu yüzden Aspen'i kendimden uzak tutmak zorundayım.

Yaptığım şeyden sonra beni sevemeyeceği konusunda ısrar etti ve başka biri olsaydı ona inanırdım ama bu Aspen. Her şeyde yanımda oldu, beni en kötü halimle gördü ve hiçbir saçmalık onu yıldıramadı. Öte yandan, onu daha önce hiç böyle incitmedim, güvenine ihanet etmedim ya da ondan faydalanmadım.

Kahretsin, bu beni bir pislik gibi gösteriyor, ama sanırım tam olarak öyleyim ve bunu yaparsam, yaptığım tek şey bunu kanıtlamak olur. Austin'i geçmeden evet diyemem ve onu incitmeden hayır diyemem.

Bu imkânsız bir seçimdir. Yasak meyveden bir ısırık alıp kötü vaatlerle dolu bir dünyaya dalmak ya da sahip olduğu her şeyi bir başkasına vereceğini bile bile çekip gitmek. Onun tüm ilkleri başka bir adama ait olacak ve onunla **u m u t s u z c a** keşfetmek istediğim tüm o şeyler başkasının keşifleri olacak.

Kahretsin, onun başka bir adamla birlikte olması fikri beni neden bu kadar rahatsız ediyor?

Sanırım asıl soru, bununla yaşayabilir miyim? Başka bir adamın onun içinde olduğunu, *benim* onun içinde *olduğumu* ama bir daha asla böyle bir şansım olmayacağını bilerek onunla yüzleşebilir miyim?

Kendime karşı tamamen dürüst olursam, sanırım ona öğretmemi istediği anda cevabımı biliyordum ve bunu ne kadar çok istediğimi itiraf etmekten çok korktum ve bunun için Austin'i ne kadar çabuk arkadan bıçaklayacağımdan çok utandım.

Bu beni ne tür bir arkadaş yapar?

Bunu yeterince uzattığımı bildiğimden, göğsümde bir şey genişlerken telefonuma uzanıyorum ve bunun pişmanlık olmamasını umuyorum.

Yeni bir metin açarak parmaklarımı klavyede gezdiriyorum ve ekranda beliren her bir harfle birlikte en yakın arkadaşımı sırtından bıçakladığım bıçağın keskin acısını hissediyorum.

Izac - Eğer bunu kabul edersem, karanlık odayı bana karşı kullanamazsın. Bu bize temiz bir sayfa açar. Sana vücudunun neler yapabileceğini öğreteceğim ve karşılığında sen de beni affedeceksin.

Kendimi hasta hissediyorum ama bu ona mesaj attığım son birkaç seferki gibi değil. Onlarda doğru düzgün düşünemeyecek kadar sarhoş olduğum bahanesi vardı ama bu gece aynı bahaneye sahip değilim. Bu soğuk, sert bir ihanetten başka bir şey değil, tıpkı Vixen'daki ikinci gece gibi.

Kahretsin, ben gerçekten bir pisliğim.

Okundu bilgisi hemen mesajımın altında beliriyor ve saniyeler içinde yeni bir mesaj beliriyor.

**Aspen - Tek istediğim bu. Izaak -
Sadece seks. Başka bir şey değil.**

Aspen - Biliyorum.

Izaak - Ya Austin?

Aspen - O asla bilmeyecek.

Lanet olsun! Ne halt ediyorum ben? Geri çekilmek için çok geç değil.
Ama istemiyorum.

Izaak - Pazar gecesi Vixen'da ol. Akşam 10'da.

ASPEN

Dün gece gizemli bir şekilde mutfak tezgahımda beliren Vixen üyelik kartı elimi sıkıyor. Onu oraya Izaac'ın koyduğu açık, ama asıl soru şu: Neden kapının altından geçmedi? Tezgaha koymak için nasıl içeri girdi? Kapımı kilitlemediğimi çok iyi biliyorum, bu da sadece o dev pisliğin dairemin anahtarına sahip olduğu anlamına gelebilir. Sanırım şimdi ona vücuduma tam erişim sağladığıma göre, evime de erişebileceğine inanıyor olmalı.

Öfkeli pislik.

Bu aynı zamanda kapıma oturduğu gün bunu sabırla yaptığı anlamına da geliyor. O anahtarı kullanıp istediği zaman içeri dalabilirdi ama ben hazır olana kadar bekledi. Elbette bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Tanrım, neden onu bu kadar çok sevmek zorundayım? Ondan nefret edebilseydim her şey çok daha kolay olurdu ve penis randevuma gitmek için hazırlanmak gibi şeyler bana biraz daha işlemsel gelirdi. Bunun yerine, bir sinir yumağı içindeyim.

Bu gecenin nasıl sonuçlanacağına dair bir sürü sorum var. Ona dokunmama izin var mı? Öpüşmenin söz konusu olmadığını açıkça belirtti, ama birlikte olduğu herkesle böyle mi, yoksa öpüşmek işleri biraz fazla kişiselleştirebileceği için bu sadece benim için bir kural mı? Gerçi, o devasa delikli sikini içime sokmasından daha kişisel ne olabilir bilmiyorum.

Çok gerginim. Ona iyi olacağımı, onun olduğunu bilmenin beni etkilemeyeceğini ve ona zaten aşık olduğumdan daha fazla aşık olmamak için kendimi tutabileceğimi söyledim, ama neredeyse eminim ki

bir yalandı. Sanırım o odaya girene ve ellerini bedenime koyana kadar bunu gerçekten bilemeyeceğim. Ama onunla olmanın ne kadar iyi olduğunu bildiğim halde, nasıl olur da bazı duygular hissetmem?

Işıklar açık mı olacak kapalı mı? Benimle barda mı buluşacak yoksa ben mi onu arayacağım? Beni becerip gitmeyi mi planlıyor yoksa bu bütün gece sürecektir bir macera mı olacak? Çok fazla değişken ve cevaplanmamış çok fazla soru var ve bunların her biri onun etrafında dönüyor.

Sanırım bu delice gerginliği son birkaç haftadır yaşadığım kalp ağrısı ve ihanete tercih ederdim. Bana mesaj atıp kabul ettiğini söylediğinde, neredeyse gerçek değilmiş gibi geldi. Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Yani, bunun alternatif bir versiyonunu. Aramızda bir şey olduğunda, bunun benden çok hoşlandığı ve ellerini benden uzak tutamadığı için olmasını tercih ederdim. Bana aşık olmasını. Ama bu farklı. Beni sevmiyor, beni en iyi arkadaşının küçük kız kardeşinden daha fazlası olarak bile görmüyor ve bu bana kendimi şaka gibi hissettiriyor.

Bunu, yaptıklarını telafi etmenin tek yolunun bu olduğunu düşündüğü için mi kabul etti? Yoksa benimle tekrar birlikte olma fikri çok cazip geldiği için mi her şeyi riske atmaya hazır mı?

Dediğim gibi, cevaplanmamış bir sürü soru var.

Banyo aynamda duruyorum, ellerim uzun saçlarımı tararken bakışlarım makyaj çantamın yanında duran üyelik kartına düşüyor.

Üye #02684

Bu noktada ezberledim.

Tam çıkmak üzereyken telefonum çalıyor, banyomda bangır bangır çalıyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Hemen Izaac'ın bana bunun korkunç bir hata olduğunu söylemek için aradığını varsayıyorum ama aşağı baktığımda arayanın Becs olduğunu görüyorum.

"Sadece kontrol ediyordum," diyor, aptalca selamlaşmalarla vakit kaybetmeden. "Nasılsın?"

Gözlerimi deviriyorum. Ona Vixen'daki adamın Izaac olduğunu ya da ondan sonra olanları hiç söylemedim ve bu gece onunla buluşacağımı da kesinlikle söylemedim. Nedenini bilmiyorum ama. I

Genellikle ona her şeyi anlatır, ama bu son birkaç haftadır bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmediği anlamına gelmez ve bir şeyler yolunda gitmediğinde, bunu Izaak'a bağlayacak kadar akıllıdır.

Her zaman Izaak'la ilgili.

"Ben iyiyim," diyorum inleyerek. "Tıpkı dün ve ondan önceki gün ve ondan önceki gün iyi olduğum gibi."

"Tamam, tamam," diyor. "Sorduğu için bir kızı suçlayamazsın. İki hafta boyunca neredeyse komadaydın. Senin için endişelendim."

"Biliyorum," diyorum banyo aynama doğru eğilip biraz daha rimel sürerek. "Benim için endişelenmene gerçekten minnettarım. Beni bu kadar önemseydiğini bilmek güzel ama gerçekten şu anda iyiyim. Sadece zor bir dönemden geçtim."

"Bana bu zor dönemden bahsetmeyi planlıyor muydun?"

"Anlatacak bir şey yok."

Becs alay ediyor. "Doğru. Sorun Izaak, değil mi? Seni incitecek bir şey mi yaptı? Çünkü yemin ederim, eğer yaptıysa, ona öyle bir yumruk atarım ki, sonra da iyi bir önlem olsun diye kardeşine de bir yumruk atarım, çünkü biliyorsun onlar bir paket anlaşma."

Gülüyorum. "Kimse fındık yumruğu yemiyor. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bunu yapacak biri varsa o da benim. O pisliklerle yirmi iki yıl geçirdim. Zahmetlerim için bir tür uzun hizmet ödülünü hak ettiğime eminim."

"Biliyor musun? Haklısın. Bir şeyler organize edeceğim," diyor. "Onları senin evine davet edebiliriz ve sonra da şüphelenmeyen göt suratlıları koridorda bırakırız."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," diye gülüyorum.

"Pekâlâ," diyor Becs. "İyi olduğuna eminsen seni yalnız bırakayım. Benim yatmam gerek. Sabah büyük bir sınavım var ve bunu berbat edemem."

"Tamam, uyuyabildiğin kadar uyu."

"Bütün geceyi kardeşinle ilgili seks rüyaları görerek geçirmeyi planlıyorum, o yüzden bana ihtiyacın varsa, hayır yok," diye gülüyor.

"Ugh," diye inliyorum. "İğrençsin."

"Bunu biliyorsun. Seni seviyorum, Whoreasaurus." "Ben de seni, Tittymcgee."

Becs aramayı sonlandırıyor ve ben geri çekilip küçük banyo aynamda kendimi incelerken gülümsüyorum. Beni yanlış anlamayın, tüm bunlardan onu haberdar etmediğim için tam bir kaltak gibi hissediyorum, ama boktan arkadaşlık becerilerim bile yapmak üzere olduğum şeyi engelleyemez.

Üyelik kartımı ve telefonumu kaptığım gibi banyodan çıkıp odama giriyorum ve bu gece için seçtiğim küçük siyah elbiseme uygun en sevdiğim diz üstü çizmelerimi buluyorum. Bilirsiniz, kolay erişim gerekirse diye. İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olduktan sonra, bu sınırlara bir şekilde hakim olabileceğimi umarak kapıdan dışarı uçuyorum.

Vixen'e vardığımda ve Casey ile resepsiyonda buluşmak için merdivenlerden indiğimde, bir ayağımı diğerinin önüne zar zor koyabiliyorum. Kendimi kontrol etmek buraya kadarmış. Kendimi beceriksiz bir aptal gibi hissediyorum. Izaac'la buluşmama daha yirmi dakika var ama bir yanımda onu yüzüstü bir yabancı olarak mı düşünmem gerektiğini merak ediyor.

Oh, Tanrım. Burada bir hata mı yapıyorum?

En alt basamağa ulaştığımda Casey'yi buluyorum ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bakışlarını benimkilere kaldırdığında, yüzündeki belirsizliği izliyorum. Beni gördüğü için neredeyse sinirlenmiş gibi görünüyor. "Aspen," diyor, bakışları daralıyor. "Seni tekrar görmek ne güzel."

Evet, doğru.

Ne yapmam gerektiğinden emin olmadan ona doğru ilerliyorum. Buraya her gelişimde bambaşka bir durumla karşılaşıyorum. Çantamdan üyelik kartımı çıkarıp uzatıyorum. "Sanırım bunu size göstermem gerekiyor," diyorum, en az sesim kadar garip hissederek.

Kaşları çatılıyor. "Üye olduğumu fark etmemiştim." "Ben, evet. Izaac benim için organize etti."

Üyelik numarasını bilgisayarına kopyalayıp her şeyi kontrol ederken bakışlarında derin bir şüphe parlıyor, ama baktıkça daha da sinirleniyor gibi görünüyor. "Görünüşe göre VIP salonuna özel giriş hakkınız var," diye mırıldanıyor, sonra daralan bakışları benimkilere yöneliyor. "Bay Banks'i tam olarak nereden tanırıyorsunuz?"

Sorusu kafamda alarm zillerini çaldırıyor ve ses tonundan hoşlanmıyorum ama Casey'nin kötü tarafına geçmek istemediğim için sadece gülümsüyorum. "Aile dostu," diyorum, bundan fazlasını söylemek istemiyorum. "Onu hayatım boyunca tanıdım."

"O böyle istisnalar yapmaz," diyor ve yavaşça ayağa kalkarak bileğime altın güve damgasını vurmaya hazırlanıyor. "Bir yılı aşkın süredir onun için çalışıyorum ve aile dostu olsun ya da olmasın hiçbir kadını geri dönmeye davet etmedi. Üyelik kurallarımızı esnetmek için de izin vermiyor. Müşterilerimizin güvenliği ve sağlığı için geçilmesi gereken katı bir süreç var ve görünüşe göre Bay Banks bu süreci hızlandırmış ve sizi tam teşekküllü bir üyeliğe atlamış."

Çenemi kaldırdığımda, ondan yayılan bir kıskançlık dalgası hissediyorum ve bu şekilde, belki de Izaak Banks tarafından gözetilen başka bir kadınla, benzer bir ruhla konuşup konuşmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Ama her halükarda, onun sorgulama tarzından hoşlanmıyorum. "Sanırım bu artık onun işi, değil mi?"

Dudaklarında sahte bir gülümseme belirmeden önce bakışları sertleşiyor. "Elbette. Beni affedin. Burnumu sokmak istememiştim. Sadece ziyaretlerinizden ne beklemem gerektiğini anlamak için kafamı toparlamaya çalışıyorum," diyor bileğimi tutup damgayı tenime bastırmadan önce.

Çekildiği anda damgayı yere bırakıp bana üyelik kartımı uzatıyor, ben de Izaak'ın başını belaya sokmadığımı umarak hemen çantama geri tikiyorum. Ama sonra Casey aklımdan çıkmayan bir yorum yaptı. "Bir yılı aşkın süredir Izaak için çalıştığını söylemiştin?" Beni kulübün ana girişine götürürken sordum.

"Bay Banks," diyor sanki beni yerime oturtmak istermiş gibi. "Ve evet, o harika derecede cömert bir patron."

"Yani Vixen onun mu? Bu kulübün sahibi o, tıpkı Pulse, Cherry ve Scandal gibi."

"Evet, bu doğru. Ancak Vixen onun için daha çok bir ... yan proje. Diğerleri iş, ama Vixen ... bu bir zevk."

"Anlıyorum," diyorum, Izaak dördüncü bir kulübün sahibi olduğundan bahsetmediği için biraz incinmiş olsam da, sanırım onu suçlayamam. Bu pek de kolay bir konuşma sayılmaz.

Casey ana kapıyı açıyor ve bu kez beni içeri buyur ettiğinde tereddüt etmiyorum, gerçekten konuşmak istediğim biri olup olmadığından emin olamıyorum. Sesi sanki biri sürekli kışına sopa sokmuş gibi geliyor ve bu kişi muhtemelen Izaak.

Biraz erken geldim ve tıpkı buraya son gelişimde olduğu gibi VIP salonuna inip orada bekleyen güvenlik görevlisine özel altın güvemi gösteriyorum. Merdivenlerden inip bara doğru ilerledikten sonra sert bir içkinin beni rahatlatacağını umarak rahatlıyorum.

Atmosfer burada bulunduğum çılgın Cuma gecelerinden farklı. Müzik hâlâ heyecan verici ama her şey daha sakin görünüyor. Toplanan üyeler birbirlerini iyi tanıyor gibi görünüyor. Favorileri var ve başkalarını aramakla vakit kaybetmiyorlar. Ortamda bir aşinalık var ve bu biraz rahatlatıcı.

Barmen içkimi getirdiğinde, tanıdık bir yüz bana doğru yaklaşıyor ve bir iç çekiyorum. Olan biten her şey yüzünden bu adamı neredeyse unutmuştum ama hakkını vermem lazım, inatçı biri. Buraya her geldiğimde, bir tür tazı gibi kokumu almayı başardı.

"Aspen, değil mi?" diye soruyor barda yanımdaki tabureye oturarak.

Ona kibar bir gülümseme sunuyorum. "Evet, doğru," diyorum yüzümde bariz bir yaltaklanma belirmeden önce. "Çok özür dilerim, adınız aklımdan uçup gitmiş."

Gülüyor ve bana elini uzatıyor. "Ryatt," diye kıkırdıyor. "Ama stres yapma. İnsanlar buraya genellikle isim ezberlemek için gelmezler."

"Hayır, kesinlikle gelmiyorlar."

Ryatt barmene el sallayıp kendisi için bir içki ısmarladıktan sonra benim için de bir tane ısmarlıyor ama ben başımı sallıyorum. "Böyle iyiyim, teşekkürler," diyorum, hâlâ dolu olan kokteyli kaldırıyorum.

"Anladığım kadarıyla Vixen'i beğeniyorsun?" diye soruyor. "Herkese göre bir şey değil, ama bir kez yaşam tarzını kabul edip benimsedikten sonra geri dönüşü yok."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyorum ve bakışlarımın VIP salonundaki tanıdık yüzlere kaymasına izin veriyorum.

"Ne arıyorsun Aspen?" diye soruyor, eli koluma düşüyor. "Seni burada görüyorum ama hiç katılmadın ve ilk ziyaretin dışında bileklik takmıyorsun, bu yüzden beni şaşırttın. Bundan ne elde etmeyi umuyorsun?"

"Ben, uhh-"

İri bir el saçlarımın arkasına dolanıyor, bir çift dudak boynumun hassas derisine çarparken başımı kenara çekiyor ve tam adamı itecekken, o tanıdık koku bana çarpıyor ve tekrar onun içinde eriyorum.

Izaak'ın eli belime dolanıyor, beni kendine yakın tutuyor ve tam zevk dolu bir komaya girmek üzere olduğumu düşündüğüm anda dudakları aralanıyor. "Burada senin için bir şey yok Ryatt," diyor Izaak, ses tonunda açık bir uyarı var. "Bu kapılmış."

"Bence *bu*," diye karşılık veriyor Ryatt, Izaak'ın derin tonunu taklit ederek, "kendi seçimini yapabilir."

Izaak'ın eli belimden sırtımın ortasına doğru kayarken kaşlarım çatılıyor, bu adamın cüreti sinirlerimi bozmaya başlıyor. "Hadi gel."

Ryatt uzanıp dirseğimi yakaladığında, sorgusuz sualsiz ayağa kalkıp onu körü körüne takip etmek istiyorum. "Vay canına, bebeğim. Nereye gidiyorsun? Birbirimizi daha yeni tanımaya başlamıştık."

Tenime dokunmasından hoşlanmadığım için kolumu çekiyorum ama Izaak hemen araya giriyor. "O senin *bebeğin* değil ve sana söyledim, bu *bebek* alındı," diye gürlüyor. "Bana kendimi tekrar ettirme Markin."

Ryatt'ın elleri teslimiyetle havaya kalkar. "Tamam, ellerini maldan çek. Anladım. Gücenmek yok," diyor. "Bu tatlı şeyi avladığını bilseydim, daha önce geri çekilirdim."

"Avlanmak mı?" Eli sırtımın kıvrımlarına doğru kayarken Izaak tiksintiyle alay ediyor. "Görüyorsun ya, bu gibi ifadeler karakterini fena halde yanlış değerlendirip değerlendirmedığımı merak etmeme neden oluyor. Kulübümdeki kadınlar avlanmak için burada değiller ve kesinlikle mal da değiller. Belki de üyeliğinizi gözden geçirmenin zamanı gelmiştir."

"Acele karar vermeye gerek yok," diyor Ryatt. "Sadece küçük bir yanlış anlaşılma. Ayrıca, üyeliğimi iptal etmek için hiçbir gerekçeniz yok. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Burası benim kulübüm. İstedğim her şeyi iptal edebilirim," diyor bakışlarını daraltarak ve Ryatt'ı ölümcül bakışlarına esir ederek.

Izaak'ın nihayet bana doğru dönmesi ve beni harekete geçirmek için belime bastırması uzun, acı dolu saniyeler gibi geliyor, sonra neredeyse özel odanın kapısına geldiğimizde başını eğip bana doğru eğiliyor. "O pislikle sikişmeni istemiyorum."

"Öyle bir planım yoktu."

"Ciddiyim Aspen," diyor, ses tonunda sert bir ısırık var. "Saf ve masum görünen kadınlara karşı bir fetişi var ve sen onun dikkatini fazlasıyla çektin. Buraya her gelişinde sana yaklaştı ve bu konuda o kadar da kibar davranmayacağı bir noktaya gelecek. Buradayken aklını başında tutmalısın. Kendini konuşmaya açma."

"Sadece kibarlık ediyordum," diyorum, özel odanın kapısından içeri adımımı atarken kaşlarım çatılıyor. "Her seferinde bana yaklaştığını nereden biliyorsun?"

Odanın köşesindeki kamerayı göstererek, "Güvenlik kamerası görüntüleri," diyor. "Buraya ilk gelişinden sonra Austin burada olduğuna dair tüm kanıtları silmem konusunda ısrar etti. İçeri girdiğin anda Ryatt'ın dikkatini çekmişsin."

"Oh, harika," diyorum kapı arkamızdan kapanırken. "Bir seks kasetimiz var. Tam da her zaman istediğim şey."

Izaak gözlerini deviriyor. "Düzelتيyorum. Bir seks kasetimiz *vardı*. Artık yok.

Kimse seni böyle görmeyecek."

"Kahretsin," diyorum derin bir iç çekerek.

Kaşları çatıldı. "Bunun için heyecanlanman gerekmez mi?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Yani, teknik olarak evet. Ama o gece biraz . . bilirsin işte. Bunu izlemek kesinlikle korkunç olur muydu? Belki de olmazdı."

Izaak'ın bakışları kararıyor ve bana doğru uzanıyor, tıpkı son kez burada olduğumuzda yaptığı gibi, sırtım göğsüne dayanana kadar beni kollarında döndürüyor. Dudakları yavaşça boynuma düşüyor ve kulağımın hemen altındaki hassas deriye ulaşana kadar yukarı doğru ilerliyor. "Bizi böyle izlemek seni azdırır mıydı, Aspen?" diye soruyor, elleri

Belimden geçip kalçamın üzerinden süzülüyor ve siyah elbisemin eteklerine, i uyluuma ulaşana kadar durmuyor.

Tenimden aşağıya doğru bir ürperti yayılıyor ve göğsüm beklentiyle kabarıyor. "Mm-hmm."

Dudakları tenimde gezinmeye devam ediyor, ama arkamda duranın Izaak olduğunun fazlasıyla farkında olarak rahatlamak için mücadele ediyorum.

Tanrım, onu tanımadığımı düşündüğüm zamanlar bu çok daha kolaydı.

"Gerginsin," diye mırıldanıyor Izaak, parmakları kalçalarımın yumuşak teninde geziniyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Gerginsin."

"Olmamalı mıyım?"

"Sanki bunu daha önce yapmamışız gibi."

"Evet, ama sen olduğunu bilmiyordum."

"ok ileri gitmeden önce her zaman durabiliriz."

Elim onunkinin üzerinden kalçama inerken yüzüme bir sırtıma yerleşiyor, kıımı geri iterken parmaklarım onunkilerin arasından geçiyor ve onun benim için ne kadar sert olduğunu hissediyorum. "İkimiz de durmayacağımızı biliyoruz."

Izaak inliyor ve birleşen ellerimizi kalçamda yukarı kaldırırken kııma sürtünüyor, iim ihtiyaçla çarpıyor. "İşıkları sndrsem nasıl olur? Yardımı olur mu? Rahatlamana ihtiyacım var, yoksa bu iş yürümez."

Başımı salladım. "Belki de bu o kadar kötü bir fikir değildir."

Izaak'ın elleri üzülüyor ve odanın içinde adım atmaya başlıyor. İşık düğmesine ulaştığında dönüp bakışlarımla buluşuyor ve kadranı yavaşça çevirip odayı karanlığa gömüyor, ancak beklediğim gibi tamamen kapatmıyor. Bunun yerine, işıkları en düşük ayarda bırakıyor, sadece güçlü vücudunun çarpıcı hatlarını seçmeme yetecek kadar ve tıpkı bunun gibi, gerginliğim uçuruma doğru kayboluyor ve geriye a bir bekleyişten başka bir şey kalmıyor.

ASPEN

Izaac önümde duruyor, karanlık bakışları en sevdiği yemeği yemek üzere olan aç bir adam gibi bedenimin üzerinde geziniyor. "Bundan ne elde etmek istiyorsun, Birdy?"

Bu kelime içimde bir şimşek gibi çakıyor ve dizlerim titriyor, yavaşça etrafımda dönmeye başlamasını izliyorum, parmakları tenimde gezinirken arkamda hareket ediyor ve beni titretiyor. "Sana söyledim. Bana her şeyi öğretmeni istiyorum," diye fısıldıyorum, kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi attığını hissederek. "Sınırlarımı, neyi sevip neyi sevmediğimi bilmek istiyorum. Fiziksel olarak daha fazla dayanamayana kadar zorlanmak istiyorum, ama bundan daha fazlası, bana ilk seferinde yaptığın gibi hissettirmeni istiyorum."

Arkama yerleşiyor, iri vücudu beni sıkıştırırken belimden tutuyor ve dudakları boynuma indiğinde içimdeki her şey eriyor. "Tanrım," diye nefes alıyorum, elim onun elinin üzerine iniyor, tırnaklarım sıcak tenine batıyor.

Her zaman ellerini vücudumda, ağzını tenimde hayal etmiştim ve kahretsin, hayal edebileceğimden çok daha iyi. Her dokunuşu bedenimde ateş gibi, aramızda elektrik çarpması gibi ve daha yeni başlamış olmama rağmen bu fikrin ne kadar kötü olduğunu fark ediyorum.

Bundan asla geri dönemeyeceğim, ama ondan durmasını istersem lanetleneyeceğim.

Bir eli yukarı kayarken diğeri aşağı iniyor ve vücudum titriyor, hangi dokunuşa dikkat edeceğimi bilemiyorum ama her iki durumda da bir mutluluk dünyasında kayboluyorum. Sağ eli boğazımın dibine ulaşıyor ve uzun parmakları boğazımın etrafını sarıyor, sertçe sıkıyor ama kalbimi hızlandırmaya yetiyor. Sol eli boğazımı geçip

Kalçama ve göbeğime doğru, elbisemin kumaşını geçerek kayıyor. Izaak şeffaf tangamın üzerinden amımı avuçluyor ve ben de hemen ona doğru bastırıyorum, ne kadar çaresiz olduğumu hissettiğinden hiç şüphem yok.

"Yavaştan alacağız," diye mırıldanıyor, heyecan verici müzik sesinin derin tonlarını bastırmaya cüret ediyor, ama şimdi ona ait olduğunu bildiğim için, sesi ruhuma doğru konuşuyor gibi görünüyor. Dokunuşu omzuma kayıyor, elbisemin ince askısını aşağı doğru iterken avucunun topuğu klitorisime bastırıyor, yavaşça daireler çizerek dizlerimi güçsüzleştiriyor. Eğer güçlü kolu klitorisimin üzerinde olmasaydı şimdiye kadar kesinlikle parçalanmış olurdum.

Tangamın şeffaf kumaşını kenara çeken Izaak parmaklarını ıslaklığımda gezdiriyor, göğsünden bir hırıltı yükseliyor ve sırtımda titreyiyor. "Bunların hepsi benim için mi, Küçük Birdy?"

Oh, Tanrım. O böyle konuştuğunda ...

Arkama uzandığımda gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, parmaklarım saçlarına dolanıyor ve can havliyle ona tutunuyor. Başım yana doğru yuvarlanırken, sıcak dudakları tenimdeki şehvetli dansına devam ediyor. "Yıllardır senin için ıslanıyorum, Izaak."

Boğazının arkasından minnettar bir homurtu geliyor ve hayvani tonu, iki kalın parmağını içimin derinliklerine iterken amımın sıkılmasına neden oluyor. İnliyorum, onu içimde hissettiğimde nefesim titriyor, parmaklarını duvarlarıma doğru kıvrıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, eli göğsümde ve diğer omzumda dans ederken saçlarını sıkıca kavıyorum, itmeden önce elbisemin askısını hafifçe parmaklıyorum.

Nefesinin tenimde gezindiğini hissediyorum ve avucunun topuğuyla klitorisime vurarak beni çılgına çevirirken parmaklarını içeri ve dışarı iterken onun içinde boğulmaktan başka bir şey istemiyorum. Şimdiden çok fazla ve daha yeni başladı bile.

Bundan nasıl kurtulacağım?

Her geçen saniye daha da iyi oluyor. Beni rahatlatmak istiyordu ve sanırım tam olarak istediğini aldığını söylemek güvenli, ya ben? İstedğim her şeyi ve daha fazlasını alıyorum.

Lanet olsun. Şu parmaklar!

"Izaak, ben-"

Eli elbisemin arkasına kayıyor ve kelimelerim uçup gidiyor, fermuarı yavaşça sırtımdan aşağı indirirken serin bir hava akımının tenime çarptığını hissediyorum. Saçlarını sıkıca kavradığım elimi bırakıyorum, elbisemi düşmeden yakalamak için tam zamanında elimi g  s me götürüyorum.

Sonra çok geçmeden parmaklarını nazikçe çekip çıkartıyor ve bir adım geri çekilirken beni boş bırakıyor. "Bırak d    n, Aspen," diye homurdanıyor, ses tonundaki otorite bana kötü şeyler yapıyor.

Onun Izaak olduğunun fazlasıyla farkındayım ve etrafımdayken mümkün olduğunca sık bikiniyle dolaşmış olmama rağmen, bu farklı. Sadece vücudumu görmekle kalmayacak, aynı zamanda ondan en tatlı zevki alacak ve her zaman olduğu gibi yasak meyveden uzak durmak yerine, sunduğum her şeyi yalayıp yutarak  ımartacak.

Bu geri d n     olmayan bir nokta. Eğer elbisemin d    mesine izin verirsem, geri d n     yok. Fikrimi değiştirmek ya da geri almak yok. Bir kez kendimi ona a tı ımda, ikimiz de duramayaca ız. Omzumun üzerinden geriye bakıp karanlık gözlerindeki derin a lı ı fark ettiğimde, onun peşinden gelmeye cüret eden her erkek için mahvoldu umu biliyorum.

Bakı larını omzumun üzerinden tutarak, sonunda elbisemi bırakıp yere d    mesine izin verdi imde artan bir arzuyla onu izliyorum.  n nde  effaf bir tanga ve diz üstü  izmelerimden başka bir şey olmadan duruyorum ve beni içine çekerken g  s nden derin bir takdir homurtusu yükseliyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor. " ık  undan."

Dedi ini yaparak  ne doğru hafif bir adım atıyorum, parmaklarım g    mde gezinirken ellerimi sabit tutamayarak atılmış siyah elbisenin üzerinden geçiyorum. Meme uçları dokunu la titriyor ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu bilerek  rperiyorum. Bundan sonrası sadece daha iyi olacak.

Dili alt duda ının üzerinde geziniyor. "E il."

Hınzır bir sırıtı  a zımın kenarlarını  eki tirmeye ba ladı ında ka ları  atılıyor.

Vay anasını.

Kendimi ikiye bükmeye ba ladı ımda kalbim öfkeyle çarpıyor, kı ım havada, Izaak'ın a    zl  bakışları benimkilerin arasına kilitlenmiş

uylukları. Sadece başını sallar. "Uh-uh," diye gürlüyor, manzaranın büyüüne kapılmış. "Daha yavaş."

Evet, baba!

Fiziksel olarak daha fazla ilerleyemeyene kadar hızımı yavaşlatıyorum ve bu pozisyonda başımı aşağıda tutmak zorunda kalıyorum, onu göremiyorum, ama lanet olsun, onu kesinlikle hissediyorum, özellikle de arkamda adım attığında, eli kıcımlı fırçalayıp tam bacaklarımın arasında durduğunda. "Şimdi," diyor, o derin ses tonu tüm otoritesini koruyor. "Botlarını çıkar."

Arzu içimin derinliklerinde birikiyor ve botlarımın arkasına uzanıp küçük fermuarı bulduğumda, Izaak tangamın şeffaf kumaşını kenara çekiyor ve parmaklarını bekleyen amımın derinliklerine sokuyor. Nefesim kesiliyor, duvarlarım kalın parmaklarının etrafında kasılıyor. "Sakın kıpırdama Birdy," diyor diğer elini belime bastırıp beni sabit tutarak.

Parmaklarını içimde döndürüyor ve gözlerim kapanırken duvarlarım onun etrafında titriyor. O kadar iyi ki, başka bir parmağını klitorisime uzatıp tembel daireler çizdiğinde daha da iyi oluyor. "Aferin kızım," diyor. "Çizmeler. Çıkart. Şimdi."

Fermuarın bir santim bile kıpırdamadığını fark edince işe koyuluyorum, diğerine geçmeden önce diz hizasındaki bottan kurtulana kadar yavaşça sonuna kadar çekiyorum ve sonunda gittiklerinde, o kalın ses tonu bir kez daha odaya yayılıyor. "Ayak bileklerini tut, Minik Kuş. Sakın bırakma."

Sertçe yutkunuyorum ve tam ellerimi ayak bileklerime doladığım sırada parmaklarının yerini soğuk bir şey alıyor. Sırtım sertleşiyor ve onu içime ittiğinde bunun bir tür metal top olduğunu fark ediyorum. Ağır top içimde dururken nefesim kesiliyor, hemen ardından bir ikincisi geliyor. Yavaşça hareket ediyorlar, içimin derinliklerine masaj yapıyorlar ve her şey kenetleniyor. Beni yanlış anlamayın, seks oyuncaklarına yabancı değilim, ama bu? Oh evet, kesinlikle buna yabancıyım, ama iyice tanışmayı planlıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Tek yapabildiğim sertçe yutkunmak ve başımı sallamak. "Kımıldama, Birdy."

Arkama geçtiğini hissediyorum ve ben daha ne yaptığını anlamadan dizlerinin üzerine çöküyor ve sıcak ağız ağzımın üzerine kapanıyor.

klitoris, toplar içimde titreşmeye başladı. "Oh, lanet olsun," diye nefes alıyorum, derin bir nefes çekiyorum, dizlerim altımda bükülüyor.

Izaak'ın hınzır sırtışını içimde hissediyorum ama tüm vücudum titremeye başladığında ona seslenemiyorum bile. Çok yoğun ve çok iyi. Ve o taşaklar içimde hareket ederken, yemin ederim yıldızlar görüyorum.

Nefesim düzensiz, derin pantolonlarla geliyor ve dili klitorisimin üzerinde gezinirken, çekirdeğimin derinliklerinde o tanıdık sıkışmayı hissediyorum. "Siktir, Izaak," diye inliyorum, tırnaklarım ayak bileklerime batıyor ve onun tutuşu altında kıvranıyorum.

Dayanamıyorum. Bu çok fazla. Çok yoğun, ama lanet olsun, sonuna kadar gideceğim.

Klitorisimi parmaklarımla yapabileceğimden daha iyi çalıştırıyor. Titreşen toplar beni yepyeni bir boyuta gönderirken, neredeyse onun muhteşem yüzüne binene kadar emiyor, fiske atıyor, alay ediyor. "Oh, lanet olsun. Ben-"

Patlamadan önce kelimeleri çıkaramıyorum, orgazmım lanet bir roket gibi içimde patlıyor, sistemimi eziyor ve beni her zamankinden daha yükseğe çıkarıyor. Topların titreşimini kontrol eden şey her neyse, Izaak'ın dili de durmuyor ve duvarlarım topların etrafında paramparça olurken, orgazmım yoğunlaşıyor.

Dizlerim bükülmeye başlıyor, bu noktada beni ayakta tutan tek şey saf irade oluyor ve orgazmım vücudumda nabız gibi atarken, her şey kenetleniyor. Duvarlarım kasılmaya başlıyor, yoğunluğu bir saniye bile kaldıramıyor ve sanki sınırımı hissetmiş gibi, Izaak gevşiyor ve titreşim yavaşça azalıyor, ama tamamen kapatmaya cesaret edemiyor.

Yığılıyorum.

Izaak beni yere düşmeden yakalıyor ve nefesimi tutamadan serin zemine yayılana kadar yavaşça indiriyor. "Lanet olsun," diye nefes alıyorum. "Bu toplardan biraz almam lazım."

Izaak sırtıyor. "Dizlerinin üzerine çok Aspen," diyor ayağa kalkarak. "Geldin diye işin bitti mi sanıyorsun? Bu sadece bir ısınma hareketiydi."

Lanet olsun.

Hareket edemiyorum, özellikle de taşaklar hâlâ içimdeyken, tek yapabildiğim doğrulup ellerime yaslanmak, omzunun üzerinden uzanıp gömleğini kavrayarak başının üzerinden çekişini izlemek ve loş ışıktaki lanet olası bir tanrı gibi görünüyor - her zaman şaka yaptığı gibi bir Yunan tanrısı.

O karanlık bakışlar tekrar bana doğru dönüyor. "Sana dizlerinin üzerine çökmeni söylediğimi sanıyordum," diye soruyor ve bir çeşit kumanda tutuyor. Bir düğmeye basıyor ve toplar o kadar yoğun bir şekilde vızıldıyor ki, sanki Izaak fiziksel olarak düz kontak yapmış ve içime bir milyon volt elektrik göndermiş gibi.

"OH FUCK!" Nefesim kesiliyor, gözlerim şok ve zevkin garip bir karışımıyla açılıyor.

"Bana bir daha sordurtma."

"Tamam, tamam," diyorum, toplar birbirinin etrafında dönerek çok hassas duvarlarıma masaj yaparken dizlerimin üzerine çökmek için çabalıyorum. Hareket kalçalarımı sarsıyor ve vücudumu tekrar yere indirebilmek için yavaş ve derin nefesler almak zorunda kalıyorum. Ama Izaak'ın eli kotunun düğmesinde bana doğru adım attığını gördüğümde, birden başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

Yapmak üzere olduğumu düşündüğüm şeyi yapmak üzere miyim? Ne olduğunu öğrendiğim andan beri hayalini kurduğum şeyi mi?

Kotunun düğmesini yavaşça açıyor ve elini içeri sokacak kadar üstünü açıyor. Ağızım sulanıyor, o kocaman sikini yumruklayıp yavaşça aşağı yukarı hareket ettirirken hareketi takip ediyorum. "Beni ağzına alacaksın, Aspen. Ve ben kendimi senin tatlı ağzına boşaltana kadar durmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, yüksek sesle söylemeye değer tek bir kelime bile bulamıyorum.

Bununla birlikte Izaak kot pantolonunu kalçalarının üzerinden aşağı itiyor ve kotun geri kalanı yere düşmeden önce güçlü uyluklarını geçiriyor. Onlardan nasıl kurtulduğunu fark etmiyorum bile. Dikkatim sadece kalın sikini kavrayışına odaklanmış durumda; piercing'inin parlaklığı loş ışıktaki parlarken, büyük eli kendi etrafına ancak sığabiliyor.

Onu böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim, hele bana aynı anda böyle bakarken. Bu şimdiye kadar gördüğüm tüm seks rüyalarının başlangıcı ve lanet olsun, bu rüyaları takip etmek zor olacak, ama bu odadaki ilk geceme bakılırsa, Izaak'ın kesinlikle endişelenecek bir şeyi yok.

Bana doğru adım atıyor ve her adımda bakışları daha da kararıyor. Yumruğu yavaşça kalın sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ediyor ve ben kelimenin tam anlamıyla ölmeden tüm bunları ağzıma nasıl alacağım diye paniklemeye başlıyorum. Ama bu meydan okumaya hazır biri varsa, o da benim.

Izaak tam önüme geçiyor ve boştaki eliyle çenemin altını kavırıyor, bakışları yüzümde gezinirken hafifçe kaldırıyor. "Çok güzel," diye mırıldanıyor, derin derin içine çekerek. "Kokuyu alıyor musun, Birdy? Bu senin uyarılmanın tatlı kokusu. Damlatıyorsun, değil mi?"

Sessizce başımı sallarken dilim alt dudağımın üzerinde geziniyor.

"Hiç kendini tattın mı?"

Başımı sallıyorum, kalbim saatte bir milyon mil hızla çarpıyor.

"Sorun değil. Bunu düzelteceğiz" diyor. "Ama önce benim tadıma bakacaksın. İyice aç, Birdy."

İçimi bir gerginlik dalgası sarıyor, yeterince iyi olamayacağımdan korkuyorum. Beni yanlış anlamayın, bunu birçok kez yaptım ve birlikte olduğum erkekler her zaman çabalarımı takdir etmiş gibi göründüler, ama onları Izaak'ı önemsemişim gibi önemsemedim. Onu memnun etmek istiyorum. Sahip olduğu en iyisi olmak istiyorum ve başka hiçbir şey yapmayacağım.

Dudaklarımı ıslattıktan sonra ağzımı açıyorum, bakışlarım onunkilere kilitlenmişken onu içeri davet ediyorum. Garip bir şekilde samimi ve delikli ucu nihayet dudaklarıma değdiğinde, başımı çevirmek zorunda kalıyorum, bununla başa çıkamıyorum.

Ağzımı kalın sikinin etrafına kapattığımda Izaak daha da yaklaşıyor, hemen boğazımın arkasında deliciliğini hissediyorum, ama onun büyüklüğü nedeniyle parmaklarımı tabanının etrafına sararak onu sabit tutuyorum.

Eli saçlarımın arkasında dolaşıyor. Hareketlerimi kontrol ediyor ama istediğim gibi devam etmeme izin veriyor.

Nasıl hareket ettiğimi ve takdirle inlediğimi. Kalçaları titriyor ve onun zevk aldığını bildiğim için göğsümde inkar edilemez bir sevinç patlıyor.

Fiziksel olarak tüm uzunluğunu ağızıma almaktan aciz olduğum için diğer elimi ekliyorum, yanaklarım çukurlaşırken yumruklarımı yukarı ve aşağı hareket ettiriyorum, sertçe emiyorum ve dilimle ucunu daire içine alıyorum, dilimin üzerindeki piercing hissinden en şeytani tatmini alıyorum.

"Bu doğru, Birdy. İki el," diye homurdanıyor sıkılmış çenesinin arasından. "Aynen böyle."

Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim ve Izaac çenesini sıkıp titrediğinde, bu dünyada hiçbir şeyin bu andan daha iyi olamayacağını şüphesiz biliyorum. Ama hiç bu kadar yanılmamıştım çünkü hızımı artırıp ucunu öğürme refleksimi aşmaya zorladığımda, içimdeki taşakların en tatlı titreşimiyle ödüllendiriliyorum.

Aletin etrafında soluk soluğa kalıyorum, bakışlarım şaşkınlıkla onunkine fırlıyor, taşakların etrafında kenetlenirken kalçalarım sarsılıyor. "Boşalmayı aklından bile geçirme," diye uyarıyor beni. "Bu benim sıram."

Sırıtiyorum ve kalın sikinin büyüklüğü ve ağırlığı düşünülürken, bunu yapmak biraz kolay bile değil, ama meydan okumaya hazırım. Ne de olsa bunun bir eğitim anı olması gerekiyordu.

Kendimi hareket ettirerek elimden geleni yapıyorum ve saçlarımdaki tutuşu sıkılaştığında ve sikiindeki en tatlı sperm damlasını tattığımda, onun sınıra ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum ve daha önce hiçbir şey istememişim. Onun çözüldüğünü görmek istiyorum, boğazımın arkasında onu tatmak ve sahip olduğu her son damlayı yutmak istiyorum.

"Siktir, Aspen. Ağızının üzerimde olmasını ne kadar düşündüğümü bilemezsin."

Şok sistemimde patlıyor ve bir an için ritmimi koruyamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Son birkaç hafta boyunca ağızımı ne kadar düşündüğünü mü kastediyor, yoksa son birkaç yılı mı? Çünkü ikisi arasında önemli bir fark var.

Hararetli bakışları benimkilere kilitlendiğinde, bu yoğunluk on katına çıkıyor ve bakışlarımı indirmeye gittiğimde, eli çeneme geri dönüyor.

"Gözlerini buraya dik, Birdy," diye mırıldanıyor topların titreşimi yükselirken.

İnliyorum ve göğsüm kabarıyor, ama bakışlarını tutmaya devam ettikçe içimdeki duygular kabarıyor ve bu çok fazla. Ondan nefret etmem gerekiyor, ama benim için çözülmeye bu kadar yakın olduğunu görünce, kırılacağım. Ona yeniden aşık olacağım ve bu, bundan sonra olmasını istediğim son şey. Kahretsin, onun da istediği son şey bu.

Taleplerine rağmen bakışlarımı kaçırıyorum, tam da kükreyen bir "Siktir" sesi özel odayı doldururken ve kalçaları öne doğru fırlayıp boğazımdan daha da aşağı inerken. Izaac sert bir şekilde boşalıyor, boğazımın arkasına sıcak dölleri fıskırtıyor ve bir an bile tereddüt etmeden, her son damlasına sahip çıkarak yutuyorum.

Sadece o an, onu sevmek için duyduğum boktan ihtiyaç yüzünden lekelenmişti. Neden oraya gitmek zorundaydım ki? Kendim için mahvettim. Sadece küçük bir göz teması. Neden bu kadar büyütüyorum ki? Önemli bir şey değil. Daha önce adamın gözlerinin içine hiç bakmamış değilim. Gerçi, sanırım bunu adamın siki yemek borumun yarısındayken hiç yapmadım. Bu bok bir fark yaratmaya meyillidir.

Izaac bitiriyor ve son damlası da bittiğinde geri çekiliyorum, sikiğin etrafındaki tutuşumu serbest bırakıyorum ve nefesimi yakalamaya çalışırken dizlerimin üzerine çöküyorum. Çenem onu bu şekilde aldığım için ağrıyor, ama bu hoş bir ağrı, yapabilirsem her gün alacağım bir ağrı.

Izaac bana elini uzatıyor ve beni ayağa kaldırmasına izin vermeden önce nazikçe tutuyorum ve o da bir eliyle belimi tutarak beni sabitliyor. "İyi misin?" diye soruyor, koyu renk gözlerinde bir parça endişe parlıyor.

Yaltaklanıyorum. "Taşaklarımı kaybetmeliyim."

Gözleri biraz daha açılıyor. "Oh kahretsin. Dudaklarının sikime dolanmasının ne kadar iyi hissettirdiğine kendimi fazla kaptırmışım, kapatmayı unutmuşum."

"Hadi canım," diyorum, sonunda titreşime bir son verdiğinde her küçük hareket beni geriyor ve sonra uyarıda bulunmadan daha da yaklaşarak vücudumu kendine doğru çekiyor. Parmakları yan tarafımda geziniyor ve kalçalarımın tepesine ulaşmadan önce tüylerimi diken diken ediyor.

"Nefes al," diye talimat veriyor. Söylediğini yapıyorum ve tekrar nefes vermemi istediğinde, yavaşça taşaklarımı serbest bırakıyor. Çıktıkları anda her şey zayıflıyor ve onun güçlü kollarına yığılıyorum.

Izaak beni tutuyor, elleri sırtımda rahatlatıcı daireler çiziyor. "Hadi," diyor, beni odanın içinde gezdirirken. "Çok yorgunsun. Rahatlanan gerek."

Küçük sırrını çözdüğümde üzerinde bulunduğum büyük sedirin yanındaki kanepeye götürüyor beni ve otururken beni üstüne çekiyor, dizlerim güçlü kalçalarının iki yanına yerleşiyor. "İyi misin, Aspen?" diye tekrar soruyor ve daha önce bendeki değişikliği hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum, ama beni içine çektiğinde ve sıcak ağzı meme ucumun üzerine kapandığında, tüm düşünce treni aklımdan düşüyor.

"İyiden de öte," diye inliyorum, bacaklarımın arasında sertliğini hissettiğimde güçlü omzunu kavıyorum, ama kendini içime sokmak için bir hamle yapmıyor. Bunun yerine, ellerini vücudumun üzerinde tüy kadar yumuşak dokunuşlarla gezdiriyor ve tıpkı söylediği gibi, sonunda rahatlayabilmem uzun sürmüyor.

Kalçalarım sallanmaya başlıyor, göbeğimi onun kalın sikine sürtüyor, dudakları göğsümde geziniyor, kulağımın altındaki hassas deriye kadar gitmeden önce çakıllı meme uçlarımla alay ediyor. Vücudum tüm doğru şekillerde yanıyor ve ıslaklığım görmezden gelinemeyecek kadar belirginleştğinde, kolunu belime kilitliyor ve beni yavaşça kaldırıyor.

Kendini altımda konumlandırarak, ucunu giriş yerimde hissediyorum ve sonra yavaşça beni indirmeye başlıyor. Onu santim santim kavıyorum, daha önce hiç olmadığı kadar genişliyorum. Duvarlarım onun büyüklüğü karşısında titriyor ve vücudumun onun lezzetli girişine uyum sağlamasına izin verdiğim için hareket etmeye cesaret edemiyorum.

Dudakları boynuma dönüyor ve dili tenimin üzerinde gezinirken, onun etrafında gevşiyorum. Sonunda kalçalarımı sallamaya başladım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Izaak en son içime girdiğinde kontrolü ele almıştı. İsteddiği her şeyi yapmak için onun yetenekli ellerindeydim, ama bu sefer dizginleri ben alıyorum.

Ne yaptığımı hissetmem bir saniye sürüyor ama ritmimi çabucak buluyorum ve farkına bile varmadan tutuşum sıklaşıyor

Sığ bir nefesi emerken omzunda. "Oh, Tanrım," diye nefes alıyorum, parmakları kalçalarımın gömülürken alnım onunkine değiyor.

"Aynen böyle. İhtiyacın olanı al."

Sesi o kadar rahatlatıcı ki, o ilk geceki hissi yeniden yakalamak için çaresizce gözlerimi kapatıyorum.

Izaak aramıza uzanıyor, başparmağı klitorisime hafifçe bastırıyor ve ben yavaşça hızımı artırmaya başlarken sıkı daireler çiziyor. Bedenim titriyor, yadsınamaz zevk hızla beni ele geçiriyor ve kalçalarımın her yeni hamlesiyle sınıra daha da yaklaşıyorum.

"Izaak," diye çaresizlikle nefes alıyorum.

"Bırak gitsin, Birdy," diye mırıldanıyor kulağıma, başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor. "Ben de tam yanındayım."

Sertçe yutkunarak kendimi daha da zorluyorum. Izaak Banks'in içime boşalmaya hazır olduğu fikri tüylerimi diken diken ediyor. Yalnızca bir şey beni engelliyor. "I . . . I-"

Izaak boştaki eliyle uzanıp elini çenemin yan tarafına doluyor, başparmağı çenemin altına uzanıyor ve hafifçe kaldırıyor. "Bana bak, Aspen. O güzel gözlerini aç."

Korku damarlarımda dolaşıyor. Daha önce olanlardan dolayı dehşete kapıldığım için başımı sallıyorum ve ona bakmayı reddediyorum. Izaak hayır cevabını kabul etmiyor. "Şimdi," diyor beni dizlerimin üstüne çöktürebilecek o otoriter ses tonuyla.

Bir saniye daha dayanamıyorum ve gözlerimi loş odada açıyorum. Bakışlarım hemen onunkilere kilitleniyor ve yemin ederim, ruhumun derinliklerini görüyor, bedenimde titreşen her düşünceyi ve arzuyu okuyor. "İşte böyle bebeğim," diye mırıldanıyor, o çarpıcı bakışlarıyla beni esir alıyor. "Şimdi bırak beni."

Sanki bir işaretmiş gibi, vücudum sonunda teslim oluyor ve orgazmım 4 Temmuz'daki bir havai fişek gibi vücudumda patlıyor, görüşümü siyah ve altının canlı tonlarıyla süslüyor. Ama Izaak'ın parmakları kalçalarımın gömülüp keskin bir nefes çektiğinde dünyam yeniden odaklanıyor.

Yıllarca yatak odamda oturup boşalırken çıkardığı sesi dinledikten sonra kahvaltı masasında karşısına oturup bir gece önce ne yaptığını bilmiyormuşum gibi davranarak onu yakından izliyorum ama bu sefer durum farklı.

Bu kez onu *görebiliyorum*, kendim deneyimleyebiliyorum ve onun boşalmasını sağlayan kişi oluyorum. Vay anasını. Bir seviyede, burada ne olacağını biliyordum, ama şimdi gerçekleşiyor, lanet bir tanrıça gibi hissediyorum.

İçimden yoğun bir heyecan geçiyor. Yüzüne sabitleniyorum, kaşlarının arasında en ufak bir kırıışıklığın belirmesini ve keskin bir nefes almasını izliyorum.

Oh Tanrım. İşte bu kadar.

Duvarlarım onun büyüklüğü etrafında sarsılıyor ve sonunda kendini içime boşaltıyor, vücudu benimkine karşı sertleşiyor ve olacağını bildiğim her şey ve daha fazlası oluyor. O kadar güzel ki. Onunla ilgili her şey. Sonrasındaki ışıltının ve dölünün içimde olduğu bilgisinin tadını çıkarırken, tek yapabildiğim ona doğru çökmek, nefesimi yakalamak için mücadele ederken alnım onunkine doğru eğiliyor.

Rahat bir sessizlik içinde kalıyoruz, nihayet sakinliğimi bulana kadar büyük eli sırtıma dayanıyor. Sonra sanki sağlıklı düşünme yeteneğimi hissetmiş gibi, Izaac'ın eli kalçama iniyor ve nazikçe sıkıyor. "Hadi ama," diyor. "Bu gecelik bu kadar yeter. Geç oluyor."

İşten çıkarılması başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmesi gibi geliyor ve nerede, nasıl ve neden olduğumuzu hatırladığımda kendimi beceriksizce geri çekiyorum, sıcak dölünün içimden damladığını hissediyorum.

Izaac ayağa kalkıp odanın diğer ucuna gidiyor ve bir dakika sonra elinde bir bezle geri dönüyor. Doğrudan içime giriyor ve beni temizlemeye yardım etmeye giderken, geri çekilip elinden alıyorum.

"İdare edebilirim," diyorum bakışlarımı kaçırarak ve aramızdaki havada titreşen bu garip gariplikten nefret ederek. Bu çok gerçek bir andan -aynı dalga boyunda, en tatlı zevki paylaşan iki insan- anlamsız bir iş anlaşmasına dönüştü. Kendimi kirli ve kullanılmış hissediyorum ama bunu isteyen bendim. Bunu harekete geçiren bendim.

Izaac kıyafetlerini bulmak için arkasını dönüyor, bana sadece bir anlık mahremiyet sunuyor ve elbisemi almak için çabalamadan önce hızla temizleniyorum. Tangama ne olduğunu bilmiyorum, hatta hatırlamıyorum bile.

Ama onu arayacak gücüm yoktu. Bunun yerine elbisemin içine giriyorum ve tam Izaac'ın giyinik bir şekilde arkasını döndüğü sırada elbisemi hızla yukarı çekiyorum.

"İyi misin?" diye milyonuncu kez soruyor olmalı.

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve arkamı dönüyorum. "Fermuarımı tekrar çeker misin?" Bakışlarım biraz fazla yoğun bir şekilde yanımda, yerde gelişigüzel duran ıskartaya çıkmış botlarıma odaklanmışken soruyorum.

"Elbette," diyor bana doğru adım atarak, ama küçük fermuarı tekrar yerine yerleştirirken rahat bir mesafe bırakmaya özen gösteriyor. Aramızdaki sınırları sıfırlamaya mı çalışıyor diye düşünmeden edemiyorum. Az önce beni domalttığı ve titreşimli taşaklarını kukuma soktuğu gerçeğini göz önünde bulundurursak çok saygılı davranıyor, ama kahretsin, işleri profesyonel turalım. Neden olmasın ki?

Sanırım ben de tam olarak bunu istedim. Bunun sadece seks olduğunu, başka bir şey olmadığını söyledi ve ben de tam olarak bunu kabul ettim. Sadece beni bu kadar çirkin hissettireceğini fark etmemiştim. Eminim bu onun için bir şey ifade ediyordur. Beni yanlış anlamayın, hiçbir zaman benim gibi hissetmediğini ve hissetmeyeceğini biliyorum, ama ben onun karanlık odasına giren rastgele bir yabancı değilim, ben benim. En iyi arkadaşının küçük kız kardeşi. Elbette bunun *bir* anlamı var.

Elbisemi tekrar giydikten sonra botlarımı alıp kendimi bir sandalyeye bırakıyorum ve göbeğimin derinliklerindeki sıkıcı ağrıya dayanamıyorum. Bunun sabah nasıl hissettireceğini ancak tahmin edebilirim, ama sevmeyi öğreneceğimden emin olduğum hoş bir ağrı. Botlarımı giyip fermuarlarını çektikten sonra ayağa kalkıyorum ve el çantamı ne halt ettiğimi anlamaya çalışıyorum.

Buraya ilk geldiğimde sipariş ettiğim neredeyse dolu kokteyllerle birlikte kapının yanında buluyorum ve kendimi durmaya zorlamadan önce odanın içinde adımlıyorum. Izaac'a dönüp bakıyorum, havada hâlâ aynı gariplik var. "Ben, ummm. Ben buradan gidiyorum."

Başını sallıyor. "Seni geçirmemi ister misin?" diye soruyor ve az önce sikini ağızma aldığım için kendini buna mecbur hissettiği için mi yoksa bir şekilde beni hâlâ en iyi arkadaşının her zaman kollamaya yemin ettiği küçük kız kardeşi olarak gördüğü için mi böyle davrandığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Her iki durumda da, bundan hoşlanmıyorum.

"Hayır, ben iyiyim," diyorum. "Ben ... uhh ... bu durumda ne söylemem gerektiğini tam olarak bilmiyorum, bu yüzden sadece ... evet."

Söylemeye çalıştığım şeyi bitirmeye zahmet etmiyorum ya da kapıdan sıvışıp kığım yanıyormuş gibi özel odadan çıkmadan önce bir hoşça kal bile demiyorum. Önemli olan tek şey Izaak Banks'ten olabildiğince uzaklaşmak ve her şeyi berbat etmediğimi ummak.

IZAAC

Nasıl oldu bilmiyorum ama az önce olanlar beni hâlâ şaşırtıyor. Bir şekilde sıcıp batırdım.

Kapı Aspen'in arkasından kapanıyor ve tek yapabildiğim arkasından bakmak oluyor. Bir dakika önce kanepedeydik, bana sarılırken sikim hala onun sıcak amına gömülüydü ve bir dakika sonra, birbirimizin etrafında lanet yabancılar gibi parmak uçlarında dolaşıyorduk. Nerede yanlış yaptık bilmiyorum.

Onunla fiziksel olarak birlikte olmak inanılmaz. Birlikte çalışma şeklimiz, bana uyma şekli, talepkar doğamdan zevk alma şekli. Her şey mükemmel, peki nasıl oldu da bu kadar ters gitti?

Belki ben onu çok zorladım, belki de o seksten duyguları çıkarmanın çok zor olduğuna karar verdi. Ağzına boşalmadan birkaç dakika önce neredeyse kendini nasıl kapattığını fark etmemiş gibi davranmayacağım. Gözlerindeki paniği gördüm ama bana bu konuda konuşmaya istekli olduğu izlenimini vermedi. Bunun yerine unutmaya niyetli görünüyordu ki devam etmemize izin vermemin nedenlerinden biri de buydu. Eğer bir şeylerin gerçekten yanlış olduğunu hissetseydim, kısa keser ve geceyi bitirirdim.

Ama buradan öylece çıkıp gitmesi. . . Bilemiyorum. Aspen'i hayatı boyunca tanıdım ve bir kez olsun benden bu şekilde kaçmaya çalışmadı, başka kadınlarla eğlenirken bile. Ruh hali neredeyse anında değişti ve seks sonrası sisi olması gereken şey ürpertici bir garipliğe dönüştü.

Bundan nefret ettim. Kahretsin, burada durmak bile hala yanlış hissettiriyor.

Sarılmamı beklemiyordu, değil mi? Çünkü bu anlaşmanın sınırlarını açıkça belirttiğimi sanıyordum. Ne olduğunu biliyordu.

ve duygularına rağmen, kabul etmekten çok mutlu oldu. Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum.

Belki onu yanlış değerlendirdim, belki de düpedüz yalan söyledi. Bir sorun olmayacağını söylemişti. Bektan küçük arkadan bıçaklama anlaşmamızın koşullarına uyuyordu, ama eğer uymuyorsa, bunu kaldıramıyorsa, o zaman bu gece gidebileceği yere kadar gider. Austin'i sırtından bıçaklamamın tek amacı Aspen'le aramı düzeltmekti ve eğer bu anlaşma sadece ona zarar verecekse, o zaman ne anlamı var ki?

Hâlâ ona bakarken, kendime bunu unutturmaya çalışıyorum. Eğer konuşmak isteseydi, kalırdı. Aspen'i tanıyorsam, kimsenin duygularını incitmeden hemen burada konuşurdu. O böyle alıngandır, özellikle de Austin'e karşı. Kendini tutmayı sevmez, sevmemeli de, ama öte yandan, ikimiz söz konusu olduğunda işler asla o kadar basit değildir. Onun meçhul yabancı olduğu öğrendikten sonra beni görmezden gelerek iki hafta geçirdi ve şimdi yine buradan kaçıp gitmesine izin verdim.

Hay sikeyim. İki hafta daha sessizlik mi yaşayacağım?

Ya onu incittiysem? Ya bu çok fazlaysa ve kalbi kırıldıysa? Ya onu çok zorladıysam? Bunun sadece seks olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu biliyorum, ama üzerimdeyken farklı hissettirdiğini inkar edemem. Bu sadece seks değildi, bu kişiseldi ve bakışlarını benimkine zorladığımda ... Hiç böyle boşalmamıştım. Yalan söylemeyeceğim, bu gece zorlandım. Başka bir kadın olsaydı sorun yaşamazdım ama Aspen söz konusu olduğunda bu tehlikeli bir oyun ve ikimizden birinin her an düşebileceği bir çizgide ilerliyoruz. Bana karşı zaten savunmasız ve eğer dikkatli olmazsam, seks ve duygu arasındaki çizgiyi korumakta zorlanan ben olacağım.

Kahretsin.

Her iki durumda da, burada bir şeyler oldu ve ben karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum. Eğer çuvalladıysam, bilmem gerek ki düzeltebileyim.

Daha ne olduğunu anlamadan kapıdan çıktım. Kulübümde hızla ilerliyorum, VIP salonu hala tüm hızıyla devam ediyor, ama etrafta oyalanmadığından emin olduğum için fark etmiyorum bile. En azından öyle olmasa iyi olur,

Özellikle de Ryatt Markin gibiler bu gece buradayken.
Kadınlar için.

Tanrım, o pisiğe katlanamıyorum. O piç kurusu ona karşı çok cesur davranıyor.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp ana kata ulaşıyorum ve girişe doğru ilerliyorum. Kapının kolunu tutup çekerek açıyorum ve resepsiyona doğru hışımla ilerleyip Casey'nin ödünü koparıyorum. Bir çığlık attı ve ben de ona doğru fırladım, bakışlarım geniş ve çılgınca. "Aspen buraya geldi mi?"

Dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor. "O kızda ne bulduğunu gerçekten anlamıyorum," diye düşünüyor, gözlerinde sadece beni kızdırmaya yarayan bir acı parlıyor. "Gerçekten ona tam üyelik teklif ettin mi? Bekleme listemiz olduğunu biliyorsun, değil mi? Üyelik ücreti konusuna hiç girmeyeyim bile. Parasını ödemediğini biliyorum, bu da diğer üyelerimize haksızlık olur. Ayrıca, mevcut müşterilerimizle uyuşmuyor bile, o halde onunla ne alıp veremediğiniz var?"

"Ne zamandan beri sana işimi yürütme biçimim hakkında söz söyleme, hatta kararlarımı sorgulama hakkına sahip olduğun izlenimini verdim?" Soruyorum, öfkem yüzeye çıkıyor. "Sana Aspen'in buradan geçip geçmediğini sordum ve senden tek istediğim basit bir evet ya da hayır cevabı."

Casey gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, bakışları çaresiz bir köle gibi düşüyor. "Evet efendim," diyor, bakışlarını ayaklarından kaldırmaya cesaret edemiyor ve beni ona dokunduğum için milyonuncu kez pişman ediyor, ama çaresiz adamlar çaresiz önlemler gerektirir. "Az önce onu kaçırdın."

Casey BDSM'ye çok düşkün ve ben de arada sırada bu işlerle uğraşıp dominant olmaktan keyif alsam da, o itaatkâr rolünü fazlasıyla ciddiye alıyor. Ben kadınlarımın omurgalı olmasını tercih ederim. Karşılık vermeleri hoşuma gidiyor. Hatta bana meydan okuyup kontrolü ele almak istemeleri bile hoşuma gidiyor ve er ya da geç Aspen'in bunu yapacağını biliyorum. Gerçi hâlâ ayakları yere basıyor.

Casey'nin saçmalıklarıyla işim bittiğinde merdivenleri hızla çıkıyorum, korkulukları tutup beni daha hızlı yukarı itmesi için kullanıyorum ve ne olduğunu anlamadan giriş koridorundayım ve karanlık sokağa doğru ilerliyorum. Acele ediyorum.

yola çıkıyorum ve Aspen'in beyaz Corvette'ini bulduğumda derin bir oh çekiyorum.

Arabanın içinde oturuyor, motor çalışıyor ve o gitmeden önce onu yakalamak için sadece iki saniyem olduğu açık.

Her saniyeyi değerlendiriyorum.

Arabasının etrafından hızla dolanıp kendimi sokağa atıyorum, sürücü kapısının kolunu tutup sonuna kadar açıyorum, Aspen'in korkuyla çığlık atmasını izliyorum, belli ki sokakta güzel bir kadından faydalanmak isteyen bir pislik olduğumu varsayıyor.

"Siktir, Izaac. Ne yaptığını sanıyorsun sen? Ödümü kopardın."

Çenemi sıkıyorum, neden birden bu kadar sinirlendiğimi anlayamıyorum. "Az önce orada ne oldu öyle?" diye soruyorum. "Bir saniye önce iyidik, sonra işler tuhaflaştı. Neden öyle kaçtın? Eğer bir şey yaptıysam bana söylemelisin. Öylece kaçıp beni karanlıkta bırakamazsın."

Sanki ben bir bok bilmiyormuşum ve daha iyi bilmem gerekiyormuş gibi bana bakıyor ve bu beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Yine de haklı, bilgisizim ve muhtemelen daha iyi bilmeliyim.

Aptalca oyunlar oynamakla ilgilenmediğimi anlayınca derin bir iç çekip motoru durduruyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Beni kirli hissettirdin."

Çenem lanet olası yere düşerken neredeyse yüzümden ayrılıyor. "Bu ne lan? Sen neden bahsediyorsun?" Zihnim az önce olan biten her şeyi gözden geçiriyor ve neredeyse bomboş kalıyor. "Taşaklar mıydı? Senin için sorun olmadığını sanıyordum."

Aspen gözlerini devirerek inliyor. "Bunun taşaklarla bir ilgisi yok."

"O zaman istediğin zaman bana ipucu vermekten çekinme."

Gözlerindeki sertlik kayboluyor ve yerini göğsümü sızlatan bir kırılganlığa bırakıyor. "İşlemsel hale getirdin, Izaac," diyor, söylemeye çalıştığı şeyin ağırlığıyla omuzları çöküyor. "Bunun sadece seks olduğu konusunda anlaştığımızı biliyorum. Bunu anlıyorum, gerçekten. Ama beni yoluma gönderdiğinde, kendimi sokaktan geçen bir yabancıymışım gibi hissettirdin,

Söylediğiniz her şeye rağmen, ikimiz de biliyoruz ki bundan daha fazlası var."

"Bundan fazlası değil," diye karşı çıkıyorum, neredeyse duvarlarımın yerine oturduğunu hissediyorum. Sarhoş telefon konuşması ve mesajlar, müstehcen konuşmalar. Ona karşı cesur davrandığımı biliyorum ama belki de onu ben yönlendirdim ve niyetim gerçekten bu değildi.

"Ama öyle," diye karşılık veriyor bana. "Ne söylersen söyle, her zaman bundan daha fazlası olacak çünkü hoşuna gitse de gitmese de bir geçmişimiz var. Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık ve bunun sadece seks olduğunu kabul etsem de, ikinci sınıf bir fahişe gibi muamele görmeyi kabul etmeyeceğim. Orada olanlar, tek gecelik bir ilişkiden sonra adamın gömleğini çalmaya bile fırsat bulamadan kovulmaya eşdeğerti. Yani, lanet olsun, Izaac! Aletin yemek borumun yarısına kadar girmişti! Sence bu en azından sonrasında bir içki teklif edilmeyi hak etmiyor mu?"

Ona öylece bakıyorum, dudaklarımın kenarından hafif bir gülümseme yükseliyor. "İsteddiğini mi söylüyorsun ..." Sertçe yutkunuyorum, "sarılmak mı?"

Yüzü düşüyor, sanki aynı dili konuştuğumuzdan bile emin değilmiş gibi bana bakıyor. "Ne zaman sarılmak istediğimi söylediğimi duydun? Siktir, Izaac. İmkânsız olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben mi imkânsızım? Kucaklaşmak istediğin için kaçan sendin."

"Son kez söylüyorum," diyor yeşil gözlerinde yanan hayal kırıklığıyla. "SARILMAK İSTEMİYORUM!"

"Kahretsin, Aspen. Neden bütün sokağa işimizi anlatmıyorsun?"

Aspen sürücü koltuğundan fırlıyor, parmakları göğsüme saplanıyor. "Yemin ederim boğazından aşağı uzanıp testislerini ağzından çıkaracağım ve seni onlarla boğacağım," diye homurdanıyor sıkılmış çenesinin arasından. "Şimdi beni yalnız bırak. Ben eve gidiyorum, böylece küçük bir Izaac voodoo bebeği yapıp onu boğabilirim."

"Hayır."

Bana bakakaldı. "Ne demek *hayır*?"

"Demek istediğim, bana saçma sapan cevaplar veriyorsun çünkü ya bir şeyden utanıyorsun ya da çok korkuyorsun."

gerçekte neler olduğunu söyle. O yüzden saçmalamayı kes ve bana gerçekte neler olduğunu anlat."

Aspen çenesini sıkıyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor, ellerini kalçalarına dayamış sanki gözümü korkutup geri çekilmemi sağlamaya çalışıyor ama bunu bana yapmaması gerektiğini çok iyi biliyor.

"Bekliyorum," dedim ona. "Bütün gece bekleyeceğim."

Aspen inliyor. "Peki," diyor. "Temel kuralları tekrar gözden geçirmeliyiz."

Yüzüm şaşkınlıkla buruşuyor. "Neden? Temel kurallarımızın nesi var? Onların bir nedeni var ve sen de orada mıydın bilmiyorum ama çok iyi çalışıyorlardı."

Dudakları sert bir çizgi halini alıyor ve bakışlarını indirerek ellerimi biraz fazla yakından inceliyor. "Sana aşık olmamı istemediğini söylemiştin. Bu hâlâ doğru mu?"

Kaşlarım çatılıyor, neye varmaya çalıştığından emin değilim. "Evet." "O zaman temel kuralları yeniden düzenlemeliyiz."

"Sen neden bahsediyorsun, Aspen? Etrafında dans etmeyi bırak ve ne söylemen gerekiyorsa söyle."

Derin bir nefes alıyor ve gözlerindeki gerginlikten nefret ediyorum. Benim yanımda gergin olmaması gerektiğini bilmeli, özellikle de az önce yaptıklarımızdan sonra. "İçimdeyken göz teması kurmak yok."

"Ne?" Bu isteğin saçmalığı karşısında gülmek için kendimi zor tutarak alay ediyorum. "Neden olmasın ki?"

"Çünkü bana tüm bunları hissettirdiğinde ve bu çok iyi olduğunda, zaten gergin oluyorum. Ama sonra gidip bana bakıyorsun ve sadece hızlı bir bakış değil, beni bakışlarını tutmaya zorluyorsun ve bu çok fazla. Heyecan verici ve zaten var olan bir şeyi çok daha yoğun hale getiriyor. Orada benim için zaten bir şey olduğundan mı, yoksa hepsi kafamda olduğundan mı bilmiyorum, ama bana böyle baktığında, özellikle de içimdeyken ve boşalmak üzereyken, vermek istemediğin bir şeyi istememe neden oluyor. Ama başka tarafa baktığımda, bu bağlantı kopuyor ve sorun değil, ama yalan söylemeyeceğim, bu beni ... titrek hissettiriyor."

Bir an onu izliyorum, daha ağızımdan ne çıkacağını bilmeden başımı sallıyorum. "Hayır, siktir et," diyorum,

Her şeyi daha da berbat etmek üzere olup olmadığımdan emin değilim. Tek bildiğim, içine girdiğimde gözlerinin üzerimde olmaması fikrinin bana hiç de iyi gelmediği. "Seni bilmem ama benim için gözlerin üzerimdeyken, buna bayılıyorum. Seni çok kolay okuyabiliyorum. Sen açık bir kitapsın, Aspen. Gözlerindeki bakıştan bunu ne kadar istediğini anlıyorum. Daha hızlı mı yoksa daha yavaş mı istediğini bana söyleyen vücut dilin ya da çaresiz pantolonunun sesi değil, o lanet olası gözlerin. Burada bir yerde bir uzlaşma olmalı, çünkü o göz temasını kaybetmek benim için zor bir pas."

"Son zamanlarda sana imkansız olduğunu söyledim mi?" "Bir ya da iki kez gündeme geldi."

Aspen inliyor ve bana doğru adım atarak alnını göğsüme yaslıyor. "Bundan nefret ediyorum."

"Her zaman durabiliriz," diyorum ama bir daha asla içine giremeyecek olma fikri bana fiziksel acı veriyor.

"Bu bir seçenek değil. Bir kızı bir şeye bağlayıp bir saniye sonra onu altından çekip alamazsın. İkimiz de bunu kabul ettik ve şimdi sonuna kadar gidiyoruz. O çizgiyi aşarak zaten boktan insanlar olduğumuzu kanıtladık. Bunu iyi değerlendirebiliriz."

"Peki," diyorum, sonunda kollarımı ona doluyor ve onu göğsüme doğru sertçe çekiyorum, arkadan bıçaklama suçlarımın hatırlatılması kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. "Bunu tekrar deneyeceğiz ve göz temasını sınırlayacağız, sadece çok fazla olduğunda başka tarafa bakacağız."

"Ve?" diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum, ama doğruyu söylemek gerekirse, onun ihtiyaçlarını karşılamak hoşuma gidiyor. "Ve bir pislik olmamak ve seni kötü bir tek gecelik ilişki gibi kovmamak için çalışacağım. Ama sarılmayacağım."

"Sarılmayı aklından çıkar. Sarılmakla ilgili hiçbir şey söylemedim."

"Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

"Evet," diye inliyor. "Bir anlaşmamız var."

"Tam zamanında," diye tezahürat yapıyorum, onu tuttuğum yerden kurtarırken ses tonumda yoğun bir alaycılık var. "Tek gecelik kötü bir ilişki ya da sokaktan geçen bir yabancıyla karıştırılmanı istemem ama bu sefer seni gerçekten buradan kovuyorum. Saat neredeyse sabahın ikisi,

ve son dört yıldır ders programını dinlemek zorundayım. Sabah 9'da dersin var. Eve gidip biraz uyumalısın."

Aspen alay ediyor. "Belki de bir dahaki sefere kedi randevunu akşamın bu kadar geç saatine koymamalısın. Buna düşünceli olmak deniyor. Bir ara sen de denemelisin." Kaşları çatılmadan önce dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırıyor. "Bir dakika. Bu teknik olarak seks görüşmesi sayılır mı? Sayılıyor, değil mi? Vay anasını. Kendimi kullanılmış hissediyorum."

"Kullanılmış hissetmesi gereken biri varsa o da benim," diye mırıldandım. "Şimdi seni fiziksel olarak eve sürüklemek zorunda kalmadan defol git buradan."

Aspen gözlerini devirerek bana doğru adım atıyor ve ayak parmaklarının ucuna basarak yükseliyor. Yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve dudaklarının sıcaklığı tenimde tuhaf bir ürperti bırakıyor. "Biz iyiyiz Izaac," diye fısıldıyor ara sıra yanan sokak lambasının zar zor aydınlattığı karanlık sokağı, ama bu üç kelime bana hiç beklemediğim bir şey yapıyor. O göz kamaştırıcı gülümsemesiyle bana kilitlendiğı sürece tüm dünya avucumun içindeymiş gibi hissettiriyor.

Sonra Aspen uzaklaşıyor ve bana küçük bir gülümseme sunuyor, sonra da Corvette'inin içine girip motoru yeniden çalıştırıyor ve bana yapacak tek bir şey bırakarak uzaklaşıyor: son seks kasetimizi izleyip silmek.

Sabırsızlanıyorum.

ASPEN

Kampüste ilerlerken Becs bir kolunu benimkine doluyor, midem iyi bir yemek için yanıp tutuşuyor. Görünüşe göre, gecenizi hayatınızın bir santim içinde becerilerek geçirmek bir kadını oldukça iştahlı bırakıyor. Gerçi dün gece gerçekten düzülmek sayılır mı? Çılgınca ve yoğun, ama teknik olarak konuşacak olursak, vidadan çok ağız hareketiyle ilgiliydi, ama lanet olsun, o küçük metal titreşimli toplar! Onlardan almam gerektiğini söylerken şaka yapmıyordum.

Ağız hareketinden sonra olanlara gelince, bunu bir vida olarak sınıflandırmak istediğimden hala emin değilim. Fazla kişiseldi. Vücudum onunkine karşı hareket ediyor, sıcak nefesi tenimi okşuyor, tırnaklarım omzunu kazıyordu. Buna sevişme demek kendime ve Izaac'a kötülük etmek olurdu. Hayır, o düzüşmüyor. Düzüşüyor ve Tanrım, bu çok iyi!

Yapılan tek sevişme, birbirimize bağırmanın bittiğinde -daha çok benim ona bağırmanın bittiğinde- arabamın yanında oldu ve göz teması kuralını veto etmeye karar verdi, ama yola gelecektir. Gelmek zorunda. Tabii bu işin olduğundan daha da karmaşık bir hal almasını istemiyorsa. İfadelerimi görmekten hoşlandığını anlıyorum ve başka biri olsa ben de ona katılırdım ama Izaac içimin derinliklerindeyken bana öyle baktığında bunu göğsümde hissediyorum. Damarlarıma yayılan sıcaklığı, içimde zonklayan ihtiyacı hissediyorum ve başka bir erkek için asla böyle bir şey hissetmeyeceğimi hiç şüphesiz biliyorum.

Izaac sonsuza dek benim olacak ve bunu ne kadar çok yaparsak, o parçam yokmuş gibi davranmak o kadar zorlaşacak.

Becs beni de peşinden sürüklüyor, kampüs boyunca en sevdiği salata barına doğru ilerlerken bana yeni girdiği büyük iş sınavından bahsediyor ve gözlerindeki rahatlamaya ve yüzündeki gülümsemeye bakılırsa sınavı geçtiğini varsayabilirim. Öte yandan, sabah dokuzdan beri derslere tıkalı kalmış durumdayım ve alarmım çalmadan uyuduktan ve kahvaltıyı atladıktan sonra resmen açlıktan ölüyorum. Dürüst olmak gerekirse, salata barının bugün benim için yeterli olacağını sanmıyorum. Büyük ve sulu bir şeylere ihtiyacım olacak.

Kampüs boyunca kısa bir yürüyüşten sonra üniversiteli kızların bir numaralı öğle yemeği mekanının kapısından içeri giriyoruz ve tüm kızlar buraya gelmeyi sevdiği için tüm erkekler de peşimizden geliyor.

Uzun bir sıra var ama günün ortası olduğunu düşünürsek şaşırmadım. Yavaşça ön tarafa doğru ilerlerken bir şeyler konuşuyoruz ve tam sipariş vermek için tezgâha doğru ilerlerken elimdeki telefon çalıyor.

Ekrana baktığımda Austin'in adını görüyorum ve göğsümde bir suçluluk duygusu dalgalanıyor. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama geri dönüşü olmayan bir noktadayım. Artık geri dönüşü yok.

"Ne var ne yok, bok beyinli?"

"Pek bir şey yok, Crotchsniffer," diyor. "Sadece bu hafta sonu benim doğum günüm olduğunu ve Cumartesi gecesi Cherry'de o talihsiz yüzünü göstermen gerektiğini hatırlatıyorum."

"Ughhhh," diye inliyorum.

"Oh, bu senin kardeşin mi?" Becs yüzünde hınzır bir sırıtışla soruyor. "Ona yeni bir yatak örtüsü aldığımı ve bir ara ona göstermeyi çok istediğimi söyler misin?"

En iyi arkadaşşıma ters ters bakıyorum. "Kapa çeneni ve aptal salatayı sipariş et," diyorum ona. "Hazır başlamışken bana da ekstra soslu bir tavuk sezar dürüm söyle ve sodamı da unutma."

Becs gözlerini devirip sipariş vermekle meşgul olurken Austin kulağımın dibinde gülüyor. "Becs mi o?" diye soruyor, Becs'in ne dediğini çok iyi duyduğu belli. "Cumartesi gecesi onu Cherry'ye getireceksin, değil mi?"

Becs'in bunu hayatta kaçırmayacağını çok iyi bildiğimden, "Eğer onu barın arkasında becermeyi planlıyorsan, hayır," diyorum.

"Sakin ol. Arkadaşını barın arkasında becermeyeceğim," diyor Austin, ses tonunda yoğun bir eğlence var, damarlarımda rahatlama hissediyorum. "Herkes etrafımızda harika vakit geçirmeye devam ederken, ben onu tıklım tıklım dolu dans pistinin ortasında becereceğim, onun daha fazlası için çığlık atmasından tamamen habersiz bir şekilde."

Öğürüyorum, onları birlikte düşünmek içimde kusma isteği uyandırıyor. "Seni öldüreceğim."

"Ahh, ilginç," diyor. "Şimdi işler tersine döndüğü için bundan hoşlanmıyorsun, ha?"

Becs hareket etmem için beni itiyor ve içime bir suçluluk dalgası daha çökerken diğer müşterilerin yemeklerini beklediği tarafa doğru ilerliyorum. Sanırım işler gerçekten tersine döndü, tek fark, onun en iyi arkadaşını becermekle ilgili şaka yapmıyorum, bunu gerçekten yapıyorum.

"Son zamanlarda sana bir pislik olduğunu söyledim mi?" Kendimi tam bir sürtük gibi hissederek soruyorum.

"Uhhhh, orada burada bahsetmiş olabilirsin," diye alay ediyor. Gözlerimi deviriyorum ve neyse ki konuyu değiştiriyor. "Dersler nasıl gidiyor? Mezuniyete çok az kaldı."

"Evet, kahretsin. Bekle, öğle yemeğim hazır," diyorum Becs ve ben tezgahtan yemeklerimizi almak için öne çıkarken. Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum, dürümümü ve sodamı almak için iki elime birden ihtiyacım var, sonra hepsini tek elimde dengelemeye çalışıyorum. Telefonu elime alıyorum ve tüm bu insanların önünde kendimi rezil etmemeye çalışıyorum. "Ne diyordum ben-ohhhhhh siktir!"

Sodam ve dürümüm salata barının üzerinde uçuşurken adamın biri göğsüme çarpıyor, içkisi anında beni tepeden tırnağa ıslatıyor. Çığlık atıyorum, buz gibi sıvının soğukluğu gömleğimin yakasından göğüs dekolteme doğru yayılıyor.

"Oh, kahretsin. Çok özür dilerim," diyor adam, içkisini daha iyi tutmak ve acıma bir son vermek için çabalıyor. Kendini kontrol altına aldıktan sonra nihayet başını kaldırıyor ve bu kadar soğuk ve utanmış olmasaydım beni uurma potansiyeline sahip olan ışıltılı bir gülümsemeyle bana vuruyor.

"Sorun değil," diyorum üzerimdeki suyu silkeleyerek. "Sadece su. Ben iyiyim."

"Sırılsıklam olmuşsun ve öğle yemeğin barın bir ucundan diğerine yayılmış. Bu hiç iyi değil," diyor, yeşil gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde tezgahın üzerindeki peçetelere uzanıyor. "İzin ver telafi edeyim."

Becs yaklaşıp yeşil gözlü göz kamaştırıcıyı incelerken kıyafetlerimden bolca su damlıyor. "Oooh, çok tatlı," diye onaylıyor Becs, adamın onu çok net duyabildiğini umursamadan. "Biliyor musun, Aspen'e yeni bir öğle yemeği ısmarlamak dışında, onu yemeğe çıkararak da gönlünü alabilirsin."

"Bekle. Ne?" Gözlerim dehşetle irileşerek hemen atılıyorum.

Adam kaşlarını kaldırıyor, bana bakarken gözlerinde açık bir ilgi parlıyor. "Seni dışarı çıkarmayı çok isterim. Tabii eğer ilgilenirsen."

Suyu olabildiğince temizlerken Becs "O kronik olarak bekar," diye gülüyor. "Tabii ki çok ister."

"Ne oluyor lan?" Austin kulağımı tırmalıyor ve bana hâlâ orada olduğunu hatırlatıyor. "Seni kim dışarı çıkarıyor?"

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, telefonumu Becs'e uzatırken uzatılan peçeteleri almaya çalışıyorum. "Austin'le sen ilgilenebilir misin?"

Telefonumu nazikçe elimden alıyor ve kulağına götürüyor. "Hey, Ateşli Şey. Neler oluyor?"

Adam yere düşen gazozumu bulup yerden alırken gözlerimi deviriyorum, neredeyse evlenme teklif edecekmiş gibi bana uzatıyor. "Öğle yemeğini kurtarabileceğimi sanmıyorum ama en azından içeceğin hayatta kaldı."

İçeceği ondan alırken gülmekten kendimi alamıyorum ve bir dakika geçmeden tezgahın arkasındaki personele dönüp öğle yemeğimi yeniden sipariş ediyor. "Buna gerçekten gerek yoktu. Dürümümü değiştirmenize gerek yoktu. Ben de yapabilirdim."

"İstedim," diyor. "İlk yemeğini mahvettikten sonra güzel bir kadının kendi yemeğini almasına izin verseydim kendimle yaşayamazdım. Bu arada adım Harrison."

"Aspen," diyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve onun gerçekten ne kadar sevimli olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum ama Becs'in telefonda kardeşimle konuşmasına kulak misafiri olunca bu düşüncem kısa kesiliyor. "Bunu görmeliydin. Bu adam az önce

Kız kardeşinin göğüslerine boşaldı ve şimdi de ona çıkma teklif etmek üzere. Hallmark anı gibi bir şey."

Becs, Austin'in bu konuda söyleyeceklerini dinlerken bakışlarıyla buluşuyor ve sırtışı genişlerken, ne söylediğini sadece hayal edebiliyorum.

Harrison bana doğru yaklaşıyor. "Yani, haksız değil," diyor. "Sana gerçekten çıkma teklif etmek istiyorum."

Becs garip sessizliği tekrar böldüğünde buna nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışırken alt dudağımı endişelendiriyorum. "Sakin ol, Austin. Bu adamı kesinlikle onaylayacaksın. O bir-bekle." Bize doğru eğildi, bakışları Harrison'ın üzerindeydi. "Ne iş yapıyorsun?"

"Hukuk öncesi," diye onaylıyor.

Kadının yüzünde bir sırtıma beliriyor. "Şükürler olsun. Tanrı var," diye bağıyor Austin'le konuşmasına geri dönmekten önce. "O bir avukat, tam da senin onun için hayal ettiğin gibi." Tekrar başlamadan önce hafif bir duraksama olur. "Oh, dur. Çok dramatiksin. Yumruklarla yuvarlanmayı öğren. Ayrıca, istediğin bu değil miydi? Eğer sevimli bir avukata aşık olursa, o zaman Adını Vermeyeceğim Adam'ı unutacak ve sen kazara yatağıma düştüğünde dayanacak bir zemini kalmayacak."

Başımı sallıyorum, yanaklarım utançtan alev alev yanıyor. "Ben, ummm Tüm bunları duymak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyorum Harrison'a. "Ama gerçekten, bana çıkma teklif etmek zorunda hissetmek zorunda değilsin. Sadece öğle yemeğimi alman bile yeter de artar bile."

Harrison başını salladı. "Kendimi mecbur hissetmiyorum," diyor. "Ben ciddiym. Seni dışarı çıkarmayı çok isterdim ama aynı fikirde olmadığımızı görebiliyorum. Bunun yerine sana numaramı versem ve sen de kaçınılmaz olarak fikrini değiştirdiğinde bana çıkma teklif etsen olur mu?"

"Oooh," diyor Becs Austin'e. "Kendini beğenmiş. Bunu sevdim." "Telefonu kapatır mısın artık?" diye soruyorum.

Sadece sırtıyor ama ben dikkatimi tekrar Harrison'a veriyorum ve isteksizce kabul ediyorum. "Peki, tamam. Bana numaranı verebilirsin ama bilgin olsun, onu aramayacağım."

"Hı-hı," diyor aynı ukala ses tonuyla, ancak şimdi gözleri eğlenceyle parlıyor ve bu, içimde bir şeylerin dalgalanmasına neden oluyor

midemin ukuru. Izaak'ın her zaman yaptığı gibi değil ama kesinlikle bir potansiyel var.

Telefonumun şu anda meşgul olduğunu gören Harrison kullanılmayan peetelerden birini kapıp tezgahıtan bir kalem çalıyor ve numarasını yazıp bana uzatıyor. "Sakın yanlışlıkla kaybetme," diyor. "Aksi takdirde seni bulana kadar kampüsteki her kapıyı almak zorunda kalacağım."

Ondan peçeteyi alırken gülmekten kendimi alamıyorum ve sanki bir işaretmiş gibi yeni tavuk sezar dürümüm ortaya çıkıyor. Bana sunmadan önce dürümü yeniden yapmak zorunda kalan zavallı kadının elinden alıyor. "Afiyet olsun," diyor bana göz kırparak ve salata barından çıkıp köşeyi dönüp kapıdan çıkarken bakışları tekrar benimkilere kayıyor.

"Vay anasını," diyor Becs. "O mükemmeldi. Senin neyin var böyle? Eve gidip duşta sana otuz bir çekeceğini biliyorsun."

Becs önce irkilir, sonra sinirlenir. "Kahretsin, özür dilerim," diye gülüyor, açıkça Austin'le konuşuyor. "Orada olduğunu unutmuşum."

Gözlerimi deviriyorum ve nihayet salata barından çıkarken telefonumu geri alıyorum ve yalan söylemeyeceğim, Harrison'ı kampüse doğru geri adım atarken izlemekten kendimi alamıyorum. "Aramanın tek nedeni doğum günün müydü?" Austin'e soruyorum, Becs'e aklımdan geçenleri anlatmaya fazlasıyla hazırım.

"Evet," diyor. "Son birkaç haftadır kışına takılan şey hakkında konuşmaya hazır değilsen, yoksa bunu aştın mı?"

"şimdi kapatıyorum."

"Sakın-"

Küçük kırmızı düğmeye basıp derin bir iç geçirdikten sonra telefonumu arka cebime koyuyorum. "Vay anasını. İmkânsız biri," diyorum, gömleğimin bu kızgın güneşte ne kadar çabuk kuruyabileceğini merak ederek.

"İmkânsız mı?" Becs gülüyor. "Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı? Az önce mükemmel bir adam sana çıkma teklif etti ve sen onu reddettin. Neyin var senin böyle? *Izaak kim lan* çağında olduğunu sanıyordum."

Yeterince gölge sağlayan bir ağaç bulup kışımızı yapraklarla kaplı çimlere bıraktığımızda yüzüm buruşuyor. "Demek istediğim, tam olarak

Izaak era kim lan artık?"

"Ne?" diye homurdanıyor, bal-kahverengi bakışları benimkilere takılınca kafasını kaldırıyor. "Sen neden bahsediyorsun be? Vixen'deki gecemizin tüm amacı senin detoksunu hızlandırmaktı. Ne oluyor Aspen?"

"Ahh kahretsin," diye mırıldanıyorum, bunu ondan sakladığım için kendimi boktan bir arkadaş gibi hissediyorum ama onu çok iyi tanıyorum ve Harrison'ın randevusunu kabul etmememin tek nedeninin Izaak'ı unutamamam olduğunu düşünüyorsa, o zaman peşini bırakmayacaktır. Onunla buluşmam için beni kandırması işten bile değil. "Çıldırmayacağına söz verir misin?"

"Ha? Bana söylemediğin şey neydi?"

"Ayrıca Austin'e bundan tek bir kelime bile fısıldamayacağına söz vermelisin çünkü beni gerçekten öldürecek."

"Yemin ederim Aspen, eğer acele edip bana neler olduğunu anlatmazsan, yumruğumu vajinana sokar, yumurtalıklarını çeker ve seni kampüste sürüklerim."

Yüzü buruşuyor ve Austin'e söylemeyeceğine dair hiç söz vermemiş olsa da bu konuda endişelenmeme gerek yok. Yaşadığı sürece bu sırrı saklayacaktır. "Vixen'e gittiğimiz o geceyi biliyor musun?" Başlıyorum. "Ve ben karanlık odada o adamla yatmıştım?"

"Evethhhhh," diyor yavaşça.

"Sooooo ..." Sertçe yutkunuyorum, ağzımın kuruduğunu hissediyorum. "Izaak'ın o kulübün sahibi olduğu ortaya çıktı ve karanlık odadaki yabancı biri değildi."

Parçaları birleştirmeye başladığında yüzünün verdiği tepkileri izliyorum. Önce inançsızlık, sonra şok, ve sonra- "VAY ANASINI! İZAAK'LA MI YATTIN?" Düşünmeye devam ederken gözleri büyüyor ve her saniye daha da büyüyor. "V PLAKALARINI ONA MI KAPTIRDIN? Aman Tanrım. Uzanmam lazım."

Becs ellerini göğsüne dayayarak çimlerin üzerine yığılıyor ve ben de ona her şeyi sindirmesi için bir şans tanıyarak sessiz kalıyorum. Kendini ayağa atıp önümde volta atmaya başlaması uzun sürmüyor. "Ne zaman öğrendin?" diye soruyor. "Hayır. *Nasıl* öğrendin?"

Yine yüzümü buruşturdum ve dürüst olmak gerekirse, eğer bu Cringe Olimpiyatları olsaydı, altın madalyayı ben alırdım. "Umm . . . Bu konuda," diyorum.

"Çıkar ağzındaki baklayı."

"Biz gittikten bir hafta sonra Vixen'e geri döndüm."

"NE YAPTIN? Bensiz mi?" diye soruyor. "Sen şu anda kimsin ki?"

Becs'e sert bir bakış fırlatıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Sen çıldırmadan konuşabilir miyim?"

"Evet, evet," diye mırıldanıyor.

"Tamam, gittikten sonraki hafta hayatıma devam etmeye çalışıyordum. Gerçekten öyleydim," diyorum ona, bu konuda yorum yapacağını bildiğimden. "Vixen'deki o gece beni çok Azmıştım, tamam mı? Gerçekten çok azmıştım. Tinder'ı indirdim ve bir adamla eşleştim ve dışarı çıkacaktık, ama kapıma geldi ve neredeyse kendini bana zorla kabul ettirdi. Sadece beni becermekle ilgileniyordu, ben de onu kovdum ama-"

"Bekle," diye araya giriyor ve ben ona seslenmek üzereyken parmağını kaldırıyor. "Ben sana hiçbir şey öğretmedim mi? Ne zamandan beri internette yabancılara nerede yaşadığını söylüyorsun? Delirdin mi sen?"

Gözlerimi deviriyorum ve ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Güven bana. O dersi çoktan aldım. Ayrıca, Austin bunun için beni çoktan sorguya çekti."

"Öyle de olmalı."

"Ne olduğunu duymak istiyor musun, istemiyor musun?" Dudaklarını kıvrırma hareketi yapıyor, ben de devam etmek için derin bir nefes alıyorum. "Başarısız Tinder randevusunun olduğu gece hüsrana uğramıştım çünkü Vixen'deki yabancı bana yepyeni bir dünyanın kapılarını açmıştı ve tüm çabalarıma rağmen onun geride bıraktığı kaşıntıyı kaşıyamıyordum. Bu yüzden hiç düşünmeden arabama atladım ve yola çıktım."

"Bu konuda konuşmamız gerekecek," diyor bana.

"İnan bana, biliyorum," diyorum ona. "Ama her neyse, hani oradayken müziğin sesi çok yüksek olur ve hiçbir şey duyamazsınız ya? Onunla birlikteyken dudakları tam kulağımın dibindeydi, bu yüzden bir şey söylediğinde onu net bir şekilde duydum ve sesini hemen tanıdım."

"Kahretsin."

"Evet. Yani, ben olduğumu bilmediği ortaya çıksaydı muhtemelen iyi olurdu ve kabul ediyorum, ilk seferinde bilmiyordu. Annemin doğum günü yemeğinde, biz gitmeden hemen önce anladı."

Bu yüzden ikinci kez ortaya çıktığımda kim olduğumu tam olarak biliyordu ve her şeye rağmen bana dokundu."

"Vay be. Bu biraz büyük."

"Hayır, devasa olan onun sikinin büyüklüğü," diyorum sırtarak. "Delinmiş olmasından bahsetmiyorum bile."

Çenesi neredeyse yere çarpacaktı. "Saçmalık. Izaac Banks mücevher mi takıyor? Lanet olsun, seni şanslı küçük fahişe. Ölmeden önce yapılacaklar listemden bir penis piercingi çıkarmak için can atıyordum ama hiç bu kadar şanslı olmamıştım. Nasıl?"

Yanaklarım kızardı. O piercingin bana neler hissettirdiğini düşünmek bile midemin derinliklerinde ılık bir şişkinliğe neden oluyor. "İnanılmaz bir şey. Izaac ... lanet olsun, Becs. Onunla olan her şey inanılmaz."

Sanki her şeyi kavramak için bir saniyeye ihtiyacı varmış gibi başını sallıyor. "Sanırım bu yüzden iki hafta boyunca öfkeli bir sürtük gibi davrandın."

Dudaklarım yaltaklanarak bükülüyor. "Suçluyum," diyorum ona. "O odada onun olduğunu fark etmek büyük bir şoktu ve bu yüzden ona biraz bağırdım. Kendimi ihanete uğramış, kirli ve vermeye hazır olmadığım bir şeyi benden almış gibi hissettim, anlıyor musun? Bekaretimi tamamen yabancı birine kaybetmeye hazırdım ve bununla yetiniyordum ve hakkımdaki tüm bu şeyleri bilen o olduğunu öğrenmek Bilmiyorum. İki hafta boyunca bir tür sarmal içindeydim ve şimdi bunu düşünme şansım oldu, sanırım beni gerçekten üzen şey, benimle birlikte olduktan ve bunun ne kadar harika olduğunu gördükten sonra bile hiçbir şeyi değiştirmemesiydi. Beni hala istemiyordu ve ben de onun için asla yeterli olamayacağımı kabullenmek zorunda kaldım. Ama her neyse, kapıma geldi ve bunu konuşana kadar gitmeyi reddetti ve kendini bok gibi hissettiği için bunu telafi etmenin bir yolunu aradı ve ben daha ne dediğimi düşünmeden ona bir ültimatom verdim."

Becs bakışlarını daraltıyor. "Kahretsin," diyor ve adımlarını yeniden hızlandırıyor. "Lütfen bana düşündüğüm şeyi söylemediğini söyle."

Sertçe yutkunuyorum. "Ben, uhhh ... belki Austin'in arkasından bana vücudumun sınırlarını öğretebileceğini önerdim, ya darrrrrrr," diyorum, uzatarak. "Bunu yapacak başka birini bulabilirim."

Becs tekrar çimlere yığılıyor. "Oh çok şükür," diyor. "Yani bitti mi?"

"Hayır."

"Ne?" diye haykırıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Bana o pisliğin bunu kabul etmediğini söyle? Lanet olsun, Aspen. Nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Onu kazara becermek neyse de, bilerek onunla oraya gitmek seni öldürecek. Artık onu asla unutamayacaksın ve üzgünüm ama o seni asla hak ettiğin gibi istemeyecek. Bunun iyi bir fikir olduğuna gerçekten emin misin?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Ama kalbimi riske atsam da atmasam da, inanılmaz bir seksi hak etmiyor muyum? Kimse bana onun hissettirdiği gibi hissettiremez Becs. Ya bu benim şansım mı? Ya beni birdenbire Austin'in küçük kız kardeşi yerine yetişkin bir kadın olarak görmeye başladıysa?"

"Bilmiyorum," diyor Becs. "Bence bu çok riskli ve kendini incinmeye açık hale getiriyorsun."

"Belki de," diye nefes alıyorum, gömleğimin neredeyse kuruduğunu uzaktan fark ettiğimde omuzlarım çöküyor. "Ama aynı zamanda içimdeyken hiç bu kadar iyi hissetmediğini de söyledi. Biz böyle uyumluyuz."

Dudaklarını sert bir çizgiye bastırıyor, bu konuda fikrimi değiştirmeyeceğini açıkça görüyor. "Tamam," diyor sonunda. "Eğer üstesinden gelebileceğinden eminsen, bu yolda ilerleme kararını destekleyeceğim, ama şunu bil ki eğer işler sarpa sararsa, ben burada olacağım."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve omuzlarımdan büyük bir yük kalkıyor. "Oh, Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyorum, ona sarılıyorum ve kollarımı ince bedenine doluyorum.

"Yani siz ikiniz gerçekten ...?"

"Evet," diyorum geniş bir sırıtışla. "Dün gece."

"Aman Tanrım, kendimi rezil olmuş hissediyorum. Ama aynı zamanda bana her ayrıntıyı anlatmak zorundasın" diyor, ses tonu değişiyor ve beni geriyor. "Öncelikle, Izaak'ı beceriyorsan, kardeşini neden beceremeyeceğime dair gerekçenin artık geçersiz olduğunu belirtmenin önemli olduğunu düşünüyorum. Dayanabileceğin hiçbir zemin yok."

Çenem düştü ve en iyi arkadaşıma şaşkınlıkla bakarak geri çekildim. "Yapamazsın."

"Oh," diyor, bakışları kararıyor, belli ki kardeşimle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyor. "Sanırım ikimiz de bunu yapacağımızı çok iyi biliyoruz."

IZAAC

Cherry'nin dans pistinde ilerlerken flaş ışıkları sönüyor, Austin'i ararken bakışlarım sağa sola kayıyor. Beni öldürecek ve bu sefer bunun küçük kız kardeşine bu hafta üç kez sikimi gömdüğüm gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok.

Geç kaldım. Gerçekten geç kaldım.

Bugün onun yirmi dokuzuncu doğum günü ve her yıl olduğu gibi Austin doğum günü için çok sıkı çalışıyor. Liseden ve üniversiteden çocuklar burada, profesyonel buz hokeyi oyuncusu olabileceğimizi düşündüğümüz günlerden tanıştığımız arkadaşlar ve şimdi de Austin'in üniversiteden sonra tanıştığı insanlar.

Bu delilik. Cherry'de normal bir gecede bile atmosfer asla böyle olmaz, ama Austin parti yapmak istediğinde, tüm dünya onunla birlikte parti yapıyor. O tam da böyle bir adam ve bu, ona her zaman en iyi arkadaşım olarak değer vermemin birçok nedeninden biri.

Keşke ona ne kadar kötü ihanet ettiğimi bilseydi. Keşke en başta bunu yapmanın benim için ne kadar kolay olduğunu bilseydi. Bunu yapmaya karar verdiğimizden beri Aspen'i her gördüğümde, diğer tarafa bakmak, yaptığımız şeyin masum olduğunu ve kimseyi incitmeyeceğini iddia etmek daha kolay hale geldi, ama gerçek şu ki, onu gördüğümde, tüm bu saçmalıklar kayboluyor gibi görünüyor.

Hatta Austin'in küçük kız kardeşi değilmiş gibi davranmak bile kolaylaşıyor.

Dans pistinin kenarından geçerek kalabalığı tarıyorum ve sonunda Austin'i elinde birasıyla bir masada oturmuş, eski arkadaşlarımızla şen kahkahalar atarken buluyorum. Ben de

Austin'in son doğum gününden beri görmediğim insanlara merhaba demek için birkaç kez durmak zorunda kalarak ona doğru ilerliyorum.

Sonunda Austin'e ulaştığımda, kalabalık kabinden ayağa kalkıyor ve elini sırtıma vurarak beni hemen sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. "Nerelerdeydin kardeşim?" diye soruyor, ses tonundan çoktan çakırkeyif olduğu anlaşılıyor.

"Pulse'ta teslimat sorunları vardı," diye açıklıyorum, sonunda çekildiğinde ayrıntılara girmeye zahmet etmiyorum. "Siktiğimin piçleri siparişimi getirmedi ama kimin umurunda? Bugün senin doğum günün."

"Kesinlikle öyle," diyor ve masaya doğru uzanıp bir bira kapıyor. Bana uzatıyor ve kapağının hâlâ üstünde olduğunu görünce sorgulamadan alıyorum. Bu çocuklara güveniyorum ama sahte kimlikle geçebilecek yaşa geldiğimden beri kulüp hayatının içinde olduğumdan, doldurulduğuna şahsen tanık olmadığınız bir içkiyi kabul etmenin tehlikelerini öğrendim. Kahretsin, içkilerine hap atılan kadınlar için çağırmak zorunda kaldığım ambulansların sayısı beni hasta ediyor, ama kapılarıma ne kadar güvenlik koyarsam koyayım, uyuşturucu her zaman kulübümün içine girmenin bir yolunu buluyor. Bu kaçınılmaz. Kapağı kırarak içkinin kenarını dudaklarıma götürüyorum ve ağzımla bir yudum alıyorum. Kendi kulüplerimde içmeyi alışkanlık haline getirmem. Çalışanlarımın yanında profesyonel olmayı seviyorum ama arada sırada bu geceki gibi geceler oluyor ve eğer içeceksem bunu sevdiğim bir yerde yapmalıyım. Gerçi bu kuralım biraz bulanıklaşmaya başladı, ya da belki de sadece beni çok etkileyen bir kadının varlığı yüzünden, b u kuralı çiğnemekten kendimi alamıyorum.

koyduğum her kuralı çiğnedim.

Çocuklarla otururken, ben biramı yavaş yavaş yudumlarken, bu gece kafayı bulma fikrinden hoşlanmadığım için saçma sapan konuşuyoruz. Alkol ve ben artık pek uyuşmuyoruz. Her zaman içkimi en iyi şekilde tutabileceğimi düşünürdüm, ama şimdi, ne zaman içsem, lanet telefonumu çıkarıyorum ve en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi için çaresiz, azgın bir ergene dönüşüyorum.

Bu gece sakinliğimi korumalıyım, özellikle de onun buralarda bir yerde olduğunu düşünürsek.

Onu aramıyorum. Bu gece bela ödünç almak istemiyorum ama onu burada hissedebiliyorum, göz kamaştırıcı yeşil bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum

Kulübün öbür ucundan. Onu görmek için yanıp tutuşuyorum, ellerimi üzerine koyup onu bedenime çekmek için yanıp tutuşuyorum, işte tam da bu yüzden bu gece mesafemi korumam gerekiyor.

Bunu Austin'in önünde nasıl saklayacağım? Tek planım onu mümkün olduğunca sarhoş etmek. Adamı seviyorum, ama içtiği zaman hiç bir şeyden haberi olmuyor. Planımdan daha çok, bara doğru ilerliyorum ve bar müdürümle konuşuyorum, Austin'i ve grubumuzu işaret ediyorum ve ona istedikleri her şeyin bu gece onların olduğunu bildiriyorum. Yemek, içki, özel dansçılar. Ekibim bunu gerçekleştirecek. Sonra işi bir saniye bile bir kenara bırakmadığım için, günlük saçmalıkları kontrol ediyorum ve her şeyin beklediğim gibi sorunsuz yürüdüğünden emin oluyorum.

Standımıza geri dönerken Aspen ve Becs'in bir grup erkeğin arasına sıkıştığını görüyorum ve hepsinin ona bir yemekmiş gibi bakması sinirlerimi bozuyor, ama beni asıl etkileyen şey o metalik mor elbisenin içinde ne kadar muhteşem görüldüğü. Küçük ve en ince kayışla zar zor bir arada tutuluyor. Bu orospu çocuklarının gözlerini ondan alamamalarına şaşmamalı. Onları suçlayamam, ben de suçlayamam.

Bu hafta çok zor geçti. Bağımlı olmaya başladım ve karşı koyacak kadar güçlü olduğumu sanmıyorum. Eğer her şeyi iptal ederse, yapılacak en doğru şey arkama bile bakmadan çekip gitmek olurdu, ama dürüst olmak gerekirse, sanırım dizlerimin üzerine çöküp beni terk etmemesi için yalvarırdım.

Onun yanında olmadığımda, onu arzuluyorum.

Onun içinde değilken, ona ihtiyacım var.

Ve onun içine girdiğimde, ikimizin de hazır olmadığı şeyler diliyorum.

Boku yedim.

Sanırım en iyi arkadaşımın kız kardeşine aşık oluyorum -asla yapmayacağıma yemin ettiğim tek şey.

Kabine ulaştığımda arkasına geçiyorum, ona çok yaklaşma riskini almak istemiyorum, tüm bu gözler üzerimizdeyken olmaz. Bunun yerine, onun arkasında durup etrafta dolaşan birkaç adamla konuşuyorum, sadece gözlerimi ondan uzak tutmak neredeyse imkansız bir görev.

Aspen arkasını dönme zahmetine katlanmıyor ama beni burada hissettiğini biliyorum. Biraz daha yüksek sesle gülmesinden, boynunu kıvrımasından, karşı koyamadığım o kremsi tenini göstermesinden ve ona en ufak bir ilgi gösteren her erkekle nasıl flört ettiğinden anlıyorum.

Beni delirttiğinin farkında değil mi? Ha. Tabii ki biliyor. Bunu tam da bu yüzden yapıyor. İşlerin değiştiğini biliyor. Yapmak zorunda, ama ne kadar inkar edersem, o kadar boktan biri değilmişim gibi davranabilirim.

Austin utanmadan Becs'le flört etmek için Aspen'in etrafına eğiliyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Onun en iyi arkadaşıyla takılmayı bu kadar çok istemesi neredeyse komik. Bunun onu ne kadar ikiye bölünmüş yaptığını görüyor mu? Aspen'in buna fazlasıyla dikkat çektiğini biliyorum, ama Austin'in bunu onun gördüğü gibi görmediğinden neredeyse eminim ve elbette, belki de farklıdır. Aspen Becs ile üniversiteye başladıklarında tanıştı, yani Austin onunla ilk tanıştığında Becs çoktan bir yetişkindi. Ben ve Aspen'e gelince, bana bir arkadaştan daha fazlası olarak ilk baktığında sadece bir çocuktuk, bu yüzden Austin'in bu konudaki isteksizliğini anlayabiliyorum. O zamanlar ben de nefret ediyordum. Elbette, çok tatlıydı ve zamanla kaybolup gideceğini düşünmüştüm, ancak bunun kalıcı bir demirbaş olduğunu fark ettiğimde, bu beni sarstı ve onunla etkileşim biçimim anında değişti.

İşler nasıl da değişti. Şimdi onun içinde olmak için yapamayacağım şey yok. O akıllı ağzını sikmek ve o güzel kalçalarını ayırmak için.

Hay sikeyim. Kendime gelmem lazım.

Becs ve Austin utanmadan flört ederken, Aspen inliyor ve arkadaşının üzerine tırmanıyor, şimdiye kadar var olan en garip üçlü haline gelmeden önce küçük balonlarından çıkmaya çalışıyor. Ancak Becs'in üzerine tırmanıp onu karşıya çekmek için masayı kavradığında bileğindeki altın ışıltıyı görüyorum ve yüzüm kızarıyor.

Bu altın güvesinin bileğinde ne işi var? Vixen'e bensiz mi gitmiş? Hay sikeyim. Casey ve ben konuşmak zorundayız. Önce bana haber vermeden Aspen'in kapıdan girmesine izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyor.

Kalbim güm güm atıyor, kafamda milyonlarca farklı senaryo dönüyor. İçeride başka biriyle mi birlikteydi?

Becs'in diğer tarafına yerleşip mutlu bir şekilde içkisini yudumlarırken, daha fazla dayanamıyorum. Kabinin arkasına yaklaşıp kendimi ona doğru alçaltıyorum, yüzüm Becs'in başının arkasıyla Austin'den gizleniyor.

Elim anında kabinin üstünden fırlıyor ve masanın örtüsünün altındaki bileğini kavlıyor. "Bu da ne böyle?" Kulağına mırıldanıyorum, en iyi arkadaşıyla saatlerce dans etmekten terlemiş, nemli teninde tüylerin nasıl dans ettiğini izliyorum.

"Sakin ol. Becs ve ben sadece bir şeyler içmeye ve manzaraya bakmaya gittik," diye cevap veriyor, ses tonunu alçak ve özel tutarak. "Sorduğun buysa kimseyle birlikte değildim."

Bakışlarımı kısıyorum, keşke yüzünü buradan doğru düzgün görebilseydim, ama ondan şüphe etmek için hiçbir nedenim yok. "Başka biriyle birlikte olsaydın bana ne?" Dalga geçer gibi soruyorum ama ikimiz de neyi yüksek sesle söylemeyi reddettiğimi biliyoruz.

Aspen alay ederek bileğini elimden çekmeye çalışıyor ama önümüzdeki birkaç saati bileğinde o damgayla ve ağabeyi bir adım ötemdeyken kulübümde dolaşarak geçirmesine asla izin vermeyeceğim. Bildiği kadarıyla Aspen Vixen'den men edilmişti ve ona sözüme tam olarak sadık kalmadığımı söyleyerek gecesini mahvetmeye niyetim yok.

Başparmağım bileğinin üzerinde gezinerek altın damgayı lekeliyor ve damga kaybolduktan çok sonra bile başparmağım teninde gezinmeye devam ediyor. "Gözüne çarpan bir şey gördün mü?" Vixen'e yaptığı hızlı ziyarete atıfta bulunarak soruyorum.

"Birkaç şey," diye mırıldanıyor, başını bana doğru eğiyor, sesi artık çok aşına olduğum bir açlıkla derinleşiyor. "Karanlık odadan çıkmanın bir sakıncası yok."

Kaşlarım çatılıyor, başparmağım şaşkınlıkla bileğinde duruyor. "Bir gösteri yapmak ister misin?"

"Belki."

"Eğer istediğin buysa, benim tatlı Birdy'm, o zaman ben kimim ki seni engelleyeyim?"

Aspen inliyor, eli kolumu kavramak için kıvrılırken alt dudağını ısırarak zorunda kalıyor, tırnakları etime batıyor. "Sana kulübün dışında bana böyle seslenmen konusunda ne demiştin?"

Başımı ona doğru eğiyorum, ağzım tam kulağının dibinde ve bakan herkese masum görünebilir, sadece iki kişi müziğin sesi eşliğinde sohbet etmeye çalışıyor. "Beni durdurmaya çalış," diyorum kulağının dibine, boğazının dibindeki nabzının nasıl yükseldiğini izliyorum.

Kahretsin, şu anda ağzımı kapatmak için her şeyi yapardım.

Becs gülerek Aspen'in üzerimdeki büyüsunü bozuyor ve Becs Aspen'in elini tutup onu kabinin kenarına doğru iterken aceleyle geri çekiliyorum. "Hadi, dansa gidiyoruz," diyor Becs ona. "Kardeşin için kıcıımı sallamak istiyorum."

"Aynen öyle. O halde ben de geliyorum," diye ilan ediyor Austin.

Aspen, Becs'in etrafından dolanıp kardeşine dik dik bakarak, "Olamaz," diye haykırıyor. "Bunu konuşmuştuk. Becs'i dans pistinde beceremezsin."

Bir dakika. Ne? Belli ki bir şey kaçırmışım.

"Bu bir meydan okuma mı, küçük kardeşim?"

"Siktir, hayır," diyorum, bu özel kardeş rekabetinde devreye girmekten çok mutluyum. "Dans pistimde kimse kimseyi beceremez. Temizlik ekibimden hiçbirinin senin döllerini pistten kazımak zorunda kalmasını istemiyorum."

"Ah lütfen," diyor Becs, üçü de nihayet kabinden çıkarken dudakları hınzır bir sırıtışa dönüşüyor. "Asla yere damlamasına izin verecek kadar pervasız olmam. Son damlasına kadar yutmayı planlıyorum."

Becs kahkahalarla ulurken Aspen öğürüyormuş gibi yapıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan üçü de üniversiteden bir grup kabadayı pisliği de yanlarına alarak gidiyorlar ve tüm dikkatlerinin Aspen'in üzerinde olduğu gözden kaçmıyor.

Kabinin içine düştüğümde, onun hareketleri beni büyülüyor ve o da beni izlediğinde, aramızda titreşen elektrik hiç olmadığı kadar güçlü oluyor. İstedikini söylediği gibi bir gösteri yapıyor, vücudunu yuvarlıyor ve beni kendine çekiyor.

yaptığı her hareketle. Ama onu fark eden tek kişi ben değilim.

Austin'in eski üniversite arkadaşlarından biri, Carter Starby, o kışını sallarken arkasından yaklaşıyor ve eli belini çevreleyip onu kendine çektiğinde kırmızıyı görüyorum. Öfke damarlarımda zonkluyor. Benim olana dokunmaya nasıl cüret eder? O pislği hiç sevmedim.

Aspen gülüp geçerek onu itmeye çalışıyor ama adam bunu anlamıyor ve Aspen'in kışını gıcırdatıyor. Kadın onu tekrar itiyor ve adam onu daha sıkı tutuyor, Aspen yardım için çaresizce etrafına bakınmaya başladığında elleri dolgun göğüslerine doğru uzanıyor. Austin'i arıyor, gözlerinde panik parlıyor, ama o Becs'in boğazındaki diliyle çok meşgul. O tanıdık bakışlar bana yöneldiğinde ben çoktan kulübün yarısını geçmiştim.

Gözlerinde rahatlama parıldıyor ve herif ellerini daha fazla kaldıramadan Aspen arkamda, yumruğum lanet çenesine doğru uçuyor. Carter neye uğradığını anlayamayacak kadar şok olmuş bir halde sendeleyerek geri çekiliyor ve sonunda kendini toparlayıp karşılık vermeye çalışırken güvenlik ekibim araya girip onu sürükleyerek dışarı çıkarıyor. Austin farkına bile varmıyor.

Aspen koluma yapışarak, "Lanet olsun," diye nefes alıyor. "Sen iyi misin?"

"İyi miyim?" Alay ediyorum. Bu kız gerçek mi? Fırsatını bulsa ona daha fazla saldıracığından emin olduğum bir pislik tarafından ellenen oydu. Tüm bu durumun öfkesi damarlarımda dolaşıyor ve sorusuna cevap vermek yerine sırtına bastırıyorum. "Yürü."

Kışını dans pistinden geçirip kulübemize doğru ilerlemekte tereddüt etmiyor, ancak kulübeye adım atıp oturmadan önce onu hareket ettirmeye devam ediyorum ve kulübün sadece çalışanlara özel bölümüne yönlendiriyorum. Sonsuza kadar yürüyormuşuz gibi geliyor, her adım beni daha da heyecanlandırıyor. Sonunda ofisime ulaşana kadar koridorların labirentinde dolanıyoruz, ama kapıya uzanma şansım olmadan önce, onu yakalayıp ofisimin kapısına doğru itiyorum.

"Lanet olsun, Birdy. Orada bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor, kıcını bana doğru itiyor, onun için ne kadar çaresiz olduğumu hissediyor. "İçeri girdiğin andan beri senin için ıslandım."

İnliyorum, sonunda dudaklarımı boynuna indiriyorum. Durmam gerekiyor. Bunu burada yapamam, hem de onunla... Siktir. Kurallarımız olmasının bir sebebi var. Bunun sadece Vixen'de olması gerekiyordu ama Carter'ın ellerinin onun vücudunda olması, istediğim ve arzuladığım her şeye dokunması düşüncesi. Bu beni deli ediyor.

"Aspen," diye inliyorum, çaresizlik damarlarımda dolaşiyor. "Bana durmamı söyle."

"Bunu yapamam," diye pantolonunu indiriyor. "Sana içimde ihtiyacım var. Beni becermene ihtiyacım var."

Aspen aşağı uzanıyor, eteğini toparlamaya çalışıyor ama vücudu duvara o kadar sıkı bastırılmış ki zar zor hareket edebiliyor, ama ben aynı kısıtlamalara bağlı değilim ve saniyeler içinde ellerim kemerimde, kendimi aceleyle pantolonumun sınırlarından kurtarıyorum.

Aspen arkama uzanıyor, sikimi avucunun içinde kavırıyor ve beni hızla çalıştırıyor, başparmağı ucumun üzerinde dolanıyor ve piercingimin üzerinde duruyor, bu onun biraz yapma eğiliminde olduğunu fark ettiğim bir şey, ama burada itiraz yok. Buna bayılıyorum.

Mor metalik elbisesini beline kadar kıvrımadan ve tangasını ayaklarımızın dibinde paramparça etmeden önce elini ancak aşağı yukarı hareket ettirebiliyor. Sırtını dikleştirip kıcını bana doğru bastırıyor ve ben de kalçasını tutup onu sakınleştirirken inliyorum. Sonra ucumu girişine yönlendirerek, ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum ve bir saniye daha uyarmadan, içine derinlemesine çarpıyorum.

Nefes nefese kalıyor, ellerini kapağıya dayayarak bana doğru bastırıyor. "Lanet olsun," diye inliyor, duvarları gerildikçe etrafımda titriyor ve benim büyüklüğüme uyum sağlıyor.

İçi o kadar sıcak ki, bana tam oturuyor ve etrafımda kenetlenirken dişlerimi sıkıyorum. "Hoşuna gitti mi Birdy?"

"Oh, Tanrım. Evet. Daha fazla" diye haykırıyor.

Ona ihtiyacı olanı verirken, onu son gördüğümünden beri istediğim her şeyi alıyorum ve lanet olsun, ihtiyacım olan her şey ve daha fazlası. Saf bir tatminle kıvranıp sarsılırken onu sabit tutmak için parmaklarımı kalçasına sokarak içine giriyorum. "Bak nasıl

"Peki beni alacak mısın?" Kalçalarımı yuvarlayarak tekrar içine girip onu daha derine çekmeden önce talep ediyorum. "Bana ne yaptığını görüyor musun? Bu daracık amcık beni dizlerimin üstüne çöktürebilir Aspen."

Tekrar ittim, ikimiz de çok çalıştık. "O senin," diye pantolonunu indirdi, kapıya karşı bir şeyler bulmaya çalışıyordu. "Hepsi senin."

"Aynen öyle," diyorum, elimi kalçasının önünden kıvrıp kremi kalçalarının arasına dalıyorum ve içine girip güzel amcığını gererken parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirip sınırlarına nasıl yaklaştığını izliyorum.

"Kahretsin, Izaac," diye inliyor, elime karşı öğütmeye çalışırken, aynı zamanda beni daha derine götürmek için horozuma geri bastırıyor. Taşaklarımda o tanıdık sıkılaşmayı hissettiğimde ona istediği her şeyi veriyorum, ama etrafımda çözülürken hissetmeye ihtiyaç duyarak bekletiyorum.

Yavaşça çimdiklemeden önce klitorisinin üzerinde tekrar yuvarlanıyorum. "Hadi, Birdy. Orada benimle olduğunu biliyorum. Sikiimin üzerine geldiğini hissetmeme izin ver. Sık beni."

Aspen'in duvarları etrafımda geriliyor ve inliyorum, bu his beni ateşe veriyor. Hiçbir şey onun içinde olmakla kıyaslanamaz. "I .

. . Çok yaklaştım," diye bağıyor.

Vücudunun titrediğini hissediyorum, ama ne kadar yakın olursa olsun, daha fazlasına ihtiyacı var ve tereddüt etmeden etrafına uzanıyorum ve kapıyı itmeden önce kapı kolunu kavıyorum. Kapı büyük bir gürültüyle açılıp alçıpana çarpıyor. Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatmadan önce bizi içeri sürüklüyorum ve onu masama yaklaştırır yaklaştırmaz, küçük ofise dağılmış evrak işlerini umursamadan üzerine eğiliyorum.

Her iki kalçasını da tutarak, dişlerimi sıkarak onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum, sonunda çığlık atıyor, tatlı küçük amcığı doruğa ulaştığında cam gibi paramparça oluyor. Sertçe boşalıyor, eli kalçasında benimkini bulup sertçe sıkarken çaresizlikle haykırıyor.

Vücudu spazm geçiren bir karmaşaya dönüşürken ben de onunla birlikte boşalıyorum, içine sıcak spermler fışkırtıyorum. "Lanet olsun," diye inliyor, kafası yükselmeye devam ederken duvarları sarsılıyor.

O geri gelene, vücudu masama yaslanıp gevşeyene ve ben de nefesimi tutmak için biraz zamana ihtiyaç duyarak ellerimi onun iki yanına koyana kadar itmeyi bırakmıyorum. "Siktir, Birdy,"

Nefes alıyorum, ona doğru eğilip omzuna bir öpücük konduruyorum ve sonunda uzaklaşıp tatlı amının sıcaklığından çıkıyorum.

Bunun ne kadar pervasızca bir hareket olduğunun fazlasıyla farkındayım, dikkatimi Aspen'e vermeden önce aletimi pantolonumun içine sokup kemerimi düzelterek aceleyle kendimi toparlıyorum. Kollarını yüzünün altında kavuşturmuş, sert masaya karşı yastık olarak kullanıyor ve sadece beni izliyor. Ona doğru geri adım atıyorum, elbisesinin eteğini tutuyorum ve mükemmel kışını örtmek için aşağı çekiyorum. "İçimden damladığını hissediyorum," diye mırıldanıyor, hala orgazm sonrası mutluluğa kapılmış.

Bir an duruyorum, sözleri sikimin yeniden canlanmasına neden oluyor ve kendimi biraz olsun kontrol edebilmek için elimden geleni yapıyorum. Ama kahretsin, şimdi döllerimin onun güzel kalçaları arasında yayıldığını bildiğim için, başka bir şey düşünmek neredeyse imkânsız.

"Bunu yapmamalıydık," diyorum, ofiste onu temizlemeye yardımcı olabilecek bir şeyler ararken. "Herhangi biri içeri girebilirdi. Çalışanlarım. Kardeşin."

"Biliyorum. Heyecan verici değil mi?" diyor. "Bunu tekrar yapmalıyız."

"İçine gömülmeyi ne kadar sevsem de, bunu tekrar riske atmayacağız. Becs yakında seni aramaya gelecek."

Aspen doğruldu ve bana baktığında o güzel yeşil gözlerinde derin bir hayal kırıklığı parlıyor ve bu beni kahrediyor. Bunu yapmaya başladığımızdan beri ona hiç hayır demedim. En azından benden daha fazlasını istediğinde.

"Tamam. Anladım," diyor. "Ne kadar aptal olabilirim ki? Sen sadece hızlı bir sikiş arıyordun ve ben de bunu elde edebileceğini bildiğin çaresiz bir fahişeydim. Çok teşekkürler."

Kaşları çatıldı, ama onu sorgulama fırsatı bile bulamadan kapıdan çıktı ve arkasından ağır bir gümbürtüyle kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Hay sikeyim. Az önce ne oldu öyle?

Cevaplara ihtiyacım var, onu ofisten çıkana kadar takip ediyorum ama aynı labirent koridorlardan geçip kulübe geri döndüğümde ondan hiçbir iz bulamıyorum. "Hey," diyor Austin, kalabalık dans pistine bakarken bana doğru adım atarak. "Aspen'i gördün mü? Onu bulamıyorum."

Panik göğsümde yükseliyor ve şu anda beni iyi okuyamamasını umarak başımı sallıyorum. "Ben umm . . . I

Sanırım çiçe gitmekle ilgili bir şeyler söyledi," diyorum ona ve fiziksel olarak rahatlamasını izliyorum.

Eğilip Becs'e bir şeyler fısıldıyor, eli tehlikeli bir şekilde Becs'in sırtında. Telefonu elinde, ekranı y a n ı y o r ve Becs aşağı bakıp bir mesaja göz atarken vücudu kaskatı kesiliyor. Sonra bir anda bakışları dikleşip benimkilerle buluşuyor ve bakışlarındaki ürperti içime bir tedirginlik dalgası gönderiyor.

O biliyor.

Sonra Austin'e başka bir şey söylemeden onun etrafından dolaşıp uzaklaşıyor, geçerken omzu koluma çarpıyor.

ASPEN

Akşamdan kalmalar berbattır, ama arka koridorda kazara bir vidalama içeren akşamdan kalmalar daha da berbattır. Beni yanlış anlamayın, çok eğlenceliydi - ta ki öyle olmayana kadar. Izaac hışımla kulübe girip beni çalışanlar bölümüne götürdüğünde, dürüst olmak gerekirse hayatımın dersini almak üzere olduğumu düşündüm, ama ellerini üzerime koyup beni kapıya doğru ittiğinde, tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordum çünkü benim de ihtiyacım olan her şeydi.

Tüm kuralları çiğnedi. Vixen dışında seks yok.

Yani, onları kırmak istediğimi elbette biliyordu, ama o? Bunu beklemiyordum ve ofisine gidene kadar neler olduğunu gerçekten anlamamıştım. Izaac Banks lanet kuralları çiğnedi.

İşleri karıştırdı.

Ama bu onun için hiçbir şey ifade etmediği gerçeğinin yanında hiçbir şeydi, benim için ifade ettiği gibi değil. Bunun doğru yönde atılmış büyük bir adım olduğunu düşünmüştüm. Daha önce hiç söylemediği şeyler söyledi, onu nasıl dize getirebileceğimi itiraf etti ve işi bitip bakışlarına o soğukluk geri geldiğinde ona inanmakla ne kadar aptallık ettiğimi anladım.

Onun için çaresiz bir seksten başka bir şey değildi ve bunu elde etmek için ne söylemesi gerekiyorsa söylemeye hazırды. Şaka yaptım.

Hislerime karşı oynadı ve bu berbat bir şey. Sanırım oraya başka bir kadın götürmesini ve beni tüm bu kalp ağrısından kurtarmasını tercih ederdim.

Son birkaç haftadır aramızdaki değişimi hissediyordum, ancak bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce bu öğretim deneyine başladığımızdan beri, onu her zamankinden daha fazla gördüm. Onunla dört kez birlikte oldum.

Her hafta, birbirimizin vücudunun sınırlarını öğrendikçe her seans daha da yoğunlaşıyor. Ama dün gece farklıydı.

Birlikte olduğumuz her seferde daha da iyiye gitti ve aptalca bir şekilde kendimi bunun doğru yönde ilerlediğine, devam edersek sonunda bana aşık olacağına ikna ettim, ama Becs haklıydı. Beni asla istemeyecek. Ama yine de daha iyi bilmeliydim. Bu ilk başladığında, Izaac benim ona karşı hissettiklerimi onun bana karşı asla hissetmeyeceği konusunda beni açıkça uyarmıştı.

Belki Becs haklıydı. Belki de beni gerçekten kırmadan ve geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmeden önce uzaklaşmam gerekiyor.

Ne yapmam gerekiyor?

Aspirin ve bir bardak su ararken başım çatlayacakmış gibi küçük dairemde dolaşıyorum. Bir masaj ve spa günü de işime yarayabilirdi ama içimden bir ses bugün için bunun mümkün olmadığını söylüyor. Bunun yerine UberEats'e ve kendime eziyet edeceğim bir güne razı oluyorum.

Aspirin'i bulduktan sonra kanepeme uzanıyorum ve battaniyeme uzanırken yatak odamda bir yerden telefonum çalıyor. İnleyerek kalkıp odama gidiyorum ve telefonumu yatağımın başucundaki komodinin üzerinde, hala şarj kablосуna takılı halde buluyorum.

Yatağımın kenarından dolaşarak komodinime yaklaşıyorum ve telefonuma bakıyorum, ekranda Izaac'ın adını gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Arama çalıyor ve ses odamdan kaybolduğu anda titrek bir nefes alıyorum. Onunla konuşmak işleri daha da kötüleştirecek. Bununla yüzleşmeden önce yaralarımı sarmak için bir ya da iki güne ihtiyacım var, ama sonuçta Izaac'la olan bu şey .

. . Buna bir son vermeliyim. Ama bunu fiziksel olarak söyleyecek gücüm olduğundan emin değilim.

Telefonu kaptığım gibi topuklarımın üzerinde dönüp kanepeye doğru ilerliyorum ama yumuşak mindere çökmeden önce telefonum tekrar çalıyor. Daha iyi bir karar vermeme rağmen, ağır bir inilti çıkardım ve aramayı kabul ettim. "Benden istediğin bir şey var mı?"

"Becs'e söyledin mi?" Izaac soruyor, ses tonunda kalın bir inançsızlık var.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Gözlerim bu adamın cüretkârlığı karşısında irileşerek soruyorum. "Konuşmak istediğin şey gerçekten bu mu? Siktir git, Izaac."

Öfke damarlarıma doluyor ve o tek bir kelime bile edemediğim aramayı sonlandırıyorum, ellerimi şakaklarıma bastırıp çığlık atmamaya çalışırken telefonumu kanepeye fırlatıyorum.

Bunu daha önce de söyledim ve eminim milyonlarca kez daha söyleyeceğim; Izaac Banks imkânsız biri. Şu anda zevk aldığı kadın olmanın beni delirteceğini bilseydim, belki de o pisliğe ömür boyu duyduğum aşkı yeniden gözden geçirirdim.

Telefon tekrar çalıyor ve çenemi sıkıyorum, görmezden gelmem gerektiğini biliyorum ama damarlarımda çok fazla mücadele var. Eğer konuşmak istiyorsa, ben de varım. Telefonu elime alıp kabul tuşuna basıyorum ve kulağıma götürüyorum, ancak ben daha ona savuracağım bir dizi hakareti düşünmeden o benden önce davranıyor. "Az önce yüzüme mi kapattın?"

"Tabii ki kapattım," diye karşılık veriyorum. "Sen bir pisliksin ve bunu seve seve tekrar yaparım."

"Sadece . . . siktir! Kapatma, tamam mı? Ben sadece . . . Sana neler oluyor anlamıyorum. Bir dakika önce bu işin içindeydin ve sonra lanet kapıdan uçup gittin. Yine mi? Bunu konuştuğumuzu sanıyordum. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, o zaman söyle."

"Ha," diye alay ettim. "Ben de sana."

"Bu da ne demek şimdi?"

Şu anda ciddi mi? Gerçekten aramızda neler olduğunu göremiyor mu, işlerin nasıl değişmeye başladığını, benim ona aşık olduğum kadar onun da bana aşık olduğunu görecektir kadar kafasını kıcıktan çıkaramıyor mu? Ama eğer bunu görmezden gelmek istiyorsa, öyle olsun. "Ne var biliyor musun? Şimdiye kadar anlamadıysan, ben kim oluyorum da sana yardım etmeye çalışıyorum?"

O piçin suratına telefonu kapatma isteği damarlarımda dolaşarak, ama sinirli iniltisini dinlerken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Dün gece," diye başlıyor, ses tonunda açık bir yaltaklanma var. "Bu sadece hızlı bir sikiş değildi. Bu-

Sözünü kesiyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. "Neydi? Bundan daha fazlasını mı ifade ediyordu?"

"Hayır," diyor, reddini ballandıra ballandıra anlatma zahmetine girmeden.

"Ahh, o zaman sadece hızlı bir sevişmeydi. Çok teşekkür ederim. Bir kadına kendini nasıl değerli hissettireceğini gerçekten biliyorsun."

"Siktir, Aspen. I-"

"Bana bir iyilik yap," diyorum, boğazımın arkasında kalın bir yumru hissederken sesim titriyor, gözlerimden yaşlar dökülmekle tehdit ediyor. "Bir dahaki sefere aletini sokacak bir fahişe aradığında beni bunun dışında bırak. Senin sikmen için ıslak bir delik olarak kullanılmaktan hoşlanmıyorum."

"Öyle bir şey değildi," diye ısrar ediyor.

"O zaman devam et ve beni aydınlat," diyorum ona. "Zemin tamamen senin. Neydi o?"

Izaac susuyor ve ben başımı sallıyorum, hayal kırıklığı göğsümde kabarıyor.

"Neden şaşırmadım ki?" Alay ediyorum, hayatımda hiç bu kadar küçük ve alakasız hissetmemiştim. "Bütün hafta bunun etrafında dolandın ve bana her dokunduğunda, bunun senin için bir şey ifade ettiğini hissedebiliyorum, ama bunu itiraf etmekten çok korkuyorsun. Sen bir korkaksın, Izaac."

Beni daha fazla kırmasına izin vermeye hazır değilim, aramayı sonlandırıyorum ve kanepeye çöküyorum, gözyaşlarım dökülürken yüzümü ellerime gömüyorum. Yirmi dakika boyunca orada oturuyorum, battaniyemle kıvrılırken dünyam altımdan parçalanıyor, umutsuzca her şeyin farklı olmasını diliyorum. Keşke beni her zaman ihtiyaç duyduğum şekilde sevebilseydi.

Telefon tekrar çalıyor ve ona doğru baktığımda kalbim sıkışıyor.

Cevap vermemem gerektiğini biliyorum. Telefonun çalmasına izin vermeli ve beni daha fazla incitmeden bu işi bitirmeliyim ama ben cezalandırılmayı çok severim ve Izaac söz konusu olduğunda her zaman koşarak gelirim.

Çağrıya cevap vererek, onunla kavga etmeye devam etmek istemediğim için telefonu kulağıma götürüyorum. O da sessiz, ikimiz de ne söyleyeceğimizi ya da buradan nereye gideceğimizi bilmiyoruz ama merak etmekten, asla gerçekleşmeyecek bir şeyi beklemekten bıktım.

"Beni hiç sevecek misin, Izaac?" Mırıldanıyorum, gözyaşlarım yeniden başlıyor.

Sessizlik ağırlaşıyor ve daha sözcük dudaklarından zorla dökülmeden ne söyleyeceğini biliyorum. "Hayır, Aspen. Yapamam. Yapmayacağım."

Başımı sallıyorum, sözlerinin ağırlığı kalbimi milyonlarca kırık parçaya ayırıyor. "Tamam," diyorum titrek bir nefesle, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken. "Beni bir daha arama."

Ve sonunda gerçekten parçalanmama izin vermeden önce telefonu son bir kez daha kapatıyorum. Battaniyemi tekrar üzerime çekerek kanepeye kıvrılıyorum ve kolçağa yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Izaak'ın bana aşık olacağı umuduyla bu anlaşmaya asla girmemeliydim. Aptalcaydı.

Ama çok yaklaştım.

İstedğim her şey elimin altındaydı ama kendimi ne kadar ortaya koyarsam koyayım ona asla yetemeyecektim. Asla onun kalbine, şefkatine, koşulsuz sevgisine sahip olamayacağım.

Hayatıma devam etme zamanı geldi, beni ihtiyacım olan şekilde sevebilecek birini bulma zamanı geldi ve gitmesine izin vermek benim için ne kadar zor olsa da denemeliyim. Ayrıca, dışarıda benim için biri olabilir ve o bunca zamandır bekliyor olabilir, sadece ben aptal bir çocukluk aşkı yüzünden bunu göremeyecek kadar kör oldum.

Bakışlarım sehpanın üzerine atılmış bir peçeteye takılıyor ve elimde olmadan peçeteye uzanıp Harrison'ın numarasını buluyorum; peçete, Harrison'ın kalemi çok ağır kullandığı yerlerden yırtılmış. Kalbim küt küt atmıyor ve bunun hayatımda çok önemli, dünyayı sarsacak bir an olacağını da hissetmiyorum, ama bunu kendime borçluyum.

Telefonuma numarasını girdikten sonra hızlıca bir mesaj atıyorum.

Aspen - Hey, Harrison'la mı görüşüyorum? Ben Aspen. Salata barında üzerime boşalmıştın.

Cevabı neredeyse anında geldi.

Harrison - Nasıl unutabilirim ki? Göğüslerine boşalttığımdan beri o yükü düşünüyorum.

Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor ve kendimi gülümserken buluyorum. Şaka yapabilen ve işi fazla abartmadan devam ettirebilen erkekleri severim. Belli ki iyi bir mizah anlayışı var, ama aynı zamanda nazik ve düşünceli olduğunu da salata barında kanıtladı. Bir şeyi berbat ettiğinde düzeltmekten çekinmiyor ve ne istediği konusunda açık sözlü.

O tam olarak ihtiyacım olan şey, sadece ukala sırtışına ve küstah sözlerine rağmen, kalbimi Izaak'ın her zaman yaptığı gibi çarptırmadı.

Aspen - Birkaç gün geciktiğimi biliyorum ama teklifini kabul edip beni dışarı çıkarmana izin versem çok mu abartmış olurum?

Harrison - Koşarak geri geleceğini biliyordum! Bu benim ukala çocuksu cazibem, değil mi? Karşı koyamadın.

Aspen - Ukala çocuksu cazibeni bir saniyeliğine bir kenara bırakıp soruya cevap verebilir misin?

Harrison - Seni dışarı çıkarmayı çok isterim.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve gözyaşlarımı silmek için elimden geleni yapıyorum. Bu benim için yeni bir başlangıç olabilir, dört gözle bekleyeceğim bir şey olabilir ve eğer yürümezse, o zaman önemli değil çünkü denizde her zaman başka balıklar vardır. Gerçi denizde kana aç köpekbalıkları da var ama hiçbir köpekbalığının beni Izaak'ın ısırıldığından daha fazla ısırabileceğini sanmıyorum.

Telefonum tekrar çalıyor ve Harrison'dan randevumuz için aklında ne varsa özetleyen başka bir mesaj bulmayı umarak aşağı bakıyorum, ama onun yerine ekranda Izaak'ın adını görüyorum.

Ahhhh kahretsin. Şimdi ne istiyor olabilir ki? Beni yeterince incittiğini düşünmüyor mu?

Silmeliyim.

Sadece hastalıklı bir merak beni ele geçiriyor ve daha iyisini bilmeme rağmen mesajını açıyorum.

Izaak - Vixen. Akşam 8'de. Yarın akşam. O ukala ağzını sikeceğim ve sadece daha fazlası için yalvardığında, tavrını sikip atacacağım.

Sözlerine bakıyorum ve bunu seksle düzeltebileceğini düşündüğünü fark ediyorum. Ama bunu düzeltmenin bir yolu yok. Ağzından çıkan bu sözleri duyduktan sonra onunla buluşmaya istekli olacağımı nasıl düşünebilir? Beni asla sevmeyecek. Asla onun istediği gibi biri olmayacağım. İyi vakit geçirmekten başka bir şey değilim.

Benden bu kadar.

Bu iş bitmeli.

Vixen'a geri dönmeyeceğim ve Izaac'ın bedenimi kullanmasına kesinlikle izin vermeyeceğim. Bunu istediğimde kendimi kandırıyordum ve Becs'in tahmin ettiği gibi incinen ben oldum. Kalbime her zaman arzuladığı saygıyı göstermenin zamanı geldi.

Şu andan itibaren, Izaac Banks benim için ölüdür.

IZAAC

Saatime bakarken çenem sıkıştı. Akşam 8:30.

Aspen kronik olarak geç kalıyor. Bu bir hastalık. Ama benimle buluşacağı zaman hep vaktinde gelir. Hatta bazen erken bile, ama bu gece farklı hissediyorum. Dün onu incittim. Başka şansım yoktu. Ne hissedersenem hissedeyim veremeyeceğim bir şey istiyordu.

Yalan söylemek zorundaydım. Onu asla sevmeyeceğimi söylemek zorundaydım ama sanırım zaten seviyorum.

Ona ihtiyacı olanı verebilecek kapasitede değilim. Buna layık değilim. Birini nasıl seveceğimi bile bilmiyorum ve bunu denemek için onu kullanmayacağımdan eminim. O çok daha iyisini hak ediyor. Yapacağım tek şey onu incitmek olacak, bu yüzden çok ileri gitmesine izin vermeden önce onu kapatmam en iyisiydi.

Şimdi canı yanıyor ama zamanla yoluna devam edecek, bu düşünce göğsümün derinliklerinde bir şeyleri ne kadar parçalasa da.

Dün gece bana meydan okumasını beklemiyordum. Cherry'de olanlardan sonra kavga ederiz diye düşünmüştüm. Dün onu aradığımda, kendini kaybedeceğini biliyordum. Çıglık atmasını, her türlü hakareti sıralayıp doğrudan bana yöneltmesini bekliyordum ama bana meydan okumasını beklemiyordum. Bana meydan okumasını beklemiyordum.

Bana bunun daha anlamlı olup olmadığını, onu sevip sevmeyeceğimi sordu ve bana bunu sorması gerçeği zaten bildiği anlamına geliyor. O da benim gibi ilişkimizdeki değişimi hissedebiliyor ve haklı, bunu itiraf edemediğim için korkağın tekiyim.

Belki bu gece bunu yüz yüze konuşabiliriz diye düşündüm. İçimizdeki tüm öfkeyi dışarı attıktan sonra VIP salonundaki Vixen barda otururuz ya da belki bir kabin buluruz.

biraz daha mahremiyet sunuyor ve ilk kez konuşuyoruz. Her şeyi masaya yatırmak ve artık göremediğim kadar bulanıklaşan çizgileri yeniden belirlemek.

Ama bir şey bana sadece geç kalmadığını, gelmeyeceğini de söylüyor.

Bardağımı dudaklarıma götürüp dibinde kalanı içerken buz şingirdiyor.

Aspen'in beni ekmesi düşüncesi beni neden bu kadar heyecanlandırıyor? Böyle olmaması gerekiyordu. O gelecekti, sevişecektik ve ben de en azından önümüzdeki birkaç gün için onu sistemimden çıkaracaktım. Ama onun için hissettiğim çaresizlik her zaman geri geliyor ve her seferinde daha yoğun ve görmezden gelinmesi çok daha zor oluyor. Cherry'de tüm kurallarımı çiğneyip onu ofisimin dışına çıkardığımda bu kanıtlandı.

Kuralları çiğnememeye özen gösterdim. Kuralları koymamızın bir sebebi vardı ve şimdi her şey berbat durumda ve bu yüzden bir barda tek başıma duruyorum, asla istemeyeceğime yemin ettiğim kadın tarafından ekiliyorum.

Benim neyim var böyle?

Cherry'den beri Austin'in duygularını düşünmek için bir dakika bile ayırmadım çünkü artık onun ne istediği benim için önemli değil. En azından belli bir seviyede. O her zaman benim en iyi arkadaşım olacak ve onun fikirlerine her zaman değer vereceğim ama şu anda önemli olan o. O benim önceliğim ve şu anda canı o kadar yanıyor ki bana pislik demek için bile gelemedi.

Kahretsin.

Oraya gitmem gerek.

Bunu düzeltmeliyim ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, özellikle de ona istediği tek şeyi veremeyeceğimi düşünürsek. Bunu nasıl düzelteceğim?

Cebimden telefonumu çıkarıp, arama tuşuna basmadan önce onun adını getiriyorum ve telefonu kulağıma tutuyorum, sonra çaldığında kulüpten dışarı çıkıyorum. Cevap yok ama şaşırmadım. Dün onu aramamamı istedikten sonra elbette denedim ama her aramam reddedildi. Mesajıma cevap bile vermedi.

Kahretsin. Ya bir sorun varsa? Ya onu çok zorladıysam, çok incittiysem? Ya banyoda yerde yatıyorsa?

Nefes almak için mi?

Hızımı artırarak Casey'nin yanından uçararak geçiyorum ve Aspen'in telefonunu tekrar ararken ağzından çıkan saçmalıkları duymazdan geliyorum.

Cevap yok.

Hay

sikeyim.

Caddeye çıkıp Escalade'ime atlıyorum ve gaza basıp Aspen'in dairesine doğru uçuyorum. Sadece on dakikalık kısa bir yol, ama ben altı dakikada gidiyorum, kırmızı ışıklardan geçip hız sınırının çok üstüne çıkıyorum.

Dairesinin önünde gıcırdayarak durduğumda ön lastiğim kaldırıma çarpıyor ve saniyeler içinde arabamdan inip sitenin girişine doğru hışımla ilerliyorum. Attığım her adımda kalbim hızla çarpıyor, kendimi daha hızlı olmaya zorluyorum, korkunç bir şey olduğuna ikna olmuş durumdayım.

Neyin içine girmek üzere olduğumu bilmiyorum ama kendimi en kötüsüne hazırlıyorum, her ne ise, benim üzerimde olduğunu biliyorum.

Dairesine ulaştığımda, Austin ve benim acil durumlar için hazırladığımız yedek anahtarımı kilide sokuyorum ve bir saniye bile tereddüt etmeden kapıyı açıyorum. Aceleyle içeri girerken, bakışlarım soldan sağa fırlıyor ve umutsuzca onu arıyor.

"ASPEN?" Yatak odasına doğru koşarak sesleniyorum.

"NE YAPTIĞINI SANIYORSUN LAN SEN?"

Duraksayıp sesine doğru dönüyorum ve Aspen'i küçük banyosunun kapısında elinde bir rimel kutusu ve yüzünde Teksas'tan daha büyük bir ifadeyle dikilirken buluyorum. "Düşündüm ki-"

"Her ne düşündüysen, yanılmışsın," diyor, açıkça davetsiz misafirliğimden etkilenmemiş.

"Hangi cehennemdeydin sen? Benimle sekizde buluşman gerekiyordu."

Aspen alay ederek arkasını dönüyor, banyosuna giriyor ve makyajını yapmaya başlıyor ama buna ihtiyacı yok. Zaten kusursuzdu. "Bir bok yapmamam gerekiyordu," diyor bana. "Ayrıca, ben dışarı çıkıyorum. Bir randevum var."

Cesedimi çiğnemen lazım.

ASPEN

Onu öldüreceğim. Yapılacak tek mantıklı şey bu.

Buraya böyle hışımla girerek ne halt ettiğini sanıyor? Yemin ederim, bu adamın cüreti beni daha önce hiç olmadığı kadar çileden çıkarıyor, ama soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yapıyorum. Ne de olsa Becs ve ben bu gece dışarı çıkıyoruz. Izaac'ın bunu bilmesine gerek yok. Planlarımla ilgili ayrıntıları geçiştirmiş olabilirim ama onun için bu kadar önemsizsem, planlarım neden önemli olsun ki?

Yüzündeki ifadeden fazlasıyla memnun bir şekilde gecem için hazırlanmaya devam ediyorum.

"Az önce ne dedin sen?" Izaac, yanaklarım hafifçe kızarıırken banyonun kapısında gezinerek soruyor.

"Beni çok iyi duydun, Izaac. Bir randevuya çıkıyorum. Bilirsin, insanların birbirlerinden hoşlandıklarında yaptıkları şeylerden biridir. Erkek kıza çıkma teklif eder, kız da telaşlanır ve '*Tabii ki seninle çıkacağım*' der, sonra da erkek onu unutamayacağı bir geceye götürür ve bu kesinlikle büyüldür."

Bana boş boş bakıyor. "Randevunun ne olduğunu biliyorum Aspen."

"Ah. Beni kandırabilirdin," diye mırıldanıyorum, en sevdiğim dudak parlatıcımı ararken aynama dönüyorum. "Senin bir kadına iyi davranma anlayışının onu karanlık koridorlarda bir fahişe gibi becermek olduğunu sanıyordum."

ve seni bu kadar çok istediği için kendini aptal gibi hissetmesine neden oluyorsun."

Makyajımı bitirdikten sonra banyodan çıkıyorum, onu yolumdan çekerek yatak odama gidiyor ve giyecek bir şeyler bulmak için dolabımı karıştırıyorum. Becs'le yeni tanışıyor olsaydım, genellikle kot pantolon, bot ve birazcık dekolte gösteren bir üst giyerdim, ama şimdi bu pislik

Bir randevuya çıkacağımı düşünürsem, rolümü oynamaktan başka seçeneğim yok.

Izaak beni yatak odama kadar takip etmek istiyor ama ben elimi kaldırarak onu kapının önünde durduruyorum. "Dikkatli ol," diyorum dolabıma doğru dönerken. "Burada bir yatak var. Yanlışlıkla kurallarını çiğneyip benim yatağıma düşmeni istemem."

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Elbette. Hadi konuşalım," diyorum ve biri diğerinden çok daha açık iki küçük siyah elbise çıkarıyorum. Onları Izaak'a doğru tutuyorum. "Hangisini?"

Kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Bu geceki randevum için. Hangi elbiseyi giymeliyim?"

İnliyor ve gözlerini deviriyor, sonra da ikisinden daha mütevazı olan elbiseyi işaret ediyor. "Şu," diye mırıldanıyor, başka bir erkek için giyinmeme yardım etmekten hiç hoşlanmadığı belli. Yani, beni yanlış anlamayın, Harrison'la planladığımız bir randevumuz var ama Cuma gecesine kadar değil, o yüzden o zamana kadar Izaak'a işkence etmekten her türlü zevki alacağım.

"İyi seçim," diyorum, mütevazı elbiseyi omzuma atıp açık saçık olanı tutarak. Becs çok gurur duyardı.

Izaak gözlerini devirip arkasını dönüyor ve ben sütyenim ve tangamla soyunurken sehpaama doğru yürüyüp kışını sehpanın üzerine bırakıyor. Açık kapı aralığından beni izliyor ve ben de giyinmek için elimden geleni yapıyorum, yumuşak kumaşı vücuduma çekerken acele etmiyorum. "Konuşmak mı istedin?" Hala duyabilmesi için sesimi biraz yükselterek soruyorum. "On dakika içinde çıkmam gerekiyor, o yüzden elini çabuk tutman gerekecek."

Çenesini sıkıyor. "Bu öyle on dakikada geçirilecek bir konuşma değil," diyor, fermuarı açık elbisemin altından sütyenimi çıkarışımı izlerken. "Vixen'de bir şeyler içip aramızdaki havayı dağıtırız diye düşünmüştüm. Hafta sonu yaşananlar hiç hoşuma gitmedi."

"Oh, evet. Bak, bugün harika bir gün değil," diyorum ve bununla ne kadar eğlenebileceğimi fark ettiğimde odamdan çıkıyorum. Eğer beni vereceğini bildiğim sevgiden mahrum etmek istiyorsa, o zaman ben de onu istediği şeyden mahrum ederim.

"Ben sadece-"

"Fermuarımı çeker misin?" Açık dizlerinin arasından geçip kucağına oturmadan önce uzun saçlarımı çıplak omzumun üzerinden çekme gösterisi yaparak soruyorum. Omzumun üzerinden bakıp onun ağır bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Lütfen."

Bir süre bakışlarımı tutuyor ve sonunda nefesini bırakıp dikkatini sırtıma veriyor. Küçük fermuarı tutuyor ve parmaklarının tenimde dans etmesine izin vermeden önce yavaşça yukarıya doğru çekiyor.

Dokunuşuyla vücudumda tüylerim diken diken oluyor ve odama dönmekten önce aceleyle ayağa kalkıyorum. "Teşekkürler."

Boğazını temizleyip konuya geri dönmeye çalışıyor ama buraya ne söylemeye geldiği konusunda hâlâ bir fikrim yok ve açıkçası onun da bildiğini sanmıyorum. "Burada neler oluyor Aspen?" diye soruyor, ben elbiseme uygun bir çift topuklu ayakkabı bulup salona geri dönerken. "Bunu yapmaya devam edecek miyiz yoksa bırakacak mısınız? Dün söylediklerimin duymak istedikleriniz olmadığını biliyorum, ama bence çizgilerin nereye çekilmesi gerektiğini yeniden belirleyebilirsek _."

Ona doğru yürüyorum ve hiç uyarmadan topuklu ayağımı tam göğsünün ortasına koyuyorum. "Sakıncası var mı?" Mırıldanarak topuklu ayakkabımın ayak bileğime ve baldırıma sarılması gereken uzun kayışlarını gösteriyorum.

Bakışları bacağıma yerleştiğinde sözleri uçup gidiyor ve ellerini kaldırıp tenimde gezdirdiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Uzun bağcıkları alıp bacaklarımın etrafında dolaştırmaya başlıyor, beni bağlıyor ama işi bitip arkada mükemmel düğümü attığında bırakmıyor. Eğilip dizime bir öpücük kondurmadan önce elleri bacağımın yukarısına, uyluğumun üst kısmına doğru ilerliyor.

Geri çekilip bacak değiştiriyorum ve danteli bacağımın etrafına sararken karanlık bakışları benimkilere yöneliyor. "Ne yaptığını biliyorum Aspen."

"Biliyor musun?"

Cevap vermiyor, sadece arkadaki küçük düğümü bağlarken bakışlarımı tutmaya devam ediyor ve sanki üzerimde bir büyü varmış gibi. Aramızdaki gerilim tavan yapmış durumda.

Becerikli parmaklarını tenimde bir kez daha gezdirseydi, kesinlikle kırılır ve sehpanın üzerinde ona binerdim.

Bacağımı çektiğimde sanki üzerimden soğuk bir su dalgası geçiyor ve büyü bozuluyor, sonra çantamı bulup kapıma doğru yürürken Izaac ayağa kalkıyor. "Bunu yaparken kimseyle birlikte olmayacağın konusunda anlaşmıştık," diyor, sesi endişeyle kalınlaşarak.

Kapıya uzanıp yavaşça açıyorum ve bu noktada dışarı çıkıp onu burada bırakıyor muyum yoksa onu kovmaya mı çalışıyorum bilmiyorum. Bana doğru yürürken ona "Şanslısın, paçayı kurtardın," diyorum, göğsümden acı yayılıyor. "Bu işi bırakıyorum. Senin için bir kum torbası olmaktan hoşlanmıyorum. Gerçek duygularım var Izaac ve sen bundan fazlasını istemeyeceğini açıkça belirttin, o halde daha fazlası için geri dönmenin ne anlamı var? Tek yaptığın beni incitmek ve bu süreçte kendine yalan söylemek ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Senden vücudumun sınırlarını öğretmeni istedim ve sen de bunu yaptın, tebrikler. *Hapisten bedava çıkma* kartını aldın ve artık vicdan rahatlığıyla yürüyüp gidebilirsin. Hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz."

Başını sallar. "Peki ya gitmeye hazır değilsem?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Bu benim sorunum değil," diyorum ona. "Benim için çok daha fazlasıyken senin için sadece seks olduğunu bilerek seninle yatmaya devam edemem. Bu işin nasıl yürüyeceğine dair temel kuralları belirlemiştik ve o kurallar artık benim için işlemiyor. Bu yüzden ikimizin de itiraf etmeyi reddettiğini bildiğimiz şeyi söylemeye hazır değilsen, ben yokum. Beni tekrar tekrar incitmene izin vermekle ilgilenmiyorum. Daha iyisini hak ediyorum. Beni ihtiyacım olan şekilde sevecek birini hak ediyorum. Bunu bana veremeyeceğini söyledin, bu yüzden eğer izin verirsen, bulacağım şey tam olarak bu."

Etrafından dolanmak üzereyken dirseğimi yakalıyor ve beni kendine doğru çekiyor, elleri belimde. "Yapma, Aspen. Bu adamla çıkma."

"Neden?"

"Çünkü seninle işim bitmedi ve senin başka bir adamın kollarına düşmeni izlemeye hazır değilim."

"O zaman öp beni."

Kaşları çatıldı ve bir santim geri çekildi, belimi sıkıca kavradı. "Ne?"

"Tüm kuralları yık ve beni öp," diye yalvarıyorum ona. "Bana istediğimi vermeye istekli değilken buna katlanmam için bir neden olduğunu kanıtla."

Başını sallıyor, gözlerinde korku parlıyor. "Bana bunun üstesinden gelebileceğini söylemiştin. Bunun olmayacağını söylemiştin. Burada işleri berbat eden ben değilim. Hepsi senin yüzünden."

"Belki de bu doğru," diyorum, ne söylediğimin fazlasıyla farkında olan bakışlarım başka yöne kayıyor. "Ama Cherry'de beni o kapıya fırlattığında kuralları çiğneyen sendin. Bana ne dediğini hatırlamıyor musun? Çaresizlikle kulağıma nasıl hırladığını? Dişlerini sıkıp *bana ne yaptığına bak* dediğini? Küçük tatlı amcığımın seni nasıl dize getirebileceğini söylediğini. Bunun bir anlamı var ve sen de bunu biliyorsun."

"Aspen, ben-"

Gözlerindeki reddedişi görerek alay ediyorum ve sert, kırık bir bakışla onu sabitlemeden önce kendimi kollarından çekiyorum. "Duygusal olarak bağlanmayacak kadar güçlü olmayabilirim ama hangi kurallara uyup uymayacağına karar verecek tek kişi sen olamazsın."

Bana öylece bakıyor, tartışmanın bir anlamı olmadığını görüyor ve bunun onu son görüşüm olmasından korkarak hemen kollarına atılıyorum ve ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, tıpkı her zaman istediğim gibi ve geri çekildiğimde, ne kadar katılaştığını fark ederek karanlık bakışlarını tutuyorum. "Eğer beni istemiyorsan, bırak gideyim," diyorum güçlü kavrayışından kurtulmadan önce. "Dışarı çıktığında kapıyı kilitle. Gitmem gereken bir yer var."

Ve böylece, Izaac Banks'i ve aramızdaki geleceğe dair tüm umutları arkamda bırakarak dairemden çıktım.

ASPEN

Joe's Bar'a girdiğimde Becs'in küçük bir masada oturduğunu görüyorum ve bakışları benimkilere yöneldiği anda bana küçük bir gülümseme sunuyor. Yüzümdeki ifadeyi gördüğü an gülümsemesi kayboluyor. Ona doğru ilerliyorum ve kabine çöküyorum. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Kahretsin, ne oldu?" diye soruyor, kendimi rahat hissettiğimde ve elindeki bardağı çaldığımda. Bardağın ağzını dudaklarıma götürüp hepsini içtikten sonra bardağı yere bırakıyorum. Kafamı kaldırdığımda onun endişeli bakışlarının üzerimde sabitlendiğini görüyorum.

"Olan Izaac'a oldu," diyorum ve barmene az önce ne içtiyse ondan iki tane daha getirmesini işaret ediyor. "O tam bir pislik. Yani, bu adamın cüreti aklımı başımdan alıyor. Gezegendeki en hayalperest insan olduğu için bir ödülü hak ediyor."

Yüzünü buruşturuyor. "Bu sefer ne yaptı?"

"Ona her şeyin bittiğini, kendi kurallarını çiğneyip bana karşı bir şeyler hissettiğini kabul etmediği sürece Vixen'e bir daha gelmeyeceğimi, bunu yapamazsa da gideceğimi çünkü daha iyisini hak ettiğimi söyledim-"

"Aynen öyle," diye araya giriyor.

"Ama sonra o dangalak kano bana bu gece Harrison'la çıkmamamı çünkü benimle henüz işi bitmediğini söyleme cüretini gösterdi. Bu da ne demek oluyor? Daha dün telefonda beni asla sevemeyeceğini söyledi."

"Bekle. Ne? Bu gece Harrison'la çıkman mı gerekiyordu?" diye sorar. "Ama ... gibi. Şaka yapıyorsun, aslında öyle demedi. Başka bir şekilde ifade ediyorsun, değil mi? Çünkü eğer söylediyse, bu çok ağır."

"Oh, kesinlikle öyle dedi. Ona açık açık sordum. "Beni hiç sevecek misin?" diye sordum, o da direkt hayır dedi. Ama hakkını vermeliyim. En azından dürüsttü ve bu kadar kör olduğum için bana gülmedi."

"Hadi ama, bu konuda sana asla gülmeyeceğini biliyorsun," diyor bana. "Yaşadığın bu garip küçük şeye rağmen, seni her zaman önemsedim."

"Evet," diye alay ediyorum. "Austin'in küçük kız kardeşi olarak."

Yüzü buruştu. Bunun doğru olduğunu biliyor ama neyse ki vites değiştiriyor. "Peki, Harrison'la ne konuşuyordunuz? Bu gece onunla dışarıda mı olacaktın?"

"Hayır, ama ne olursa olsun, dün ona mesaj attım ve hafta içinde çıkacağız," diye açıklıyorum. "Ama Izaac planladığı sikiş festivalini ettikten sonra daireme daldığında, Harrison'la randevumun bu gece olduğunu ve onu başka bir adam için ettiğimi söylemiş olabilirim de olmayabilirim de."

"Vay anasını," diye gülüyor Becs. "Bunu nasıl karşıladığını tahmin edebiliyorum."

"Bu konuda pek heyecanlı değildi," diye öneriyorum. "Ama o dairemde beni hafta sonundaki tüm saçmalıklar hiç olmamış gibi davranmamız gerektiğine ikna etmeye çalışırken ateşli randevuma hazırlanmak aslında oldukça eğlenceliydi."

"Anlıyorum," diyor içkilerimiz masamıza getirilirken. "Belli ki bütün işi sen yapmışsın. Atıştırmalık gibi görünüyorsun! Eminim ağzı sulanmıştır."

Bardağıma kaldırırken gülmekten kendimi alamıyorum. "Yalan söylemeyeceğim, kesinlikle kendi avantajıma oynadım."

"Peki şimdi ne olacak?"

İçkimi yudumlarken omuzlarımı silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Eğer kuralları çiğneyip burada neler olduğunu kabul edemiyorsa, onun kum torbası olmak istemediğimi söyledim. Ona beni bırakmasını söyledim."

"Sence bırakacak mı?"

"Emin olmadığım kısım da bu."

"Bence ondan uzaklaşarak doğru olanı yapıyorsun," diyor bana. "Farklı bir sonuç umduğunu biliyorum ve ben de seni gerçekten destekliyordum. Şimdiye kadar sahip olduğun her şeye sahip olmanı istiyorum."

ama kalbini kaybetme pahasına değil. Eğer onunla bunu yapmak seni incitmeye devam edecekse, bence bir adım geri atmalı ve senin için doğru olan şeyin ne olduğunu yeniden değerlendirmelisin."

Başımı salladım. "Haklı olduğunu biliyorum ama bunu gerçekten kabul etmek istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum. Uzun zamandır istediğin bir şeyden vazgeçmek çok zor."

Gözlerimin yaşarma tehdidiyle doluğunu hissediyorum ve göğsümde kaban duyguları maskelemek için kokteylimden uzun bir yudum alarak gözlerimi kırptıştırıyorum. Izaak'ı bırakmam için kendimi zorlamam gereken bir zamanın geleceğini hep biliyordum, sadece bu kadar acıtacağını hiç tahmin etmemiştim. Hatta son birkaç haftadan sonra, onu bırakmak zorunda kalıp kalmayacağımı bile merak etmeye başlamıştım. Burada bir şeyler başlıyor sanmıştım. Sonunda bir şansım olduğunu düşünmüştüm.

"Tamam," dedim ona. "Başka bir şey hakkında konuşmana ihtiyacım var, yoksa hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayacağım ve bir kez başladığımda durabileceğimi sanmıyorum."

"Pekâlâ. şey ... ummm," diye duraksıyor, bardağını dudaklarına götürüp büyük bir yudum alırken yüzünde bir burukluk beliriyor. "Aptalca bir şey yaptım ve benden nefret etmeni istemiyorum ama ... ahhh kahretsin."

"Aman Tanrım," diye inledim tiksintiyle. "Kardeşimle yattın."

"Suçluyum," diyor. "Ama beni savunmak için söylüyorum, Cherry'de dans pistinde olmadı. Sen ve Izaak ofis kapısında seks yaptıktan sonra ortadan kayboldun ve böylece tüm arkadaşlarıyla uzun süre sadece ben ve Austin kaldık ve onları kovmaktan bıktığında, gitmek isteyip istemediğimi sordu ve onunla o kadar iyi vakit geçiriyordum ki bensiz gitme düşüncesi biraz emdi. Ve sonra her şey birbirini izledi."

"Woah. Tamam. Kardeşimle nasıl içkili seks yaptığınızın detaylarına ihtiyacım yok."

"Özür dilerim," diyor yüzünü ellerinin arasına gömerek. "Bunu yapmamızı istemediğin konusunda o kadar karardıydın ki, biraz içki içtiğim anda azgın bir canavara dönüştüm ve ellerimi ondan çekemedim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," diyorum ona. "Yargılaması gereken son kişi benim, özellikle de son birkaç haftadır Izaak'ın sikiyle meşgul olduğumu düşünürsek. Ama geçen gece ikinizi Cherry'de gördükten sonra bunun er ya da geç olacağını biliyordum. Ellerini senden uzak tutamadı."

"Hayır, tutamadı," diyor yanakları kızarak.

"Sanırım bunu kutlamalıyız," diyerek kadehimi kaldırdım. "Ailemize hoş geldin."

Becs bana bakıyor, yüzü düşüyor. "Ha? Sen neden bahsediyorsun? Biz çıkmıyoruz. Sadece bir geceydi. O kadar. Bir daha yapmaya niyetim yok."

"Biliyorum," diyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Ama biraz zaman ver. Bu kaçınılmaz. Yakında onun ne kadar harika biri olduğunu anlayacaksın ve ona aşık olmaya karşı koyamayacaksın. Ayrıca, Austin senin tadına bakabilmek için son on iki yıldır uyguladığı *en iyi arkadaşına dokunma* kuralını riske *atmaya* hazırsa, o zaman sana çoktan aşık olmuş demektir."

Az önce söylediklerimi gerçekten düşünerek yüz hatlarını korku kapladı. "Oh, lanet olsun."

"Evet."

"Kardeşinle mi evleneceğim?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle."

"Lanet olsun. İğneye ihtiyacım var."

"Evet."

Barmenin yanıma gelmesini beklemenin bizi sadece yavaşlatacağını fark ederek kabinden kalkıp bara doğru ilerliyoruz, bu gecenin biraz karışık geçeceğinin fazlasıyla farkındayız. Rahatlıyoruz ve barmen yanıma gelir gelmez Becs liderliği ele alıyor. "Tekila. Ve devam et."

Tanrım, tam gönlüme göre bir kadın. Onu yanımda tutmak istememe şaşmamalı.

İlk kadehlerimiz önümüze konuyor ve Becs, Austin'in çok aranan bir iç mimarla görüşmek için eyalet dışında olmasından yakınırken kuduz hayvanlar gibi üzerlerine atılıyor. Bir tur daha sipariş ediyorum.

Bu uzun bir gece olacak.

Önümüzdeki birkaç saat içinde, barın zarif, kendine saygılı müşterilerinden, alenen sarhoşluktan kovulanlara dönüşüyoruz.

Bunu anlatmanın başka yolu yok. Ben berbat durumdayım ama Becs'in ayakları yerden kesilmek üzere.

Barın önünde duruyoruz ve Becs'in Uber'ine binmesine yardım ediyorum, keşke birlikte gidebilseydik, ama bu özel bardan ayrı yönlerde yaşıyoruz ve uzun zaman önce ayrı araçlara binmenin daha kolay olduğunu öğrendik.

Uber'i kalkıyor ve ben birkaç dakika ön tarafta durup aracımın gelmesini bekliyorum ve gecenin serin havası beni biraz olsun ayıltıyor. Hayal kırıklığı beni ele geçirdiğinde birkaç dakika on dakikaya dönüşüyor ve sürücüme ne olduğunu görmek için uygulamamı açıyorum ve aslında hiç rezervasyon yaptırmadığımı fark ediyorum.

Ne kadar aptalım.

Binanın yan tarafına yaslanıp beni dik tutmak için koltuk değneği olarak kullanırken kendi kendime gülüyorum ve zihinsel olarak kendimi Izaak'a ne kadar pislik olduğu hakkında mesaj atmanın muhtemelen iyi bir fikir olmadığına ikna etmeye çalışırken, Uber'imi rezerve etmeye başlıyorum.

Aptal sarhoş parmaklarım ekranda gezinerek bir dizi yazım hatası yapıyor ve önümdeki seçeneği gördüğümde yüzüm buruşuyor. Gördüklerim pek de hoşuma gitmedi. En yakın Uber on dakika uzaklıkta. O sürede neredeyse eve yürüyebilirim. Beklemenin ne anlamı var ki? Evet, bu gece hava biraz serin ama kim güzel bir yürüyüşü sevmez ki? Ayrıca, tüm bu Izaak saçmalığından sonra, kafamı toplamak için yürüyüşü kullanabilirim.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarak eve doğru dönüyorum ve bana eşlik edecek zaman ve sessizlikten başka hiçbir şey yokken, son birkaç haftadır yaptığım her aptalca şeyi sorgulamaktan kendimi alamıyorum. Neden onu öyle öpmek zorundaydım ki? Yani, büyük bir gösteri anı gibi değildi. Dudaklarımın onunkilere değmesi bile zar zor oldu ama vücudunun kaskatı kesilmesi çok garipti. Neredeyse korkmuş görünüyordu.

Ama neden böyle tepki versin ki? Zaten çok daha kötüsünü yapmıştık ve sanki o da beni değiştirmem için yalvarmıyordu.

Zihin. Fiziksel bir bağ istediğini ama duygusal bir bağ istemediğini düşünüyordum.

Yıllar boyunca onu başka kadınlarla gördüğüm zamanları düşünmeye çalışıyorum, her birini süzgeçten geçiriyorum ve bir kez bile onları öptüğünü görmediğimi fark ediyorum. Beni yanlış anlamayın, dudakları vücutlarının üzerinde çokça dolaştı ama asla dudaklarına değmedi. Bu, sevgi gösterilerinden asla korkmayan bir adam için biraz garip.

Öpüşmeye karşı garip bir tiksintisi mi var? Bu yüzden mi bu gece evimde beni öpmedi? İstiyormuş gibi görüldüğüne yemin edebilirdim ama belki de hayal görüyordum.

Tanrım, Izaac Banks tarafından gerçekten öpülmenin nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim. Sanki yavaş ve temkinli başlayan biriymiş gibi hissediyorum, ama sonra kontrolü ele alırdı. Ben titreyene kadar öpücüğe hakim olurdu.

Acaba bir kadın sadece bir öpücükle boşalabilir mi?

Bunu bir ara Google'da araştırmalıyım. Aslında, neden şimdi olmasın? Ne de olsa şimdiki zaman gibisi yok ve şu anda yapacak başka bir şeyim de yok.

Sokaklar daha az iş odaklı ve daha fazla konut haline gelirken telefonumu tutarak küçük mikrofona doğru eğiliyorum. "Hey, Siri. Bir kadın öpüşerek orgazm olabilir mi?"

Telefonumu kulağıma yaklaştırarak yan taraftaki ses düğmesine basıyorum ve en sevdiğim küçük robot beynimin bu konuda tam olarak ne söyleyeceğini duymaya kararlı bir şekilde dikkatle dinliyorum. "Bunun için bir cevabım yok."

Hah. Bu çok boktan.

İçimi çekiyorum ve onun yerine Google'ı açıyorum. Hmmm . . . ilginç.

Görünüşe göre mümkün, olası değil ama yine de mümkün ve bu benim kitabımda her zaman bir bonus.

Belki de bu benim cinsel deneyim yapılacaklar listeme girmeli. Ayrıca, bir öpücükten başka bir şey yapmadan beni oraya götürebilecek bir erkek varsa, o da kesinlikle Izaac olurdu. Her şeyde çok iyi. Bir kadın onun *nasıl* bu kadar iyi olduğunu merak ediyor.

Bahse girerim üniversite yıllarında sürekli yanına gelen o kızdı. Biraz kevaşenin tekiydi ama vahşi bir tarafı olduğunu söyleyebilirim. Ondan hep nefret ettim ama sanırım şimdi ona bir teşekkür borçluyum.

Zihnim beni çılgın bir yolculuğa çıkarıyor, Izaak'ın son birkaç hafta boyunca bana söylediği her şeyi gözden geçirirken arkamdaki patikada birinin yumuşak sesini duyuyorum.

Hemen en kötüsünü düşündüğüm için kalbim göğsümde sıkışıyor ve kendimi nefesimi tutarken buluyorum. Sonunda arkama bakacak cesareti bulmadan önce hızımı artırıyorum. Yirmi adım kadar arkamda siyah kapüşonlu bir adam var ve etrafımın daha yeni farkına vardığım için anında kendimi azarlıyorum. Hatta Uber'imi beklemeyecek kadar aptal olduğum için bile.

Sonra bunu fazla düşünmediğimden emin olmak için yolun karşısına geçiyorum ve yürüyüşüme zaman katacak olsa da en yakın sokağa sapıyorum.

Bekliyorum, adımlarımı hızlandırırken bakışlarım omzumun üzerinden sert bir şekilde odaklanıyor, aramıza mesafe koymaya çalışıyorum ama kapüşonlu adam köşede beliriyor.

Lanet olsun. Takip ediliyorum.

Saat gece yarısını geçti, bu yüzden bir arkadaşının evinden ayrıldığını ve benim gibi masum bir şekilde eve dönmeye çalıştığını varsayabilirim, ama buna inanacak kadar saf mıyım gerçekten?

Birazcık bile değil.

Bu adam benden bir şey istiyor ve bunun sadece annelerin küçük kızlarını uyardığı, bir kadının arabasına tek başına her yürüdüğünde aklına gelen, umumi tuvalete girerken her zaman güvendiğiniz bir yetişkinle gitmeniz söylenmesinin tek nedeni olan şey olduğunu varsayabilirim.

Elim şiddetle titremeye başlarken korku vücudumun her hücresini sarıyor.

Neden eve yalnız gitmeyi seçmiştim?

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Sonra bir saniye bile tereddüt etmeden, kalbim beton kaldırımdaki topuklu ayakkabılarımdan daha hızlı çarparak koşmaya başlıyorum.

IZAAC

Ayaklarımı masamın ucuna uzatıp evdeki bilgisayarımın ekranına bakarken Austin planları kaldırıyor ve bugün tanıştığı iç mimarla konuştuklarını bana gösteriyor. Saat neredeyse sabahın biri ama umurumda değil. Cherry'yi ilk açtığım andan beri gece kuşuyum.

"Sanırım geldi," diyor dirseklerini otel odasındaki küçük masaya dayayıp dizüstü bilgisayarına doğru eğilerek. "Ona planları ve hedeflediğim havayı gösterdim ve o da gelip restorani kontrol etmekle ilgilendiğini söyledi. Portföyüne harika bir katkı olabileceğini söyledi."

"Hadi canım. Bu harika bir haber."

"Evet. Beni yanlış anlamayın, restoranın etrafındaki heyecan zaten başarılı bir lansman sağlayacak, ayrıca ilk altı ay için şimdiden doluyuz. Ama onun adı da işin içindeyken, bunun ne kadar harika olacağını kimse bilemez."

"Onunla ya da onsuz, bu restoran inanılmaz olacak."

Gözleri Noel sabahı gibi parlıyor ve onunla gurur duyduğum için gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu çok uzun zamandır onun hayaliydi ve artık son görüldüğüne göre, heyecanını zar zor kontrol edebiliyor. "Sağ ol dostum. Sen olmasan bunların hiçbirini yapamazdım, biliyorsun."

"Bana bu duygusal saçmalıkları anlatma. Kelimenin tam anlamıyla kenarda durup sihrin gerçekleşmesini izlemekten başka bir şey yapmadım. Hepsi senin sayende oldu."

Masa sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi başımın arkasına koyarken Austin gözlerini deviriyor. "Dün gecedен sonra nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Becs'e bayağı vurulmuş gibiydin."

"Sen nereden bileceksin ki? Bir dakikalığına bile orada değildin."

Alay ettim. "Yapmaman gereken bir şey yaptığını bilecek kadar uzun süre oradaydım."

Hay sikeyim. Tam bir ikiyüzlüyüm.

Austin elini yüzünde gezdiriyor, yüzüne bir ciddiyet geliyor. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum dostum. Bu kızda bir şey var. O kadar ateşli ki. Ağzımdan ne saçmalık çıkarsa çıksın, hemen karşılık veriyordu. Çok rahatlatıcıydı. Ayrıca çok güzeldi. Ben sadece . . . Onu tanımak istiyorum."

Ağır bir iç geçirdim. "Onu eve götürdün, değil mi?"

Sırıttırıyor. "Beni suçlayabilir misin? Beni her şeyi riske atmaya hazır hale getirdi." Kaşlarım çatıldı. "Aspen'in gazabını bile mi?"

"Onu bile."

En iyi arkadaşşıma bakakalıyorum. Bir kadın hakkında hiçbir şeyi düşünecek kadar uzun süre düşünmemiş. Muhtemelen birlikte olduğu kadınların yarısının adını bile hatırlamıyordur. "Kahretsin. Becs bu konuda ne düşünüyor?"

Austin'in yüzünde beliren sırıtış, polis aracının arkasında kelepeçelenmeden hemen önceki sırıtışıyla aynı. "Tam olarak aynı fikirde değil ama endişelenme. Onu yıpratacağım. Bana altı ay ver," dedi. "Benimle yaşıyor olacak ve parmağında benim yüzüğüm olacak, benden söylemesi."

"Lanet olsun," diye mırıldandım nefesimin altında. "Bir sürü saçmalık söylüyorsun ama bir kadın hakkında hiç böyle bir şey söylememiştin. Bu konuda gerçekten emin misin? Onu çok az tanıyorsun."

"Risk almaya değer olduğunu bilecek kadar tanıyorum. Ayrıca Aspen ona bayılıyor ve her zaman iyi bir karakter yargıcı olmuştur. En azından çoğunlukla. Tinder randevusundan beri bunu sorguluyorum. Ama şunu söylemeye çalışıyorum: Aspen onu seviyorsa bunun iyi bir nedeni vardır."

"Sence Aspen tüm bunlar hakkında ne diyecek?"

Başını sallıyor. "Bence bu fikri kabul edecektir. Biraz zaman alabilir ama-" telefonu çalınca sözünü kesiyor

alıyor ve dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Lanet olası  eytandan bahsediyorum."

Telefonunu kaldırıyor, kendi kendine gülmeden önce ekranda Aspen'in adını göstermek için çeviriyor. Kabul et tuşuna basıyor ve telefonu kulağına götürüyor. "Saatin kaç olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?" sözleri kısa kalıyor, yüzü dehşetle kaplanıyor. "Bekle. Yavaşla. Neyin var?"

Ayaklarım masamdan düşerken kalbim hızla çarpıyor, kız arkadaşıma ulaşmak için koşmaya hazırım ama neler olduğunu öğrenmek için çaresizce bekliyorum.

Austin'in bakışları ekrandan benimkilere kayıyor, yüzü bembeyaz oluyor. "Lanet olsun, Aspen. Şehir dışındayım," diye bağılıyor, kendini ayağa fırlatırken ses tonunda belirgin bir panik var. "Yapamam, neredesin?"

Aspen cevap veriyor ve bakışları tekrar benimkilere yöneliyor, anahtarlarım çoktan elimde, lanet olası işareti bekliyorum. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

Austin kız kardeşinin söylediklerini dinliyor, dehşeti ve korkusu on kat artıyor. "Izaak gelip seni bulacak, tamam mı? Saklan. Sakın kıpırdama."

"Ne. Ne. Ne. Neler oluyor?" Homurdanıyorum, şimdi ayağa kalktım, koşmak için can atıyorum.

"Biri onu takip ediyor. Bir evin dışındaki çitlerin arasında saklanıyor ama nerede olduğunu bilmiyor."

"Yola ıkıyorum."

Austin'in arka planda kızımı yatıştırmaya çalıştığını duyarken Zoom aramasını kesmeye zahmet etmeden kapıdan uçuyorum. "Geliyor," diyor ona. "Seni arabadan arayacak, ama onunki gelene kadar benimkini kapatma. Beni anlıyor musun, Aspen? Her şey yoluna girecek. Senin için geliyor. Izaak sana bir şey olmasına izin vermeyecek."

Cümlesinin sonunu ancak yakalayabildim ve kapıyı arkamdan kilitlemek için bir saniye bile kaybetmeden  n kapımdan içeri daldım. Eğer biri evimi yağmalamak ve sahip olduğum her şeyi almak istiyorsa, bırak çalsın. Umurumda bile değil.  nemli olan tek şey Aspen'e ulaşmak ve onun iyi olduğundan emin olmak.

Hay sikeyim. Eğer ona bir şey olursa . . .

Escalade'ime ulaştığımda hızla kilidini açıyorum ve kapıyı öyle bir güçle açıyorum ki neredeyse kapıyı menteşelerinden ayıracaktım, sonra gözümü kırpmaya bile fırsat bulamadan sürücü koltuğına geçip uzun araba yolumdan aşağı uçuyorum.

Aspen'in üniversite kampüsüne yakın bir yerde olduğunu tahmin edebiliyorum, bu yüzden sağa dönüp o tarafa yöneliyorum ve telefonumda onun adını getirip ara tuşuna basıyorum. Bluetooth sistemim üzerinden bağlanıyor ve daha ilk çalma bitmeden sesi hoparlörlerimi dolduruyor.

"Izaak?" diye fısıldıyor, sesi titriyor ve o kadar korku dolu ki beni felç ediyor.

"Yoldayım bebeğim. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz veriyorum ona. "Neredesin?"

"I . . . Bilmiyorum," diyor aynı titrek tonda, açıkça gözyaşlarının eşiğinde. Sesi o kadar kısık ki duymak için zorlanıyorum ama her kelimesini dinliyorum, umutsuzca onu uzaklara götürebilmeyi diliyorum. "Bardan eve dönerken bir pisliğin beni takip ettiğini gördüm ve rastgele bir yola saptım ve koşmaya başladım. Birinin evinin önündeki çalılıklarda saklanıyorum ama o burada bir yerde olduğumu biliyor. Beni arıyor, Izaak. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Tamam, yerinizi belirleyebilir misiniz?"

"Ben-" hafif bir duraksama oluyor ve sesi tekrar geldiğinde, ham panik neredeyse içimi kemiriyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç yapmadım."

"Her şey yolunda. Dayan Birdy. Seni bulacağım," diye onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Nereden yürüyordun?"

Dehşet göğsümdede zonkluyor, kalbimin her şiddetli atışı ona olabilecekleri düşündükçe beni alaşağı etmekle tehdit ediyor ve Escalade'imi daha hızlı itmeye çalışıyorum, hayatımda hiç bu kadar çığ bir çaresizlik hissetmemiştim.

"J . . . J . . . Joe'nun Barı," diye geveledi. "Kampüse yakın."

İyi bildiğim için başımı sallıyorum. Austin ve ben üniversite yıllarımızda orada çok fazla gece geçirirdik ve onun apartman kompleksinden kısa bir yürüyüş olurdu. Yine de gecenin bu saatinde neden yürüdüğünü bilmiyorum. Kendini böyle bir riske atmaması gerektiğini iyi biliyor ama

Ŗu anda konuŖmamız gereken bir Ŗey var. nemli olan tek Ŗey ona ondan önce ulaŖmak. "Tamam. Güzel. Bana baŖka ne verebilirsin?"

"Umm . . . Sanırım yerleŖim bölgesine ulaŖtıktan sonra ilk sokaktan döndüm. Ben sadece . . . Ne kadar aŖağıda olduğumu bilmiyorum ya da-"

Ses tonundaki paniğı duyuyorum ve hemen onu sakinleŖtirmeye alıŖıyorum, harekete geçmesi gerekebilir diye doğru dŖnmesini istiyorum. "Sorun değıl. Bana ne gördüğünü söyle. Ne tür bir alıltasın?"

"Orada ..." diye duraksıyor, umarım onu bulmama yardımcı olacak bazı iŖaretler bulmaya alıŖıyor. "Sokağın karŖısında bir ev var. Pencereleri tahtayla kapatılmıŖ ve çimler bymŖ. Sokakta alıŖmayan tek lamba direğı o."

"Ve siz de tam karŖısında mısınız?"

"Evet," diyor. "Beyaz bir çitin arkasındaki alıltıkların içinde."

"Bu iyi, Birdy. Bana ne kadar yakın olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordum. "Evin kapısına gidip kapıyı alacak vaktin var mı?"

Bir dakika sessizlik oldu. "I . . . Emin değılim," diyor bana. "Burada kimsenin olduğunu sanmıyorum. Garaj yolunda araba yok ve posta kutusu da bir süredir kontrol edilmemiŖ gibi görünüyor. O beni bulmadan kapıya gidip birinin cevap vermesini bekleme riskini alabilir miyim bilmiyorum."

"O zaman olduğın yerde kal. Hareket etmeye alıŖma," diyorum ona. "Olduğın yerde daha güvendesin. El antan yanında mı? Silah olarak kullanabileceğın keskin bir Ŗey var mı?"

"Ummm ..." KarıŖtırmaya baŖladığını duyuyorum, bu görev ona konsantre olacağı bir Ŗey veriyor gibi görünüyor ve ses tonuna biraz daha güven katıyor. "Bir kalem ya da anahtarlarım."

"Mükemmel, bebeğim. antanı yere bırakmanı ve o kalemi tutmanı istiyorum. Ben gelene kadar o senin can simidın olacak ve eğer o adam seni bulursa onu kullanacaksın. Beni anlıyor musun? Kaçmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Boğazına sapla. Gözüne. Onu dŖrecek herhangi bir yere."

Sesi tekrar titremeye baŖladı. "Bunu yapabileceğimden emin değılim."

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diyorum ona. "Peki ya o topuklular? Hâlâ onları mı giyiyorsun?"

"Evet."

"Çıkar onları. Yanlış hissettirdiğini biliyorum, ama koşman gerekirse, ayağından emin olmanı istiyorum. Yuvarlanma riskini göze alamazsın. Onları çıkar ve çalılarının arasına sakla."

Hat sessizleşiyor ve ben sadece topuklu ayakkabılarını çıkardığını varsayabiliyorum.

"Ben-" diye korku dolu bir nefes çekiyor.

"Neyin var bebeğim? İyi misin?" Sessizliğini koruyor.

"O orada mı?"

Dudaklarından neredeyse duyulmayan bir ciyıklama dökülüyor ve direksiyonu daha sıkı kavırıyorum, üniversiteye doğru yaklaştıkça eklemelerim beyazlaşıyor. "İyi olacaksın," diye söz veriyorum ona. "Sakin ses çıkarma. Sadece sesimi dinle. Neredeyse geldim."

Yanıt olarak burnunu çekiyor ve ruhumun bir parçası küle dönüşüyor.

"Şşşt, bebeğim. Başparmağını kalemin ucuna koy ki kullanman gerektiğinde parmaklarının arasından kaymasın. Sıkı tut." İnliyor ve ben de onu sakinleştirmek ve çıldırmasını önlemek için bir şeyler söylemem gerektiğini fark ediyorum. İş hayatı için savaşmaya kadar varırsa sakın ve kontrollü olması gerekiyor. "Seni incittiğim için özür dilerim Aspen. Bu yapmak isteyeceğim son şeydi ama sende beni çıldırtan bir şey var. Ateş ve buz gibiyiz Birdy. Bana baktığın anda tüylerim diken diken oluyor ve senin için asla yeterli olamayacağımı anlayacağın günü bekliyorum." Sertçe yutkunuyorum, bunu itiraf ettikten sonra kendimi ne kadar savunmasız hissedeceğimi hiç fark etmemiştim. "Dün haklıydın. Ben lanet olası bir korkağım ve Cherry'de senin içine battığımda, bu çok

hızlı bir sikişten daha fazlası."

Nefesini içine çekiyor, ben de mümkün olduğunca sessiz kalmasını isteyerek siniyorum. "Sana her zaman istediğin her şeyi verebilmeyi ne kadar çok istediğimi bilmiyorsun. Seni incitmekten ve sürekli geri çekilmekten nefret ediyorum. Sen çok güzelsin Aspen. Tüm bunlar başlamadan önce bile hep bunu düşündüm ve senin için hep çok şey istedim. Seni korumak ve tüm dünyayı elde ettiğini görmek istiyorum ve dürüst olmam gerekirse, sanırım seninle bu kadar çok kavga etmemin bir nedeni de bu. Yeterince iyi olmadığımı görmene ihtiyacım var ve birbirimize bağırduğımızda

söylememem gerektiğini bildiğim bir şeyi söylememi engelliyor. Seni ne kadar çok istediğimi itiraf etmemi engelliyor."

"Izaac."

Sesi ancak bir fısıltı, sadece beni gerçekten duyduğuna dair tek bir onay.

"Neredeyse geldim bebeğim. Biraz daha dayan."

"Neredesin güzel kız?" Bir ses duyuyorum. "Çık dışarı, çık dışarı, her neredesin. Burada olduğunu biliyorum. Sadece bir dakikalığına oynamak istiyorum."

SIKTIR!

Titrek bir nefes aldığını duyuyorum ve köşeyi hızla dönerken kendimi susturmak zorunda kalıyorum, neredeyse lanet arabanın kontrolünü kaybediyorum. İki sokak sonra orada olacağım.

O iyi olacak. Kalemim var ve saldırmaya hazır. O bir savaşçı. Hiçbir şeyin olmasına izin vermeyecek.

"Biliyor musun, seninleyken. . . Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum, Birdy," diyorum ona, iniltileri yükselmeye başlayıp onu ele vermekle tehdit ederken boğazımın arkasındaki korku yumrusunu yutkunarak bastırıyorum. "Sadece seks olarak başladığını biliyorum ama bence bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorsun. Sana dokunduğumda . . . siktir. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim Aspen. Sende beni dizlerimin üstüne çöktüren bir şey var. Beni kendine bağladın ve benden uzaklaşmana hazır olmaya yakın bile değilim. Bu ne kadar bencilce?"

Joe'nun Bar'ını geçip Aspen'in apartman kompleksine doğru en doğal yoldan ilerliyorum ve yerleşim bölgesine girer girmez, tıpkı bana söylediği gibi ilk sokağa sapıyorum. Sessizliğe gömülüyorum, pencereleri tahtayla kapatılmış evi ararken gözlerim fal taşı gibi açılıyor ama onun yerine onu görüyorum.

Pislik herif bir gösteri yapıyor, arabama bir göz atıyor, sonra da sanki kız arkadaşına sokak ortasında tecavüz etmeye çalışmak yerine gece yarısı gezintisine çıkmış gibi masumca sokakta ilerlemeye devam ediyor. Sonra Escalade'imın sınırlarını zorlayarak ona doğru ilerlerken, beyaz çitin arkasındaki çalığı görüyorum - masum Küçük Kuşum'un sığındığı çalının ta kendisi - ve onu bulmaya ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum.

Öfke beni ele geçiriyor, damarlarımda dolaşıyor ve bana vahşi bir zehir bulaştırıyor ve tam onu geçerken kayarak duruyorum, ön lastiğim kaldırıma çarpıyor ve yolunu kapatıyor, sonra o daha kaçmaya fırsat bulamadan kendimi arabadan dışarı atıyorum, yumruğum çoktan havaya uçmuştu.

Ona çarpıyorum, anında parmak eklemlerim çenesinde kırılıyor ve kemik çıtırtılarının mide bulandırıcı sesini duyuyorum. Hızım ikimizi de yere uçuruyor ve ben de yumruğumu tekrar savurarak onun üzerine iniyorum.

Kan kaldırıma sıçrıyor, ama herif bayılana kadar durmuyorum ve o zaman bile kendimi zar zor çekmeyi başarıyorum. "Izaac?" Titrek bir nefesle duyuyorum, dehşet dolu ses beni ayağa kaldıracak tek şey.

Bakışlarım arkamdaki kalın çalılığa doğru fırlıyor ve onu orada, çalılığın içindeki kalın dallardan vücudu sıyrılmış halde buluyorum ve koşmaya başlıyorum.

Adım adım, tam önünde durana kadar kaldırıma vuruyorum. Bana uzanıyor, inerken kollarını boynuma doluyor ve ben de kollarımı sırtına dolayarak onu çitin üzerinden kollarımın güvenliğine doğru sürüklüyorum.

Ben ona tutunurken, boğazının arkasından gelen ağır hıçkırıklarla yere yığılıyor. "İyisin bebeğim. Yanındayım," diye mırıldanıyorum kulağına, elim sırtında yatıştırıcı daireler çiziyor ama doğruyu söylemek gerekirse, sanırım ben de en az onun kadar korkuyorum. Ona zamanında ulaşamama korkusu. Onu kaybetme, başına bir şey gelmesine izin verme ve onu kurtarmak için orada olamama korkusu. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan.

Gözyaşları nihayet kurumaya başlayana kadar onu hiç bırakmayacakmışım gibi sarılıyorum. Etrafıma bakıyor, yerdeki cansız bedeni inceliyor. "O... öldü mü?"

Başımı sallıyorum. "Her ne kadar öyle olmasını dilesem de, sadece baygın."

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, beni bırakmayı reddediyor ve dürüst olmak gerekirse, şu anda onu bırakma düşüncesini kavrayabileceğimi sanmıyorum.

"Top senin sahada, Aspen. Ne yapmak istiyorsun? Polisi arayıp onu tutuklatmak mı, yoksa buradan gitmek mi?"

Başını sallıyor. "Beni eve götürmeni istiyorum ama kaçıp başka birine zarar verirse bununla yaşayamam."

"Tamam," diyorum. "İcabına bakacağım."

Onu arabama geri götürüyorum, elini kilide sürmeden önce yolcu koltuğuna tırmanıyor ve ben hala Aspen'inkine bağlı olan telefonumu alıp sokaktaki pisliğe geri dönerken kemerini bağlıyor. Aspen'le görüşmeyi sonlandırıp polisi arıyorum ve gelmelerini beklerken pisliği elektrik direğine dayıyorum ve kapüşonunu kullanarak onu bağlıyorum, kendine gelirse kaçamayacağından emin oluyorum.

Kendimi beyaz çitin üzerinden atıp sık çalıkların arasından Aspen'in ayakkabılarını ve çantasını arıyorum ve beklerken Escalade'immin yolcu tarafına doğru ilerliyorum. Bana kapıyı açar açmaz hemen kollarıma atılıyor. Onu sıkıca tutarken Austin'i arıyorum ve ona haber veriyorum. Aspen güvende ve zarar görmemiş. Onunla bir dakika konuşmak ister ve onu eve dönmek için uçağa binmemeye ikna ettiğinde polisler çılgılık çılgılığa yolun aşağısındadır.

İkimiz de hızlı bir ifade veriyoruz ve bizimle iletişime geçmeleri gerekirse telefonlarımızı açık tutacağımıza söz veriyoruz. Onlar pisliği bir ambulansın arkasına taşıırken, Aspen'in arabamın yolcu tarafına geçmesine yardım ediyorum ve gaza basıyorum.

Ancak onun apartman kompleksine doğru sağa döndüğümde başını sallıyor. "Bu gece gerçekten yalnız kalmak istemiyorum," diyor bana. "Senin evinde kalsam çok şey mi istemiş olurum?"

"Ne istersen Birdy," diyorum, elini tutuyorum ve sanki tek can simidimmiş gibi tutuyorum.

ASPEN

Izaak yolda evine doğru ilerlerken elimi o kadar sıkı tutuyor ki parmaklarımı hissetmemeye başlıyorum ama onu bırakmaya cesaret edemiyorum. Nasıl bırakabilirim ki?

Bu gece hayatımı kurtardı.

Eğer orada olmasaydı, beni sakın tutmasaydı, parçalanırdım. Benim için ne yaptığını asla bileceğini sanmıyorum ama bunun için her zaman minnettar olacağım.

Her şey olabilirdi. Tecavüz. Şiddet. Ölüm.

O pisliğin gözlerinin içine bakmadım ama ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğumu hissedebiliyordum. Koşmaya başladığımda zorlukla nefes alabiliyordum. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Çalılar arasında saklandığım yerden her adımını duyuyordum, bana doğru süzülüyor, beni dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Avuçlarım nemliydi, dizlerim o kadar titriyordu ki etrafımdaki yaprakları hissedtiğime yemin edebilirdim. Kesinlikle bulunacaktım.

Korkudan Austin'in şehir dışında olduğu aklıma bile gelmedi. İçten içe biliyordum. Beks ve ben bardan ayrılmadan önce bunu konuşmuştuk ama o korku anında doğru düzgün düşünemiyordum.

Ama Izaak.

Bu inanılmaz adam hayatımı kurtardı.

Benim için gelmekte tereddüt etmedi, kendi korkularının bir kısmıyla yüzleşmek zorunda kalarak benimle korkularım hakkında konuştu. Söylediklerinin doğru olup olmadığını bile bilmiyorum ama o anda ihtiyacım olan şey buydu.

Beni sakinleştirdi. Beni korkuyu bırakmaya ve her şeyi bir perspektife oturtmaya zorladı. Bulunmam durumunda bana bir mücadele şansı verdi ve en kötüsü gerçekleşirse ne yapmam gerektiğini anlattı.

Dediğim gibi, bu gece hayatımı kurtardı ve bunun için onu her zaman seveceğim.

Evinin yolunu yarılamıştık ki başparmağı elimin üst kısmına değdi ve karanlık bakışlarının benimkilere kilitlendiğini görmek için başımı kaldırdım. "İyi misin?"

Omuzlarımı silkiyorum, hâlâ titriyorum. "Ben, ummm ... belki. Sanırım. Gerçekten emin değilim."

"Bunu duymak istemediğini biliyorum ama ne halt ediyordun Aspen?" diye soruyor, ses tonunu nötr tutuyor, böylece kavga çıkarmaya çalışmadığını, sadece o çalılara uçtuğum andan beri kafamda dönüp duran aynı şeyi merak ettiğini biliyorum. "Eve yalnız yürümenin risklerini biliyorsun. Austin ve ben bunu sana yıllarca öğrettik. Eğer sıkıştıysan, beni arayabilirdin. Aramızda ne olursa olsun beni her zaman arayabileceğini biliyorsun. Ben de gelirdim."

"Biliyorum," diyorum, gözlerindeki bakışa dayanamayarak başka tarafa bakıyorum. "Her şeyi berbat ettim. Bunu biliyorum. Ama içiyordum ve sağlıklı düşünemiyordum. Uber bir süre gelmeyecekti ve ben de yürürsem eve daha çabuk varabileceğimi düşündüm. Aptalca olduğunu biliyorum. Sadece Düşünmüyordum."

Dudaklarını sert bir çizgiye bastırıyor ve dikkatini yola odaklıyor, hala elimi bırakmayı reddediyor. "Peki ya randevun?" diye soruyor. "Seni eve bırakmadı mı?"

Suçluluk duygusu göğsümde yükseliyor ve bakışlarımı kucağıma indiriyorum. "Randevu falan yoktu," diye itiraf ediyorum. "Becs ile buluşacaktım. Ben sadece ...

. Bunu söyledim çünkü küçük bir sürtük gibi davranıyordum ve seni incitmek istedim çünkü ... Şey-"

"Çünkü seni incittim," diye sözümü bitiriyor.

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum, kendimden o kadar utanıyorum ki. Ne tür bir insan sevdiği adamı bilerek incitir? Bir saat önce onu Harrison'la çıkacağımı düşünerek kandırdığım için çok zeki olduğumu düşünüyordum ama şimdi sadece kindarlık gibi geliyor.

"Daha önce söylediklerinde ciddi miydin?" Küçüklüğümle oyalanmak istemediğim için ürkek bir bakış atma riskini göze alarak soruyorum. "Telefonda mı?"

Havayı garip bir gerginlik doldururken dudakları sert bir çizgi haline geliyor. Eminim onu bu konuda zorlamamdan bıkmıştır, ama her şeyden sonra

nasıl olur da benden bunu yapmamamı bekleyebilir?

Izaak boğazını temizliyor ve bakışları gösterge paneline doğru kaymadan önce elimi bırakıyor. "Benzin almak için durursam iyi olacak mısın?"

Hayal kırıklığı göğsümde alevleniyor ve az önce söylediği her şeyin beni sakinleştirmek için olduğu anlaşılıyor. Tek bir kelimesinde bile ciddi değildi. "Oh, umm ... evet," diyorum tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken.

Ağladığımı görmesine izin vermeyerek bakışlarımı camdan dışarı kilitliyorum ve tam gözyaşımla yanağımdan düşüp köprücük kemiğime çarptığında, Izaak yolun kenarından çekip benzin istasyonuna giriyor.

Pompanın yanına park etmiş bir araba daha var, ama onun sadece işine gitmeye çalışan bir kadın olduğunu görünce nefesimi bırakıyorum. Bir gece için daha fazla belayı kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Izaak arabasını pompanın diğer tarafında, kadının yanında durduruyor ve camımı ihtiyatlı bir şekilde bir santim aşağı indiriyor; bana yaşattığı duygusal kırbaçlanmaya rağmen bu düşünceyi takdir ediyorum.

Arabadan iniyor ve arabanın benim tarafıma doğru ilerlerken onu bir şahin gibi takip ediyorum ve artık yanımda oturmuyor olsa da kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum. Pompayı alıp depoya yerleştirmeden önce benzin parasını ödüyor ve ben onu yan aynadan izlerken, arka kapıya yaslanıp ayağını yan basamağa dayıyor.

Uzaniyor, parmakları açık pencereden rahatça geçiyor ve deponun dolmasını beklerken, diğer taraftaki kadını fark etmeden edemiyorum. Bakışları kullandığı pompa ile Izaak arasında gidip geliyor, onu her zaman herkesin içinde yapabilmeyi dilediğim bir şekilde yiyip bitiriyor.

"Vay canına, arabayı beğendim," diyor ona, flörtöz bir konuşma başlatmak için bariz bir girişimde bulunarak.

Bakışlarım daralıyor ve hemen kadına bir tür yırtıcı rakip gibi bakıyorum. Onunla flört etmeye nasıl cüret eder. O benim

... en azından ..biraz. Tamam, belki de hiç değil, ama onun üzerinde bir tür hissem olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor ve geçirdiğim geceden sonra benimle tartışacağından şüpheliyim. Gerçi Izaak Banks'ten bahsediyoruz ve tartışmak onun en sevdiği şey.

Bakışlarımı tekrar yan aynaya çevirip nasıl tepki vereceğini izliyorum ve o sadece gülümseyip başını sallayınca yüzümde hınzır bir sırıtış beliriyor. "Teşekkürler."

Onu bu kadar uzun zamandır tanıdıktan sonra, kızın bu fikri anlayıp yoluna devam etmesini umarak kibarlık yaptığı açık, ama gözlerinin ışıldamasına bakılırsa, müstakbel babasını bulduğunu düşünüyor. Ama bunun olmasına izin vermeyeceğim, özellikle de gözlerimin önünde olmasına.

Pompasını kaldırıp yanımıza geliyor ve sanki bütün gece oturup konuşacakmış gibi pompaya yaslanıyor. Ama bana sorarsanız, sadece bela arıyor ve iyi türden değil.

"Kardeşim bir tane almak istiyordu," diyor. "Nasıl buldun?"

Ahh, zeki kadın. Onu evet ve hayır cevaplarından uzaklaştıran ve ağzından bir cümle çıkmaya zorlayan sorular soruyor. Görüyorum ki bu onun ilk rodeosu değil.

"Evet, çok iyi. Aslında harika," diyor, yüzü aydınlanıyor. "Eğer alacaksa, tüm içerikleri aldığından emin ol. Pişman olmayacaktır."

Harika. Şuradaki göt surat kitaptaki en eski numarayı yuttu. Acaba kardeşi uydurduğunun farkında mı? Muhtemelen anlamamıştır. İnsanların içindeki iyiliği görmeyi sever ve bir kadının sırf onu elde etmek için yalan söyleyeceğini hayal bile etmez.

"Oh, eminim en üst model ve her şeyi içinde barındıran model onun şu anki ıslak rüyasıdır," diye gülüyor ve yaklaşıp ona elini uzatıyor. "Ben Star, bu arada."

Star mı? Ne biçim bir porno yıldızı ismi bu?

Izaac kibarca gülümsüyor ve bu beni kahrediyor. Yıllardır bana böyle gülümsememişti. Artık tek gördüğüm garip yüz buruşturmaları ve yatak odası bakışları. Gerçi beni yanlış anlamayın, o yatak odası gözlerinden hiç hoşlanmıyorum. Gördüğüm en seksi şey onlar. Ama bazen onu sadece gülümserken görmek bile güzel olurdu.

Onun elini tutuyor. "Izaac."

"Memnun oldum Izaac," diyor aptal takma kirpiklerini kırıştırarak. "Pazartesi gecesi için oldukça geç bir saatte dışarıdasınız. Genelde sokaklar

ben eve dönerken ölmüş olurlar." "Ne diyebilirim ki? Ben bir gece kuşuyum."

Gag.

Onunla flört mü ediyor?

"Öyle mi? Ben de flört ediyorum. Keşke olmasaydım. Bu gece vardiyaları beni öldürüyor," diyor.

"Evet, bunu anlıyorum," diyor adam depo nihayet dolarken. "Şehirde birkaç gece kulübüm var, bu yüzden geceler benim gündüzüm oldu."

Cidden onunla etkileşime mi geçiyor? Kafa sallamalar ve kısa kesmeler nerede? Bana rahatça söylediği tüm o saçmalıklar nerede?

Tekrar öne doğru sürünüyor, abartılı bir nefes çekerken gözleri açılıyor. "Vay anasını! Bir gece kulübü sahibi mi? Bu delilik," diye gülüyor. "Yalan söylemeyeceğim, etkilendim. Bu kelimenin tam anlamıyla gezegendeki en havalı iş olmalı."

Sırıttırıyor, bu boku yiyip bitiriyor. "Kesinlikle avantajları var."

Tamam. Eminim benimle taşak geçiyordur. Bu gece biriyle çıkacağımı düşünmesine izin vermemin intikamı mı bu? Çünkü ona bir Tinder randevum olduğunu söylediğimde nasıl tepki verdiği ve ardından bu gece dışarı çıkma fikrimi nasıl kışkırttığına bakılırsa, son birkaç saati nasıl geçirdiğini ancak tahmin edebilirim.

"Bir ara onlara bakabilir miyim diye sorarsam çok mu ileri gitmiş olurum?"

Elim onunkine uzanıyor, açık pencerenin üst kısmını kavrayan parmaklarını çaresizlikle kavıyorum. Bakışları bir anlığına koyu renkli camın arkasından benimkilerle çarpışarak geri dönüyor ama o bir saniye bile bu kadının onunla flört etmeye çalışmasına rağmen onun burada benimle olduğunu ve hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini anlamama yetiyor da artıyor bile.

Yolcu kapısına doğru yaklaşırken eli camdan içeriye doğru kayıyor ve elimi tutuşunu parmakları parmaklarımın arasından geçecek şekilde ayarlıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Hepsi bu.

Karanlık odada ve buraya gelirken araba yolculuğu boyunca birçok kez elini tuttum ama bu farklı. Karanlık odada, fiziksel bir bağlantı, seks hakkında ve gaza basmadan önce

İstasyon, rahatlık ve güvende olduğumu bilmekle ilgiliydi. Ama ilk kez sırf istediği için bilerek elimi tuttu, çünkü geri çekilme düşüncesi gerçekten istediği şeye teslim olmaktan daha zor. Austin'in ne düşüneceğini ya da bunun ne kadar yanlış olduğunu düşünerek strese girmiyor, bunu yapıyor çünkü farkında olmasa da içten içe onun da beni sevebileceğini düşünüyorum.

Izaak elimi sıkıyor, başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor ve dikkatini Star'a verirken ona bir kez daha kibarca gülümsüyor. "Elbette. Kulüplerimde her zaman daha fazla müşteri için yer vardır. Scandal'a bakın. En yenisi. Arkadaşlarınızı getirin ve harika bir gece geçirin," diyor ona. "Ama sakıncası yoksa, benim kız biraz çılgın bir gece geçirdi ve onu eve götürmem gerekiyor."

"Senin kızın mı?" bakışları Izaak'ın koluna kayıyor ve onu takip ederek pencerenin üstündeki küçük boşluktan içeri soktuğu eline ulaşıyor. Bir an sürüyor ama bakışları sonunda koyu renkli camın arkasından benimkilerle buluşuyor ve ne kadar etkilenmemiş görüldüğümü görünce hızla Izaak'tan uzaklaşıyor. "Oh, kahretsin. Çok özür dilerim. Fark etmemiştim."

"Sorun değil," diyor. "Hepimizin başına gelir."

Star suçüstü yakalanmış bir fare gibi kaçışmadan önce ona sıkı bir gülümseme sunuyor ve dürüst olmak gerekirse, insan türünün bu kadar hızlı hareket edebileceğinden emin değilim.

Kız benzin istasyonundan uçarak çıktıktan sonra Izaak elimi bıraktı ve benzin pompasını yerine koyduktan sonra arabaya geri dönüp sürücü koltuğuna oturdu. Motoru çalıştırıyor ve yavaşça ana yola çıkıyor, ikimiz de rahatsız edici bir sessizlik içinde oturuyoruz, eli yan tarafında duruyor.

Ağır bir iç geçirdim. Aramızdaki bu sürekli gerilim başıma bela olmaya başlamıştı.

Sessizlik dayanılmaz ama neyse ki bozan ben değilim. "O da neydi öyle?" diye soruyor, evinden birkaç sokak ötede.

Bakışlarımı pencereden dışarı sabitliyorum. "Neydi o? Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Saçmalık. Kışkırdığın için elimi tuttun."

Alay ediyorum, gözlerim fincan tabağı gibi açılırken başımı ona doğru çeviriyorum. "Ben mi? Kıskanç mı? Evet, haklısın," diye gülüyorum. "Bunu sana söylemekten ve o değerli egonu zedelemekten nefret ediyorum ama yıllardır rastgele kadınlara yaltaklanmanı izlemek zorunda kaldım. Kıskanacak bir tip olsaydım, yıllar önce delirmiş olurdu."

Sırıtarak elime uzanıyor, ben de doğal olarak elimi onunkine doğru kaldırıyorum ve parmaklarını tekrar benimkilere geçirmesine izin veriyorum. "Her neyse. Kıskanmıştın."

Lanet olası pislik.

Gözlerimi deviriyorum ve sinirli bir şekilde iç çekiyorum. "Sanki sen konuşacak biriymişsin gibi. Eğer ayakkabı diğer ayağında olsaydı ve Star'la flört eden ben olsaydım, bununla başa çıkamazdın."

"Sen ve Star mı?" diye soruyor. "Beni yanlış anlama, paylaşmayı sevmem ama bu çok ateşli olurdu."

"Ugh," diye iniliyorum. "Tinder randevum olduğunda nasıl davrandığınızı hatırlatmama gerek var mı? Austin'i aradın ve sabote ettin. Bu gece ateşli bir randevuya gideceğimi düşündüğünde gözlerindeki kıskançlığı gördüğümde bahsetmiyorum bile."

Izaak alay ediyor. "O kıskançlık değildi. Sadece sen beni baştan çıkarmaya çalıştıktan sonra ereksiyonumu kontrol etmeye çalışıyordum."

"Denedim mi?" Soruyorum. "*Denemek* falan yoktu. Başardım."

Izaak sessizliğe bürünüyor ve sanki araba kullanmak için ona ihtiyacı varmış gibi davranarak elini gizlice elimden çektiğinde, etrafındaki duvarları yeniden inşa edişini izliyorum. Görünüşe göre bu geceki kahramanım ortadan kaybolmuş ve beni kavga çıkarmak için elinden geleni yapan her zamanki huysuz herifle baş başa bırakmıştı.

Hayal kırıklığı göğsümde bir hastalık gibi yayılıyor ve bunun onun için bir kalıp olduğu çok açık hale geliyor. Bir şeyler olabileceğini düşünmeye başlıyor, her şeyin yoluna gireceğine inanmaya başlıyor, ama sonra o aptal kafasının içine giriyor ve bir virüsle arızalanan eski bir bilgisayar gibi kapanıyor.

O benim virüsüm.

Bununla savaşmaya çalışmanın anlamsız olduğunu fark ederek ve sadece dönüp duracağımızı bilerek, elimi tekrar kucağıma koyuyorum ve nihayet uzun araba yoluna girene kadar gerilim dolu sessizlikte oturuyorum.

Dudaklarım sert bir çizgiye dönüşüyor. Yıllardır buraya gelmemiştim ve şimdi kendini bana kapattığına göre, buraya gelme kararımdan pişmanlık duymaya başlıyorum. Son birkaç yıldır bilerek onun evinden uzak durmaya çalışıyorum çünkü ne zaman buraya gelsem nasıl olabileceğini ya da birlikte olsaydık hayatımın neye benzeyebileceğini hayal ediyorum. Onun için yemek pişireceğim mutfak. O günkü savaş hikayelerimizi anlatırken paylaştığımız duş. Sevişeceğimiz yatak odası. Bir çocuk büyüteceğimiz çocuk odası.

Kahretsin.

İşte tam da bu yüzden burada olmamalıyım. Kendimi kaptırdım ve şimdi köşeye sıkıştım. Ona geri dönüp beni eve götürmesini söylemek için çok mu geç? Saat sabahın ikisini geçti. Aldırmazdı. Bunu sorgusuz sualsiz yapardı ama zaten gecesinden çok fazla şey çaldım. Beni evime bırakacak olsa, eve varıp uyuması neredeyse üçü bulacak. Beni yanlış anlamayın, şu anda ona kızgınlım ama tamamen umursamaz bir sürtük değilim.

Bir gece idare edebilirim. Düşünüyorum.

Tek yapmam gereken boş odayı bulmak, kapıyı arkamdan kilitlemek ve yatmak. Hatta son birkaç yıldır onunla paylaşmayı hayal ettiğim ev yerine tropik bir adadaymışım gibi bile davranabilirim.

Ne yanlış gidebilir ki?

IZAAC

Aspen hışımla evime giriyor ve ben de kaşlarım çatık bir şekilde arkasından bakıyorum. Çok kötü bir gece geçirdi. İhtiyacı olan son şey benimle tekrar kavga etmek. Yine de boş odayı bulup kapıyı iterek açtığında kendimi onu takip ederken buluyorum. "Senin neyin var şimdi?" Hem kelime seçimimden hem de ses tonumdan anında pişmanlık duyarak soruyorum.

Gözlerini kocaman açarak arkasını döndü. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Lanet olsun, Izaac. Kendi saçmalıklarını göremeyecek kadar kör olmalısın," diyor. "Nereden başlasam ki? Beni kurtarmaya geliyorsun. Başım belaya girdiğinde panikliyorsun. Başka erkeklerle birlikte olmayı düşündüğümde kıskanıyorsun. Bunlar sana bir şey çağırıştırıyor mu?"

Bana beklenti dolu bir bakış attı ve cevap vermeyince devam etti.

"İstediğin gibi olsun," diye tersliyor. "İçimdeyken bakışlarımı tutmakta ısrar ediyorsun. Rahatlamaya ihtiyacım olduğunda, elimi hiç bırakmayacakmış gibi tutuyorsun. Beni kaybetmek üzere olduğunu düşündüğünde, bunu düzeltmek için sana gün verene kadar saatlerce kapımda oturuyorsun. Yine de senin için bir şey ifade etmediğimde ısrar etme cüretini gösteriyorsun."

"Birdy-"

"Hayır. Artık Birdy yok. Artık hiçbir şey yok," diyor bana. "O çalılıklardayken dehşete düşmüştüm ve bana odaklanmamı sağlayan tek şey bana fısıldadığın sözlerdi ve sonra sana bunu kast edip etmediğini sorduğumda çeneni kapatacak kadar taşaklıydın."

Başını sallıyor, ben de cevap vermiyorum, işinin bitmeye yakın bile olmadığını hissediyorum. "Bu boktan bıktım, Izaac. Duvarlarını tekrar örmek için açılmaya başlamanı izlemekten bıktım."

ve hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi davranıyor. Bu tam bir saçmalık," diyor ve durup bakışlarını karşılıyor, yeşil gözleri beni paramparça eden yaşlarla doluyor. "Acıtıyor ve ben bunu aştım. Eğer beni istiyorsan, sadece söyle ve ben seninim. Seni seviyorum, Izaac. Seni seviyorum ama beni öldürüyorsun."

"Aspen, ben-"

"Hayır," diye bağılıyor, elini göğsüme bastırıyor, ıslak gözlerinden öfke fışkırıyor. "Kes şunu. Lanet olası bahanelerini daha fazla duymak istemiyorum. Sadece beni sevdiğini söyle. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bana her dokunduğunda, bana her baktığında bunu hissedebiliyorum, o yüzden itiraf et. Acıma son ver ve senin olduğumu söyle."

Göğsüm daraldı. Bunu aştığımızı sanıyordum. Nerede durduğumu bildiğini sanıyordum. "Bunu yapma Aspen," diye sıkılmış çenemle homurdanıyorum, zorlamaya devam ederse gecenin geri kalanının nasıl geçeceğini görebiliyorum ve inan bana, son tartışmamızdan bile daha çirkin olacak.

O güzel yeşil gözlerinde öfke parıldıyor ve çenesini kaldırarak ölüleri bile dehşete düşürebilecek meydan okuyan bakışlarını üzerime diyor. "Sen. Seviyorsun. Beni."

Kalbim saatte bir milyon mil hızla çarpıyor, belki de arabamla ona doğru uçtuğum ve hoparlörlerimden onun dehşet dolu iniltilerini dinlediğim zamankinden bile daha hızlı.

Bunu neden yapıyor? Neden bunu daha da zorlaştırmaya çalışıyor? Acıdan zevk mi alıyor? Ona zarar vermekten başka seçeneğim kalmaması hoşuna mı gidiyor? Bunu yapamam.

Bakışlarını tutarak, göz göre göre yalan söylerken kendi kalbimi göğsümden söküp atıyorum. "Bilmiyorum."

"Berbat bir yalancısın."

Aramızda mesafe olması için ondan uzaklaşıyorum. "Neden bu konuda ısrar edip duruyorsun Aspen? Seni asla sevemeyeceğimi söyledim zaten. Seni bu şekilde istememe izin veremem. Seni incitmek istemiyorum."

Başını sallıyor. "Beni incitmek istemediğini iddia eden biri için, yapabileceğin tek şey bu gibi görünüyör."

"Bu belden aşağı bir vuruş ve bunu sen de biliyorsun," diyorum ona. "Beni bunu yapmaya zorluyorsun. Resmen önümde duruyorsun ve

Aramıza bir tür çizgi çekmemi talep ediyorsun. Gerçekten istediğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, tam olarak ne istediğini biliyorum, ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar korkuyorsun."

Alay ettim. "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Sadece yatağına git, Aspen. Büyük bir gece geçirdin."

Topuklarımın üzerinde dönmeye gidiyorum, bu bok hiç olmamış gibi davranmaya fazlasıyla hazırım, o zaman etrafımda dolaşüyor ve kapıyı kapatıyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor. "Bunun için savaşmak istemediğini anlıyorum ama ben istiyorum ve sen bana dokunduğün andan beri ikimizin de bildiği şeyi itiraf edene kadar durmayacağım."

Öfke içimde alevleniyor, damarlarımda lanet bir tsunami gibi titreşiyor ve ellerimi yumruk haline getiriyorum, içimdeki pervasızlığı kontrol edemiyorum. "Sen lanet olası bir çocuksun, Aspen."

Gülüyor, bana öyle bir küçümseyerek bakıyor ki içim parçalanıyor. "Oh, gerçekten güzel. Çocuk olan ben miyim? Ben gerçek bir şey için savaşıyorum, sen ise ne hissettiğini bile anlayamayacak kadar kendi lanet gölgesinden korkup geri çekiliyorsun," diye feveran ediyor, elini göğsüme sertçe bastırarak beni itiyor.

"Beni bu konuda zorlama," diye tükürüyorum, sabrımın tükendiğini hissederek.

"Beni becerdiğinde kendimi çocuk gibi mi hissediyorum, Izaac?" diye itiyor, içime giriyor ve beni geri çekilmeye zorluyor. "Beni masanın üzerine domaltıp o koca sikini içime soktuğunda kendimi çocuk gibi mi hissediyorum? Vücudum seni bu kadar azdırdığında ve kalçalarımı kavrayıp içime sertçe boşaldığında, benim bir çocuk olduğumu mu düşünüyorsun?"

Çenemi sıkıyorum, her zamankinden daha hızlı kayıyorum. "Kastettiğim bu değildi ve bunu biliyorsun."

"O zaman bana karşı dürüst ol ve beni caydırmak için bahaneler uydurmayı bırak. Bundan vazgeçmeyeceğim."

Son kontrolüm de elimden kayıp gidiyor ve onu yakalayıp kapıya doğru fırlatıyorum ve göğsünün derinliklerinden yüksek sesli bir nefesi zorluyorum. "Gerçeği mi istiyorsun?" Kükredim, parmaklarım onu kavradı

çok sıkı. "Seni hayatımda istediğim her şeyden daha çok istiyorum ve ihtiyacın olan şey olamamak beni öldürüyor. Başka birinin sana elini sürebileceğini düşünmek bile beni çıldırtıyor. Ve sana seni asla sevmeyeceğimi söylediğimde, bu istemediğimden değil, çünkü inan bana, çok istiyorum. O kadar çok istiyorum ki içim acıyor. Seni sevemem çünkü bunu yapabilecek kapasitem yok. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Az önce ne dediğimi, en derin güvensizliğimi ve kırılganlıklarımı açığa vurduğumu fark ettiğimde nefesim keskin, düzensiz pantolonlarla geliyor, ancak dövüşün gözle görülür bir şekilde onu terk ettiğini izliyorum.

Aspen elini yanağıma doğru kaldırıyor, vücudunu kavrayışım gevşerken yeşil gözleri yumuşuyor. "Seni koca göt," diye nefes alıyor. "Tabii ki bunu yapabilirsin. Seninle tanıştığım günden beri bunu yapıyorsun. Küçüklüğümden beri beni hep korumanla, her odada beni aramanla, benim için hep en iyisini istemenle sevgini gösteriyorsun."

Başımı sallıyorum. "Bu farklı bir şey. Bu sadece ... birlikte büyümek."

"Belki de. Ama bu gece beni almaya gelmen ve iyi olduğumdan emin olmak için aşırıya **k a ç m a n**. Bunu atlatmama yardımcı olmak için kendi sıkıntılarını askıya aldın ve sonunda beni tutup hiç bırakmayacakmışsın gibi kollarına çektiğinde, işte bu aşktı" diye açıklıyor. "Cherry'deki gibi birbirimize sahip olma ihtiyacı, her zaman aynı odada olma ihtiyacı, bir şey için savaşma ihtiyacı çünkü başka hiçbir şey bu kadar gerçek hissettirmemişti. Bunu yapamayacağına inanmana neden ya da nasıl izin verdin bilmiyorum ama yapabiliyorsun. Öylesin ve nasıl yapılacağını biliyorsun. Bunu her gün yapıyorsun."

"Aspen."

Başını iki yana sallıyor, parmakları çenemde geziniyor ve gömleğime doğru inip kumaşın içine giriyor. "Beni seviyorsun."

"|-"

Kocaman gülümsüyor ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şey.

sakatlayıcı Ben ile ve yol onu gözler Parlatıcı
içinde ve

karanlık oda. "Sen, Izaac Banks, bana aşıksın."

Göğsüm korku dolu bir nefesle kabarıyor, gerçek tam aramızda duruyor ve onun haklı olduğunu kabul edecek cesaretim olsa da olmasa da fark etmiyor.

Aspen de benim kadar ağır nefes alıyor ve kapıya yaslanıp çenesini kaldırdığında gözlerinde kararlılık görüyorum. Gömleğimi tuttuğu yerden çekerek beni içeri girmeye zorluyor. "Öp beni."

Bir şey kalbimi sıkıca kavradığında gözlerim açılıyor, o kadar sıkıyor ki patlayabilirim. "Ne?"

"Beni duydun" diye ısrar ediyor, ellerim yumruk olurken gömleğimi çekiştiriyor. Benden ne istediğinin farkında mı? Aspen ve Izaac kurallarının neredeyse ilk kuralı bu. Öpüşmek yok. Ben kimseyi öpmem ama o dudaklar öyle dolgun ki. Onları tatmak için her şeyimi verirdim. Onun hiç sahiplenmediğim tek yanı bu. "Öp beni."

Ellerim titriyor ve bir hamle yapmadığımda, hayal kırıklığının tekrar gözlerine sızmaya başladığını görüyorum. Eğer bunu yaparsam, geri dönüşü yok. Bir daha asla kendimi ondan ayıramayacağım ya da onsuz yaşayamayacağım. Ama her zaman söylediğim şeyin arkasındayım. Onun için asla yeterli olamayacağım. O çok iyi ve ben de ona asla tamamen açılmayacak ve ihtiyacı olanı veremeyecek kırık bir bok parçasıyım.

Bu kadar zor olmamalı. Sevdiği adamla sırf sevgi görebilmek için kavga etmek zorunda kalmamalı. Bu kolay olmalı.

Başımı sallıyorum, istediğim her şey tam önümde durmuş, onu almam için yalvarırken en derin pişmanlık göğsümde gümbürdüyor. "Yapamam."

Geri çekilmek istiyorum ama gömleğimi sıkıca kavrayıp beni kendine çekiyor ve bana bakışını, beni esir alışını görmezden gelemiyorum. "Lanet kuralları yık ve beni öp, Izaac."

Kontrolümün son kırıntısı da bir milyon parçaya bölünüyor ve kendimi ona doğru fırlatıyorum. Elim ensesini kavırıyor ve diğer elim sırtına dolanıp onu kendime çekerken, dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp onu derinden öpüyorum. Aspen kırılmamı beklemiyormuş gibi ağzıma doğru soluk soluğa geliyor ama hemen gevşiyor

Kollarımın arasına giriyor, vücudu sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi benimkiyle birleşiyor.

Dolgun dudakları dudaklarıma değiyor ve ben ölüyorum.

Her şey başladığından beri nasıl olur da onu öpmem? Vücudumdaki her sinir diken üstünde, umutsuzca daha fazlasını arzuluyor ve verdiği her şeyi açgözlülükle alıyorum, dilim ağzının içinde çalışıyor ve onunkiyle savaşıyor.

Tadı cennet gibi, kollarıma hediye edilmiş bir melek gibi ve ben haklıydım. Şimdi onu nasıl bırakabilirim ki?

Bu kadına aşığım ve o kadar körmüşüm ki.

Aspen bunca zamandır buradaydı, onu sevmem için bana meydan okuyor, zaten orada olduğunu bildiği şeye teslim olmam için bana yalvarıyordu. İsteddiği zaman çekip gidebilirdi, benden milyonlarca kez vazgeçebilirdi ama o kaldı ve inandığı şey için savaştı.

İçimde şiddetli bir çaresizlik patlıyor ve onu kollarıma alıyorum, kapıyı açıp yatak odama doğru ilerlerken bacakları belime kilitleniyor. Ağzıma doğru inliyor ve ben daha koridorda birkaç adım bile atmadan elbisesinin arkasındaki küçük fermuara uzanıyorum - bu akşam bana işkence ettiği aynı lanet elbiseye.

Aspen gömleğimin arkasına yapışıp onu bedenlerimizin arasından çekerek beni öpüşmemize ara vermeye zorluyor ve gömlek gittiği anda hiç vakit kaybetmeden elbisesinin fermuarını açıp beline kadar düşmesine izin veriyorum.

Yatak odama doğru ilerliyorum, sikim zaten acı verici bir şekilde sert ve onun içinde olmak için çaresiz. Sonra yatağımın ayak ucuna doğru ilerleyerek onu tuttum ve aşağı attım.

Yatağa çarpıyor, bana bakarken dirseklerinin üzerinde kendini zar zor yakalıyor, bakışları uzak tutmanın neredeyse imkansız olduğu en derin şehvetle dolu. "Lanet olsun," diye nefes alıyor, gözleri yüzümde ve çıplak göğsümde geziniyor.

Pantolonumun ön tarafına uzanıp kemerimi çözüyorum, çünkü ona duyduğum ham ihtiyaç beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. "Elbise, Aspen. Çıkar. Şimdi."

Hiç vakit kaybetmeden belindeki siyah kumaşı kavıyor ve içinden sıyrılıyor, şeffaf siyah tangayı da yanında götürüyor. Onları bir kenara fırlatıyor ve dirseği yerine yerleşirken kaşları çatılıyor ve etrafına bakınıyor.

Yatağımda olduğunu yeni fark etmiş gibi "Bekle," diye atıldı. "Senin yatağın. Düşündüm ki . . . Yapamayız-"

Pantolonum yere düşüyor ve zorlanan sikimi yumruklayıp yatağımın ucuna doğru diz çökerken pantolonumdan çıkıyorum. "Artık tüm kuralları çiğniyoruz."

Titrek bir nefes verdiğinde, elim ayak bileğine kilitlenmiş, güzel kalçaları iki yanımda açılana kadar onu yatakta bana doğru sürüklüyordu. Üzerine doğru iniyorum, bu hareket kalçalarını birbirinden daha da ayırıyor. Bacağını kalçamın üzerinden geçiriyor ve uyarılmışlığının kokusu havada süzülürken kendini bana açıyor. Ona doğru eğilip tekrar öptüğümde dudaklarımda hınzır bir sırıtış beliriyor, daha ona dokunmadan benim için ne kadar hazır olduğunu anlıyorum.

Aletim ağır bir şekilde karnına dayanıyor ve elini etrafıma kapatıyor, yumuşak dokunuş beni ürpertiyor. "Bebeğim," diye dudaklarına doğru nefes alıyorum, elim vücudunun uzunluğundan aşağıya ve kalçasına doğru dolaşıyor.

"Oh, Tanrım," diye iç geçiriyor. "Bana böyle seslenmene alışabilirim."

Dudaklarım boynunun kenarına doğru iniyor ve vücudu şilteden kalkıyor, dolgun göğüsleri göğsüme bastırıyor. "Buna asla alışamayacağım."

Sikimi daha sıkı kavıyor. Başparmağı ucumda ve piercing'in üzerinde gezinirken, "Beni bekletme," diyor. "Sana içimde ihtiyacım var."

İkimiz de tam sınırdayken, aramıza uzanıp sikimi tutarken bir saniye daha bekleyemem. Kendimi onun üzerinde ayarlıyorum, girişiyle aynı hizaya geliyorum ve ona doğru bastırıp içeri iterken nefesi kesiliyor, tüm vücudu etrafımda titriyor. "Daha fazla," diye nefes alıyorum.

Yavaşça itiyorum, elim onunkini kavrarken, parmaklarımız birbirine bağlanırken onu santim santim alıyorum. Sıkıca sıkıyor ve ben bir tane daha

inç. "Izaak," diye inliyor ama dudaklarım tekrar onunkilere değdiğinde söyleyecek başka ne varsa yutuluyor.

İçinde dibe vurana kadar durmadan ağzına doğru inliyorum, ses göğsümde titreşiyor. Kolumu dizinin altından geçirip yukarı doğru çekiyorum ve nefesi kesildiğinde nihayet hareket etmeye başlıyorum.

Ağırdan alıyorum, bedenlerimiz benimkinin nereden bitip onunkinin nereden başladığını ayırt edemeyecek kadar iç içe geçerken hiç bu kadar duygusal bir şey hissetmemiştim. Kolu benimkinin altından kayıyor ve omzumu kavramak için geri kıvrılıyor, o kadar sıkı tutuyor ki sanki bu ateşli rüyadan uyanacağımdan ve yürüyüp gideceğimden korkuyor, ama şimdi yürüyüp gidemem.

Yatağıma aldığım tek kadın olan bu kadın benim ve ondan vazgeçmeyi düşünmüyorum.

Derin, hassas itişler yapıyorum, her hareket onun zevkini daha da artırmak amacıyla yapılıyor ve lanet olsun, hiç kimsenin boşalmasını bu kadar istememişim. Ona verebileceğim her şeyi hissetmesini istiyorum. Adımı haykırmasını ve onu canlandıranın ben olduğumu bilmesini istiyorum. Onu başka herhangi bir erkek için mahvetmek istiyorum, böylece sonunda yeterli olmadığımı anladığında, yine de kollarıma geri dönecek.

Hepsini istiyorum.

Vücutlarımız terliyor, öpüşmelerimiz dağınık ve çaresiz, ama hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim. Bu, onunla karanlık odada ya da Cherry'de birlikte olduğum zamanki gibi değil ve kesinlikle başka hiç kimseyle böyle olmamıştı. Bu kişisel, bu duygusal bir bağ ve sadece boşalmakla ilgili değil. Benzin istasyonunda elini tuttuğum zamanki gibi - çok daha fazla şey ifade ediyor ve şimdi bunun ne kadar inanılmaz olabileceğini bildiğime göre, nasıl daha azını isteyebilirim ki?

"Kahretsin, Küçük Birdy," diye inliyorum tenine karşı, tatlı amına sokulurken. "Beni mahvediyorsun."

Vücudu titremeye başladığında gülümsüyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Tek istediğim buydu."

Lanet olsun.

Duvarları her itişte geriliyor ve taşaklarım sıkılaştıkça etrafımda kenetleniyor. "Tanrım, Izaak," diye inliyor, tırnakları omzuma batıyor. "Boşalacağım."

"Seni hissetmeme izin ver," diye mırıldanıyorum kulağına, dudaklarım kulağının altındaki hassas deriye inmeden önce kulak memesini ısıyor. "Benim için gel, bebeğim. O mükemmel küçük amcığını etrafımda sık."

Aspen nefes nefese kalıyor ve ben tekrar tekrar içine girdiğimde, duvarları etrafımda kasılıyor ve başını yatağa doğru atıyor. "Oh, kahretsin," diye inliyor, titreyen bir karmaşaya dönüşüyor, kalçaları zevkle sarsılıyor, ama o benim horozumun üzerinde yükselirken durmaya cesaret edemiyorum.

Duvarları etrafımda kasılırken ve o güzel kalçaları sarsılıp beni vahşi bir yolculuğa çıkarırken, bir saniye daha dayanamıyorum. Sırtımı pençeliyor, yükselişi yoğunlaşıyor ve ben de onunla birlikte boşalıyorum, içine sıcak dölleri fırlatıyorum.

Vücudunu kavrayışım sıkılaşıyor ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor, parmakları saçlarımin arkasına dolanıyor, ta ki ikimiz de yatağın üzerinde darmadağın olana kadar.

Zirveden indiğimizde, vücudu etrafımda gevşiyor ve kolumu sırtına doluyorum, yatağa doğru kayıyorum ve üzerime gelene kadar yuvarlanıyorum. Anında başını göğsüme yaslıyor ve eli atan kalbimin tam üzerinde duruyor. "Bu-

"Yoğun," diye bitiriyorum.

Elim çıplak poposunun tatlı kıvrımlarında gezinirken göğsüme karşı gülümsediğini hissediyorum. İnleyip başını göğsümden kaldırdıktan sonra bedenime tırmanıp belime oturduğunda elimde olmadan hafifçe sıkıyorum. Kalçalarına sahip çıkarken bana bakıyor ve gözlerindeki küçük pişmanlık parıltısını fark etmekten kendimi alamıyorum. "Sanırım boş odaya gitsem iyi olacak."

Sadece ona bakıyorum. "Bebeğim, hiçbir yere gitmiyorsun. Burada benimle uyuyacaksın," diyorum ona. "Ama umarım bu gece için işinin bittiğini düşünmüyorsundur çünkü dölleriimin senden sızdığını hissedebiliyorum ve şimdi üzerime oturduğuna göre, bana binişini izlemek için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarında bir sırıltı belirir. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Dizginleri eline al, Birdy. Bana ne kadar iyi bir fahişe olduğunu göster ve beni sür."

Bakışları kararıyor ve üzerimde kendini ayarlarken gözlerimi ondan alamadığımı fark ediyorum. "Nasıl istersen öyle olsun. Ama bil diye söylüyorum, eğer gösteriyi ben yönetiyorsam, gel dediğimde geleceksin, bir saniye önce değil. Anladın mı?"

Hay sikeyim.

Kalçalarını tuttum ve tatlı amına sürtündüm. "Bana en kötüsünü ver."

ASPEN

Ailemin evinin ön kapısından içeri girerken, kollarım üzerlerindeki ağır poşetlerden düşme tehlikesi geçiriyor. Neden herkese yemek yapabileceğimi söylediğimi bilmiyorum. Ben yemek bile yapamam. Ama Austin restoranla ilgili heyecan verici haberleri olduğunu söylemek için aradığında, kelimeler ağızımdan çıkıverdi.

Her halükarda, bugünkü yemeğimizden ben sorumluyum ve işimi çok ciddiye alıyorum. Beğenmeseler bile yüzlerine bir gülümseme yerleştirip bana ne kadar güzel olduğunu söyleseler iyi olur.

Kapıyı arkamdan kapatacak kadar elim olmadığından, kıcımla itirmekten başka çarem yok ve kapının gümbürtüsü evin içinde yankılandığı anda neredeyse yıkılıyorum. "Helllllpppppp," diye inliyorum, bir ayağımı diğerinin önüne zar zor koyabiliyorum.

Antreden bir kahkaha yükseliyor ve bakışlarım Izaac'ı merdiven korkuluklarına yaslanmış halde buluyor. "İkinci bir yolculuk için gidemez miydin?"

Bakışlarım panik içinde sağa sola fırlıyor, kalbim hızla çarpıyor. "Burada ne halt ediyorsun?" Korkulukları itip bana doğru adım atarken nefesimin altında söylüyorum. Ellerimdeki poşetleri nazikçe alıyor, bana şarap şişesinden başka bir şey bırakmıyor ve ona ne kadar ihtiyacım olabileceğini fark ederek sıkıca tutuyorum.

"Sence Austin büyük bir duyuru yapacak ve beni davet etmeyecek miydi?"

Kahretsin. İyi bir noktaya değindi.

Eğiliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor, tıpkı bu durumda her zaman yaptığı gibi, ama bu sefer dudaklarının oyalanmasına izin veriyor,

ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Joe'nun Bar'ından, benzin istasyonundan, öpücüklerin öpücüğünden ve tabii ki yatağından eve o talihsiz yürüyüşün üzerinden sadece birkaç gün geçti.

Eğer istediğim gibi olsaydı, o yatağın güvenliğinden asla ayrılmazdım. Sıcaklığı. Mutluluğu. Hayatımı değiştiren o öpücük ile yataktan kalkıp öğle dersim için evime dönmek zorunda kaldığım an arasında yaşadığım altı inanılmaz orgazm. Hava almaya çıktığımızı bile sanmıyorum ama her şey vardı.

Koridordaki ayak seslerini duyan Izaak benden uzaklaşıyor ve ailemin evinin derinliklerine, umarım tüm yiyeceklerimin bulunduğu mutfığa doğru ilerliyor ve ben onun gidişini izlerken gerçekten paniklemeye başlıyorum. Bunu ailemden nasıl saklayabilirim ki? İkimizin de kendi evi varken Izaak'la gizlice dolaşmak bir şey, ama aynı odada, ailemle çevrili olmak? Kahretsin. Aşkla çarpılmış neşemi yüzümden uzak tutabilecek miyim bilmiyorum.

"Ugh," diyor Austin, Izaak'ın yanından geçip bana doğru yürürken. "Seni kim davet etti?"

Gözlerini devirip beni beceriksizce ilk ve umarım son tuhaf yan sarılışına çekerken, "Yaptın, göt herif," diyorum. Ancak yanağıma bir öpücük kondurduğunda durumu daha da kötüleştiriyor.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Onu kendimden uzaklaştırıyorum, ağzım açık bakıyorum. Hasta olmalı. Belki de şehir dışındayken bir şey kapmıştır. "Sana ne oldu böyle?" Sanki bir şekilde beni zehirleyecekmiş gibi öpücüğünü yüzümden silerek söylüyorum.

"Bir erkek kardeş küçük kız kardeşine birazcık şefkat gösteremez mi?"

"Hayır," diye alay ediyorum. "Tuhaf davranıyorsun. Bana şefkat göstermektense osurmayı tercih ediyorsun. Neler oluyor?" Bir nefes çekiyorum, gözlerim dehşetle açılıyor. "Kahretsin. Ölüyor musun sen? Vasiyetinde restoranı bana bırakabilir misin?"

Austin gözlerini devirip derin bir iç çekiyor ve ben sırtıtarak ailemin geri kalanını bulmaya gittiğimde, antrede duraklıyor ve beni geri çekip düzgün bir şekilde sarılıyor, şarap şişesi aramızda eziliyor. "İyi olmana gerçekten çok sevindim," diye mırıldanıyor. "I

Pazartesi gecesi yanında olamadığım için kendimi bok gibi hissediyorum. Izaac seni zamanında bulmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Çok üzgünüm, Aspen. Seni korumak her zaman benim görevimdi ve seni hayal kırıklığına uğrattım."

Kollarından geri çekiliyorum ve ona gerçek bir gülümseme sunuyorum, birbirimize atmaktan çok rahat olduğumuz alaylardan birini değil. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın, Austin. Boktan bir durumdu ve sen mükemmel bir şekilde üstesinden geldin. Bana zamanında ulaşacak kadar yakın değildin, bu yüzden beni senin kadar şiddetle koruyacak başka birinin olduğundan emin oldun. O da öyle yaptı. Tüm zaman boyunca benimle telefonda kaldı ve beni sakinleştirdi. Hatta bana kalemden bir silah yaptırdı ve o pisliğin ağzını burnunu kırdı. Her şeyi doğru yaptın ve sana ihtiyacım olduğunda telefona cevap verdiğin için çok minnettarım."

"Ugh," diyor, yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Bana duygusal davranma. Bundan hoşlanmıyorum."

"Sen başlattın."

"Evet," diye alay ediyor. "Hatırlat da bunu bir daha asla yapmayayım."

Gözlerimi deviriyorum ve nihayet fuayeden çıkıp bu saçma sapan şeyleri geride bırakıyoruz. Oturma odasını geçip mutfağa doğru ilerlerken, annemi çoktan çantalarımı karıştırırken buluyorum, babam da yanında, hepsini yerine koymaya çalışıyor. "Hey. Çek ellerini. Bugün benim şovum var," diyorum anneme, diğer tarafına geçip ondan aynı derecede büyük, belki Austin'inkinden bile büyük bir kucak alıyorum.

"Ah, benim tatlı kızım," diyor, bırakmayı reddederek. "Tüm bunları yaşadığın için çok üzgünüm. Çok korkmuş olmalısın."

İçimden bir duygu dalgası geçiyor ve ona daha sıkı sarılıyorum, boğazımda oluşan yumrudan kelimeleri bir an için çıkaramıyorum. Aradan birkaç gün geçmesine ve onunla telefonda uzun uzun konuşmuş olmama rağmen, annemin kollarına sarılmanın bana başka hiçbir yerde, hatta Izaac'la bile elde edemeyeceğim bir güvenlik sağlayan bir yanı var.

Eli sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve nihayet biraz sakinleşmeye başladığımda bakışlarımı kaldırıyorum. Izaac'ın bakışlarını üzerimde bulduğumda, o gecenin anıları ikimizde de birçok duygu uyandırıyor.

İsteksizce gözlerini kaçırmadan önce bir an için bakışlarımı tutuyor, çünkü kaçırmasaydı kesinlikle belli edecektim.

Babam eğiliyor ve şakağıma bir öpücük kondurmadan önce kollarını anneme ve bana doluyor. "Gerçekten iyi misin tatlım?" diye soruyor. "Ve sakın babana yalan söylemeyi aklından bile geçirme."

"Gerçekten mi?" diyorum, ölümcül pençelerinden kurtulmaya çalışarak. "Ben iyiyim. Biraz sarsıldım ve kesinlikle içinde olmak için harika bir durum değildi ama iyiyim. Ambulans onu polis eşliğinde götürdü ve Izaak da ben de ifadelerimizi verdik. Eğer sizin için de uygunsa, mutfağımdan çıkarsanız çok memnun olurum, böylece hepimize harika bir öğle yemeği hazırlayabilirim."

Annem gözlerini devirirken babam nefesinin altından mırıldanıyor ve sonunda oturma odasına doğru yol aldıklarında rahat bir nefes alıyorum. Sadece Izaak olduğu yerde kalmıştı. "Ahhhh. Başka hiç kimse en ufak bir endişe duymuyor mu?" diye soruyor ve annem, babam ve Austin'in durup arkalarına bakmalarını sağlıyor. "Aspen bir bok pişiremiyor ve sizi bilmem ama benim önümde yoğun bir hafta var. Gıda zehirlenmesi riskini göze alamam."

Çenem neredeyse yere düşecek. Bunu öylesine söylemedi.

"Bilmeni isterim ki-" Austin araya girdiğinde tartışmaya başlıyorum. "Evet, yalan söylemeyeceğim. Ben de bu konuda endişeliyim. Bu hafta potansiyel çalışanlarla görüşeceğim ve tuvalete gidip gelmeye devam edersem pek iyi bir görüntü olmaz."

Çocuklar sanki dünyanın en komik şeyiymiş gibi kıs kıs gülüyorlar ve ben de Izaak'a doğru yürüyüp kolundan tutarak onu mutfaktan dışarı, moron kardeşimin yanına itiyorum. "Kaldırın kışınızı buradan. İkinizin de önümüzdeki haftayı altınıza sıçarak geçirmenizin tek nedeni, sonunda birbirinizin kışına ne kadar battığınızı fark etmeniz ve bunun kimin daha hızlı çıkacağına dair kanlı bir rekabete dönüşmesi."

Austin sadece bana bakıyor. "Ne cüretle kışımдан böyle bahsedersin?"

"Ne olursa olsun. Ben paramı 2 numaralı pisliğe yatırıyorum," diyorum Izaak'ı göstererek. "Beni yanlış anlama, kesinlikle götün teki gibi görünüyor, ama iş seninkine gelince, kadınlar bile ters yöne koşuyor."

Babam annemle birlikte uzaklaşmadan önce, "İştahım kaçtı," diye mırıldanıyor.

Izaak sırtarak bakışlarımı karşılıyor. "Teşekkür ederim. Güvenoyu verdiğin için minnettarım," diyor. "Ve konuyu sen açtığın için söylüyorum, ben gerçekten de bir kış adamıyım."

Austin kafasının yan tarafına vurmadan önce en iyi arkadaşına bakakalıyor. "Küçük kız kardeşime böyle şeyler söyleme. Ne oluyor lan?"

Kahkahalarımı zar zor zapt edebiliyorum. Keşke bana başka neler söylemekten hoşlandığını bilseydi. Keşke bana neler *yaptığını*, beni nasıl farklı pozisyonlara soktuğunu ve o kocaman, leziz ko

Izaak'ın kahkahası düşünce zincirimi kesiyor ve yanaklarım kızarmaya fırsat bulamadan hızla çantalarım doğru dönüyorum. "Pekâlâ, ikiniz de dışarı çıkın. Yapmam gereken bir sihir var."

Austin alay ediyor. "İşi batırdığın zaman seni bekleyen pizzalarım var."

"Benim de kışına sokacağım on iki inçlik pembe bir dildom var," diye karşılık veriyorum. "Ne de olsa Izaak yukarıda yalnızlık çekiyor olmalı. Eminim bir arkadaşla ihtiyacı vardır."

Izaak gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, yüzü buruşuyor. "Birden kendimi çok rahatsız hissettim."

"Ben de," diye mırıldandı Austin. "Göt deliğimi böyle sıkmalı mıyım?"

Geniş geniş sırtıyorum ve çocuklar birbirlerine bir şeyler mırıldanarak mutfaktan çıkıyorlar; bu mırıldanmanın bana laf yetiştirmekle ilgili olduğunu tahmin edebiliyorum ama olsun. Üçümüzün birbirimize girmedigi bir aile yemeği olmazdı.

Sonunda işe koyulmak için özgürüm, dünya çapında ünlü spagetti ve köftemi yapmadan önce tüm çantaları boşaltmaya başlıyorum, çünkü kabul edelim, yapmakta biraz yetkin olduğum tek şey bu. Aslında düşününce, tüm üniversite boyunca yalnız yaşayarak nasıl hayatta kaldığımı gerçekten bilmiyorum.

Austin, Izaak ve babam arka tarafa geçip güvertede duruyorlar ve ellerinde biralarıyla manzarayı seyrediyorlar. Mutfak penceresinin hemen önündeler ve ben yardım edemiyorum ama

Izaak'ın beni gizlice izlemesi. Attığım her adımda karanlık bakışları beni takip ediyor, sadece Austin dikkatini çektiğinde gözlerini kaçırıyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve buna kesinlikle bayılıyorum. Burası sonsuza dek bizim olabilir ve ben daha fazlasını hiç istemedim.

Yemek neredeyse bitti ve herkesi zehirlemeyeceğimden oldukça eminim, ama eğer zehirlersem, bu özel hediyenin ödülleri toplayacak şanslı kazanan olarak kesinlikle Austin'i seçerdim. Annemin süslü tuzluğunu bulmak için kilere koşmadan önce tüm tabakları ve çatal bıçak takımlarını çıkarmaya başlıyorum. Eğer Austin bize bir tür duyuru yapmak istiyorsa, o zaman kesinlikle süslü tuzlukları kullanabiliriz.

Kilere adım attığımda, mutfakını sürekli yeniden düzenlediği için anneme lanet okurken bakışlarım rafların üzerinde geziniyor. Yemin ederim, Austin ve ben taşındığımızdan beri, zamanını evinin altını üstüne getirmek gibi saçma sapan şeylerle meşgul ediyor. Babamın hiçbir şeyi bulamamasından ve sürekli ondan yardım istemesinden hastalıklı bir haz alıyor olmalı. Sanırım bu biraz tatlı.

En üst raflardan birinde tuzluğu buluyorum, ayak parmaklarımın ucuna kalkıyorum ve tam kiler karanlığa gömülürken tuzluğa uzanıyorum. İri bir bedenin bana doğru bastırması ve bir çift sıcak elin belime düşmesiyle nefesim kesiliyor. Dudaklarımda bir gülümseme bile oluşmadan Izaak'ın dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Beni derinden öpüyor ve ben onun içinde eriyorum, vücudumdaki her sinir nerede olduğumuzu hatırlayıp onu üzerimden itene kadar diken üstünde. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Fısıldayarak bağıriyorum. "Bizi yakalatacaksın."

Tekrar bana doğru adım atıyor ve elimi güçlü göğsüne doğru itiyorum ve parmaklarımı açıp tişörtünün altındaki göğüs kaslarının sıkı çıkıntılarını hissetmemek için kendimi zorlamam gerekiyor. Yani, sadece bir saniyeliğine hissetsem gerçekten acır mıydı?

Kahretsin.

"Yavaşla, Kovboy. Bunu burada yapmıyoruz."

"Hadi," diye inliyor. "Eminim kimse gittiğimizi fark etmeden seni boşaltabilirim. Burada yapmaya çalıştığın şey için mükemmel bir aperiitif olacak."

"Öncelikle, spagetti ve köftelerim harika olacak. İkincisi, beni bu kadar çabuk boşaltabileceğinden şüphe duymuyorum. Aslında ikimiz de beni ne kadar hızlı boşaltabileceğini çok iyi biliyoruz ama bu annemin kilerinde olmayacak," diyorum. "Hazır Izaac Banks'in yapmayı sevdiği uygunsuz şeylerden bahsetmişken, en azından bunu bu kadar belli etmemeye çalışabilir misin?"

"Bu da eğlencenin bir parçası, Birdy. Her an ortaya çıkabileceğimizi bilmek seni azdırmıyor mu?" diye soruyor. "Ayrıca, Austin Becs'le seks yapmakla o kadar meşgul ki ne yaptığımızı fark etmiyor bile."

Çenem düştü. "Ne yapıyor?"

Kilerin kapısı açılıyor ve annem önümüzde dikiliyor, bilmiş bakışları ellerinin belimi kavrayışına ve bedenlerimizin birbirine nasıl kaynaştığına kilitlenmiş.

Üçümüzün arasında sessizlik uzarken gözlerim dehşetle açılıyor ve bakışlarını benimkilere kaldırdığında, sessizlik beni felç etmeye başlıyor. "Anne, ben-"

"Oh, bu eğlenceli olacak," diyor, yüzünde hınzır bir sırıtış beliriyor.

Izaac'ın elleri belimden düşüyor, ama parmakları kolumdan aşağı inip bileğimi geçtikten sonra elimi kavrarken fazla uzağa gitmiyorlar. "Angie, açıklayabilirim," diye başlıyor Izaac, serpintiye hazır.

"Açıklamana gerek yok, aşkım. Bunu uzun zamandır bekliyordum." "Gerçekten mi?" Nefes alıyorum.

Bana sevgiyle bakarken gözlerinde bir yumuşaklık dalgalanıyor. "Elbette tatlım. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu hep biliyordum ve bir süre bunun asla gerçekleşmeyeceğinden endişe ettim, bu yüzden sonunda ikinizin arasında bir şeylerin filizlenmeye başladığını görmek kalbimi asla bilemeyeceğin kadar ısıtıyor. Küçük kızım için daha iyi bir eş asla isteyemezdim. Ancak," diyor, bakışları Izaac'a doğru kayarken kararıyor. "Bu *benim* kilerim ve senin sağlıksız okşamaların için tasarlanmadı. Eğer kızıma çirkin şeyler yapmak istiyorsan, bunu kendi kilerinde yapabilirsin."

Oh kahretsin.

Izaac boğazını temizliyor ve onu tanıdığım milyonlarca yıl boyunca hiç bu kadar beceriksiz görmediğim için gülüyorum. "Ben, uhhh . . . Ben

Kendimi dışarıda bulurum."

"Öyle yap," diyor annem.

Izaak ırkılıyor ve kapı aralığında annemin yanından geçmek için bir adım atıyor ki, annem elini geniş göğsüne koyarak onu durduruyor. Bakışları anneminkilere kilitleniyor ve annemin gözlerindeki gerginlik bana ağzından çıkacakları tam olarak söylüyor. "Seni öldürecek."

Izaak başını sallıyor. "Biliyorum."

"Onu uzun süre karanlıkta tutma," diye uyarıyor. "Ne kadar uzun süre beklersen, bunu atlatması o kadar zor olur."

"Haberı nasıl vermem gerektiği konusunda bir tavsiyen var mı?"

Annem alay ediyor ve sevgili kilerine doğru işaret ediyor. "Bu şekilde değil."

Izaak tekrar başını sallıyor, hızla bir bobblehead'e dönüşüyor.

"Anlaşıldı."

Ve bu sözlerle birlikte uzaklaşıyor, beni annemle baş başa bırakıyor, ancak parmaklarımı kurabiye kavanozunda yakaladığım için azarlanmak yerine, bana doğru adım atıyor ve beni sıcak kollarıyla sarıyor. "Senin adına çok mutluyum, aşkım."

"Teşekkürler ama aceleci davranma," diye uyarıyorum onu, mutfakta dururken geri çekiliyorum. "Bu sadece yeni. Süper yeni gibi. Nasıl sonuçlanacağını kim bilebilir?"

"Unutuyorsun, Aspen. O çocuğu neredeyse tüm hayatı boyunca tanıdım. Yaralarına yara bandı yapıştırmak ve okulda aldığı ödülleri seyirciler arasında izlemek zorunda kaldım. Izaak'ın kendi annesi kadar annesiyim ve bu yüzden onun kalbini tıpkı senin ya da Austin'in kalbini tanıdığım gibi tanıyorum. O iyi bir çocuk ve kardeşini çok seviyor. Seninle birlikte hiçbir şeyi riske atmaz, tabii ki bunun karşılığını almayı planlıyorsa."

Yaltaklıyorum. "Peki ya onu buna zorladıysam?"

"Söylediklerimin arkasındayım. O güçlü ve hayır demeyi bilen biri, bu yüzden onu ne yapmaya zorlarsan zorla, bir yere varacağını görmedikçe bunu yapmazdı. Ama iyiyle birlikte kötü de gelir ve evlat edinilmeden önce çok fazla yara izi taşıyor, bu yüzden sabırlı olmanız gerektiğinde sabırlı olun ve itmeniz gerektiğinde itin."

Tekrar yanına gidip onu bir kez daha kucaklıyorum. "Teşekkürler anne." "İğrenç," diye gürlüyor Austin'in sesi mutfaktan.

"Bu koku da ne?"

Yüzüm düşüyor, içimde bir korku patlıyor.

Köfteler.

"KAHRETSİN!"

Kilerden koşarak çıkıyorum ve Austin'i köftelerimin üzerine eğilmiş, dehşet içinde onlara bakarken buluyorum. Onu itip yolumdan çekiyorum ve tencereye baktığımda içimi bir yıkım kaplıyor.

"Ahh, lanet olsun," diyorum, tam o sırada kapı zilinin sesi çocukluk evimi dolduruyor.

"Mükemmel zamanlama," diyor Austin. "Bu bizim pizzamız olacak." Ona bakakalıyorum. "Her şeyi berbat edeceğimi mi düşündün?"

"Hayır," diye gülüyor Izaac içeri girerken, yüzü yanmış köftelerin kokusuyla buruşmuş. "Bunu umuyordum."

ASPEN

Austin yemek masasında karşıma oturuyor, ilk dilim pizzasını alıp kendini beğenmiş bir sırıtışla bana bakarken gözlerindeki ışıltı her zamankinden daha parlak. "Harika bir öğle yemeği, küçük kardeşim," diye azarlıyor. "Bu benim favorim." Büyük bir ısırik alıyor ve abartılı bir inilti çıkararak gözlerini suçluluk duygusuyla deviriyor. "Mmmmmmm. Lezzetli."

Tek bir dilim sarımsaklı ekmek alıp masaya fırlatıyorum, tam da koca alnının ortasına çarpıyor, ama tam tabağına düşüyor ve mutlulukla alıp pizza diliminin üstüne koyuyor ve aptal pizzayı lanet olası bir sandviç gibi yiyor. "Senden nefret ediyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sırıtışı daha da genişler. "Biliyorum. Harika değil mi?"

Lanet olası kardeşler. Annem neden bana bir tane vermekte ısrar etti? Yine de, sanırım, ben ona verilen küçük kardeşim. Büyük kardeş olsaydım, bu güce büyük bir saygıyla sahip olur ve onu mutlak avantajım için kullanırdım.

Babam masanın başına otururken annem Austin'in yanına oturuyor ve Izaac'a benim yanımdan başka oturacak yer bırakmıyor. Sertçe yutkunuyorum. Başka bir gün olsa sorun olmazdı ama bizi büyük bir cesaretle annemin kilerine kilitlemesi ve o günden beri bana bakmayı kesmemesi felaket için mükemmel malzemeler.

Herkes öğle yemeğine dalıyor, dilim dilim yiyor ve yalan söylemeyeceğim, yanmış köftelerim için duyduğum hayal kırıklığına rağmen bu pizza inanılmaz. Austin ailesini şımartırken her zaman savurganlık yapar ve ben onun bu yönünü seviyorum. Noel ve doğum günü hediyeleri her zaman en üst düzeydedir ve her biri için harcadığı düşünceyi inkar etmek mümkün değildir.

İkinci dilimi de bitirdikten sonra içkime uzanıp muhtaç bir yudum alıyorum ki Izaak öne eğilip bir dilim daha alıyor ve tabağıma yerleştiriyor. Kaşlarım çatılıyor ve onunla göz göze geliyorum, bana bu kadar rahat bakması hoşuma gidiyor. Zorla ya da kibarlık olsun diye yapmıyordu, sadece ona doğru gelen bu olduğu için yapıyordu, ama görünen o ki bunu fark eden tek kişi ben değildim.

"Ne oluyor lan?" Austin homurdanıyor. "O da neydi öyle? Kendi pizzasını kendi alabilir."

Izaak gözlerini deviriyor ve Austin'e dik dik bakıyor. "Buna kibar olmak deniyor. Bir ara sen de denemelisin."

Austin alay ediyor. Masadaki herkes kardeşimin ne kadar kibar olduğunu bilir. O her zaman altın çocuk olarak bilinirdi. Sporda harikadır, harika bir arkadaştır, notları mükemmeldir ve her zaman birine kapıyı açan ilk kişidir. Bütün kasaba bunu biliyor. Onun mükemmelliğinin meyvelerini toplamayan tek kişi benim, ama başka türlüünü de istemezdim. Benimleyken gardını indirmesini ve bir pislik gibi davranabilmesini seviyorum çünkü iş başa düştüğünde, bu sadece beni sevdiğini söylemenin bir yolu. Gerçekten önemli olduğunda, saçmalıkları bir kenara itiyor ve benimle gerçek oluyor ve bu anlar nadir olsa da, onları özel kılan da bu.

Austin'in söyleyecek bir şeyi olmadığını gören Izaak'ın dudakları hınzır bir sırıtışa dönüşüyor ve dirseği artık işe yaramayan çatal bıçak takımını yanlışlıkla masadan düşürürken, koltuğumda geriye yaslanıyorum ve yanımdaki inanılmaz adama ya da Pazartesi gecesi benimle sevişme şekline odaklanmamaya çalışıyorum.

Hiçbir şey o anla kıyaslanamaz. Sonsuza dek hafızamda yer edecek, zamansız bir oyma gibi beynime kazınacak.

Izaak düşen çatal bıçağını bulmak için aramıza eğilirken babam boğazını temizleyip Austin'e doğru bakıyor. "Herkesi buraya sürüklediğin bu büyük duyuru da neyin nesi?" diye soruyor, kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve en ufak bir fırça izi baldırlarımda gezinirken beklenti içinde bekliyor. "Şehir dışı seyahatinle mi ilgili?"

Olamaz.

Izaak koltuğunda doğrulurken parmakları dizime doğru ilerliyor, elinin olması gereken yerde olmadığından kimsenin haberi yok.

olması gerekiyordu. Ona doğru uyarıcı bir bakış fırlatıyorum ama o sadece tabağındaki pizzaya uzanıp bir ısırık alıyor ve Austin'in hepimizi buraya ne söylemeye getirdiyse onu söylemesini bekliyor.

Parmakları kalçamda geziniyor ve ne yapmak istediğini bildiğim için kendime lanet ediyorum ama şu anda bu konuda bir şey söyleyemem. Tek yapabildiğim bugün elbise giydiğim için kendime lanet etmek.

"Hayır, aslında," diyor Austin, ben şarap kadehime uzanıp büyük bir yudum alırken, Izaac'ın parmakları elbisemin eteğinin altından kayarak kalçalarımın tepesini bulduğunda, bir nefes çekiyorum ve şarabımla boğuluyorum.

Izaac da dahil olmak üzere tüm gözler bana çevriliyor. "İyi misin?" diye soruyor sahte bir endişeyle.

"Mmm-hmm," diyorum, kadehimi geri koyarak. "Yanlış yöne gitti."

Bu oyunun çok tehlikeli olduğunu bildiğimden, vaat edilmiş topraklara erişimi engellemek için bacak bacak üstüne atıyorum ve Izaac hemen elini dizime yerleştiriyor, itmeden ve kalçalarımı masanın altına yaymadan önce sıkı bir şekilde sıkıyor.

Sertçe yutkunuyorum, o konuşurken bakışlarımı Austin'e kilitliyorum. "İç mimarla görüşmem harika geçti," diyor Izaac'ın eli amıma dalıp şeffaf tangamın üzerinden beni okşarken. Kalçalarım titriyor ve parmakları kumaşın altından doğrudan klitorisime doğru ilerlediğinde ellerim titremeye başlıyor. "Hafta içinde işi üstleneceğini ve tadilat başladıktan sonra neyle çalıştığımız hakkında daha iyi bir fikir edinmek için dışarı çıkacağını doğruladı ve bu harika bir haber olsa da ve lansman sırasında inanılmaz şeyler yapabilecek olsa da, hepimizi buraya getirdiğim duyuru bu değil."

Titreyen ellerim masada çok belirgin hale gelince, birini kucağıma bırakıyorum, diğeri Izaac'ın bileğini kavlıyor, onu o kadar sıkı tutuyorum ki kan dolaşımını kestiğimden eminim, ama Tanrım, gevşemezse patlayacağım.

Parmakları sihir gibi, bana tam olarak nasıl dokunacağını biliyor ve son birkaç haftadır benim hakkımda öğrendiği her küçük şeyi kullanıyor ve test ediyor. Ne de olsa benimle alay etmeye cüret etti.

Beni çabucak kilerde boşaltabilirdi ve şimdi sözünün arkasında duruyor.

"Ahh kahretsin," diyor Izaac. "Becs'i çok az tanımana rağmen ona deliler gibi aşık olduğunu söylediğin büyük duyuru bu mu?"

Çenemi sıkıyor, içimde sallanan ezici zevk dışında odaklanacak bir şey bulmaya çalışıyorum. "Bu arada seninle bu konuda konuşacağız," diye uyarıyorum onu, kalçalarım masanın altında şiddetle sarsılmıyormuş gibi şarabıma uzanıyormuş gibi yapıyorum. "Ona ne kadar mesaj attığını bilmiyormuşum gibi davranma."

Izaac'ın parmakları amımın derinliklerine dalıyor ve duvarlarım şaşkınlıkla onun etrafında kenetleniyor ve bunu geçiştirmeye çalışmadan önce keskin bir nefes alıyorum, ama neyse ki tüm gözler Austin'in üzerinde.

Izaac parmaklarını kıvrıp içimin derinliklerine, tam G noktamın üzerine masaj yapmaya başladığında, "Becs'le aramızda hiçbir şey yok," diyor, kalçalarım çaresizlikten titriyor, göğsüm ağır nefeslerle kabarıyor. "Sadece mesajlaşıyoruz. Önemli bir şey değil."

"Uh-huh," diye sırtıyor Izaac.

Austin gözlerini deviriyor. "Size büyük duyurumu söyleyebilir miyim, yoksa ne?"

Izaac'ın başparmağı klitorisimin üzerinde yuvarlanıp beni saf bir coşku dünyasına gönderirken annem "Dil," diye azarlıyor. Bu çok fazla. Çocukluğumun yemek masasında boşalacağım.

Lanet olsun.

Parmaklarım bileklerine daha sıkı sarılıyor ama o acımasız ve beni daha da zorluyor, parmakları içimde makaslanıyor ve bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırma neden oluyor. Şarabımı tekrar elime alıyorum, çoğunlukla yüzüme kaldırabilmek ve göğsümün derinliklerinden gelen titrek nefesleri gizleyebilmek için, ama çaresizce bir yudum daha almakta tereddüt etmiyorum.

"Pekâlâ," diye başlıyor Austin, duvarlarım en yakın arkadaşının parmaklarının etrafında kenetlenirken bakışları endişeyle bana doğru kayıyor. Daha fazla dayanamıyorum. Kendimi tutamıyorum. "Ben

Restoran için bir isim üzerinde çalışıyordum ve adını Aspen's koymak istiyorum."

"Lanet olsun," diye nefes nefese kalıyorum, hayatımda hiç gelmediğim kadar sert boşalıyorum, duvarlarım Izaak'ın parmaklarının etrafında hızla kasılırken bakışlarım garip bir şekilde ağabeyiminkilere kilitleniyor, ama lanet olsun, durmaya bile çalışmıyor.

Cam gibi paramparça oluyorum. Tüm vücudum titriyor.

Çocukluğumun yemek masasında, ailemle çevrili bir şekilde gelmediğimi söyle bana.

Hay sikeyim.

"Öyle mi?" Austin soruyor, beni çok yakından izliyor, muhtemelen alev alev yanan yanaklarımı ve yüzümdeki mutlak şok ifadesini görebiliyor. Böyle bir şey olamaz. "Bunu kabul edeceğinden emin değildim ama ne dersin?"

Babam gururla kıkırdarken annemin gözleri doluyor, ama benim tek yapabildiğim ona bakmak oluyor, insanoğlunun bildiği en büyük yükselişten aşağı inerken Izaak'ın başparmağının tembelce klitorisimin üzerinde yuvarlanmaya devam etmesiyle bir an için felç oluyorum. Ama sonunda parmaklarını çekip bir centilmen gibi tangamı yerine sabitlediğinde, söylenenlere odaklanmaya çalışıyorum.

"I . . . Sevdim ama emin misin?" Ona sordum. "Bu senin hayalin. Tüm emeği veren sensin. Ona kendi adını vermelisin."

"Sen benim küçük kardeşimsin, Aspen. Doğduğun andan beri yaptığım her şey sana her şeyi yapabileceğini ve istediğin kişi olabileceğini göstermek içindi. Sen olmasaydın, bunu gerçekleştirmek için asla bu kadar zorlamazdım," diyor bana. "Birbirimize ne kadar takılsak da sen her zaman benim en büyük destekçim ve en iyi arkadaşım oldun. Yani evet, eminim. Adını Aspen's koymak istiyorum."

Masadan kalkıp kardeşimin yanına koşarken gözlerim sulanıyor, şarap kadehimi yanıma alıyorum ve onu sıkıca kucaklamadan önce elbisemin düzgünce aşağıya çekildiğinden emin oluyorum. "Ben de seni seviyorum," diyorum ona. "Çok teşekkür ederim."

Odanın diğer ucunda Izaak'la göz göze geldiğimde dizlerim hâlâ titriyor ve onun tabağından küçük bir parça pizza kabuğu alıp patlatmasını izliyorum

ağızına soktu. Ama orada durmuyor, parmaklarını emerek temizlediğini gösterirken bakışlarımı tutuyor. "Mmmm, çok lezzetliydi," diyor tam ben şaraptan bir yudum alırken.

"Daha fazla katılamazdım," diyor babam, arkasına yaslanıp dolu karnını ovuşturarak.

Vay anasını.

Şarabım burnumdan fışkırıyor, annemin güzel yemek masasını yeniden dekore ediyor ve Izaac kendi kendine gülerken aceleyle bir sürü peçete alıp pisliğimi temizlemeye başlıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Austin, beyaz gömleği artık şarapla lekelenmiş, kollarından silkelemeye çalışırken tüm odaya şarap sıçrıyor. "Nasil yutkunacağını öğren."

Izaac bir kahkaha atıyor, hınzır bakışları benimkilerle buluşuyor. "O konuda bir sorunu yok," diyor nefesinin altından.

Lanet olsun. Bunu az önce söylemedi.

"Restoranın önü için hiç maketiniz var mı?" Austin ya da ailem söylenenleri anlamaya fırsat bulamadan konuyu yutkunma yeteneğimden umutsuzca değiştirmeye çalışarak aceleyle dışarı çıkıyorum.

"Evet, aslında. Var," diyor Austin, ben aceleyle yerime dönerken, bu işi hemen halletmekten çok mutluyum. "Sana göstermek istediğim bir sürü şey hazırladım. Bence onları gerçekten beğeneceksin ama dürüstçe fikrini almak istiyorum. Eğer ismin duvara asılacaksa, tam olarak doğru olmasını istiyorum."

"Burada mı?" diye sordum. "Öğle yemeğinden sonra seve seve bakarım."

"Onları yanımda getirmeden böyle bir bombayı atma riskini alırmıyım?"

Siktir, Aspen. Beni hiç tanıyor musun ki?"

Gözlerimi deviriyorum ve şarabımı yeniden dolduruyorum, neredeyse kenarından taşana kadar durmuyorum. "İyi bir noktaya değindin," diye mırıldanıyorum ve böylece öğle yemeğimize geri dönüyoruz. Annem ve babam hepimizi hayatla ilgili soru bombardımanına tutuyor, Izaac'a kulüp işlerinin tüm inceliklerini anlatırken bana da üniversite saçmalıklarını sıralıyorlar.

Bir saat sonra yemek masası temizlendi ve başarısız spagetti ve köftelerimin pisliği temizlendi, ama lanet olsun, köfte tenceresinin dibini ovmak zorunda kaldığım için kolum ağrıyor.

Öğleden sonra gökyüzünde bolca güneş kaldığında, son uğradığımda buraya sevimli bir bikini bırakmayı hatırladığımı umarak odama doğru ilerliyorum. Eski dolabımı karıştırıp küçük kırmızı üçgen bir bikini bulmadan önce kapıyı arkamdan kapatıyorum. Eski ve beni zar zor örtecek ama işimi görecektir. Ayrıca, bakacak tek kişi Izaak ve orada zaten uzun saatler boyunca içinde boğulmadığı hiçbir şey yok.

Elbisemi çıkarıp yatağıma fırlattıktan sonra arkama uzanıp sütyenimin klipsini açıyorum ve tam mor dantel yere düşerken yatak odamın kapısı açılıyor ve Izaak gizlice içeri girip sıcak bakışlarını çıplak göğsümde gezdirirken genişçe sırtıyorum. "Sakıncası var mı, pezevenk?" Alay ediyorum. "Burada giyinmeye çalışıyorum."

"Elbette," diyor, içime giriyor ve başparmaklarını tangamın kemerine geçiriyor. "Bırak yardım edeyim."

Ses tonumu alçak tutmaya çalışarak onu üstümden itiyorum. "Bence gereğinden fazlasını yaptın."

Izaak gülüyor ve çenemi kavrayıp gözlerim onunkilere kilitlenene kadar kaldırıyor. "Ve bunu milyonlarca kez daha yapacağım," diye mırıldanıyor, sesi o kadar alçak ki, amım onun için yeniden ağrıyor. "Senin küçük tatlı amcığından asla bıkmayacağım."

Sertçe yutkunuyorum. "Bugün riskli bir oyun oynuyorsun."

Bikini üstüme uzanmadan önce ağır bir iç çekişle "Biliyorum," diye itiraf ediyor. Sırtımın ortasında mükemmel bir düğümle **b a ğ l a m a d a n** önce etrafımdan çekiyor ve boynuma sarmak için ikinci ip setini alıyor, sadece beni kendisine doğru çekerken bunu kendi avantajına kullanıyor.

Bikini üstünü sıkıca yerine yerleştirdikten sonra saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru tarıyor ve tenimin onunkinin altındaki hissinden büyülenmiş gibi parmaklarını kollarımda gezdiriyor. "Yalan söylemeyeceğim Birdy. Masada restoranına neden senin adını verdiğine dair yaptığı konuşma kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, başımı göğsüne yaslayarak. "Sence doğru şeyi mi yapıyoruz?"

"Tabii ki hayır," diye alay ediyor. "Yine de annen haklıydı. Onu ne kadar uzun süre karanlıkta tutarsak, o kadar kötü olacak, ama ona söyleyebilir miyim bilmiyorum. Bunu ona nasıl açıklayacağım?"

Onun içini boşaltmak mı? Sana bir daha asla güvenmeyecek ve ben de ... Benden nefret edecek."

Suçluluk duygusu göğsümden yayılıyor, nefes almamı zorlaştırıyor ve beni daha sıkı kendine çekiyor ve bugün olan her şeye rağmen aynı reddedişi onun içinde de hissediyorum. "Sadece söyle," diye iç geçiriyorum, acının göğsümde kabardığını hissediyorum.

"Beni yanlış anlama Aspen. Bunu istiyorum. Sana dokunduğum andan beri bunu istiyorum, ama sanırım kardeşinle aramızdaki sorunu çözene kadar bunu soğutmamız gerekiyor. Onun onayını alamamak beni öldürüyor ve daha önce sadece seks yaparken çoğunlukla sorun etmiyordum. Ama şimdi bundan daha fazlası olduğu için ... önemli."

Elim kolunun altından geçip sırtına dolanıyor ve sanki her an kaybolacakmış gibi ona tutunuyor. "Bunu asla onaylamayacak," diyorum, kalbim göğsümün içinde paramparça oluyor. "Beni bırakıp gitme."

"Çekip gitmeyeceğim," diye söz veriyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Ben sadece-"

Kapım uçarak açılıyor ve başımı kaldırdığımda Austin'i elinde dizüstü bilgisayarıyla karşımda buluyorum. Gıcırdayarak durdu, önündeki manzaraya bakarken kaşları çatılmıştı - en iyi arkadaşının kollarında yarı çıplaktım ve yoğun konuşmaya rağmen, Izaac'ın beni tutuş şeklinden, herhangi biri beni aşağı atmaya ve benimle kötü bir şekilde yaşamaya hazır olduğunu düşünebilirdi.

"NE OLUYOR LAN?" Austin kükrüyor, gözlerinde en derin ihanet parıldarken dizüstü bilgisayarını bir kenara fırlatıyor. Öfke onu ele geçiriyor ve bize doğru gelirken, dizüstü bilgisayarının nasıl paramparça olduğunu uzaktan fark ediyorum, sonra Izaac geri çekilip burada ne haltlar döndüğünü açıklamaya fırsat bulamadan Austin geri çekiliyor, yumruğu çenesine doğru uçuyor.

Izaac yumruktan hızla kaçıyor ama Austin'in momentumu onu ileri itiyor ve göz açıp kapayıncaya kadar güçlü yumruğu yanağıma çarpıyor. Yüzümde zonklayan acıyla birlikte yatağıma doğru uçarak yere yığılıyorum. Izaac bana doğru atılırken yüzümü tutarak inliyorum. "Siktir, Birdy. İyi misin?" diye bağılıyor, annemle babamın sesini duyduğumda gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Koridorun aşıağısında bir yerde gürültüye doğru koşuyor. Elime uzanıyor, yavaşça zonklayan yanağımdan kaldırıyor ve her ne gördüyse bakışları öfkeyle kararıyor.

Austin içeri girip Izaak'ın omzunun üzerinden dehşetle bakarken gözlerimden yaşlar fışkırıyor. "Lanet olsun. Aspen," diye homurdanıyor. "Özür dilerim, ben-"

Izaak, öfkesinin her zerresiyle kardeşime kilitlenmiş bir halde arkasını dönüyor ve ona doğru sıçrıyor. Yumruğu lanet bir piton gibi Austin'in çenesine çarpıyor. "Kardeşini yumrukladın, pislik herif!" Izaak kükrüyor, eski fotoğraf çerçevelerim yere düşerken onu alçıpana doğru itiyor, ama Austin karşılık veriyor ve yatak odamın zemininde lanet bir kavgaya dönüşene kadar hızla yumruklaşmaya başlıyorlar.

Halının üzerine kan sıçrıyor ama kimden geldiğini söylemek imkânsız. Böyle olmaması gerekiyordu. Austin'in kızacağını biliyordum ama konuşarak halledebileceğimizi düşünmüştüm. Bu şekilde değil.

Yakın zamanda durmayı planlamadıklarını fark edince kendimi yerden kaldırıp yanağımda zonklayan acıyla onlara doğru topallayarak yürüdüm. Artık ergen değiller. Neredeyse otuz yaşındalar. Bu boku yapıyor olamazlar.

Onlara yaklaşarak, onları ayırmak için Izaak'ı tutmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor, babam arkamdan koşup beni yolumdan çekip Austin'i yakaladığında bile. Annem ağlayarak yanıma koşuyor ve babam kükrerken yüzüme bakıyor. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Babamın sesi herkesi ayıltmışa benziyor çünkü çocuklar sonunda birbirlerinden ayrılıyor, ikisi de hava almak için çırpınıyor ve yere sıçrayan kana gelince, şimdi parçalandıklarına göre, açıkça ikisine de ait.

Dehşet içimde zonkluyor ve Izaak'a doğru ilerliyorum, ama onun perili bakışları beni olduğum yerde bırakıyor. "Biri konuşmaya başlasa iyi olur," diyor babam.

Austin ayağa kalkıp kolunun tersiyle kana bulanmış yüzünü silerken, "Onu beceriyor," diye tükürüyor. Izaak'a dik dik bakıyor, kaburgalarını kavrayıp ayağa kalkarken her hareketini izliyor, gözlerindeki bakış tam olarak ne dediğini doğruluyor.

"Öyle bir şey değil," diye ısrar ediyor Izaac, babam şok olmuş bir nefes çekerken, ama Izaac gözlerini Austin'den ayırmıyor. "Sadece bana bir şans ver-"

"Ne kadar sürecektir?" Austin sıkılmış çenesiyle homurdanıyor. "Ne kadar zamandır arkamdan iş çeviriyor ve kız kardeşimden faydalanıyorsun?"

"Bu değil-" diye araya giriyorum. "NE KADAR ZAMANDIR?"

"Austin," diyor annem, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken durumu sakinleştirmeye çalışıyor, tüm dünyamın ayaklarımın altında kül olduğunu hissediyorum.

Izaac ona doğru tereddütlü bir adım atıyor, suçluluk duygusu yüzünden okunuyor. "Annenin doğum gününden beri," diye itiraf ediyor, hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatmak istemeyip doğrudan söylüyor. "Bir aydan biraz fazla oldu."

Austin'in bakışları bana dönüyor ve bana attığı bakış beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Gözlerindeki ihanet daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor; acı, suçluluk, kalp kırıklığı. "Austin," diye nefes alıyorum. "I-"

Başını sallayarak Izaac'a bakıyor. "Neredeyse yirmi beş yıl oldu ve senden istediğim tek şey ona asla dokunmaman oldu," diyor, ses tonundaki ağırlık beni kırıyor. "Benim için öldün sen."

Ve böylece Austin topuklarının üzerinde dönerek çocukluk odamdan çıkıp gidiyor ve annemin kollarına düştüğümde beni darmadağın bir halde bırakıyor.

ASPEN

Kardeşim her zaman benim en büyük destekçim, en iyi arkadaşım ve başımın en büyük belası oldu ve şimdi soğuk bir yabancıdan başka bir şey gibi hissettirmiyor.

Seeneklerim tükendi.

Çocukluk odamdan hışımla çıktığı gün peşinden koştum. Onunla konuşmaya çalıştım, koluna yapıştım ve bir ocuk gibi beni dinlemesi için yalvardım ama beni silkeledi, arabasına bindi ve uzaklaştı. Aramayı denedim. Mesaj atmayı. Sosyal medyada ona ulaşmaya çalıştım, ta ki sonunda bundan bıkip beni engelleyene kadar. Neredeyse iki haftadır ses seda yok, sadece ondan da değil. Izaac da aynı şekilde soğuk davrandı. Austin'le arasını dzeltene kadar benimle görüşmeyi reddediyor ve elbette bu övgüye değer, ama ya ben? Canımın yanması ne olacak? Bu ikisi için de önemli değil mi?

Tanrım, son iki haftadır kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Pislik bunlar. Izaac'ın bana aşık olduğunu resmen kabul etmediğini biliyorum ama aşık olduğunu biliyorum. O zaman beni nasıl böyle dışlayabilir?

Kahretsin, acıtıyor, ama bu her zaman onun uzmanlık alanı olmuştur.

Austin'in kapısının önüne geldiğimde, kendimi bir dünya acıya hazırlıyorum. Telefonlarıma çıkıyor ve beni dinlemeyi reddediyorsa, bana başka seçenek bırakmıyor demektir. Bunu düzeltmeliyim.

Kardeşim dünyada en sevdiğim insanlardan biri ve ihanetimin onu yiyip bitirmesinden nefret etsem de, bunun geldiğini mutlaka görmüş ya da en azından yıllar boyunca bir olasılık olarak düşünmüş olmalı.

Izaac'a o kadar uzun zamandır aşığım ki, bunun olacağını nasıl göremez? Sadece küçük aptal bir aşktan bahsetmiyorum. Hayır, hepsi bu. Ruhu parçalayan, nefes kesen, ya hep ya hiç.

Hayata bakış açınızı sonsuza dek değiştirecek türden bir aşk değil. Önceliklerinizi bir perspektife oturtuyor ve artık o ezici mutluluğa bir anlığına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğime göre, parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Ve eğer bu Austin'in acı çekmesi gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun. Eğer beni söylediği şekilde seviyor ve değer veriyorsa, bunu benim için isterdi. Bu dünyanın sunabileceği en büyük aşkı yaşamamı isterdi.

Derin bir iç çekerek arabamdan iniyorum ve Austin'in evine bakıyorum. Izaak'ın evi kadar abartılı değil ama kesinlikle burun kıvrılacak bir şey de değil. Austin üniversiteyi bitirdiğinden beri canını dişine takarak çalışmış ve anne ve babasıyla dişe diş mücadele ederken, onların kendisine sürekli dünyayı sunma isteklerini reddederek istediği her şeyi gururla elde etmiştir. Bağımsız olmak için yola çıktı ve kendisi için inşa ettiği şey de tam olarak bu.

Burada gerçekten kaldığım nadir durumlara rağmen, benim için her zaman ev gibi hissettiren evin kapısına doğru ilerliyorum. Sinirlerim midemin çukuruna yerleşiyor ve korkup kaçmaya fırsat bulamadan yumruğumu kaldırıp parke kapıya vuruyorum.

Bir dakika bekliyorum ve bu süre hızla ikiye çıkınca dişlerimi sıkıyorum. O pislik beni görmezden geliyor.

Arabası garaj yoluna park etmişti ve aptal kapı zili kamerasının ışığına bakılırsa, burada dikilenin ben olduğumu biliyordu.

Kapıyı tekrar çalıyorum, bu sefer Izaak'ın kitabından bir sayfa alıyorum. "Beni dinleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum," diye sesleniyorum kapıdan. "Seni seviyorum Austin, bunu duymak istesen de istemesen de umurumda değil. Sen benim ağabeyimsin ve beni dışlamana izin vermeyeceğim. Benim için çok önemlisin, bu yüzden kaybolmamı istiyorsan önce kapıyı açıp beni dinlemen gerekecek."

Yalan söylemeyeceğim, arabama atlayıp buraya gelmeden önce bunu gerçekten düşünmemiştim. Evde olup olmayacağını bile bilmiyordum. Karanlıkta bir şansımı denedim ve neyse ki haklıydım. Yine de, burada olmasaydı, bu beni restorandan başlayarak gittiği diğer her yeri aramaktan alıkoymazdı.

Yanıt alamadım ve evin yan tarafına tırmanıp üst kattaki pencerelerden birini kırmanın ne kadar zor olacağını merak ederek derin bir iç çektim. Alt kattaki pencerelerle vakit kaybedecek kadar aptal değilim. Onları Fort Knox gibi kilitliyor, ama üst katta biraz daha rahat.

Kolay olmayacak ama sanırım birkaç efsanevi Kara Dul hareketi yapabilir ve kışımı içeri sokabilirim.

Geri adım atarak bakışlarımı Austin'in evinin en üst katına kaldırıyorum ve tüm pencereleri tarıyorum. Izaak kapımda beklemek zorunda kaldığında, bir azizin sabrına sahipti, ama ben bu niteliğe sahip değilim. Eğer tırmanacak bir şey bulabilirsem, o zaman-

İçeriden gelen tanıdık kapı kilit açma sesi hırsızlık planımı yarıda kesiyor ve sırtım kasılıyor. Vay anasını. Onunla gerçekten konuşmaya başladığımda ne olacağını düşünmek bir yana, gerçekten kapıya gelmesini bile beklemiyordum. Sadece kanatlanıp gidecektim ama belki de bir tür oyun planına ihtiyacım vardır. Gerçi sanırım artık bunun için biraz geç.

Kapı açılıyor ve ben öne doğru bir adım atıyorum ama Becs'in karşında durduğunu görünce duraklıyorum.

"Ne ..." Kaşlarım çatıldı, derin bir kafa karışıklığı beynimi bulandırdı. Aralarında başka bir şey olsaydı mutlaka bana söylerdi, değil mi? Austin benimle konuşuyor olsa bile bunu benden saklardı ama onun saklayacağını hiç düşünmemiştim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Merak etme. Ağabeyinin pantolonuna tekrar girmeye çalışmıyordum," diyor ben daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan. "Sadece son iki haftadır ne kadar kırgın ve üzgün olduğunu görmek beni incitıyor ve düşündüm ki belki mantıklı bir ses olabilirim ona ulaşabilir ve aranızdaki uçurumu kapatmaya yardımcı olabilirim."

"Ve?" Biraz fazla umutlu bir şekilde söylüyorum.

Ürperiyor ve tüm o umutlar yere düşüp milyonlarca ateşli parçaya ayrılıyor. "Bırakın kabullenmeye başlamayı, düşünmeye bile hazır olduğunu sanmıyorum," diyor bana doğru adım atıp sıcak bir şekilde sarılmadan önce. "Gitmem gerek, ama yanlışıyla kapıyı açık bırakacağım ve eğer içeri girmeye karar verirsen

şansını denemek istiyorsan, bu senin ayrıcalığın, ama bil diye söylüyorum, bunun hoş bir şey olacağını sanmıyorum."

"Teşekkürler," diyorum ağır bir iç çekişle o uzaklaşırken.

"Başka bir şarap gecesine ihtiyacın olursa beni ara. Sarhoş olur ve bu lanet çocuklar hakkında konuşuruz," diyor ve Austin'in verandasından çıkıp kapıyı söylediği gibi açık bırakıyor.

Açık kapıya bakıyorum, sinirlerim midemin derinliklerinde fokurduyor.

Eh, işte hiçbir şey gitmiyor.

Eşikten adımımı atarak Austin'in evine hoş geldin diyorum ve onu oturma odasında otururken bulana kadar sessizce evin içinde ilerliyorum, ayağını sehpaye dayamış ve kendisi için üzgün görünüyor. Odaya girdiğimde beni duyunca sinirli bir şekilde iç geçirdi ve ayağa kalktı. "Sana söyledim, istemedim-"

Austin sonunda bakışlarını kaldırıp içeri girenin Becs değil de ben olduğumu fark edince sözünü kesiyor. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye çıkışıyor, kanepenin etrafından hışımla dolanıyor ve bana öfkeli bir bakış fırlatıyor. "Seni görmek istemediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Evet, yüzümün tam ortasına yumruk attın, o yüzden en azından pislik gibi davranmayı bırakıp bana en azından iki dakikanı ayırabilirsin," diye karşılık verip aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Bakışları yanağımdaki sararmış morluğa kayıyor ve gözlerindeki suçluluk titreşimi bana bunu düzeltmek için hala bir şansım olabileceğini söylüyor. Ama o şans da geldiği gibi çabucak gitti. "Sana hiçbir şey borçlu değilim," diyor bana. "Yüzüne vurduğum için özür dilerim ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sen benim en iyi arkadaşımı beceriyorsun. Güvenime ihanet ettin ve arkamdan iş çevirdin."

"Özür dilerim," diyorum ona. "Bir anda oluverdi. Bunu kastetmemiştim."

."

"Ne?" Alay ediyor. "Bacaklarını açıp onu içeri davet etmek istemedin, değil mi? Senin sorunun ne Aspen? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bir de benim açımdan bak. Hayatın boyunca kendini onun önüne attın ve artık çocuk olmadığın için kıcını onun yüzüne doğru sallayıp yemi yutmasını bekledin."

"Bu değil-"

"Bunu haklı çıkarmaya çalışma bile. Senden faydalaniyor, Aspen. Bunu göremeyecek kadar nasıl aptal olabilirsin? Sen hayatını yaşarken o birileriyle yatıyor ve bunca zaman sonra nihayet seni seveceğini mi sanıyorsun? Gerçeklik kontrolü. Sevmiyor," diye kükrüyor Austin, her kelimesi kalbime saplanıyor ve beni nutkum tutulmuş halde bırakıyor. "Bahsettiğimiz kişi Izaac Banks. Onu ne kadar zamandır tanıyorsun? Hiç bir kadını nemsemiğini gördün mü? Sikeyim hayır. Bunu yapabilecek biri değil, zaten bu yüzden seni o piçin yakınında bile istemedim."

"Bu adil değil. Onu hayatım boyunca sevdim."

"Umurumda değil Aspen, çünkü sonuçta o da seni asla sevmeyecek. Neyi anlamıyorsun? O bunu yapabilecek biri değil. Bir kadını nasıl seveceğini bilmiyor ve onun ışığı görmesini sağlayacak kişinin sen olmayacağın da kesin. Yani tebrikler. Tek yaptığın, bacaklarını kapalı tutamadığın için ömür boyu sürecek bir arkadaşlığı yok etmek oldu."

Elimi çekiyorum, yüzünde sallanıyor ve avucumun acımasına neden oluyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bilmiyor muyum?" diye alay ediyor, çenesini sıkarak. "O zaman aydınlat beni. Eğer seni gerçekten seviyorsa, nerede o zaman? Çünkü onu burada senin için savaşmak üzere kapımı kırarken görmediğime eminim." İçimde bir korku patlıyor ve ne dediğini gerçekten duyduğum için bir adım geri çekiliyorum. Izaac benim için savaşmaya çalışmadı. "Hayır," diyorum,

Başımı sallayarak. "O beni seviyor. Ne hissettiğimi biliyorum."

"Doğru," diye homurdanıyor Austin, sanki ayakkabısının altındaki bir pislikten başka bir şey değilmişim gibi bakıyor bana. "On iki yıldır ona deli gibi aşıksın, ama onu gerçekten tanı mıyorsun, benim tanıdığım gibi değil, ve sen, onun için bir bok ifade etmiyorsun. Sen kolay bir sikişsin, tıpkı ona kendini atan diğer tüm kadınlar gibi. Bu utanç verici. şimdi şöyle olacak. Onunla ne halt ediyorsan bitireceksin ve onu bir daha asla görmeyeceksin. Ondan sonra belki konuşuruz. O zamana kadar, defol git. Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Her parçam paramparça olurken, ruhumun zaten kırık olan parçalarını karartarak yere düşüyorum. Boğazımın ortasında ağır bir yumru oluşup nefes almayı neredeyse imkânsız hale getirirken gözlerimden yaşlar fışkırıyor, yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

Nasıl bu kadar zalim olabilir?

Ben bir utanç kaynağıyım. Beni asla sevmeyecek. Burada benim için savaşmıyor.

Austin haklı.

Ve ben bir aptaldan başka bir şey değilim. Tek yaptığım kendimi itilmek için hazırlamak oldu. *Bunun* bir olasılık olduğunu *biliyordum, ama hissettim*. Aramızdaki bağ gerçektir. Bunu hayal bile edemezdim. Ve beni boş odasında öpüp yatağına götürdüğünde . . . Bunun bir anlamı vardı. Öyle olduğunu biliyorum.

Ama eğer Izaac benim için gerçekten bir şeyler hissetseydi, o zaman kesinlikle burada olur, bunu düzeltmek için elinden geleni yapar, Austin'in onayını almak için savaşırdı. Peki hangi cehennemde o?

Yıkım, Austin'in zemininde ufalanmış bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar beni kavırıyor ve sonra arkasına bile bakmadan kardeşim uzaklaşıyor, beni kendime acımam ve kalp kırıklığım içinde yuvarlanmaya bırakıyor.

Sonunda kendimi ayağa kaldıracak gücü bulana kadar neredeyse yirmi dakika geçiyor. Austin'den uzaklaştığı andan beri haber almadım ya da onu görmedim, tek bildiğim onun haklı olduğu. Izaac'la ilişkiyi bitirmek zorundayım. Her şeyi kafamda hayal ettim.

Benim için savaşmaya çalışmadı.

Izaac en başından beri beni asla sevmeyeceği konusunda uyarmıştı, belki bir şeyler hissediyordur ama kendisi de söyledi, sevmeyi bilmiyor ve ben de onun söylediklerini duyamayacak kadar kör, aşık bir aptaldım.

Topuklarımda üzerinde dönüp ön kapıya doğru ilerlerken her parçam ağrıyor, her adımım bir öncekinden daha ağır, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ben ve Izaac, biz bittik. Austin beni en iyi arkadaşının kollarında bulunduğu an bitmiştik. Daha başlamadan bitmiştik.

Bu ilişkiyi ona ben dayattım. Elbette, tamamen bir tesadüf olarak başladı, ama daireme girdiği ve Vixen'e ikinci ziyaretim sırasında olanlar için onu affetmemi istediği gün, onu geri çevirmeliydim. Bana öğretmesini asla talep etmemeliydim. İlişkimizi bitirebilirdik ve er ya da geç her şey normale dönerdi.

Ama şimdi her şey mahvoldu.

Austin beni bir daha asla masum küçük kız kardeşi olarak görmeyecek. Beni asla eskisi gibi sevmeyecek ve arkadaşlıklarına gelince, artık onu kurtarmanın bir yolu var mı bilmiyorum.

Ağır bir kalple arabama doğru yürüyorum ve artık hoş karşılanmadığım evden uzaklaşırken, nereye gittiğimi bilmeden otomatik pilotta sürüyorum, önemli olan tek şey Austin'den uzakta olmak.

Bana olan sevgisinin bizi ayakta tutmaya yeteceğini sanmıştım. Hâlâ bana tutunacağını ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceğini sanıyordum. Kızgın olduğunu biliyordum, ama bu . . . Hiç bu kadar kırılmış hissetmemiştim.

Saatlerce araba kullanıyorum, depom neredeyse boşalana kadar otoyolda gidip geliyorum, annem ve Becs'ten gelen telefonları ve mesajları görmezden geliyorum. Muhtemelen sadece hayatta olduğumdan emin olmak istiyorlar, ama ben hayatta mıyım? Bundan sonra ne söylemem gerekiyor? Kendimi hayatta hissetmediğimden eminim.

Sonunda durduğumda saat onu geçiyordu. Saatlerce ağlamaktan gözlerim şişmiş ve ağrıyor ve göğsüm ... sadece boş hissediyor, ama pencereden Izaac'ın evine bakarken, boşluk büyük bir kalp acısı uçurumuna dönüşüyor.

Arabamdan indiğimde, kendimi birkaç dakikalığına kapalı sürücü kapısına yaslanmış ve sadece evine bakarken buluyorum. Izaac'la bir hayat kurmakla ilgili kurduğum tüm hayallerin aslında hiçbir önemi olmadığına kendimi ikna etmek çok zor. Sonra kapıya doğru yürüyüp istediğim her şeye bir son verecek cesareti bulamadan kapı açılıyor ve Izaac beliriyor, en az benim hissettiğim kadar kırılmış görünüyor.

Yüzünde acımasız bir ifade var ve eşikten adımını atıp bana doğru ilerlediğinde en kötüsüne hazırlanıyorum.

İşte bu kadar. Başından beri yapması gerektiği gibi bırakıyor.

Bu iyi bir şey. En azından bunu yapan o olacak, böylece kendi kalbimi parçalara ayırmak zorunda kalmayacağım. Böylesi daha iyi ve bir gün, belki yıllar sonra, her şeyle barışabileceğim, ama lanet olsun, uzun bir süre acıtacak.

Önümde ilerlerken gözleriyle zar zor buluşabiliyorum ve tam beni parçalara ayıracak sözleri söylemesini beklerken bir adım daha atıp beni kollarına çekiyor. Vücudu benimkine doğru kıvrılıyor ve beni orada tutuyor, eli başımın arkasında, yüzüm onun güçlü göğsüne çarparken, atan kalbinin sesinden başka hiçbir şey duymuyorum. "Seni kaybetmek istemiyorum, Birdy."

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum, nereye varmaya çalıştığından emin değilim.

"En başından beri seni incitmek istemediğimi söyledim," diyor diğer eliyle belimi kavrarken. "Ve şimdi başka seçeneğim yok."

"Izaak," diye nefes alıyorum, göğsündeki elim kumaşın içine giriyor, ağzından çıkacak kelimeleri duymaya hazır değilim.

"Özür dilerim, Aspen. İşin bu noktaya gelmesine asla izin vermemeliydim. Bana karşı ne hissettiğini her zaman biliyordum ve bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemene rağmen, değiştireceğini biliyordum. Daha da bağlanacağını bilerek devam etmesine izin verdim."

"Yapma," diyorum, sesim titreyerek. "Hiç hissetmemiş gibi davranmaya başlama. Hissettiğini biliyorum."

"Yapmadığımı söylemeye çalışmıyorum. Sanırım artık bunu inkâr edemeyeceğim bir noktadayız. Senin için hissettiklerim, Aspen... bunun kolay olamayacağı beni öldürüyor. Seni öylece süpürüp atamam ve sana benim diyemem. Austin yirmi beş yıldır benim en iyi arkadaşım ve bu konuda ne hissettiğime ve bunun seni nasıl parçalayacağını bilmeme rağmen, ailenin evinde söylediklerimin arkasındayım. Austin kabul edene kadar bunu seninle yapamam."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve o aceleyle onları siliyor. "Bunu asla kabul etmeyecek," diyorum ona.

Izaak başını sallıyor ve göğsümde bir anlayış belirliyor. "Biliyorum."

"Yani, bu kadar mı?" Kollarını iterek ağlıyorum. "Hiç olmamış gibi davranmaya devam edeceğiz."

"Yapmak zorundayız."

Arkamı dönüyorum, parçalanmadan ona bakamıyorum bile. Sanki hiç önemsememişim gibi kalbimden geriye kalan azıcık şeyi de bir kenara atıyor. Arkamdan yaklaşıyor, kollarını belime doluyor ve ikimiz de uzaklaşmak istemediğimiz kırık bir sessizlik içinde duruyoruz.

"Austin kendimi sana pazarladığımı ve senin de benden faydalandığını düşünüyor," diye mırıldanıyorum. "Seninle görüşmeye devam ettiğim sürece benimle işinin bittiğini söyledi."

"Siktir," diye nefes alıyor Izaac, beni kollarının arasında döndürerek. Çenemi tutuyor ve kırmızı çerçeveli gözlerim onunkilere kilitlenene kadar kaldırıyor. "Senden faydalandığımı mı düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Austin dedi ki-"

"Austin'in ne dediği umurumda değil," diyor bana. "Senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Karanlık bakışlarını parçalanmadan tutamayınca, elim kumaşın altından kayarken bakışlarımı gömleğine geri indiriyorum, karın kaslarının üzerinden geçerek göğsüne kadar ilerliyor ve avucumun altındaki sıcaklığı hissediyorum. "Sanırım senden faydalanan bendim," diyorum ona. "Bana gelip seni affedebilmem için bir yol sordun ve ben de seni içinden çıkamayacağını bildiğim bir köşeye sıkıştırdım. Bunu sana zorla kabul ettirdim ve her geri çekilmeye çalıştığında seninle kavga ettim. Başından beri beni asla istediğim gibi sevmeyeceğini söyledin ve ben dinlemedim."

"Bundan böyle böyle düşünerek uzaklaşmanı istemiyorum," diye mırıldanıyor. "Bu şekilde düşünmediğime eminim ve herhangi bir noktada hayır demek isteseydim, derdim. Bencillik ettim. Seni tattım ve kelimenin tam anlamıyla daha fazlasını istedim."

"Ve şimdi istemiyor musun?"

"İstemediğimden değil. *Yapmayacağım.*" diyor bana. "Birlikte, aileni paramparça etmeden bu işi yürütemeyiz ve bunu onlara yapmayacağım, sana da yapmayacağım. Seni ihtiyacın olan şekilde sevebilecek birini hak ediyorsun. Kapıdan birlikte girebileceğin ve aileni kargaşaya sürüklemeyecek birini. Ya da sırf onunla birlikte olmak için yalan söylemek zorunda kalmayacağın birini. Bu beni öldürecek ama bunların hepsini senin için istiyorum. Birine aşık olmak bu kadar zor olmamalı, Birdy. Bu kadar zor olmamalı."

Birinin seni sevdiğini söylemesi için bu kadar mücadele etmek." Ağır bir nefes alıyor, uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyor. Elim göğsünden düşüyor ve bakışlarımla buluştuğunda bakışları perili. "Ben çok kırıldım. Sorunlarım var Aspen. Asla ortadan kalkmayacak köklü sorunlar ve evet, seninleyken onlar yokmuş gibi davranabiliyorum ama varlar. O yüzden git, Aspen. Git ben olmayan birine aşık ol. Git mutlu sonunu yaşa, çitli büyük bir ev inşa et ve bana hiç benzemeyen çocuklar doğur."

Ağzından çıkan her kelime işkence, ama çitli evler ya da çocuklar hakkında hiç konuşmadık ve bizim için istediği hayalin bu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum - aptalca bir şekilde gerçekleştirebileceğine inandığı hayal.

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldıyorum. "Beni sevdiğini biliyorum, Izaac. Bana her dokunduğunda bunu hissediyorum. *Sen bana aşıksın*. Beni kendinden uzaklaştırma."

"Yapmak zorundayım."

Kıçım arabamın kenarına çarpana kadar kendimi geri geri giderken buluyorum. "Yanılıyorsun," diye nefes alıyorum, tüm dünyam yanıp kül olurken sızlanıyorum. "Sen kırılmadın ve beni ne kadar itersen it, her zaman sen olacaksın. Sensiz benim için mutlu bir son yok."

Başını sallıyor, gözlerinde yıkım var. "Sadece git, Aspen. İşimiz bitti."

Ve gözlerimden yaşlar süzülerek arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

ASPEN

Becs bana bakıyor, küçük tekila shot'ını alıp dudaklarına götürürken dudaklarında bir büzölme hissediyor. "Yani, uhh," diyor, limonu emmeden ve elinin arkasındaki tuzu yalamadan önce boğazından aşağı süzülen yanıkla başa çıkmak için duraklıyor. "Kardeşin az önce mesaj attı. Görünüşe göre, Izaac'la ikinci raunda çıkmak için bu gece Vixen'a gidiyor."

Lanet olsun.

"Onlara iyi şanslar," diyorum ve barın öbür ucuna uzanıp shot'ımı alıyorum. "Umarım birlikte mutlu olurlar."

Ben atışımı yaparken Becs gülüyor. "Bundan şüpheliyim. Geleceklerinde bir uzlaşma göremiyorum. En azından yakın zamanda," diyor. "Austin garajında spor yapıyor ve kum torbasının canına okuyor, bu yüzden Izaac'ın kaburgalarını bir kez daha kıracağından eminim."

"Keşke onu uyaracak kadar umursayan biri olsaydı," diyorum, barmenin shotlarımızı doldurmasını izlerken ve her birimiz ellerimizin arkasına tuz dökerken sersemliyorum.

Becs duraklayıp derin bir iç çekmeden önce, "İşte ruh bu," diyor. "Yani, ikisinin birlikte olması biraz ateşli olurdu."

Becs'in ağabeyim ve Izaac'la birlikte sıcak ve terli bir kavgaya tutuşması düşüncesinden tamamen tiksiniş bir halde, "Ben olsam sıcak kelimesini kullanmazdım," diyorum. "Ama yalan söylemeyeceğim, bunun için duvarda bir sinek olmayı umursamazdım."

İki kadehi alıp birini bana uzatırken gözleri parlıyor. "O zaman gidelim," diyor aşırı heyecanlanarak. "Daha önce hiç

yaşlar. Vixen'ı özledim. Biraz çıldırabilir, sonra da erkekler sevişirken barın arkasına saklanabilirdik. Gerçekten, bu bir kazan-kazan durumu."

Tekilanın başıma hücum ettiğini hissederken, uzattığı elindeki shot'ı nazikçe alıyorum. "Yani, bana gidip Bay Sonsuz'u bulmamı söyledi. Hayalimdeki erkeğin şu anda Vixen'in VIP barında beni beklemediğini kim söyleyebilir?"

Becs sırtlıyor, çantasını barın üzerinden alıp ayağa kalkıyor. Shot'ı alıyor ve yudumlarken yüzünü buruşturuyor. Küçük shot bardağını yere çarpıyor. "Oh, evet. Bu iyiydi," diyor yüzünde geniş bir sırıtış belirmeden önce. "Biliyor musun, senin şu Izaac çok kıskanç bir yaratık. Gelecekteki Bay Sonsuz'unla biraz eğlendiğini görürse ne yapacağını bilemeyiz."

Ben de sırtıyorum. Izaac başka biriyle birlikte olmamı istiyorsa, ben neden istemeyeyim? Başka bir erkekle fiziksel ilişkiye girmeye ne yakınım ne de bunu istiyorum ama henüz Izaac'tan vazgeçmeye hazır değilim. Seçeneklerimi başka erkeklere açtığımı görmek onun ihtiyacı olan tekme olabilir.

Becs haklı, Izaac kıskanç bir yaratık. Bir Tinder randevusuna çıkacağımı düşünmesi bile yardım için Austin'e gitme riskini göze alması için yeterliydi. Harrison'la çıkmamamın onu delirttiğinden bahsetmiyorum bile. Vixen'in kapısından içeri öylece girsem bana zaman ayırmaz ama zayıflıklarıyla oynayarak onu kendime çekersem, o zaman onu tekrar kendime çekme şansını yakalayabilirim.

"Bu berbat bir fikir," diyorum ona bar taburesinden kayarken, kesinlikle geri adım atmaya niyetim yok. Artık küçük tohum ekildiğine ve ona gözlerimi dikme düşüncesi elimde olduğuna göre, artık beni durduracak bir şey yok.

"Biliyorum. Heyecan verici değil mi?" diye gülerek kolunu benimkine doluyor. "Ayrıca, en kötü ne olabilir ki? Biri sana yaklaşırsa ve sen bunu hissetmezsen, hayır teşekkürler dersin ve barda içmeye devam ederiz. Ve eğer biri sana yaklaşırsa ve bu senin kızlık organlarında karıncalanma hissetmene neden olursa, o zaman nereye gittiğini gör. Ama tercihen özel olarak. Kardeşinin ne yapacağını hayal edebiliyor musun?"

içeri girip seni yabancı bir adamla sevişirken görse ne yapardı? Zaten gergin."

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, nasıl bu kadar kolay gidebileceğini hayal edebiliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bana attığı acımasız sözlerden sonra, acı çekmeyi hak ediyor. Bunu gerçekleştirmek için başka bir yol bulmam gerekecek. Izaac'a beni başka bir adamla izletmeye razıyım ama Austin'in bunu görmesini sağlamak? Kesinlikle hayır. Benim bile geçmeyeceğim bazı çizgiler var. "Bu tam bir felaket olacak."

Becs sırtıyor. "Evet, öyle."

Bardan çıkıp yola doğru tökezlerken ikimiz de gülüyoruz.

Becs bize bir Uber bulmaya çalışıyor ve ben de beklemek için kaldırıma çöküyorum. Geceyi içerek geçirdikten sonra bir yere yürümek konusunda dersimi fazlasıyla almıştım. "Umarım Izaac'la ikinci tura çıktıktan sonra Austin'i kendi özel küçük adamın haline getireceğini düşünmüyorsundur."

"Neden olmasın?" diye soruyor, yanıma çökerken dudaklarında bir sırıtma oynuyor. "Onu sakinleştirecek birine ihtiyacı olacak. Ayrıca senin orada olduğunu öğrenirse ortalık karışır ve ağabeyin kötü davrandı diye bir hafta daha somurtmana izin veremem."

Gözlerimi deviriyorum. "O sadece kötü biri değildi."

"Biliyorum," diyor ağır bir iç çekişle. "Ve sana söylediği hiçbir şeyi kesinlikle mazur görmüyorum ama o da o anın sıcaklığıyla öyle söyledi. Çok sinirliydi ve kendini kaybediyordu. Eninde sonunda kendine gelecektir ve geldiğinde eminim dizlerinin üzerine çöküp af dileyecektir. Sadece oraya varmak için biraz zamana ihtiyacı var. Ayrıca, restoranına senin adını veriyor. Bunun bir anlamı olmalı. Birini gerçekten sevmiyorsan böyle bir şey yapmazsın ve o da seni gerçekten seviyor. Sadece canı yanıyor."

"Nasıl hissettiği hakkında çok şey biliyor gibisin," diye mırıldandım.

"Çünkü Çarşamba gecesi yanlışlıkla ve bilerek onun evine gitmiş olabilirim."

Çenem düştü ve en iyi arkadaşıma bakakaldım. "Ne yaptın?"

"Biliyorum. Özür dilerim," diyor ağır bir iç çekişle. "Ama onda bir şeyler var. Kendimi geri çekmeye çalışıyorum ama sonra telefonum ondan gelen sevimsiz bir mesajla çalıyor ve o aptal sırıtış uzuyor

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan liseli kızlar gibi kıkırdamaya başlıyorum. Benim sorunum ne bilmiyorum, Aspen. Daha önce hiç böyle birinden hoşlanmamıştım ve gerçekten hoşlanmamaya çalışıyorum çünkü seni incitmek istemiyorum ve ben sadece Böyle erkeklerden hoşlanmıyorum. Bana neler oluyor böyle? İkinci kez asla geri dönmem ve bunun kaçınılmaz olduğunu, karşı koyamayacağımı söylediğini biliyorum, ama sadece abarttığını sanıyordum. Şimdi kafamda söylediğin *aileye hoş geldin* saçmalığı dönüyor ve açıkçası çıldırmak üzereyim. Durdur şunu. Ben *birine aşık* olacak türden bir kız değilim, özellikle de en iyi arkadaşımı ağlatan pisliklere."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bunun kaçınılmaz olduğunu söylerken gerçekten şaka yapmıyordum. Austin tam bir baş belası ve hayatımda ondan hiç bu kadar nefret etmek istememiştim ama o aynı zamanda benim kardeşim ve içten içe haklı olduğunu biliyorum. Kendine gelmesi için zamana ihtiyacı var ve her şey normale döndüğünde, onun mutlu olmasından başka bir şey istemeyeceğim. Eğer bunu onun için yapabilecek kişi sensen, o zaman bundan uzaklaşmanı istemiyorum. Ayrıca, korkutucu olduğunu biliyorum ama en azından denemeyi kendine borçlu değil misin?"

"Siz barıştıktan sonra deneyemez miyim?"

Uber yanaştığında ona "Bunun böyle olacağını sanmıyorum," diyorum. "Şimdi ve burada yaşa, Becs. Tüm yapışkan iyiliğe teslim ol, ama Hemsworth Tanrılarına yemin ederim, eğer kazara ikinizi görürsem, ikiniz de benim için ölürsünüz."

Becs beni kaldırımdan çekerken gülüyor. "Kalbimin üstüne yemin ederim ki ölmeyi umuyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve Uber geldikten sonra Vixen'in önünde durmamız sadece birkaç dakika sürüyor. Becs yerinde duramıyor, açıkçası ben de duramıyorum ama içimden bir ses bunun çok farklı sebepleri olduğunu söylüyor. Sinirlerim vücudumu sarıyor. Bu gerçekten aptalca bir fikirdi.

Izaac bana bakıp hemen sonsuz aşkını ilan edecek değil ya. Bunun için uğraşmam gerekecek.

Becs elimi tutuyor ve beni ara sokaktan Vixen'e doğru sürüklüyor. "Tanrım, buraya gelirken hep çok heyecanlanıyorum," diyor. "Ama kargaşa yaratmadan önce içiyoruz."

"Kulaklarıma müzik gibi geliyor."

Kapıya ulaştığımızda içeri giriyoruz ve birkaç dakika içinde Casey'nin alaycı tavrına gözlerimi deviriyorum. Bileklerimizde güzel altın pullarımızla kapıdan içeri girerken Becs bana meraklı bir bakış fırlatıyor. "Bu da neydi böyle?" diye soruyor, Casey ile aramızdaki açık düşmanlığa atıfta bulunarak.

"Açıkçası pek emin değilim," diyorum ona. "Ama tahminimce o da Izaak için benim kadar deli oluyor ve bu durumda, aynı yalnız teknede sıkışıp kaldığımızı, ikimizin de görünürde tek bir varış noktası olmadan akılsızca denize doğru s r klendiğimizi düşünürsek bana biraz daha nazik davranacağını düşünebilirsin."

"Kulağa kaltak gibi geliyor." "Oh,  yle."

Kulübe doğru ilerlerken doğrudan VIP girişine sapıyoruz ve merdivenlerin başındaki güvenlik görevlisine altın güve pullarımızı gösterdikten sonra bizi içeri buyur ediyor.

Müziğin tanıdık heyecan verici vızılıtsı damarlarımda dolaşıyor ve hissettiğim kalp kırıklığına ve Izaak'a duyduğum bu delice  zleme rağmen, burada başardığı her şeyle ne kadar gurur duyduğumu inkar edemiyorum. Hem de tüm kulüpleriyle. Tüm bunları sıfırdan inşa etti ve görünürde bir son görmüyorum. Ülkedeki her eyaleti fethedene kadar devam edecek. Bu işi uluslararası boyuta taşımak isterse hiç şaşırmam.

"Vay anasını," diyor Becs en alt basamağa ulaşıp VIP salonuna girdiğimizde. "Yemin ederim, buraya her geldiğimde daha da güzelleşiyor."

"Bu gece gerçekten katılmayı planlıyor muydun?" Bileğindeki yeşil banda bakarak soruyorum, kulübün ortasında birden fazla partnerle gösteri yapmaya hazır olduğunu tüm dünyaya bildiriyor. "Belki de buradaki ilk gecenin bir tekrarı?"

"Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum," diyor, benim bileğimdeki aynısı olan bilekliği çekiştirerek. "Sanırım geçen sefer de öyle yaptığım için istedim, ama sanırım oturup izleyebilirim."

"Vay be," diyorum, bara doğru ilerlerken ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. "En iyi arkadaşıma ne oldu böyle?"

Becs gözlerini deviriyor ve hızlıca içkilerimizi sipariş etmeden önce yerimize oturuyoruz ve her zamanki gibi önümüze mükemmel yapılmış iki Cosmos geliyor. İçkilerimiz elimizde, bar taburelerinin üzerinde dönüyoruz ve etrafımızdaki ilgi çekici manzaralara bakarken, kulübün diğer ucundan tanıdık bir bakış hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve omzumun üzerinden baktığımda Izaac'ın güvenlik görevlilerinden biriyle ayakta durduğunu görüyorum, ne derse dinliyorum ama tüm dikkatini bana veriyor.

Yanıma gelmek için bir hamle yapmıyor ama karanlık gözlerinde sorular titreşiyor. Burada ne işim var? Sadece bir arkadaşımın içki mi içiyorum yoksa oyun oynamaya mı geldim? Onun için mi buradayım? Yoksa farklı bir şey için mi buradayım, farklı *biri* için mi?

Konuşmasını bitirdiğinde, karanlık bakışları benimkilere kilitlenmiş bir halde kulübün içinde dolaşmaya başlıyor ve ben de bakışlarımı kaçırıp onu içime çekmekten kendimi alamıyorum. O kadar iştah açıcı ki. Ayrılmamızın üzerinden bir hafta bile geçmedi. O hırıltılı, derin sesi duyalı bir hafta oldu. Ellerini vücudumda hissedeli bir hafta oldu ve ben hiç bu kadar çaresiz olmamıştım.

Ona ihtiyacım var.

Ama buraya ona ne kaybettiğini göstermeye geldim ve ben bu kadar çabuk vazgeçecek biri değilim.

"Seni tekrar göreceğimi umuyordum," diye gürlüyor derin bir ses VIP salonundan, açgözlü gözlerimi Izaac'tan kaldırıp barda Becs'in arkasında duran adama çevirmeye zorluyor beni. Bir an için bunun Ryatt Markin olduğunu düşünüyorum, kulübe girdiğim anda beni takip etme eğilimini sürdürüyor, ama Becs'in çok yakından ve kişisel olarak ilgilendiği farklı bir yüzle karşılaşıyorum.

"Selam," diyor onu şimdiye kadar parçası olduğu en iyi grup projesine mutlu bir şekilde ikna eden adama. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Aynı şey senin için de söylenebilir," diye mırıldanıyor adam, karanlık bakışları benimkilere yönelirken, Becs'e geri dönmeden önce gözleri kapüşonlu ve derin bir ilgiyle dolu. "Seni korkutup korkutmadığımı merak etmeye başlamıştım."

"Hiç de değil," diyor yanakları kızarak. "Kesinlikle unutulmayacak bir geceydi."

"Tekrar bir performansla ilgileniyor musun?" diye mırıldanıyor, parmakları teninde geziniyor.

"Ben ... uhh. Beni yanlış anlama, gerçekten istiyorum. O gece . . . vay canına. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ama birini bekliyorum ve belki o buraya geldiğinde . . ."

Adam gülüyor. "Başka bir şey söyleme," diye azarlar. "O bakışı bilirim.

Özel birini bulmuşsun."

Becs'in yüzü kızarır. "Vay be. Acele etmeyelim. Böyle büyük suçlamalarla bir kızı korkutmaya kalkma," diyor ve ben onun acısına gülerken, kulübün öbür ucundan gelen ağır bakışları umutsuzca görmezden gelerek Cosmo'sundan açgözlülükle uzun bir yudum daha alıyor. Oynamaya hazır olmadığına genellikle yaptığı gibi ofisine çekilmemesi garip.

"Peki ya sen?" diye soruyor adam, Becs'in etrafından dolanıp bana elini uzatırken bakışları benimkilerde, göz kamaştırıcı gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Caesar."

Elini tutuyorum, ağır bakışları altında yanaklarım kızarıyor. "Ben Aspen."

"Güzel bir kız için güzel bir isim."

Lanet olsun. Aptal yanaklarım. Yanmayı hissediyorum ama Izaak'ın bakışlarını da kafamın arkasına saplanan iki lazer gibi hissediyorum. "Teşekkür ederim."

Bakışları yeşil bilekliğe düşüyor. "Yeşil giyiyorsun," diyor.

"Takıyorum," diyorum başımı sallayarak ve Cosmo'mu dudaklarıma götürüyorum. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Caesar başını sallıyor. "Ağırdan alacağız," diyor ve bana tekrar elini uzatıyor. "Biraz daha özel bir yere gitmek ister misin?"

Bakışlarım Izaak'a kayıyor ve onun yavaşça başını sallamasını izliyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu yaptığının farkında olup olmadığını bile bilmiyorum, ama onaylamaması ayağa kalkıp elimi onunkine koymama neden oluyor.

Caesar beni VIP salonunda küçük bir oturma alanına doğru götürüyor ve içime sinirler yerleşmeye başlıyor. Burası biraz sıkışık ve çok fazla insana izin vermiyor.

Geçen sefer Becs'le birlikte olduğu geniş açık alan. O gece yanında en az dört erkek vardı ama bu alan en fazla üç kişiye izin verecek. Gerçi şu ana kadar partiye kimseyi davet etmek için bir hamle yapmadı.

Bardağı önümüzdeki küçük masaya koymadan önce elimden alıyor. Beni rahatlatmak için oturmamı istemesini bekliyorum ama bunun yerine arkama geçip bedenimi Izaac'ın göz hizasına getirecek kadar ayarlıyor.

Caesar'ın elleri belime düşüyor, dudakları boynumda geziniyor. "Mmmm, güzel Aspen. İlahi kokuyorsun," diye mırıldanırken eli kalçamdan aşağı iniyor ve çıplak tenimi okşuyor. Izaac'ın ellerinin vücudumda, dudaklarının boynumda olduğunu hayal etmekten kendimi alamayarak nefesimi içime çekiyorum ve tekrar onun içinde eriyorum.

Parmakları elbisemin spagetti askısını buluyor ve dudakları açıkta kalan tenimde gezinmeden önce yavaşça omzumdan aşağı yuvarlıyor. Dizlerim titriyor ve eli belimi kavradığında başka bir bedenin yanıma girdiğini hissediyorum.

Nefesim kesiliyor ama ben daha ne olduğunu anlayamadan elleri üzerimde, hassas tenimin üzerinde geziniyor. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini inkâr edemem ama bakışlarım Izaac'a döndüğünde bunun yanlış olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Çok yanlış.

Izaac'ın bakışlarında öfke parıldıyor, elleri yanında kenetlenmiş ve kanıtlamaya çalıştığım saçmalık her neyse işe yaradığı açık. Onların her hareketini izliyor, ellerinin zaten kendisine ait olanı sahiplenişini, dudaklarının çok aşına olduğu teninde dans edişini izliyor.

Lanet olsun, çok iyi hissettiriyor ama onlar o değil.

Izaac'ın bakışları tekrar benimkilere yöneliyor ve orada gördüğüm acı, bütün hafta boyunca aynadan bana bakan ıstırapı yansıtıyor ve bir parçam devam etmek istiyor, bunu ne kadar ileri götürebileceğimi görmek istiyor, ama diğer parçam - mantıklı parçam - durmam gerektiğini biliyor. İstedğim bu değil ve tek yaptığım ona ve kendime zarar vermek.

Sezar'ın eli kalçamın üzerinden aşağıya kayıyor, tekrar kalçama değene kadar aşağıya iniyor, ancak bu sefer aynı izi takip ederek yukarı çıkmıyor, parmakları kalçama doğru yaklaşıyor.

Çekirdek, amıma değdiği ve kalçalarım tepki olarak sarsıldığı anda Izaak dönüp uzaklaşıyor.

Acı içimi parçalıyor ve gözleri üzerimde olmadan büyü bozuluyor ve tek hissettiğim kirli olmak oluyor. "Dur," diyorum, vücudum geriliyor. "Dur, lütfen."

İki adam hemen geri çekiliyor, sanki onları fiziksel olarak incitmişim gibi elleri vücudumdan uzaklaşıyor ve ben dönüp bakıyorum, gözlerim çoktan yaşlarla dolmaya başlamış. Bunu düzeltmem gerekiyor. Bunun iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebildim? Izaak asla beni bu şekilde incitmeye çalışacak kadar alçalmazdı.

"Vay canına, güzel kız, her şey yolunda mı?" Caesar sordu. "Canını yakmadık değil mi?"

"Hayır, hiç de değil," diyorum onlara, gözlerimdeki pişmanlığı görmelerine izin vererek. "Özür dilerim. Ben sadece ... Berbat haldeyim. Bu gece buraya gelmekle hiç işim yoktu."

"Başka bir şey söyleme," diyor diğer adam, ikisi de başlarını sallayıp uzaklaşmadan önce.

Ne halt ediyordum ben?

Buradan gitmem gerek. Ama böyle şeyleri Izaak'a nasıl bırakabilirim? Onu görmem lazım.

Daha önce hiç tanımadığım bir adam tarafından yere bırakılan içkimi alma riskine girmek istemediğim için içkimi arkamda bırakıp VIP salonuna doğru ilerliyorum. Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken ellerim titriyor. Tanrım, benimle bir daha asla konuşmayacak.

Buralarda bir yerde olması gerektiğini bildiğimden, bara geri dönüp onu bana getirip getiremeyeceklerini sormayı düşünüyorum, ama benim için geleceğini bildiğim tek bir yer var, gerçekten yalnız kalabileceğimiz ve her şeyi konuşabileceğimiz tek bir yer, karanlık oda.

Barı ve Becs'i atlayarak tanıdık odaya doğru ilerliyorum ve ışıkları tam istediğim gibi karartmadan önce içeri adım atıyorum. Hâlâ görebileceğim kadar alçak ama sinirlerimi yatıştıracak kadar karanlık. Kelebekler sayılmazsa, artık onunla bu tür gerginlikler yaşamıyorum, ama bizi temellere geri götürmek doğru geliyor.

Odanın ortasına doğru ilerleyerek beklemeye hazırlanıyorum. Aşk acısı çeken bir aptal gibi peşimden koşmayacak. O gidiyor

Bana acı çektirmek için beni burada bırakacak ve gelip gelmeyeceğini merak etmem için beni yeterince uzun süre burada bırakacak, ama sonunda gelecek çünkü ona acı çektirmek için yola çıkan soğuk kalpli kaltak olmama rağmen beni incitme fikrine dayanamıyor.

Ne diyebilirim ki? Izaac Banks benden daha iyi bir insan. Her zaman da öyleydi.

Saniyeler hızla uzun dakikalara dönüşüyor ve ben farkına bile varmadan en az otuz dakika geçmiş oluyor ki nihayet kapının arkamdan kapandığını duyuyorum. İçim rahatlıyor ve ağır bir i çekerken gözlerimi kapatıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, kulüpteki yüksek sesli müzikten beni duyamayacağından eminim, ama bunu hissettiğini biliyorum. Her zaman hisseder.

Izaac cevap vermiyor ama belime hafifçe dokunduğunu ve omzumda yumuşak nefesini hissettiğimde ona doğru sarkıyorum. Kolu etrafımda daha sıkı kıvrılıyor, beni kendisine doğru tutuyor, ancak parfümü burnuma çarptığında vücudum sertleşiyor.

Bu Izaac değıl.

"Benim tatlı meleğim. Çok saf ve masum. Beni bekleyeceğini biliyordum."

Gözlerim dehşetle açılıyor ve adamın elinden kurtularak etrafımda dönüyorum. "Oh, hayır, hayır, hayır," diye aceleyle dışarı fırlıyorum ve Ryatt Markin'i arkamda buluyorum. "ok özür dilerim. Izaac'ı bekliyordum."

"Kapıyı açık bırakmışsın," diye mırıldanıyor, bana doğru adım atıyor ve ben geri çekilirken her hareketimi izliyor. "Eminim özel odaların kurallarını biliyorsundur."

Kafamı sallıyorum, şaşkınlık içime doluyor. Yani, evet. Kuralları biliyorum. Kapıyı açık bırakırsam herkes içeri girebilir ama ben hayır dedim. Caesar ve arkadaşının yaptığı gibi onun da hemen geri çekilmesi gerekmez miydi? Burada yanlış bir şey mi yapıyorum? Ben adil bir oyun muyum? Bu doğru gelmiyor. Hoşuma gitmiyor.

"Hayır, ben . . . Özür dilerim. Düşünmüyordum," diyorum ona, kapıya doğru kaçmak için etrafından dolaşmaya çalışarak. Ne de olsa Izaac'ın beni uyardığı adam buydu. "İzin ver yolundan ekileyim de gecene devam edebilesin."

"Hadi ama, şimdi. Böyle yapma," diyor, bakışları hastalıklı bir açıklıkla vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, yan adımlarla önümü kesiyor

Kaçış. "Banks'in senden payına düşeni aldığını düşünmüyor musun? Yalan söylemeyeceğim, seni bu odada kilitli tutuyor, herkesten uzak tutuyor ve bu bana seninle ilgili gerçekten özel bir şey olması gerektiğini düşündürdü, paylaşmak istemediği bir şey. Ve anlıyorum, kesinlikle görülmeye değer birisin, ama o elbise olmadan daha güzel olurdun."

Bana doğru uzanıyor ve gözlerim açılıyor. "Hayır. Dokunma bana," diye homurdanıyorum, kalbim göğsümde acımasızca çarpmaya başlarken tüm vücudum alarma geçiyor. "İlgilenmiyorum. Şimdi yolumdan çekil. Ben gidiyorum."

"İşte mesele de bu bebeğim. Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor, ses tonu düşüyor. "Artık buraya girdiğime göre, Banks üyeliğimi iptal edecek ve ben de onun cennetinden bir ısırik almadan **k o v u l m a** riskini göze alamam."

"Bana el kaldıracağını sanıyorsan başka bir şey daha var."

Ryatt gülüyor. "Bunu göreceğiz," diyor ve bir dakika geçmeden bana doğru fırlıyor, yüksek sesli müzik çığlıklarımı bastırıyor.

IZAAC

Ben ne halt ediyorum?

Aspen kulübümde, Caesar Eros ve Dustin Jacobs'ın onu becermesine izin vermek üzere ve benim tek yaptığım uzaklaşmak. Nerede benim omurgam? O bunu istemiyor. Gözlerinde gördüm, buna bir son vermem i ç i n bana yalvarıyor, gelip her zaman benim olanı almamı istiyordu ama bunun yerine, karanlık odama giren masum kadın olduğunu fark ettiğim anda yapmam gerektiği gibi uzaklaştım.

Beni yanlış anlamayın. Çok öfkeliyim, o pisliklerin ona ellerini sürdüklerini görmek içimde daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi kabarttı. Yine de o şerefsizleri yere sermek ve onu kollarıma almak yerine ofisimde oturuyorum.

Ama kıskandığımı sanmıyorum.

İçimdeki bu öfke başka bir yerden kaynaklanıyor. Aspen söz konusu olduğunda, dışarıda yaptığı şey benimle paylaştığı duygusal bağla ilgili değil. Seksle bile ilgili değil. Onu incittiğim gibi beni de incitmeye çalışmakla ilgili. Beni kırılmaya zorlamak, ona dokunduğum andan beri içimi kasıp kavuran bu duyguları anlamaya zorlamakla ilgili. Ama lanet olsun, bunun ne olduğunu zaten anladığımı bilmiyor mu? Bunu hiç yüksek sesle söylemediğimi biliyorum ama onu öptüğüm anda anlamıştım.

Artık bunu inkâr etmek mümkün değil, ona aşığım ve şu anda sevdiğim kadının içinde iki erkeğin sekiz santimi olmak üzere.

Tek kelimeyle harika.

Uzaklaşmak zorundaydım. Kırılma noktamdayım.

Tinder'daki o pislikle ve kampüste tanıştığı adamla çıkmak istediğinde. İşte bu kıskançlığın en çiğ haliydi.

Form. Bir tür bağlantı kurmak için onlarla dışarı çıkmak istedi ve ben asla onun bedenine sahip olduğumu iddia etmeyecek olsam da, içerideki her şeyin bana ait olduğunu iddia etmekte tereddüt etmeyeceğim. Her zaman öyleydi ve bunu bir başkasına verme düşüncesi içimi kemiriyor.

Onu istiyorum. Ama bu gece Caesar ve Dustin'le ne yapacağı onun kararı ve ben çekip gittikten ve ona sevecek başka bir adam bulmasını söyledikten sonra, onu durdurmaya tek bir hakkım bile yok. Burada yapacağı her şey onun sorumluluğunda ve bundan doğacak her türlü sonuç da yine onun sorumluluğunda.

Hay sikeyim. Bu beni bir pislik gibi hissettiriyor çünkü bundan pişman olmama ihtimali yok. Önümüzdeki birkaç haftayı kendini tekilaya boğarak ve bunu yaptığı için kendinden nefret ederek geçirecek. Sonra da bunun olmasına izin verdiğim için benden nefret edecek, ama şimdi nasıl müdahale edebilirim ki? Bittiğine yemin ettim, Austin'in onayını alana kadar çekip gideceğime yemin ettim ama hepimiz bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz.

Ama kahretsin, Austin bunun kulübümde olmasına izin verdiğimi ve buna bir son vermediğimi bilseydi ... kahretsin. Arkadaşlığımızı yeniden inşa etme şansımız yok oldu. Bana bir daha asla güvenmeyecek, güvenmemeli de.

Oradaki benim kızım.

Gitmesine izin verdim ve hiçbir şey beni bu kadar incitmedi.

Son üç haftayı Austin'le aramı düzeltmeye, kendimi açıklamaya ve Aspen'le sahip olduğum her şey için savaşılmaya çalışarak geçirdim. Polis beni zorla gönderene kadar onun restoranında kamp kurdum. Evine zorla girdim. Lanet arabasının önüne çıktım ama beni duymayı reddetti. Bana bir şans vermeyi reddediyor, ama nasıl hissettiğimi, onu ne kadar sevdiğimi bilseydi, belki beni dinlerdi. Belki de tüm bu saçmalıkların ötesine bakıp onun için iyi olabileceğimi bile düşünebilir.

Kimi kandırıyorum lan ben?

Ne anlamı var ki? Onu bu şekilde kırdıktan sonra, geri dönüşü yok. Bunu şimdi düzeltemem. Onun için asla yeterince iyi olamayacağımı hep biliyordum ve yaptığım her hareketle bunu daha da kanıtladım. Belki de gerçekten başka biriyle olması daha iyidir.

Lanet olsun.

Ellerim masamın kenarını kavıyor ve kendimi sakinleşmeye zorluyorum, ancak saniyeler dakikalara dönüşürken kendimi sandalyemden uçarken buluyorum. Lanet olası bir içkiye ihtiyacım var.

VIP salonunun ana katına fırlayarak geri dönüyorum, bakışlarım hemen kulübü tarıyor, her yarık ve köşede onu arıyor ve ondan hiçbir iz bulamayınca midem bulanıyor. Onu hangi cehenneme götürdüler?

Becs'in hâlâ barda oturduğunu, bakışlarının kendisinden on adım ötede yaşanan seks partisine değil de elindeki içkiye kilitlenmiş olduğunu görünce, içimde garip bir huzursuzluk büyürken ona doğru ilerliyorum. "Hey," diyorum, yanına yaklaşıyorum, bana siktir git demek üzere olduğundan eminim. Tam o sırada kulübün karşısında bir sarışını eğlendiren Caesar ve Dustin'i fark ediyorum.

Ben durup odayı tekrar tararken Becs bana bakıyor, kaşları şaşkınlıkla kalkık. "Aspen nerede? O iki pisliği becerdiğini sanıyordum."

"Ne demek istiyorsun?" Becs soruyor. "Dayanamadı. Onları durdurdu ve sonra uzaklaşmasını izledim. Seninle birlikte olduğunu düşündüm. Bir süredir ortalıkta yoktu."

Korku göğsümü dövüyor. "Ne?"

"Hey," tanıdık ve çok kızgın bir ses tonu konuşmamızı kesiyor. "Konuşmamız gerek."

Lanet olsun. Austin'in zamanlaması hiç iyi olmamıştı. "Şimdi olmaz," diye sıkılmış bir çeneyle ona çıkışıyorum, bakışlarım Becs'e geri dönüyor. "Nerede?"

"Ne oluyor lan?" Austin homurdanarak bana doğru uzanıyor. Eliyle gömleğimin arkasını yumrukluyor ve beni bara doğru itmeden önce bir adım geriye çekiyor. Bakışları öfkeyle doluyor ve yumruğu çeneme doğru savruluyor.

Yumruğunu kavrayıp onu kendime çekmeden önce çenemin yeniden yapılanmasını zar zor atlatıyorum. "Şimdi olmaz dedim," diye feryat ediyorum, onu şiddetle itip Becs'i yakalamadan önce ses tonumdaki mutlak korkuyu duymasına izin veriyorum. Onu ayağa kaldırıyorum ve gözleri açılıyor, korku gözlerinden okunuyor. "NEREDE LAN BU KIZ?"

"Vay canına," diyor Austin, nihayet odadaki tek piçin kendisi olmadığını fark ediyor ve yanımdaki kadının rastgele bir kadın olmadığını görüyor.

Vixen üyesi, ama yatağını sıcak tutan kadın. "Çek o lanet ellerini onun üzerinden."

Kolumdan tutup beni Aspen'den uzaklaştırdıktan sonra ona doğru döndü, bakışları sanki onu incitmişim gibi vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "İyi misin?" diye aceleyle sordu, yeşil gözlerinde panik parlıyordu - gözleri Aspen'inkilere o kadar benziyordu ki. "Bekle. Burada ne işin var?"

Gözlerinde tedirginlik parlıyor. "Ben, uhhh ... merhaba," diyor utangaç bir şekilde, sadece beni kızdırıyor. Bu kadın benimle dalga mı geçiyor? Aspen'in burada bir yerlerde olduğunu ve kimsenin onun nereye gittiğini ya da kiminle olduğunu bilmediğini anlamıyor mu? Lanet olsun.

"Bu kadar saçmalık yeter," diyorum, Becs'e tekrar ulaşmak için Austin'i yolumdan çekmeye çalışıyorum, ama Austin bana doğru dönüyor.

"Senin derdin ne lan?" diye tükürüyor. "Önce kız kardeşime elini sürdün, şimdi de Becs'i mi tutuyorsun? Sana ne oldu böyle?"

"Senin saçmalıklarına ayıracak vaktim yok Austin," diye kükreyerek yüzüne vuruyorum. "Benden nefret etmek istiyorsan, nefret et. Bunu daha sonra konuşabiliriz ama şu anda umurumda değil çünkü yüzüme bakıp bana ne kadar piç olduğumu hatırlatmak için harcadığın her saniye Aspen'in kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldığı bir saniye daha demek, o yüzden ya saçmalıklarını bırakıp onu aramama yardım et ya da siktir git."

Gözleri dehşet içinde açılır. "Aspen mi?" diye sorar. "Onun burada ne işi var? Yasaklandığını sanıyordum."

"Gerçekten mi? Bu konuya şimdi mi girmek istiyorsun? Harika. Sen burada otur ve kız arkadaşınla bu konuyu konuş. Belki kendine bir içki ısmarlarsın. Bu arada ben de gidip kız kardeşini bulacağım ve pişman olacağı ya da daha kötü bir şey yapmadığından emin olacağım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye alay ediyor. "Bırak gitsin. Bir fahişe gibi davranmak istiyorsa, bu onun bileceği iş."

Yumruğum ne yaptığımı bile anlayamayacağım kadar hızlı savruluyor ve ne olduğunu anlayamadan suratına bir yumruk indiriyorum, yumruğum burnuna çarpıyor, kan barıma sıçrıyor. "O bahsettiğin senin kız kardeşin," diye tükürdüm. "Biraz saygılı ol."

"IZAAC!" Becs ılık atıyor, Austin'i yere kadar takip ediyor ve dehşet içinde omzunu kavırıyor. Bakışlarını bana dikti. "Senin derdin ne lan? Eğer onun için bu kadar endişeleniyorsan, en başta gitmesine asla izin vermemeliydin. Şu anda seninle değilse, olmak istemediğı içindir. Ona yaşattığın onca şeyden sonra onu hak etmiyorsun."

Söylediğı her kelime doğru, ama bu benim çekip gideceğim ve onun aptalca bir şey yapmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor. Onu bulursam ve yaptığı şeyden memnunsa, o zaman çekip giderim, ama başı beladaysa ve ona yardım etmek için bir şey yapmadıysam, kendimi asla affetmeyeceğim.

Becs uçarak ayağı kalkıyor, barın üzerine eğiliyor ve bar çalışanlarına doğru bağılıyor. "Biraz buz alabilir miyim lütfen?"

Doğrulurken bileğini tutup sert bir bakışla ona sabitliyorum ve öfkemi tüm gücüyle hissetmesini sağlıyorum. "Ya bana nereye gittiğini söyle ya da lanet olası kulübümden defol."

Austin dirseklerine kadar yükselip burnunun kırılmasıyla ilgili bir şeyler mırıldanırken gözleri açılıyor ama umurumda değil. Başka bir durumda, muhtemelen aşağıda onun yanında olurdum, burnum daha kötü durumda olurdu. Ben her zaman onun arkasını kolladım, o da her zaman benim arkamı kolladı ama şimdi değil. Aspen söz konusu olduğunda değil.

Becs gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve mücadele onu terk ediyor. Koridorun sonundaki özel odaların olduğu sırayı işaret ediyor ve böylece tam olarak nereye gittiğini biliyorum ve oraya gitmesinin tek bir nedeni var.

Becs tartışmaya bile fırsat bulamadan koşmaya başlıyorum ve ancak bir saniye sonra odamızın kapısına geliyorum. Kapı kilitliydi ve öfkem kör bir hiddete dönüştü. Kapılarımın kilidi yok, bu yüzden birisi kapı koluna bir şey itmiş olmalı. Benim kulübümden kapılar kilitlenmez. Bu tam olarak yazılı bir kural değil ama üyelerim tarafından bilinen yaygın bir uygulamadır. Acil durumlarda ya da birisi hızlı bir kaçış yapmak istediğinde bunu yapabilmelidir.

Ayağımı kaldırarak botumu kapıya vuruyorum, ahşabı parçalasam da umurumda değil. Yerine yenisini koyarım ama yerine koyamayacağım şey Aspen'dir ve kapı hızla açılıp içeriye çarparken

Karanlık odanın kuru duvarında onu buluyorum, yüzüne kan bulaşmış ve gözlerinde korku var.

Ryatt Markin onun önünde duruyor ve ben bir an neler olduğunu anlamaya çalışıyorum ama elbisesinin yırtılmış olduğunu, teninde kırmızı izler olduğunu ve elinde kana bulanmış bir kalem olduğunu görünce az önce neler olduğunu tam olarak anlıyorum.

Aspen inliyor, beni kapıda buluyor ve artık ona hiçbir şey olmayacağını anlıyor, dizlerinin üzerine çöküyor, göğsünden şiddetli hıçkırıklar yükselirken kendini zor tutuyor.

Bakışlarım Markin'in üzerinde toplanıyor.

O da aynı şekilde hırpalanmış, sadece Aspen'in aksine, o lanet kalemle bıçaklanmış, tıpkı ona öğrettiğim gibi. Boynunu tutuyor, rengi hızla solarken elinin üzerinde kan birikiyor. Bu gece burada ölecek ve Vixen bir suç mahalline dönüşecek. Muhtemelen kapatılacak ama kızım iyi olduğu sürece benim için sorun değil.

Ama bu pisliğin benim gazabımdan korkmadan dışarı çıkmasına izin verdiğim gün cehennemde soğuk bir gün olacak.

Ona doğru ilerleyerek, kana bulanmış boğazından yakalıyorum ve gözlerinin korkuyla açılmasını izliyorum ve sonra kan kaybından ölerken, artık ağırlığını taşıyamaz hale gelip yere düşene kadar yumruklarımı birbiri ardına indiriyorum.

"S.KTİR!" Becs haykırmadan önce Austin'in arkamda bir yerden kükrediğini uzaktan duyuyorum. "Lanet olsun. Aspen."

Austin'i sırtımda hissediyorum, güçlü tutuşu kolumu kavlıyor ve beni uzaklaştırmaya çalışıyor. "Dur. O öldü," diye homurdanıyor, umutsuzca beni uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben duramıyorum. Bu orospu çocuğu az önce kızıma tecavüz etmeye çalıştı. "Dur, Izaac."

Tutuşuna karşı koyuyorum ama piç acımasız ve Aspen içeri dalıp tam önüme geçerek yüzümü kavradığında ve beni onun perili yeşil bakışlarıyla buluşmaya zorladığında nihayet sakinleşmeye başlıyorum. "Sorun yok," diye nefes alıyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor. "Ben iyiyim."

Kavga beni terk ediyor ve kendimi ona atıyorum, onu kollarıma sarıyorum ve göğsüme yaslıyorum. "Çok üzgünüm," diyorum.

Ağır hıçkırıkları göğsümde titreşirken saçlarına doğru mırıldanıyorum. "İyisin Birdy. Her şey bitti. Sana sahibim."

Sonunda kelimelere inanmaya başlayana kadar tekrar tekrar söylüyorum ve onun gitmesine asla izin vermeyeceğimi, onu bir daha a s l a uzaklaşmaya zorlamayacağımı fark ediyorum. Aspen Ryder benim ve ben de sonsuza dek onun olacağım.

"Lanet olsun," diyor Becs. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Başımı sallıyorum. Bu bok için eğitildim, birkaç kez bununla uğraşmak zorunda kaldım, ama şu anda önemli olan tek şey Aspen ve bunu halledemeyeceğimi gören Austin, maskarası yanaklarına bulaşmış Becs'e bakarak hızla devralıyor. "Polisi ara ve ne olduğunu ve bir adamın öldüğünü söyle, sonra bar personeline bir olay olduğunu ve kulübün derhal boşaltılması gerektiğini söyle," diyor ona.

Hızla başını sallayıp odadan çıkmaya yöneliyor ama Aspen'e bir kez daha bakmadan önce değil, gözlerinde derin bir suçluluk duygusu var. "Başka bir şey var mı?" diye sorar Austin'e.

Austin başını sallar. "Bundan sonra barda kal. Bunları daha fazla görmene gerek yok."

Tekrar başını sallıyor ve sonunda bir zamanlar Aspen'le benim için inanılmaz anılar barındıran ama artık bu gece burada yaşananlarla lekelenmiş olan odadan dışarı çıkıyor. "Güvenlik kayıtları var, yani burada olan her şey kayıt altında," diyor Austin, adım atmaya başlayarak. "Bunun için başı belaya girmeyecek."

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim," diye mırıldanıyorum, kollarımda parçalanırken ona daha da sıkı sarılıyorum. "O piç kurusu, kız bu lanet kapıdan içeri girdiği andan itibaren ona deli gibi aşık oldu." Austin başını sallayarak içinden küfrediyor. "Sadece bunu mahvetmeden onu eve götürebilir misin?"

"Ben mi? Her şeyi berbat eden ben miyim?" Ben talep ediyorum. "Batırdığım tek şey senin kırılgan egon yüzünden ondan uzaklaşmak oldu. Yani evet, onu eve götüreceğim ama kendi evime götüreceğim, süresiz olarak orada kalacak çünkü ondan bir gün daha ayrı kalmak beni kesmeyecek. Yani adam olup saçmalıklarının etrafındaki insanlara ne kadar zarar verdiğini fark ettiğinde ve gelip af dilediğinde, onu orada bulacaksın."

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Lanet olsun, Austin. şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Ona tükürdüm, onu kollarımın arasına aldım ve göğsüme bastırdım. "Bunu o lanet kafana sok. Kız kardeşine aşığım ve evet, ona sağlayabileceğim herhangi bir hayattan çok daha iyisini hak ediyor, ama boktan bir nedenden dolayı beni seçti ve şimdi ona sahibim, ondan vazgeçmeyeceğim. Sırf seninle aramı düzeltmek için onu kendimden uzaklaştırmaktan bıktım çünkü bunu asla yapmayacağını açıkça belli ettin, ama buradaki şey her şeyi bir perspektife oturtuyor. Aspen o lanet odada beni beklerken neredeyse tecavüze uğruyordu ve saldırganla tek başına savaşmak zorunda kaldı çünkü senin ne düşündüğün konusunda çok endişeliydim. Ama kendine bir bak, Austin. Bize o kadar kırgınsın ki ona bakamıyor ya da iyi olup olmadığını soracak nezaketi bile bulamıyorsun. Beni küçümsüyor ve ona kızıyor olabilirsin ama o hâlâ senin kardeşin ve sana ihtiyacı var."

Ağzı açılıyor ve gözlerindeki kavga parıltısını görüyorum, ama şimdi buna girmenin zamanı olmadığını fark ederek hemen ağzını tekrar kapatıyor. Eminim yine de tartışacağız ve tartıştığımızda da pek hoş olmayacak ama şu anda önemli olan tek şey onu eve götürmek.

Ve böylece Austin'in etrafından dolaşıp karanlık odadan çıkıyorum, bu taze cehennemi arkamda bırakıyorum.

IZAAC

Daire şeklindeki araba yolumun başına geldiğimde motoru durdurdum ve aceleyle yolcu tarafına geçip kapıyı açtım ve Aspen'e uzandım. Yol boyunca tek kelime etmedi, ben elini tutarken sessizce oturup ağladı, kendini tamamen çaresiz hissediyordu.

Ona nasıl yardım edeceğimi ya da durumu daha iyi hale getirmek için ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama yapabileceğim hiçbir şeyin yardımcı olabileceğini sanmıyorum.

Bu gece kendini kurtarmak için bir adamı öldürdü ve ne olursa olsun onun yanında olacağım. Benden ne isterse o olur.

"Hadi," diye mırıldandım, tıpkı karanlık odada yaptığım gibi onu kollarıma aldım. "Seni temizlememe izin ver."

Göğsüme doğru başını sallıyor ve bu ondan aldığım ilk gerçek tepki oluyor. Hiç vakit kaybetmeden evime giriyor ve doğruca banyoya yürüyorum. Onu kana bulanmış elbisesinden sıyrırken ve topuklu ayakkabılarını çıkarmasına yardım ederken aynadan uzak tutuyorum.

Elbiseyi küvete atıyorum, bir noktada polislerin kapımı çalacağından ve Aspen'i sorgulamak için karakola götürmelerini talep edeceklerinden ve bunu yaptıklarında elbisesini kanıt olarak kaydetmek isteyeceklerinden eminim. Ama yüzündeki ve tırnaklarının altındaki kana gelince, onu yıkayacağım. Vücudundaki kanıtlarla bir saniye bile fazla yaşamasını istemiyorum. Ayrıca, Austin'in dediği gibi, Vixen'daki her oda gözetleniyor. Polisler bu davayı kapatmak için gereken her şeye sahip olacaklar. Tek gri alan Ryatt'ın son nefesini verirken benden yediği sağlam dayak, ama koşullar göz önüne alındığında,

Bunun gözden geçirileceğinden eminim. Ama bakılmazsa, o zaman önüme çıkacak her türlü sonucu memnuniyetle kabul ederim.

Duşa uzanarak muslukları açıyorum ve su yeterince ısındığında Aspen'i içeri sokuyorum, ancak o bana tutunuyor ve bırakmayı reddediyor. Kıyafetlerimi hızla çıkararak onunla birlikte duşa giriyorum. Üzerindeki kanı temizlemek için ellerime sabun sürerken ona "Her şey yoluna girecek," diyorum.

Su ayaklarımızın dibinde kıpkırmızı akarken göğsüme sokuluyor, kolları kaburgalarım o kadar sıkı sarılıyor ki zar zor tam nefes alabiliyorum. "Düşündüm ki ... O istedi ..."

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum, elimi başının arkasında gezdirerek onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Ne istediğini biliyorum ama sen karşı koydun. Sana dokunmasına izin vermedin. Yapman gereken her şeyi yaptın."

"Ne yapacağımı bilemedim," diye ağlıyor. "Tek hatırlayabildiğim kalem hakkında söyledikleriniz ve parmaklarımın arasından kaymaması için başparmağımı ucunda tutmamdı, ama bunu yapmak istemedim. Onu öldürmek istemedim. Sadece kaçmak istedim. I . . . Yapamadım, ama sonra beni tutup yere fırlattı ve başımı çarptı. Sonra elini elbisemin altına soktu ve çığlık atmaya çalıştı. Senin için çığlık attım ama müziğin sesi çok yüksekti. Kimse beni duyamıyordu ve tek başıma olduğumu fark ettim. Onunla dövüşmek zorundaydım, yoksa o-"

Bir an duraksıyor, ikimizin de olacağını bildiğimiz şeyi söylemeye hazır değil, bu gece olan her şeyin acı gerçekliğiyle yüzleşmeye hazır değil, ama ben onu buna zorlamak için burada değilim. Tek istediğim onun iyi olması.

"Bunu yapmak zorundaydım," diye fısıldıyor, boğazının arkasından gelen ağır hıçkırıqlarla.

"Başardın," diyorum ona gururla, ama tüm bunlar olurken masamda oturup somurtmaktan başka bir şey yapmadığımı fark ettiğimde korkunç bir suçluluk duygusu göğsümü kesiyor. "Yapman gerekeni yaptın ve dehşete düşmüş olmana rağmen savaştın. Onun kazanmasına izin vermedin Aspen. Sen bir rock yıldızıydın ve bu kadar cesur olduğun için seni çok seviyorum."

"Austin'e bana aşık olduğunu söylemişsin."

"Evet," diye mırıldandım, yüzündeki kanı silerken.

"Yaptım." "Bana hiç söylemedin."

"Söylememe gerek yoktu," diyorum ona. "Sen biliyordun. Tıpkı söylediğin gibi, sana bakışımdan bunu hissedebiliyordun ve sana dokunduğumda en ufak bir şüphe yoktu. Başından beri biliyordun. Sadece ne olduğunu anlamam gerekiyordu, ama eğer istediğin buysa, hayatımızın geri kalanında her gün sana anlatacağım."

"Bizden vazgeçtiğini sanmıştım," diyerek beni bir kez daha kırdı. "Bana gitmemi ve başka birine aşık olmamı söyledin ve sonra Austin bana bizim için savaşmaya bile çalışmadığını söyledi. Bittiğini sanmıştım."

Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. Tabii ki bunu Austin söylemişti. "Birdy, son birkaç haftadır Austin'in kışına o kadar girdim ve beni dinlemesini talep ettim ki, işedikten sonra aletini kaç kez salladığını neredeyse biliyorum," diyorum ona. "İzinsiz girdiğim için iki kez tutuklandım ve neredeyse senin pislik kardeşin tarafından eziliyordum, ama tabii, eğer bu benim denemediğime dair onun versiyonuysa, o zaman ben de denemedim."

Bunun üzerine başını göğsümden kaldırdı ve gözleri benimkileri aradı. "Bizim için savaşıyor musun?"

"Her lanet gün, Aspen, ve inan bana, hiç de hoş olmadı. Kardeşin istediği zaman tam bir pislik olabiliyor."

"Bir de bana sor," diye mırıldanıyor nefesinin altından, sesi biraz kendisi gibi çıkıyor ve ilişkimizden bahsetmenin az önce olanları aklından çıkarmaya yardımcı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Onu sakinleştirmek için başını arkaya yatırıyorum ve şampuanı köpürtmeden önce suyu kestane rengi uzun saç tellerinde gezdiriyorum. Çok iyi bir iş çıkarmadığımdan eminim ama saçlarına kan bulaşması alternatifinden daha iyi.

"Bu sefer çekip gitmeyeceğim," diyorum ona, konuyu bizden ayırmadan. "Her şeyi berbat ettim Aspen ve aramızdaki mesafeyi korumak istemeni anlıyorum. Seni bu kadar incittikten sonra bir şansı daha hak etmiyorum ama Austin'in bana dönmesini beklemekten bıktım. Bu gece öfkesini atlatamadığını açıkça gösterdi. En azından henüz değil. Ben de sevdiğim kadını incitmekten bıktım."

Duygularını. Seninle olmak istiyorum, Aspen. Seninle bir hayata başlamak istiyorum. Senin güzel yeşil gözlerinle bir yuva kurmak ve bir sürü çocuk sahibi olmak istiyorum."

"Peki ya bir hapisane hücresinde kilitli kalırsam?"

"İş oraya varmayacak," diyorum ona. "İyi olacaksın."

Aspen sanki biraz güç bulmuş gibi saçındaki şampuanı durulamaya başlıyor. Gözlerini kapatıyor ve derin düşüncelere daldığı belli oluyor ama kafasının nereye gittiği belli değil. Gerçi onunla birlikte olmak istediğimi söylememe tam olarak karşılık vermediği de gözden kaçmıyor ama şimdi bunu zorlamanın zamanı değil.

Dušta işimiz bitiyor ve onu sarıp odama götürmeden önce bir havluya uzanıyorum. Ona giymesi için bir gömlek buluyorum ve çok geçmeden kollarımda kıvrılmış, başı göğsüme yaslanmış oluyor. "Bir adam öldürdüm, Izaak."

Başımı salladım. "Yaptın ama bunun üzerinde durmanı istemiyorum. Bu bir hayatta kalma eylemiydi. Nefsi müdafaaydı. Yanlış bir şey yapmadın," diye açıklıyorum. "Bunun imkânsız olduğunu biliyorum ama biraz uyumani istiyorum. Şok geçiyorsun. Er ya da geç polis kapıyı çalacak ve seni sorgulamak için içeri almak isteyecek ve bu gerçekleştiğinde sakın bir kafayla içeri girmen iyi olacak."

"Peki ya aklım başımda değilse?"

"O zaman sorun yok çünkü Vixen'in güvenlik kameraları var." Aspen göğsüme yaslanarak başını sallıyor ve titrek bir nefes verdiğinde gözlerinden akan sıcak yaşların göğsümde biriktiğini hissediyorum. "Her şey yoluna girecek Birdy. Ben burada olacağım. Seninle ilgileneceğim."

Aspen kollarıma uzanıp uyumaya çalışırken cevap vermiyor. Titremesinin durması neredeyse bir saat sürüyor ve sonunda uyuduğundan emin olduğumda ona doğru eğilip alnına bir öpücük konduruyorum ve altından kayıp gidiyorum.

Battaniyeyi omuzlarına sabitliyorum ve ben yokken uyanmamasını umuyorum ama Vixen'e geri dönüp bundan sonra ne olacağına karar vermem gerekiyor. Austin'in şu anda kıcımlı tekmelemeyi ne kadar çok istediğini bilmeme rağmen, tüm bu saçmalıkların onun omuzlarına yüklenmesi adil değil. Bu benim kulübüm. I

Orada soruları cevaplayan ve personelimi teselli eden kişi olmalıydım.

Aspen'e bir kez daha bakıp iyi olduğundan emin olduktan sonra üzerime bir tişört ve bir eşofman geçirip tekrar yola çıkıyorum. Telefonum bir saatten fazladır hiç durmadan çalışıyor ama önce Aspen'i halletmeye kararlı olduğum için sessizde tutuyorum.

Vixen'e geri dönmek hiç zaman almıyor ve yola çıktığımda caddenin kırmızı ve mavi ışıklarla aydınlatıldığını görüyorum. Her yerde polisler, polis arabaları, ambulanslar var ve yolun büyük bir bölümü polis şeridiyle işaretlenmiş.

Etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra, yetkili gibi görünen adamı buluyorum ve ona doğru ilerlerken, Austin'in bir ambulansın arkasında oturduğunu ve kırık burnuna isteksizce baktığını fark ediyorum.

"Efendim, burada olamazsınız," diyor bir polis memuru, ben onun amirine doğru ilerlerken, kulübüme girip çıkan polisleri izlerken.

Polisin mızız sesi çavuşun dikkatini çekiyor ve beni savuşturmak için arkasını dönüyor ama gözlerimdeki kararlılığı görünce duraklıyor ve söyleyeceklerimi bekliyor.

"Benim adım Izaac Banks," diyorum, Austin'in ona bilgilerimi çoktan verdiğinden hiç şüphem yok. Muhtemelen telefonumdaki cevapsız çağrılardan birine aittir. "Ben Vixen'in sahibiyim ve size her türlü bilgiyi vermekten ya da sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım. İşbirliğim için tek bir şartım var."

Kaşlarını çatıyor. "Dinleyelim bakalım," diyor, ses tonu bana hareket alanım olduğunu ve neredeyse ölü bir adamı dövdüğüm için kelepçelenip götürölmek üzere olmadığımı söylüyor, görüntüleri çoktan izlediğini ve ne olduğunu bildiğini varsayarak.

"Aspen'i bu gece yalnız bırak. Biraz uyuması için onu evime götürdüm. Sarsılmış, korkmuş ve işbirliği yapmaya niyetli. Ona yönelteceğiniz her soruya cevap vermekten mutluluk duyacaktır. Ancak, bu gece yaşadığı onca şeyden sonra, ona dinlenmesi ve bu gece olanları kabullenmesi için birkaç saat vermenizi rica ediyorum."

"Oğlum, elimde bir ceset ve cevaplanmamış bir sürü soru olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum. Bununla birlikte, kulübümün her santimetrekaresinin gözetim altında olduğunu ve aklınıza gelebilecek her sorunun görüntüleri izleyerek yanıtlanabileceğini de biliyorum."

Dudaklarını sert bir çizgiye bastırıyor. "Öyle görünüyor," diyor. "Bununla birlikte, soruşturmamı uygun gördüğüm şekilde yürüteceğim ve memurlarım görüntüleri tamamen inceleyip herhangi bir yanlışlığı eleme şansı bulana kadar, Bayan Ryder'ın kapsamlı bir sorgulamaya ihtiyacı olacak."

"Bunu anlıyorum ve memurlarınızı onu almaları için evime götürmekten mutluluk duyarım. Sadece birkaç saat dinlenmesine izin verilmesini istiyorum. Memurlarınız isterlerse evimin dışında kamp kurabilirler. Bu arada, kulübümle ilgili olarak bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı? Şu anda bir işleri olup olmadığını merak eden pek çok çalışmam var ve açıkçası ben de aynı şeyi merak ediyorum."

Çavuş benimle bir süre konuşarak bu işlerin genelde nasıl yürüdüğünü anlattı ve yirmi dakika sonra, bir memur Aspen'in gerçekten de nefsi müdafaa yaptığını ve suçlamada bulunmayacaklarını teyit ettikten sonra, nihayet onu sabah ilk iş olarak ifade vermek üzere karakola getirme sözü alarak oradan ayrılabilirdim.

Austin'i yolun yarısında, arabasına yaslanmış, bakışları önündeki manzaraya kilitlenmiş, Ryatt'ın cesedinin sedyeyle çıkarılıp ceset torbasına konulmasını izlerken buluyorum. Çavuş, polislerin kulübümden ne kadar sürede çıkacağı ya da ne zaman yeniden iş yapabileceğim konusunda fazla bilgi vermedi, ancak bunun bir süre alabileceğini rahatlıkla varsayabilirim. Ne de olsa o odayı tamamen yenilemem gerekecek.

"O temiz," diyorum ona, yanına yerleşip arabasının kaputuna yaslanıyorum, tekrar yumruk atmaya karar vermesi ihtimaline karşı aramızda yeterince boşluk bırakıyorum.

Başını sallıyor, bakışları asfalta düşüyor ve ondan yayılan suçluluk duygusu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. "Bu gece neredeyse tecavüze uğruyordum ve ben ondan nefret etmekle o kadar meşguldüm ki iyi olup olmadığını bile sormadım."

Dudaklarım sert bir çizgi haline geliyor ve benden nasıl bir yanıt beklediğini bilmeden başımı sallıyorum.

"O benim kız kardeşim. *Benim küçük kız kardeşim*" diyor. "Eğer bir şey olsaydı ya da onu kaybetseydim. Lanet olsun. Bana gelip onu dinlemem için yalvardığında ona ne kadar zalimce şeyler söylediğimi bilmiyorsun. Ona bacak bacak üstüne atmaktan aciz, çaresiz bir fahişe dedim, sonra da onu kapı dışarı ettim ve oturma odamın zeminine çöküp ağladığında, sanki hiç önemi yokmuş gibi onu görmezden geldim."

"Düşündüğünün bu olmadığını biliyor," diyorum ona. "Sadece senin gelip bunu konuşmanı bekliyor."

"Anlamıyorsun," diyor. "Odaya girdi ve saldırıya uğradı ve o anda dehşete düşmüş olsa da bana güvenemeyeceğini düşündü. Ona arka çıkmayacağımı düşündü ve haklı da olurdu. Yardım istemek için beni arasaydı, telesekretere düşmesine izin verirdim. Lanet olsun, onu engellediğim için çalmazdı bile. O pislik onu eve kadar takip etmeye çalıştığında şehir dışında olmam yeterince kötüydü, şimdi de bu mu? Onu hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorum."

"O zaman kafanı o lanet kışından çıkar ve bunu ona telafi et," diye çıkışıyorum. "Ona attığın saçmalıklar yüzünden ne kadar acı çektiği hakkında bir fikrin var mı? Bu onu öldürüyor ve sen ona ne yaptığını göremeyecek kadar kendi duygularına kapılmışsın."

"Kız kardeşim hakkında onu tanıyormuşsun gibi konuşmayı kes. **Tanı mı y o r s u n .**"

"Tanıyorum."

"Doğru ya. Çünkü birdenbire ona aşık olduğunu mu sanıyorsun? Onu birkaç kez becermene izin verdi ve şimdi de sonsuz aşkını mı ilan ediyorsun?"

Onu gömleğinden tutup içeri çekiyorum. "En iyi arkadaşım olabilirsin ama onun hakkında bir daha böyle konuşursan seni bırakmakta tereddüt etmem," diyorum ve gömleğindeki tutuşumu bırakıp onu iterek uzaklaştırıyorum. "Bu geçip gidecek bir şey değil. Onunla birlikte olmak istiyorum. Onunla bir hayat kurmak istiyorum ve hatta belki bir gün, eğer beni kabul ederse, onu karım yapmak istiyorum. Bu sadece aptal bir evre değil, Austin. Bunu ne zaman göreceksin? Anlıyor musun?"

Eğer bunun bir anlamı olmasaydı yirmi beş yıllık dostluğumu tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun?"

Austin çenesini sıkıyor. "Ona nasıl bir hayat vereceğini sanıyorsun?" diye sorar, etkilenmemiştir. "Onun için doğru kişi değilsin. Gece kulüplerin var ve tüm ülkeye yayılmak istiyorsun. Bu Aspen için ne anlama geliyor? Hayatını seni dünyanın dört bir yanında takip ederek, hayallerinin peşinden koşmanı izleyerek ve o da oturduğu yerde parmaklarını oynatarak mı geçirecek? Yok artık."

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da buna senin karar vermen yerine kendisinin karar verme hakkını hak ettiği. Onun ne istediğini umursamadığını açıkça gösterdin. Geçtiğimiz üç hafta bunu fazlasıyla kanıtladı."

"Ne olmuş yani? Artık birlikte olduğunuzu kabul etmem mi gerekiyor?"

"Evet," diye alay ediyorum. "Yapman gereken tam olarak bu. Çünkü ben senin uzaklaşmanı ve bana bok gibi davranmanı kaldırabilirim ama o kaldıramaz. Sen onun gökyüzündeki lanet olası güneşsin ve son birkaç haftadır onu mutlak karanlıkta yaşamaya zorladın. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var, o yüzden aş artık şunu. Gururunu bir kenara bırak ve onun yanında ol."

Söylemem gerekeni söyledikten sonra, arkamdan seslendiğinde uzaklaşmak üzereydim. "Ya sen?"

Duruyorum ve geri dönüyorum, bunun için çok yorgunum. "Dürüst olmak gerekirse, artık umurumda değil. Onunla birlikte olmak için arkandan iş çevirdiğim için benden nefret ediyor olabilirsin ve iki saat öncesine kadar affını kazanmak için her şeyi yapardım, ama şimdi bunun onun iyiliği için mi yoksa senin iyiliğin için mi olduğunu merak ediyorum," diyorum. "Güvenine en kötü şekilde ihanet ettim ve yaptıklarımın dolaylı duyduğum suçluluk duygusu yüzünden son iki ayımı onu tekrar tekrar inciterek geçirdim. Ama senin onun en büyük destekçisi olman gerekiyordu. Onun için her şeyi istemen ve hayalini kurduğu her şeyi gerçekleştirmesine yardım etmen gerekirken, son birkaç haftadır ona nasıl davrandığını görüyorum. Bilemiyorum dostum. Düşündüğüm gibi biri değilmişsin. Yani evet, güvenine ihanet ettiğim ve arkandan iş çevirdiğim için üzgünüm ama kız kardeşine aşık olduğum ve ondan uzakta olmanın bile acı vereceği kadar gerçek bir şey bulduğum için üzgün değilim. Eğer

Bunu kabullenebilir ve onu yıkmadan hayatında nasıl yer alacağını öğrenebilirsin, o zaman harika. Değilse, o zaman ben yokum. Senin onayın olsa da olmasa da onunla birlikte olacağım ve umarım bu konuda doğru tarafta yer alırsın çünkü bu konu kapanmayacak. Seni kardeşim gibi seviyorum Austin ve bunu senden saklamak zorunda kalmazsak bu ikimiz için de dünyalara bedel olur."

"Demek bu kadar, ha? Yirmi beş yıllık arkadaşlığımızı çöpe mi atıyorsun?"

"Hayır, dostum. Sen öylesin," diyorum ona. "Onun için yeterince iyi olmadığımı, biraz daha derine inip gözünün önündekini görmeye çalışmadan ona gerçek bir şey sunamayacak kadar kırık olduğuma inanmayı seçiyorsun ve bu yüzden hepimizi cezalandırıyorsun."

"Ona gerçekten bu kadar aşık mısın?"

Başımı salladım. "Evet dostum.

Aşığım."

Başını sallayarak derin bir nefes aldı. Aynı fikirde olduğu için değil, söylediklerimi duymaya çalıştığı için... Sonunda arkamı dönüp uzaklaşıyorum, doğru kararı vermesini ve Aspen'e her zaman idolü ve hayranı olduğu sevimli ağabeyi olarak dönmesini umuyorum.

ASPEN

Izaac ve ben karakoldan çıktığımızda saat öğleyi geçmişti ve yalan söylemeyeceğim, bugün benim için pek de iyi bir gün olmadı. Uyandığım andan itibaren Izaac beni karakolda sorulara cevap vermeye zorladı, her şeyi yeniden yaşamaya zorladı ve tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda dedektifler bana karanlık odadaki güvenlik kamerası görüntülerini izletti ve bu beni kör bir paniğe sürükledi. Sakinleşmeye çalışarak bir saat geçirdim ve sakinleşebildiğim anda bana sorularının geri kalanını yönelttiler.

Yine de pişman değilim - sorulardan, kalem bıçaklamadan değil. Bunu kabullenmem biraz zaman alacak ve içimden bir ses bunun üstesinden gelmek için bir terapistle uzun saatler geçireceğimi söylüyor, ama bittiği için mutluyum. Polis bana bilmeleri gerekenleri sordu ve onlara verilen görüntülerle olay kolayca nefsi müdafaa olarak işaretlendi. Hala bir otopsi yapmaları ve tüm kutuları işaretlemeleri gerekiyor, ama bana paçayı kurtardığımı söylediler. Bu bana şehri terk etme konuşması yapmalarına engel olmadı.

Izaac'a gelince, koşullar göz önüne alındığında, bu olaydaki rolü omuz silkmekti ama endişeli görünmüyordu. Eğer onu darp etmekle suçlamak istiyorlarsa, bunu kabul etmeye hazırdı.

Izaac arabayı dairemin önünde durduruyor ve ben dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde bastırarak o karanlık gözlere bakıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğuna gerçekten emin misin?" diye soruyorum. "Kendini tutmadığını ve bunun gerçekleşmesini istediğini anlıyorum ama beni kaçırıp evine götürerek aslında beni yanına taşınmaya zorladığının farkındasın, değil mi?"

Bana boş boş bakıyor.

"Biz kavga ederiz, Izaac. Her zaman," diye belirtiyorum, belki henüz anlamamıştır diye. "Daha bu kadar yeniiken senin yanına taşınmam . . bu bir felaket olur. Daha önce hiç bir kadınla bu kadar yakın yaşamadığından bahsetmiyorum bile. Ve annen sayılmaz."

"Aspen-"

"Ne kadar iğrenç olduğumuzu biliyor musun?" Ben soruyorum. "Saçlarımız duşta çıkıyor ve gideri tıkıyor, parmaklarıma dolandığında da duş perdesinde küçük girdaplar yapıyorum."

"Duş girdaplarından bahsetmeyi kesip kışını kaldırıp dairene gider ve eşyalarını toplamaya başlar mısın?" diye soruyor. "Fikrimi değiştirmeyeceğim. Seni yanımda istiyorum. Ayrıca, eğer fark etmediysen, gittiğin her yerde bela seni takip ediyor gibi görünüyor ve her gece eve, yanıma gelirsen seni beladan uzak tutmak çok daha kolay olur."

Alay ettim, ağzım açık ona baktım. "Oh, anlıyorum. Bütün bunlar tam zamanlı bir bebek bakıcısına ihtiyacım olduğunu düşündüğün için."

"Yemin ederim, Aspen. Ya kışını kaldırıp yukarı çık ve eşyalarını toplamaya başla, ya da ben-"

"Ne yapacaksın?"

"Çileden çıkarıyorsun, Aspen Ryder."

"Ben de sana, Izaac Banks." "Kışını arabamdan çek."

Yüzümde aptalca bir sırıtma beliriyor ve çantamı alıp kapının koluna uzanmadan önce gözlerimi deviriyorum. Dışarı çıkıp Escalade'inin önünde durduğumda, o da hemen yanımda, beni apartman kompleksinin ana girişine doğru götürürken elini belime bastırıyor.

Daireme kadar hızlıca yürüyoruz ve içeri girer girmez Izaac yatak odamdaki dolaba dalıyor, bir avuç dolusu kıyafeti alıp yatağımın üzerine fırlatıyor ve benim tek yapabildiğim izlemek oluyor.

Bu gerçekten bir felaket olacak. Ama bekleyemem.

Izaac'la birlikte yaşamak yıllardır hayalini kurduğum bir şeydi, ancak bu her zaman ulaşılamaz bir şeydi ve dürüst olmak gerekirse, buraya nasıl geldiğimizi bile gerçekten anlamıyorum. Her şey çok hızlı geliyor, ama ben bu yolculuk için buradayım. Sonunda önünde ne olduğunu görmeye hazırsa

Bunca zaman yüzünü görmemişse, ben kim oluyorum da onu bundan alıkoyuyorum?

Yatak odamın kapı çerçevesine yaslanıyorum, yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor.

Izaac Banks bana aşık.

Tanrım, bunu haftalardır biliyordum ama bu çok gerçeküstü.

Sanki dolabımı tek başına boşalttığını fark etmiş gibi bana bakıyor, ona nasıl baktığımı izliyor ve gözlerinde beni azarlama ihtiyacının yanıp söndüğünü görüyorum, ancak bir an sonra kayboluyor. Dolaptan uzaklaşıyor, bakışları bana kilitleniyor ve bana doğru yürürken damarlarımda bir heyecan dolaşıyor.

Izaac tam önümde ilerliyor, elini kaldırıp parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdiriyor, bakışlarını üzerimde tutarken bakışları kararıyor. Parmakları çeneme kadar iniyor ve bir an bile geçmeden dudakları dudaklarımda beliriyor. Beni derinden öpüyor, eli belime düşüyor ve beni kendine doğru daha sıkı çekiyor.

Öpüşmemiz kısa ve sadece bir an sürüyor, ama Tanrım, her şey. Alnını benimkine dayamadan önce sadece bir santim geri çekiliyor. "Bana ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve tam onun içinde eriyecekken kapım çalınıyor. Kaşlarım çatılıyor ve Izaac'ın bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Birini mi bekliyordun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Muhtemelen Becs dün gece olanlardan sonra beni kontrol etmeye gelmiştir."

Başını sallayıp benden uzaklaşıyor ve kapıya doğru ilerliyor, gözetleme deliğinden bakma zahmetine girmeden kapının kolunu tutup açıyor.

"Oh harika. Buradasın," Austin'in sesi küçük dairemde çınlıyor.

Mesafemi korurken tedirginlik damarlarımda dolaşıyor. Austin'in dün gece Vixen'de olduğunu biliyorum ama bir şey söyleyip söylemediğini bile hatırlayamayacak kadar şoktaydım. Tek bildiğim, onunla en son konuştuğumda beni salonunun zemininde hıçkıra hıçkıra ağlarken bıraktığı ve yalan söylemeyeceğim, tam olarak tekrar bir performans aramıyorum.

Austin evime girerken Izaak yolumdan çekiliyor, temkinli bakışları benimkilere yöneliyor. "Burada ne işin var?" Izaak kapıyı arkasından kapatıp oturma odamda oyalanırken bakışlarını zorlukla tutarak soruyorum.

"Konuşmaya geldim," diye mırıldanıyor, en az benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyor.

Yanağımın içini ısıyorum, şimdiden kırılmaya başladığımı hissediyorum. Şu anda bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Söylediği kötü sözler hâlâ zihnimde çok taze. İlişkimizin son birkaç haftada nasıl dağıldığını her düşündüğümde her parçam acıyor. Buna daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum.

Austin yavaşça bana doğru yaklaşıyor ve ben başımı sallıyorum. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Biliyorum," diyor başını sallayarak. "Sana davranışımından sonra bir şey söylemeni beklemiyordum ama sana söylemem gereken çok şey var."

Bakışlarını Izaak'a kaydırıp kaşlarını kaldırdığında, devam etmesini bekleyerek bakışlarını tutuyorum. "Sakıncası var mı?" diye soruyor, belli etmeden kaybolmasını isteyerek.

Izaak sırtıyor ve kollarını her zamanki gibi rahatmış gibi açarak kanepeme uzanıyor. "Hiç de değil," diyor bana doğru başını sallayarak. "Devam et."

Austin en iyi arkadaşına ters ters bakıyor. "Gerçekten mi? Böyle mi davranacaksın?"

Izaak, "Biri senin saçmalıklarını kendine sakladığından emin olmalı," diye karşılık veriyor.

Austin gözlerini devirir ve derin bir iç çeker, Izaak'ı bunu tartışmanın bir anlamı olmadığını bilecek kadar iyi tanır. Eğer kalıyorum diyorsa, kalıyordur. Hikayenin sonu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, bunun nasıl sonuçlanacağından korkuyorum ve Austin bana doğru hareket edip beni sıkı bir kucaklamanın içine çektiğinde, bu beklediğim son şey. Bir an duraksıyorum, onu üzerimden itmeden önce neler olduğunu anlamak için bir saniyeye ihtiyacım var, ama o çok sıkı sarılıyor ve belli ki yakın zamanda bırakmayı planlamıyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor, kelimeler göğsüme saplanan bir bıçak gibi.

"Sevdiğin insanlara böyle davranmazsın, Austin."

"Biliyorum. Özür dilerim," diyor. "Gerçekten sıçtım batırdım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Homurdanıyorum, ona tekrar sarılmayı açıkça reddediyorum.

İçini çekerek sonunda beni serbest bırakıyor ve tereddütlü bir adım geri atıyor, yeşil gözleri benimkilere kilitlenmiş ve içlerindeki samimiyet beni parçalamak istiyor. "Sen benim küçük kız kardeşimsin ve tek istediğim sana göz kulak olmak ve her şeyin en iyisine sahip olduğundan emin olmaktı. En iyi okullar, en iyi arkadaşlar, en iyi fırsatlar, ama konu Izaac'a gelince . . . Bencillik ettim. Senin ne istediğini düşünmedim ve kendi acımın ötesini göremedim. Her şeyi berbat ettim, Aspen. Sana asla telafi edemeyeceğim şeyler söyledim ve öyle davrandım ki... Senin yanında olmalıydım ve neler olduğunu açıklamam için sana bir şans vermeliydim. Bunun yerine öfke gözümü kör etti."

Çenemi sıkıyorum, çenemi kaldırıp ona doğrudan cevap vermeye karar verdiğimde gözlerimden yaşlar akmaya başladığını hissediyorum. "Dün gece neden Vixen'de olduğumu biliyor musun?"

Yüzünde bir sertlik beliriyor ama sessizliğini koruyor, devam etmemi bekliyor. "Çünkü bana yalan söyledin ve Izaac'ın benim için savaşmadığını söyledin. Orada kendime bir şey kanıtlamaya çalışıyordum ve beni yanlış anlama, o karanlık odada olanlar için senin hatalı olduğunu söylemeye çalışmıyorum. Oraya gitme ve öyle davranma kararını veren bendim. O odaya girdim ve kendimi savunmasız bir konuma soktum ve bu her zaman benim sorumluluğumda olacak, ama bunu kafama sokan sensin. Bana yeterli olmadığını söyleyen tohumları sen ektin ve bu nedenle onun ne yapacağını görmem gerekiyordu."

"Sana ne söylediğimi bilmenin beni ne kadar rahatsız ettiğini tahmin bile edemezsin," diyor Austin.

"Bana resmen fahişe dedin," diye hatırlatıyorum, belki unutmuştur diye. "Sanki ben onun için çırlıçıplak uzanmışım ve kırılanda kadar yüzüne kıcımlı sallamışım gibi davranıyordun ve bu olanlarla yakından uzaktan alakası yok. Bu-"

"Vay be," diyerek sözümü kesti. "Detayları anlatma bana. Bırakın kafamda canlandırmayı, böyle bir şeyin olduğunu bilmek bile yeterince kötü."

Yaltaklanıyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Ama şunu bil ki ikimiz de bilerek seni incitmek istemedik. Sadece ... oldu."

Austin elini kaldırır, konuşma sekse çok yaklaşmıştır ve bu yolda devam edemeyecektir. "Sadece ... dur," diye yalvarır. "İkinizin nasıl birlikte olduğunuzu dinleyemem. Belki bir gün bu fikri midem kaldırabilir ama henüz değil."

"Anlaşıldı," diyorum başımı sallayarak.

Austin bir an için bakışlarımı tutuyor, aramızda bir ağırlık var. "Bak, benim evimde söylediklerim hakkında," diye başlıyor, ses tonunda kalın bir istifa var. "Kesinlikle böyle düşünmediğimi biliyorsun. Aşırı korumacı olduğumu ve biriyle çıktığını duyduğumda kendimi kaybettiğimi biliyorum ama gerçekten böyle düşünmediğimi biliyorsun. Sen ve Izaac'ın birlikte olma fikri tüylerimi diken diken ediyor ve hayatın boyunca ona delicesine aşık olduktan sonra, karşılık vermenin en kolay yolu buydu."

Başımı salladım ve ona doğru bir adım attım. "Onu tanıyorsun, Austin. Ahlaklı ve iyi kalpli iyi bir adam olduğunu biliyorsun. Benim için her zaman beni senin gibi koruyacak birini istediğini biliyorum ama gözlerini aç. O her zaman öyle biri oldu," diye mırıldanıyorum, söz konusu inanılmaz adama doğru bir bakış atıyorum ve onun bana bakışı karşısında eriyorum, gözlerinde her zaman sevdiğim bir yumuşaklık var. "Ben çalılıklarda saklanırken ve sen şehir dışındayken, benim için gelmekte tereddüt etmedi ve çocukluğumuzdan beri bu böyle. Bunu benim için neden istemeyesin ki?"

Austin ellerini şakaklarına bastırıyor ve küçük oturma odamda adım atmaya başlıyor. "Elbette bunu senin için istiyorum," diyor sonunda. "Sadece... yutması zor bir hap."

"Biliyorum."

Duraklıyor, gözlerinde aynı acıyla bana bakıyor. "Gerçekten onunla birlikte mi yaşayacaksın?"

Omuzlarımı silkiyorum, bunun normal ilişki standartlarına göre bile hızlı ilerlediğini biliyorum. "Görünüşe göre, kendim için bir tehlikeyim ve güvende olmak için sürekli bebek bakıcılığına ihtiyacım var."

Austin gözlerini deviriyor. "Bunu sana ben de söyleyebilirdim." Dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde bastırıyorum. "Hâlâ kırgınsın."

"Bir süre daha kızgın olacağım," diye itiraf ediyor. "Buna alışmam biraz zaman alacak ve ikinizi birlikte her gördüğümde o piçi yere sermek istemeyeceğimi garanti edemem, ama sen benim kız kardeşimsin ve söylediğim her şeye ve davranışlarıma rağmen dünyada en sevdiğim insansın ve eğer seni gerçekten mutlu eden şey buysa, bunu senin için istiyorum."

Göğsümde ilk umut ışığının filizlendiğini hissediyorum, hızla vücuduma yayılıyor ve karanlığı sanki hiç var olmamış gibi siliyor. "Gerçekten mi?" Izaak'ın ayağa kalkışını uzaktan fark ederek soruyorum.

"Evet, gerçekten," diye onaylıyor Austin. "Sadece benim önümde hava atma, o zaman iyi olacağız."

Kendimi kardeşime atıyorum, kollarım ona sımsıkı sarılıyor. Onu boğduğuma neredeyse eminim, ama her zaman yaptığı gibi şikayet etmek ya da beni itmek yerine, beni kollarının arasına alıyor ve aynı sıklıkla sarılıyor. "Beni affediyor musun?" diye mırıldanıyor kulağıma.

"Duruma göre değişir. Burada durup başkalarının arkasından iş çeviren ve en yakın arkadaşına aşık olan tek kişi benmişim gibi mi davranacaksın?"

Austin kaskatı kesilir ve geri çekilir, gözleri endişeyle irileşmiştir. "Sen, uh... bunların hepsini biliyorsun, ha?"

"Tabii ki biliyorum. Ağzını pek sıkı tutmuyorsun ve Becs'in de çenesi düşük."

Bana her şeyi anlatıyor."

"Kahretsin," diye homurdanıyor Izaak yanıma yaklaşırken ve Austin'in onun her adımını nasıl takip ettiğini kaçırmıyorum, ama neyse ki Izaak ellerini benden uzak tutacak kadar akıllı. "Senin için sorun değil mi? Benden nefret etmiyor musun?"

"Şu anda senden nefret etmek istediğim pek çok şey var ama bu onlardan biri değil. Birlikte mükemmelsiniz ve bize attığın saçmalıklar yüzünden seni delirtecek ve acı çektirecek biri varsa o da Becs'tir."

Austin ensesini tutuyor ve gözlerini deviriyor. "Evet, öyle sayılır."

Gurur göğsümde patlıyor. Becs'in bu konuda arkamı kollayacağını biliyordum.

Genişçe sırtıyorum ama çocukların arasına baktığımda sırtışıım hemen kayboluyor. "Peki ya siz ikiniz?" Sinirlerim damarlarımı milyonlarca küçük jilet gibi keserken soruyorum. "Burada her şey yoluna girecek mi?"

Austin, Izaac'a temkinli bir bakış atarak, "Söylemesi gerekeni söyledi," diyor. "Ve her şeye rağmen o hâlâ benim en iyi arkadaşım. Beni de affedeceğini varsayıyorum."

Izaac alay ediyor. "Duruma göre değişir. Bütün eşyalarını evime taşımama yardım edecek misin? Bunu tek başıma yapamam."

"Peki sen benim ne olduğumu sanıyorsun?" Pek yardımcı olamayacağım fikrinden rahatsız olarak soruyorum.

Izaac önündeki pislige odaklanmadan önce "Bir engel," diye alay ediyor. "Ne diyorsun? Ondan uzaklaşmayı planlamıyorum ve senden uzaklaşmak zorunda kalmasaydım gerçekten hoşuma giderdi."

Austin homurdanıyor ve dairemin bir ucundan diğerine dağılmış bok yığınlarıma bakıyor. "Bir taşıma şirketini arayıp onun yerine gidip bira alamaz mıyız?"

"Hayır."

"O zaman iyi," diyor ağır bir iç çekişle. "Ama bana bir iyilik yap ve ben gözden kaybolana kadar ellerini ondan uzak tut. O boku tekrar görmeye hazır olmaya yakın bile değilim."

Dudaklarımda geniş bir gülümseme beliriyor ve aramızdaki her şey hala gergin olsa da, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum, özellikle de kendimi tekrar ona atmaya gittiğimde ve o hızla şefkatimden kaçtığında. "Ughhh, çekil," diye homurdanıyor, benim şakacı, baş belası kardeşim ölümden dönmüş. "O ellerin nerede olduğu belli değil."

Austin gözlerini devirirken gülmekten kendimi alamıyorum ve bir dakika bile geçmeden arabasının anahtarlarını eline alıyor. "Gidip kutu ve bant bulacağım," diyor, topuklarının üzerinde dönerek, bize yardım etmek için kandırılmaktan heyecan duymadığı belli. "Ve geri döndüğümde, yemin ederim, eğer havada seks kokusu alırsam, gerçekten sorunlarımız olacak."

Austin kapıdan kayboluyor ve ben kahkahalara boğuluyorum, tam o sırada Izaac beni tutup göğsüne çekiyor, güçlü kolları beni mükemmel bir şekilde sarıyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki," diyor.

ve ağzından çıkan her hece bana mümkün olduğunu hiç bilmediğim şeyler yapıyor.

Dudakları dudaklarıma düşüyor ve beni derinden öpüyor. "Tekrar söyle," diye mırıldanıyorum sıcak dudaklarına karşı, bu kelimeleri onun dudaklarından duymanın kulağa ne kadar hoş geldiğine asla alışamayacağımı ruhumun her zerresiyle biliyorum.

"Sana aşığım Aspen," diyor bana, bakışlarımla buluşmak için bir santim geri çekilerek. "Artık geri çekilmekten ve başından beri doğru olanı inkâr etmekten bıktım. Sen benimsin, ben de seninim ve seninle bir hayat kurmaya hazırım. Zaten çok fazla zaman harcadım."

"Gerçekten ciddi misin?" diye sordum. "Bunu yapıyor muyuz?"

"Evet, yapıyoruz," diyor ve kışımı tutup beni kollarının arasına alıyor. "Şimdi çeneni kapa ve seni o sehpanın üzerine atıp çığlık atana kadar sikmek zorunda kalmadan önce beni öp."

Bakışlarını üzerimde tutarken kaşlarım çatılıyor, içim şimdiden zonkluyor. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme Banks," diye uyarıyorum onu, bana yapabileceklerini düşündükçe bile ıslanmaya başlamıştım. "Bunu destekleyemediğin sürece olmaz."

Bana bakıyor, dönüp yatak odamın eşiğinden geçerken mükemmel dudaklarında hınzır bir sırıtış beliriyor. "Oh, bunu fazlasıyla destekleyebilirim."

"Kanıtla," diye meydan okuyorum, elleri kışımda sıkılaşıırken sersemlik içimde sallanıyor. "Ama bilmelisin ki, iyice sikilmeden fikrimi değiştirmeyi planlamıyorum ve içimden bir ses bunun saatler sürebileceğini söylüyor."

"Kardeşin en fazla yirmi dakika içinde dönecek," diye beni uyarıyor.

Genişçe sırıtıyorum, vücudumu bu kadar kolay ateşe verişini hissetmek için çaresizim. "O zaman kapıyı kilitlesen iyi olur çünkü bunu hızlı bir oyun haline getirmeye niyetim yok ve daireme geri döndüğünde duyduklarının hoşuna gitmeyeceğini garanti edebilirim."

"Sen tam bir belasın, Birdy."

Yatak odasının kapısının yumuşak tıkırtısını duyuyorum ve Izaac'ın ateşli bakışları benimkilere döndüğünde aramızdaki hava elektrikleniyor. Beni derinden öpüyor ve bir dakika bile geçmeden gömleğini çıkarmadan önce beni yatağıma fırlatıyor. Açgözlü bakışlarım yontulmuş vücudunu incelerken, üzerime geliyor, daha

Hayatımızın geri kalan her dakikasını bana sahip olduğu her şeyi vererek geçirmeye hazır.

ASPEN

ÜÇ AY SONRA

Aspen'in kapısından içeri girerken yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. Austin'in açılış gecesi ve tüm koltuklar dolu. Restoranın aylar öncesinden rezerve edilmiş olmasına rağmen kapının dışında bekleyen bir kuyruk var. Ön tarafta sırada bekleyen insanlarla röportaj yapan ve bir şekilde rezervasyon yaptırmayı başaran ünlülerin ve sosyetenin fotoğraflarını çeken medya mensupları var.

Izaak'ın eli sırtımda gezinerek beni restorana ve ailemin çoktan oturmuş olduğu masamıza doğru götürüyor ve onlar da hemen ayağa kalkarak bizi içeri buyur ediyorlar. Anneme doğru yürüyorum ve o da beni hızlıca kucaklayıp yanağıma bir öpücük bırakıyor. "Nasılsın tatlım?"

"Mükemmel," diyorum, birkaç hafta önce üniversiteden mezun olmuştum ve şimdi beni her gün işe gitmeye zorlamasına rağmen Izaak'la hayatın her dakikasının tadını çıkarıyorum. Beni yanlış anlama, eyaletteki en iyi halkla ilişkiler şirketlerinden birinde çalışıyorum ve bunun her saniyesi inanılmazdı, ama her gün yatağımdan çıkmak şimdiye kadar yaptığım en zor şey.

Ben babama doğru eğilip ona hızlıca sarılmadan önce annem "Oh iyi," diyor. O da alnıma hızlı bir öpücük konduruyor ve Izaak'ı selamladıktan sonra hepimiz oturuyoruz. Austin'in restoranda koşturduğunu, masaları ziyaret ettiğini ve açılış gecesi için her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaya çalıştığını görüyorum. Selam vermek için duruyor, yanağıma bir öpücük konduruyor ve Izaak'a yan gözle bakmadan önce bana ezik diyor. Biraz zaman aldı ve çenesini kapalı tutma ve benim için mutlu olma yeteneğine rağmen, çocuklar arasındaki ilişki gergin kaldı. Ama Austin deniyor ve benim de tek isteyebileceğim bu.

Aceleyle uzaklaşıyor, en iyi garsonunun masamıza uğramasını ve bize krallara layık bir hizmet vermesini sağlıyor. Siparişlerimizi alıyor ve biz yemeklerimizi beklerken, Izaac'ın eli kalçamda dururken bir kadeh şarabımı yudumluyorum.

"İşler nasıl gidiyor?" diye soruyor babam Izaac'a, kulüpleri hakkında konuşmanın onu nasıl heyecanlandırıldığını bildiği için. "Meşgul müsün?"

"Her zaman meşgulüm," diyor Izaac, bakışları bana doğru kayıyor. "Ama bazı yeni gelişmeler oldu."

Kaşlarım çatıldı, neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordum. VIP'lere daha fazla yer açmak için tamamen yıkmaya karar verdiği Vixen'deki karanlık oda dışında, kulüplerinden herhangi birinin şu anda herhangi bir tadilattan geçtiğini sanmıyorum, bana bu konuda pek fazla ayrıntı vermiyor. Ben özellikle sormadıkça bu konuyu açmamaya özen gösteriyor, ki ben de sormuyorum.

Izaac tepkimi anlamaya çalışıyormuş gibi beni izlemeye devam ediyor ama tek yapabildiğim şaşkın şaşkın bakmak. "Sen neden bahsediyorsun?"

Izaac sırtıyor ve bana böyle baktığında sanki diğer herkes arka planda kayboluyor. "Ben, uhh ... başka bir kulüp satın almış olabilirim."

Çenem düştü ve ona bakakaldım. "Ne yaptın?"

"Evet, geçen hafta kapattım."

"Vay anasını," diye nefes alıyorum, kolumu ona doluyorum ve masadaki yerimden beceriksizce ona sarılıyorum. "Bu inanılmaz."

Annem garsonu çağırıp bir şişe daha şarap sipariş etmeden önce "Tebrikler tatlım," diye cilveleniyor. "Bunu kutlamalıyız!"

"Woah. Kutlamak mı? Kim kutluyor lan?" Austin, ana katta bir tur daha atarken arkamızda patinaj yaparak durmamızı istiyor. Benimle Izaac'ın arasına bakarken gözleri dehşetle büyüyor ve bakışlarını sağ elime indirip parmağımdaki elmas yüzüğü gördükten sonra eli Izaac'ın omzuna iniyor ve olay çıkarmamak için eğiliyor. "Benimle konuşmadan kız kardeşime evlenme mi teklif ettin?"

Izaac'ın elleri masumca havaya kalkar. "Yanlış el, kardeşim."

"Oh, umm . . ." Austin boğazını temizledikten sonra doğruldu ve bana garip bir gülümseme sundu. "Benim hatam. Neyi kutluyoruz?"

"Izaak yeni bir kulüp satın aldı," diyor annem. "Hadi canım," diyor. "Nereye?"

Izaak yeni kulübün özetini anlatmaya başlıyor, yemeklerimiz teslim edilirken bize inanılmaz planlarını anlatıyor. Bilmemiz gereken her şeyi anlatıyor. Yer, büyüklük, kapasite ve hatta yerleşim planıyla ilgili vizyonundan bahsediyor, gerçi görmeden hayal etmek zor ama yarın uğrayabileceğimize ve bana her şeyi göstereceğine söz veriyor.

Austin onu tebrik ediyor ve mutfaktan gelen küçük bir kargaşayı duyunca hemen özür diliyor ve o gider gitmez Izaak tembel ve bilmiş bir sırıtışla bana dönüyor. "Ona Küçük Birdy adını vermeyi düşünüyorum."

Kalbim hızla çarparak ona bakıyorum. "Ne?"

"Bütün sopalarım senin adını verip buna vermemelik edemem."

Yüzüm şaşkınlıkla buruştu. "Sen neden bahsediyorsun? Benim adımla taşımıyorlar."

Kendini beğenmiş bir sırıtışla bana bakmadan önce kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum. Belki de tüm bu akıllara durgunluk veren seks onun beyin hücrelerine zarar veriyordur. "Nasıl?"

"Cherry," diyor. "O kulüp açıldığında on dokuz yaşındaydın ve her ne kadar kırmızı ruj dönemine girdiğin için olduğunu söylemek istesem de, öyle değil." Bana sert bir bakış atıyor, ailemin önünde söylemek zorunda kalmamak için nereden geldiğini anlamamı istiyor ve ben bir nefes alıyorum. Bu benim bekaretimle ilgili. Ama nasıl olabilir ki? Neden kulübüne bu ismi versin ki, özellikle de o zamanlar? Tabii beni her zaman istemediyse, bekaretimi alan kişi olmak istemediyse.

Lanet olsun.

Bakışlarını araştırıyorum. "Ama bu çok önceydi-"

"Mm-hmm," diyor sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi. "O zaman bile seni sevdiğimi sanıyordum. Sadece sen beni zorlayana kadar fark etmemiştim."

için."

İçimdeki her şey yumuşuyor ve kalçamı sıktığında, ailemin tam karşımda oturduğunu hatırlamaya çalışıyorum. "Nabız?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor ve bakışlarını benimkilere dikeyor. "Yirmi yaşıındaydın. Ve sen odaya her girdiğinde benimkinin ne kadar hızlı olduğunu ilk kez o zaman fark ettim."

Yanaklarım kızardı ve ona bakakaldım. Herhalde bunları uyduruyor. "Peki ya Skandal?"

"Çok açık değil mi? Sen ve ben birlikte ..."

"Ailelerimizi sarsan en büyük skandal olurdu," diye bitiriyorum.

Izaak başını sallayarak elini kalçamdan yanağıma doğru kaldırıyor ve parmakları tenime değdiği anda dokunuşuna doğru eğiliyorum. Sanki konuşmamızı sessiz mesajlarla bitiriyormuş gibi bakışlarımı tutuyor, son kulübüne neden Vixen dediğini anlamamı istiyor ve dürüst olmak gerekirse, sanırım bunu da çözebilirim. "Sen delisin," diyorum ona, yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeyerek.

"*Ben de insanım*" der gibi omuz silkiyor. *Ne bekliyordun ki?* Ve dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce eğildim.

"Bu kadar saçmalık yeter," diye mırıldanıyor Austin, tekrar yanımdan geçip Izaak'ın ensesine bir şaplak atıyor. "Çek ellerini küçük kardeşimden."

Geri çekilirken gülmekten kendimi alamıyorum ve büyük gecesinde onu üzme istemediğimden, herkes sohbete dalmışken önümdeki lezzetli yemeğe odaklanıyorum.

Bir saat sonra, Izaak'la birlikte restoranın önünde durmuş, Austin'e hızlıca veda ediyor ve böylesine başarılı bir gece için onu tebrik ediyordum. Her konuk yüzünde bir gülümsemeyle oradan ayrıldı ve ben hiç bu kadar gurur duymamıştım. Bir influencer'ın canlı yayına geçtiğini ve dünyaya bu yeni restoranın ne kadar inanılmaz olduğunu gösterdiğini duydum. Mekân hakkında övgüler yağdırıyordu ve yalan söylemeyeceğim, gözümün ucuyla bir iki damla gözyaşı dökmüş olabilirim.

Austin tekrar ortadan kayboluyor ve Izaak beni Escalade'ine geri götürürken, annemin yolun biraz ilerisinde babamla konuşmasına kulak misafiri oluyorum. "Shirly bana şu yeni kulüpten bahsediyordu.

Vixen denen bölgede. Hayatının en güzel gecesi olduğunu söyledi. Bence bir ara gitmeliyiz."

Midem bulanıyor ve Izaac bana bakakalıyor. "Kalıcı bir yasağa ihtiyaçları olacak," diyorum ona. "Annemle babamı sevişirken görme riskim varsa bir daha asla o kulübe girmem."

"Hadi ama," diye takılıyor Izaac. "Onlar hâlâ genç. Bu sağlıklı bir şey."

"İstedikleri kadar sağlıklı olabilirler ama Vixen'de değil. Yani, kahretsin, Izaac. Ya sıkıcı misyoner tipi değillerse? Nelerden hoşlandıklarını bilmiyorsun. Ya ana kata çıktığında babamı ağzında bir tıkaçla dizlerinin üzerinde görürsen?"

Izaac'ın yüzü düşüyor ve ben de yüzündeki renk kaybına gülüyorum. "Tamam. Evet. İyi noktaya değindin. Onları resmen yasaklanmış say."

"Teşekkür ederim," diyorum ve gömleğinin ön kısmına uzanıp onu içeri çekiyorum. "Kim yasaklı değil biliyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Gitmek ister misin?"

Alt dudağımı ısıyorum, yavaşça başımı sallarken onun kapüşonlu bakışlarını tutuyorum. O gecedan beri Vixen'e adım atmamıştım ve bunu düşünemeyecek kadar gergindim ama sanırım sonunda hazırım. "İstiyorum," diyorum ona. "Ama beni özel odalarınızdan birine götürmenizi istemiyorum."

Beni dikkatle izliyor. "Seni paylaşmayacağım."

"Ben de istemiyorum."

Arabaya yaslanıp bana doğru bastırıyor ve o koca elini boğazıma dolayarak çenemi yukarı kaldırmaya zorluyor. "O zaman ne istiyorsun, Birdy?"

Parmaklarımı göğsünde gezdirirken yüzümde bir sırıtış belirliyor, pantolonunun önünden ereksiyonunu avuçlayana kadar durmuyorum. "Bir gösteri yapmak istiyorum ama sadece senin için ve dizlerinin üzerine çöküp beni tatmak için yalvarana kadar bana dokunmayacaksın."

İnliyor. "Bebeğim, bunu bana yapma. Sana dokunmaya karşı koyamayacağımı biliyorsun."

Başımı sallıyorum. "Oynamak istiyorsan, benim kurallarına göre oynarız," diyorum ona, dudaklarım en tatlı alaycılığıyla onunkilerin üzerinde gezinirken. "Vücudum ve bedenim hakkında bilmem gereken her şeyi bana zaten öğrettin."

Ama Şimdi sana kendi sınırların hakkında bir Şeyler ğretme sırası bende."

Izaak başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Tamam, Birdy. Nasıl istersen öyle olsun. Ama unutma, bunu sen istedin ve iş seviŐmeye geldiğinde, kendini kontrol etme konusunda benim kadar iyi değilsin," diyor bana. "Benden çok önce kırılacaksın ve iş o noktaya geldiğinde diz çöküp yalvaran sen olacaksın."

"Gerçekten o kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Mırıldanıyorum, gömleğinin nn kavrıyor ve bırakmayı reddediyorum.

"Bunu ilginç hale getirmek ister misin?"

Zaten sınırdaki olan bedenimde titreşen heyecanla kaşlarım atılıyor. "Bahis mi?"

Başını sallıyor. "Ne istiyorsun, Birdy?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, düşünüyorum ve Şansımı ne kadar zorlayabileceğimi merak ediyorum. "Hmmm tamam," diyorum sonunda, işi ilginç hale getirmeye fazlasıyla hazırım. "Eğer ben kazanırsam ve sen birinci olursan, bir köpek yavrusu alırız."

"Yavru köpek mi?" diye soruyor. "Ne zamandan beri bir köpek yavrusu istiyorsun?"

"Şu andan itibaren," diyorum ona, her zamanki gibi kendini beğenmiş bir Şekilde ve aynı zamanda bana istediğim her Şeyi getirdiğini biliyorum çünkü bu onun en sevdiği Şey. "Ayrıca, çok tatlılar. Ailemizin başlangıcı olabilir ve kaçınılmaz olarak kaybettide sarılacak bir Şey ihtiyacın olacak."

Izaak gülüyor. "Tamam. İstedidein gibi olsun. Sen kazanırsan, yavru bir köpek alırız." "Böyle bir Şey olacağından değil ama Şansın yaver gitmezse

Mola mı? O zaman ne elde edersiniz?"

"Eğer kazanırsam..." diyor, bana doğru eğilirken sesi alçalıyor, beni ensemden tutuyor ve bakışlarımı rehin alıyor. Etrafımızdaki havada elektrik vızıldıyor ve bakışlarımı tutma Şeklinden bir nefes emiyorum, elim gömleğini kavrıyor ve bırakmayı reddediyor. "Eğer kazanırsam, Birdy, seni karım yaparım."

Lanet olsun.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve çenemi biraz daha yukarı eğererek dudaklarımız arasındaki boşluğu kapatıyorum ve onu derinden öpüyorum. Hızla kontrolü ele alıyor, dili ağzımın içine giriyor ve nefesimi kesiyor. Sonunda geri çekildiğinde bakışlarımı tutuyor. "Ne olacak? Bir anlaşmamız var mı?"

Hiçbir zaman hile yapan biri olmadım, hiçbir zaman oyundan atılmadım ya da sahip olduğum her şeyden daha azını vermedim, ama hayatımda ilk kez kaybetmeyi bu kadar çok istemedim.

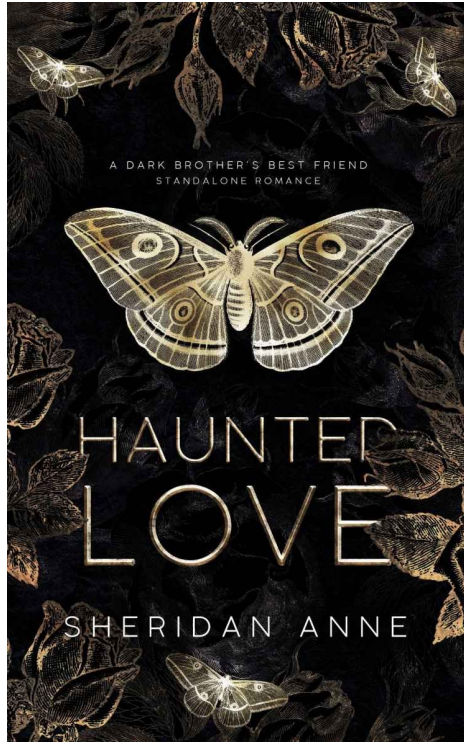
Yüzümde hınzır bir sırıtma beliriyor ve onu bir kez daha öpüyorum.
"Oyun devam ediyor, Izaak Banks. Oyuna devam."

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Perili Aşk'ı okumaktan benim kadar keyif aldıysanız, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün!

<https://www.amazon.com/dp/B0CT4XQ3LB>

BENİ DURDUR!

**Diğer takipçilerle birlikte bana katılın!
Yemin ederim, ısırمام. Siz lütfen demedikçe olmaz!**

[Facebook Okuyucu Grubu](#)
[Facebook Sayfası](#)
[Instagram](#)
[TikTok](#)
[Haber Bültenime Abone Olun](#)

SHERIDAN ANNE'NİN DİĞER KİTAPLARI

www.amazon.com/Sheridan-Anne/e/B079TLXN6K

KARANLIK ÇAĞDAŞ ROMANTİZM - ERKEK/KIZ

Broken Hill High| Haven Falls| Broken Hill Boys| Aston Creek High |
Rejects Paradise | Bradford Bastard | Pretty Monster (Standalone) |
Haunted Love (Standalone)

KARANLIK ÇAĞDAŞ ROMANTİZM - TERS HAREM

Boys of Winter | Depraved Sinners | Empire

YENİ YETİŞKİN SPOR ROMANTİZMİ

Denver'in Kralları| Denver Kraliyet| Asilerin Avukatı

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

Play With Fire| Sonbahara Kadar (Happily Eva Alpha World)|
Yaramazlar Listesi (Christmas Standalone)

PARANORMAL ROMANTİZM

Avcı Akademisi [Kalem adı - Cassidy Summers]

İçindekiler

DEDİKASYON

İÇERİK UYARISI GİRİŞ

1. ASPEN

2. ASPEN

3. ASPEN

4. ASPEN

5. IZAAC

6. IZAAC

7. ASPEN

8. IZAAC

9. ASPEN

10. IZAAC

11. ASPEN

12. IZAAC

13. ASPEN

14. IZAAC

15. IZAAC

16. ASPEN

17. IZAAC

18. ASPEN

19. ASPEN

20. IZAAC

21. ASPEN

22. IZAAC

23. ASPEN

24. IZAAC

25. ASPEN

26. ASPEN

27. IZAAC

28. ASPEN

29. IZAAC

30. ASPEN

31. ASPEN

32. ASPEN

33. ASPEN

34. IZAAC

35. IZAAC

36. ASPEN

ASPEN

OKUDUĞUNUZ İÇİN

TEŞEKKÜRLER! BENİ DURDUR!

SHERIDAN ANNE'NİN DİĞER KİTAPLARI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

